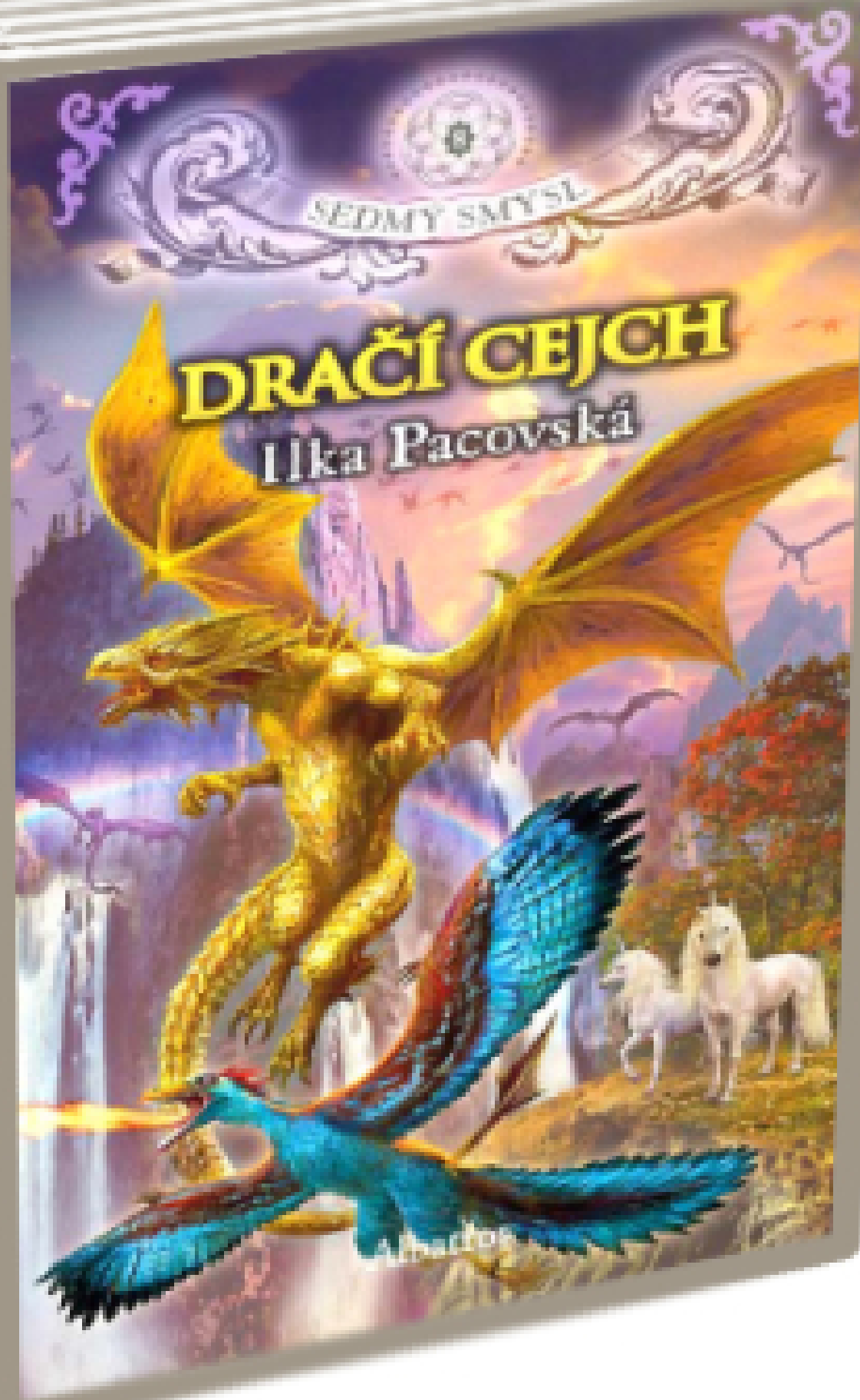
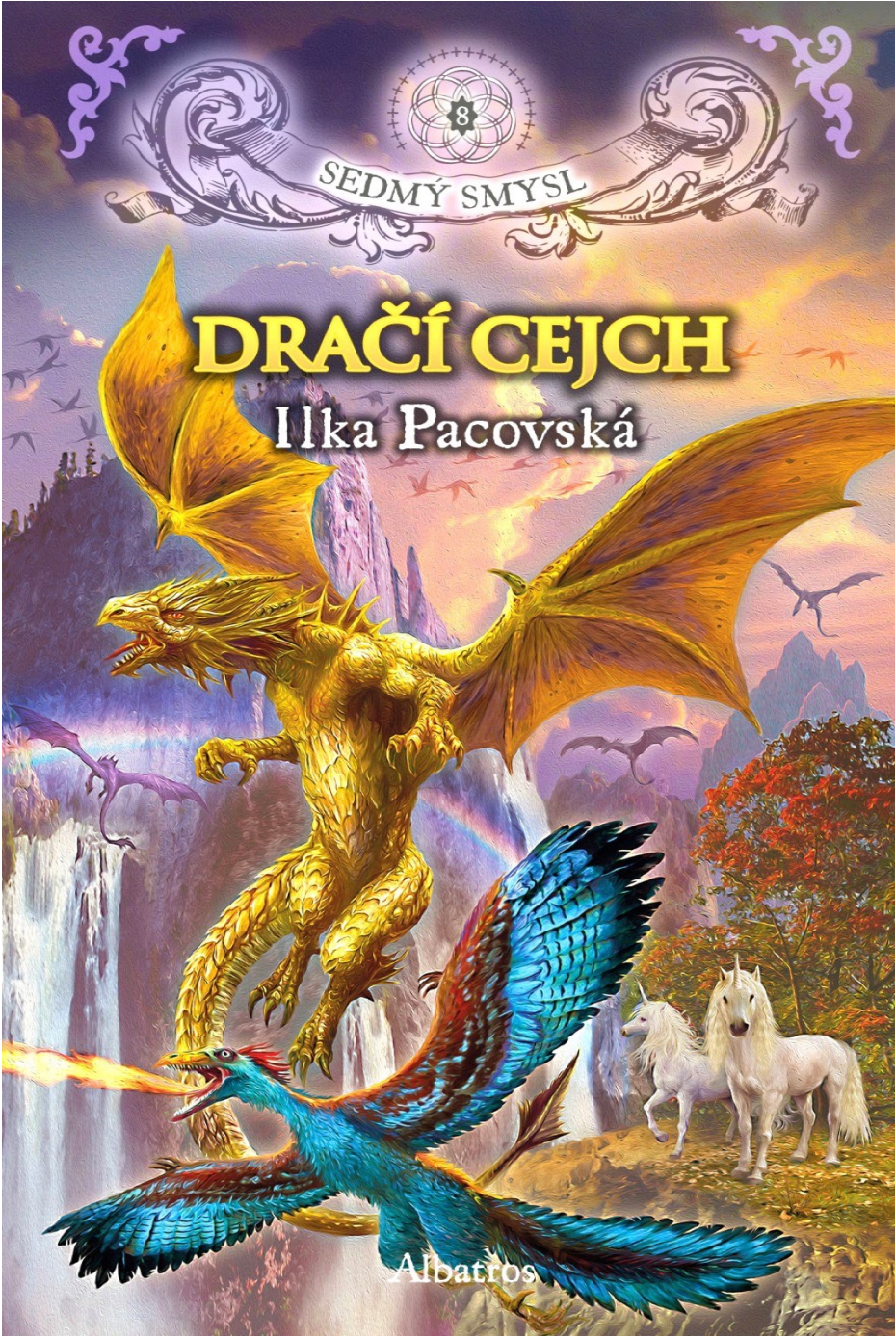

Ilka Pacovská

DRAČÍ CEJCH

Ilka Pacovská

Albatros

Dračí cejch

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

Obsah

[Tvrdohlavá vnučka](#)

[Konkurz](#)

[Problémy s ubytováním](#)

[První školní den](#)

[Pokuta v matematice](#)

[Opelichaný pacient](#)

[Šupinková záhada](#)

[Uražený Sváťa](#)

[Přivolávací kouzla](#)

[Deruvijano](#)

[Prázdniny s dráčetem](#)

[Lídino tajemství](#)

[Černý cejch](#)

[P'ujibovy sny](#)

[Není cejch jako cejch](#)

[Nástrahy Kruhu dračího oka](#)

[Co zapsal kronikář](#)

[Další intriky Kruhu](#)

[Azuela odchází](#)

[Jednorožcovo mlčení](#)

[Kde je Lída?](#)

[Na hranici života a smrti](#)

[Terezka](#)

[Poslední dny v Pasteku](#)

[Hančin nový domov](#)

[Zadrápnutá a její plány](#)

[Boj na školním dvoře](#)

[Tu noc si chci pamatovat!](#)

[Překvapení pro Lídu](#)

1. díl – Ostrov zasvěcení
 2. díl – Smrt kouzelného džina
 3. díl – Únosce draků
 4. díl – Vrať drakovi, co je jeho
 5. díl – Průvodce ztracených
 6. díl – Otrocká krása
 7. díl – Zlodějíček z pátých hradeb
 8. díl – Dračí cejch
 9. díl – Bez práva na život
- © Ilka Pacovská, 2015
Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2015
www.cteni-zdarma.cz
ISBN 978-80-00-0393-4

SDÍLENÁ LITERATURA

Pokud usoudíte, že napsaný text
byl pro vás natolik zajímavý a čtivý,
že byste byli ochotni ho finančně
ohodnotit, pošlete autorovi
na číslo konta
304802926/0300
dobrovolný příspěvek
(i dvacet korun potěší).

Tvrdohlavá vnučka

„Měla by změnit školu. Ta v Pasteku už není bezpečná.“

„No vida. Konečně jsi přišla k rozumu. Dost na tom, že truchlím pro syna. Nerad bych pohřbíval i vnučku.“

„Já vím, já vím... Táta jí chybí. A mně taky... Od jeho smrti je strašně paličatá. Nic nechce slyšet. Nedokázala jsem ji přesvědčit, aby šla jinam. Jenomže teď se začalo diskutovat i o tom druhém případě...“

„A já měl pocit, že mě neposloucháš, když o něm mluvím.“

„Vždycky poslouchám, co říkáš. Ale teprve teď se neštěstí přetřásá na veřejnosti, a mně došlo, co Lídě hrozí. Je oběma dívkám tolik podobná... Mám o ni strach.“

Starý plešatý muž si prohrábl vousy a přistoupil k mladé ženě. Jemně ji pohladil po skrání: „Nemáš to s tou naší divoškou snadné. Myslíš, že se ti podaří ji přemluvit?“

„Pokusím se...“

Dveře do pokoje, které byly do této chvíle jen nepatrně pootevřené, se rozlétly dokořán a v nich stála dvanáctiletá blondýnka s jiskrnými očima. Obvyklé veselé jiskřičky ale právě teď sršely zlostí.

„Copak si tu za mými zády domlouváte?!“

„Slyšela jsi nás?“ povytáhl obočí děda.

Dívka ignorovala jeho otázku a obrátila se na matku: „O co jde, mami?“

„Miláčku,“ usmála se na ni žena, „budeš si muset vybrat jinou školu. Do Pasteku už se nevrátíš.“

„To říká kdo?“ vzpurně zvedla bradu Lída a na tváři se jí usadilo bouřkové mračno.

„To říkáme oba. Já i děda.“

Blondýnka velice zvolna otočila hlavu a zabodla pohled do očí svého dědy.

„I ty?“ zeptala se téměř výhružně.

„Ale, Liduš, my to s tebou přece myslíme dobře.“

„A co naše dohoda? Zapomněl jsi? Co tvoje slovo, že si mohu vybrat školu, jakou chci? Přestalo snad po dvou letech platit?“

„Změnily se okolnosti.“

„Aha! Dané slovo se mění podle okolností?!“

„Liduš, měj přece rozum. V Pasteku bys mohla přijít k úrazu.“

„Nesmysl! Ta smrt, o které se mluví, byla jen nešťastná náhoda! To ví přece každý, kdo tam tenkrát byl. Já na žádnou jinou školu nechci.“

„Jenže budeš muset,“ pokusila se o nekompromisní postoj matka.

„Ne,“ pohasly jiskřičky v dívčinyých očích, když zavrtěla hlavou, „já na jinou školu nepůjdu. Pokud nebudu smět do Pasteku, nepůjdu nikam. Zůstanu doma.“

„Výborně. Zůstaneš doma. Najmu ti soukromého učitele.“

„Ani náhodou! Nebudu se učit!“

„Ale budeš!“

„Zkus mě donutit,“ uraženě se otočila k matce zády a vyčítavě se koukla na dědu.

„Tak jí přece něco řekni!“ zaútočila na dědu i matka.

„Přestaňte křičet! Obě! Co kdybychom se dohodli na kompromisu?“ sehnul se k vnučce a upravil jí neposedný pramen vlasů. „Dovolíme ti vrátit se do Pasteku, ale pod jednou podmínkou. Musíš souhlasit s ochrankou.“

„Ochrankou?“ podezřívavě po něm loupla očima Lída a nebyla si jistá, zda se má či nemá radovat.

„Bude s tebou bydlet jedna mladá žena, která bude zodpovídat za tvůj život a zdraví. Ty ji budeš poslouchat a nebudeš se snažit jí zmizet z očí. Chci tvůj slib, že dodržíš pravidla. Dáš-li mi ho, dovolím ti studovat v Pasteku.“

Lída naštěstí neviděla, jak matka za jejími zády protočila oči v sloup. Usilovně přemýšlela nad dědovým návrhem. Nelíbil se jí, ale do Pasteku se v každém případě chtěla vrátit. Nakonec došla k závěru, že nic lepšího neusmlouvá. Odevzdaně pokrčila rameny a přikývla: „Slibuju.“

„Neboj se. Azuela se ti bude líbit.“

„Jenže do areálu školy ji nepustí. Tam smějí vstoupit jen žáci,“ upozornila s kapkou zlomyslnosti dědu.

„Já vím,“ podrbal se na pleši, „ale na školních pozemcích snad budeš v bezpečí.“

Když Lída opustila místnost, její matka přistoupila ke tchánovi a zapíchlá mu ukazováček do prsou: „Jestli se ostatní doslechnou, jak snadno tě vnučka ukecá, tak se s kandidaturou na Bdělého rozluč. Přijdeš o autoritu rychleji než o těch pět vlasů, co ti ještě zbyly na pleši.“

„Nejmíň o tři z nich jsem přišel právě teď. Moje vnučka je paličatější, než býval můj syn.“

„Tak proč jsi jí Pastek prostě nezakázal?“

„Nemohu jí přece sebrat jediný sen, který má.“

„Máš na mysli ten bláznivej nápad, že bude nejlepší ze všech a díky tomu se proletí na drakovi?“

„Třeba bude opravdu nejlepší.“

Mladá žena si zkoumavě změřila svého tchána a v jejích očích nebyla ani stopa po humoru. „Jestli se jí něco stane, zapíchnu tě prvním kuchyňským nožem, který mi přijde pod ruku. Prokoukla jsem tě. Tys vůbec neplánoval, že by odešla ze školy, jen jsi jí chtěl vnutit tu svou ochranu.“

„Vidím, že mě máš přečteného. Promiň.“

„Tohle tvoje manipulování s lidmi mi zatraceně brnká na nervy!“

Konkurz

Hanku probudil zpěv ptáků. Otevřela oči a slastně se protáhla. Koruny stromů lehounce šuměly vánkem a vůně známého lesa ji políbila na uvítanou do nového dne. Tady snad ani nebylo možné mít špatné sny. Ještě malou chvíli pozorovala hru světél a stínů v listoví staré lípy a zhluboka vdechovala svěží vzduch. Nikde jinde nebyl tak lahodný.

Vstala a vydala se ke svému oblíbenému jezírku. Dřív bývalo docela malé, ale otec nejspíš zjistil, že ráda plave, takže se od jejího posledního pobytu doma roztáhlo skoro na dvojnásobnou velikost. Část břehu pokrývalo rákosí, kde se uhnízdili ptáci. Zde na území jednorožců nejevili před lidmi strach. Shodila oblečení a pomalu vstoupila do vody. Plavala tak dlouho, až se pohybem v chladné vodě příjemně rozehřála. Na břehu se magicky usušila, vklouzla do šatů a pěšky se vydala za svou rodinou. P'ujibo ji už vyhlížel a spolu s ním i L'gala.

„Kde je otec?“ podivila se, protože se nestávalo, aby tu R'íhan po ránu chyběl.

„Byl přizván k nějakému jednání. Nám doporučil, abychom zatím nasbírali drahé kameny,“ odpověděla L'gala, „prý abychom byli připraveni, kdybys je náhodou potřebovala.“

„A k čemu by je H'anaríja mohla potřebovat?“ projevila P'ujibo na jednorožce až nemístnou zvědavost.

„Ještě nenastal čas otázek a odpovědí, můj milý,“ napomenula ho matka vlídně. Hance bylo jasné, že nemá cenu vyzvídat, a bez připomínek následovala L'galu ke břehům říčky. Byl krásný teplý den, takže jim sběr kamenů připadal víc jako zábava než jako práce. Osvěžovali se ostružinami a pozdními malinami. Užívali si klidné a příjemné dopoledne, dokud L'gala nevyhlásila čas oběda a odpočinku. Mladý jednorožec se zaběhl na louku napást a před Hankou se objevil velký list. Na něm byla naservírována čerstvá očištěná zelenina, několik tenkých kukuřičných placek, které L'gala uměla tak báječně vykouzlit, malá miska s medem a jablko. Opřela

se o kmen stromu a mhouřila oči před poledním sluncem, které místy jasnými záblesky paprsků pronikalo korunami buků.

Ještě ani nedojedla, když přišel R'íhan. Jeho syn zanechal pastvy, přiběhl blíž a všichni se napjatě zadívali na statného jednorožce s tmavou skvrnkou na krku.

„Tak co, jak dopadlo jednání?“ pobídla ho L'gala k rozhovoru.

„Naše dcera poslala ochráncům dopis, v němž protestuje proti zamítavému postoji týkajícího se jejího zařazení do výcviku. Pozvali si mě, aby se zeptali na můj názor.“

„Doufám, žeš mě doporučil,“ nedočkavě přešlápla dívka.

„Ať posoudí tvé schopnosti a znalosti sami,“ mrkl na ni jednorožec, „nebudu ti udupávat cestičku, ani bránit tvému rozletu.“

„A co oni?“ nebyla z jeho odpovědi moudrá.

„Možná by ses, dcero, měla vrátit do Santareny. Třeba už ti tam dorazil důležitý dopis.“

„Oni mě vezmou?“ zazářily Hance oči.

„Možná ano, možná ne. Stojíš na křižovatce osudu. Kterou cestou se vydáš, bude záležet jenom na tobě, milá H'anaríjo.“

„A co bys mi doporučil ty, otče? Máš pro mě nějakou radu?“

„Jdi za svými sny a za svým srdcem.“

No jasně! Že jsem se vůbec ptala, pomyslela si v duchu Hanka.

„Víš, dcero, něco už jsem se vedle tebe naučil. Ty obvykle nemáš ve zvyku poslouchat rady zkušených. Je lépe dávat ti místo rad jen lásku a důvěru.“

„Jsi báječný táta.“

„Vezmi s sebou kameny, co jste dnes nasbírali, a běž zjistit, co ti ochránci napsali.“

K čemu tolik kamenů, pomyslela si zvědavě, ale nahlas se nezeptala. Jistě se všechno v pravou chvíli dozví. Raději neztrácela čas.

S trochou lítosti se rozloučila s jednorožci. Nejsmutnější byl její bráška P'ujibo. Těch pár dní, co tu spolu strávili, uteklo příliš rychle.

Sotva se vrátila do Kouzelných zahrad v Santareně, hned ji vyhmátl Zachariáš. Trpaslíkovy vousy Hanku napůl poškrábaly, napůl pošimraly při uvítacím objetí. Hned byla zavlčena do kuchyně a nakrmena šťavnatou pečení.

„Jsi jako bledule,“ rozčiloval se trpaslík, „čím tě ti kopytnatci vlastně krmí?“

„Ale, Zachu, přece víš, že pro mě chtějí jen to nejlepší.“

„Jasně, to si umím představit! Nevyhnali tě na pastvu?“

Se smíchem nad jeho brumláním mávla rukou.

„A nepřišla mi nějaká pošta?“ zeptala se hned po moučnicku.

„Hmm,“ zamručel a sáhl do jedné z mnoha kapes.

Dopis byl psaný na úředním papíře, jako každé důležité oficiální oznámení. Netrpělivě odstrčila prázdnou misku a rozložila list na stole. Trpaslík se jí naklonil přes rameno a četl spolu s ní.

Vážená žadatelko,

po Vašem protestu jsme znovu pečlivě zvážili své rozhodnutí. Máme-li ho změnit, potřebujeme posoudit Vaše schopnosti při osobním kontaktu. Tímto Vás zveme k pohovoru na čtvrtek ráno v osm hodin do našeho centra v Dubovníku. Vaše případná neúčast bude chápána jako souhlas s původním rozhodnutím.

S pozdravem...

Hanka se ani nenamáhala číst do konce.

„Čtvrtek je přece už zítra. Co kdybych pozvání nedostala do ruky včas?!“ zamračila se.

„No a? Zase bys šla normálně do školy,“ pokrčil rameny trpaslík.

Hanka se nemohla dočkat rána. Několikrát se vzbudila s děsivou představou, že právě zaspala.

„Uklidni se, sestřičko,“ konejšilo ji něžné Plamovo broukání v její mysli, „ještě máš dost času. Neboj se, nenechám tě zaspát.“

Probudila se o hodinu dřív, než potřebovala. Trpaslík ji donutil sníst několik sušenek. Když byla Hanka nervózní, jídlo do sebe soukala jen s krajní nechutí.

V Dubovníku zjistila, že není sama, kdo byl pozván k pohovoru. Jakmile se propracovala do první kanceláře, zeptala se na počet zúčastněných přímo.

„Ano, pozvali jsme si pět mladých žen, protože se jedná o neobvyklou misi,“ odpověděl jí starší muž, „rádi bychom dnes

vybrali tu nejvhodnější kandidátku.“

„I ostatní se ucházejí o zařazení mezi ochránce?“ zajímalo Hanku.

„Ne. Zbylé čtyři dobrovolnice už patří mezi ochránce a absolvovaly na rozdíl od vás základní kurz i přísahu. Vy jste se mezi nimi ocitla jen shodou okolností, neboť váš protest proti zamítavému rozhodnutí přišel v okamžiku, kdy jsme začali hledat plnoletou ženu, která by vypadala mladší, než je ve skutečnosti. Rozhodli jsme se vám poskytnout možnost uplatnění, prokážete-li dostatečné schopnosti.“

„Oč půjde?“

„Povím vám, slečno, totéž, co všem ostatním. Potřebujeme, abyste v prostředí schopných kouzelníků předstírala, že je vám o tři roky méně, že školu berete jen jako nudnou okrajovou záležitost, které se člověk dost dobře nemůže vyhnout. Důležité je vypadat co nejlépe v očích největších darebáků ve škole. Lákají vás i pokusy s nepovolenou magií. Není pro vás problém chodit za školu a utahovat si z učitelů, i kdyby tím učitelem byl drak.“

„Cože? Dračí učitel?“ vykulila oči Hanka.

„Máte s draky nějaký problém? Ve vaší složce stojí, že mluvíte slušně drakovsky.“

„Ne, ne, žádný problém! Jen mě ta představa překvapila.“

Muž přikývl a pokračoval: „Za chvíli předstoupíte před komisi a pokusíte se ji přesvědčit, že jste právě taková, jak jsem vám naznačil. Budou vás pozorně sledovat všemi smysly, včetně sedmého. Máte deset minut na přípravu. Jakmile se budete cítit připravená, vstupte těmito dveřmi.“

Muž ukázal příslušným směrem a Hanka se zamyslela nad podivnými požadavky. Na přípravu jí stačila minuta. Zhluboka se nadechla a vtrhla do označené místnosti.

Bylo přítomno víc lidí, než čekala. Tři starší muži u stolu si hned od prvního okamžiku dělali poznámky. Nejsilnější magická sonda k ní ale dorazila z nejbližšího kouta, kde seděl mladý mág zabořený do velkého křesla. Bez sentimentu jeho magii zlostně odrazila a odbojně vystrčila bradu. Jestli má hrát roli problematické žačky, dopřeje jim svéráznou holku se vším všudy.

Muži u stolu se začali vyptávat na jméno, bydliště, datum narození, rodiče a další věci. Odpovídala stručně na půl úst a snažila se lhát co nejméně.

„Takže vy, slečno Vronová, tvrdíte, že rodiče už nemáte...“

„Jestli mě někdy někdo vychovával, tak co si pamatuji, rodiče to rozhodně nebyli. Copak bych skončila v děcáku, kdybych je měla?“

„Ale navštěvujete prestižní školu, někdo vám přece musel platit studia a dělat poručníka.“

„Jak jinak,“ ušklíbla se, „vždycky se najdou dobrodinci, co chtějí dát zanedbanejm sirotkům šanci. Přece bych jim nezkazila radost. Chcete jména těch, co mě živili a šatili?“

„Proč i nadále chodíte, slečno, do magické školy, vždyť už máte ukončené základní vzdělání?“ zeptala se žena v pozadí. Hanka zaznamenala, jak na ni zkouší kouzlo na odhalení lži.

„Některé znalosti jsou užitečné. A pak. Člověk se seznámí se spoustou zajímavých lidí. Když někdo platí školné, proč bych se měla hrnout do práce?“

„Už jste někdy proti někomu použila kouzlo z temné magie?“

Hanka se ženě podívala přímo do očí a otevřela částečně svou mysl: „Ano, použila. Bylo to, bylo to... neuvěřitelně opojné.“ Hned vzápětí mysl obrnila proti narušení, aby si nemohli přechíst, jak jí tenhle pocit tenkrát vyděsil.

„Chtěla byste se naučit i mocnější kouzla z oblasti temné magie?“

„Jak už jsem řekla, znalosti se vždycky mohou hodit,“ zamyslela se dívka, „není na škodu se orientovat i v méně propagovaných oborech.“

„Považujete růžové draky za podřadný druh?“ zeptala se drakovsky další žena.

„A mám na otázku odpovědět jako člověk nebo jako černý drak?“ rovněž použila zřetelnou drakonštinu Hanka.

Chvilí bylo ticho a muž od stolu kývl na dívku: „To je prozatím všechno. Můžete jít, slečno Vronová. Vyrozumění o výsledku pohovoru obdržíte do dvou dnů.“

Lehce se uklonila a opustila zkušební místnost. Dost jí rozčilovalo, že jí nikdo nic konkrétního neřekl. Dva dny! Kdo má tak

dlouhé čekání vydržet?!

Nakonec se dočkala.

V pátek večer se v Kouzelných zahradách objevil Nik a nechal se pozvat do stromového domečku na večeři. Hanka byla z jeho návštěvy trochu v rozpacích. Jeho jiskřivá osobnost výrazně pohasla – částečně po událostech kolem aberilů, a hlavně poté, co s Paulou přišli o dítě, které čekali. Nebylo divu, že vypadal zasmušile.

Nejdřív vyprávěl, co je nového doma, vyřídil pozdravy od Pauly i Sidi, a teprve když dojedli, ukázalo se, že sem nedorazil náhodou, ale pracovně.

„Co bys říkala tomu, kdybys místo Santareny strávila rok na jiné magické škole?“

„Cože? A proč?“ rychle zkontrolovala jeho výraz, aby si ověřila, zda si z ní neutahuje.

„Včera jsi byla na pohovoru v Dubovníku. Mám ti sdělit, že jsi byla jednoznačně nejlepší ze všech uchazeček. Máš-li pořád zájem působit v řadách ochránců, nabízím ti účast na jedné naší akci.“

„A to už se jako stanu ochráncem?“ rozzářily se Hance oči.

„Zatím složíš jen přísahu spolupracovníka. Ochráncem se můžeš stát až po absolvování základního výcviku. Ale na ten teď nebude čas. Tahle akce dost spěchá.“

„Tak honem povídej! O co půjde?“

„Nejdřív tu přísahu. Opakuj po mně: přísahám, že jako spolupracovník ochránců... budu ze všech svých sil napomáhat tomu..., aby všechny poctivé, spravedlivé a mírumilovné bytosti... mohly žít v klidu a míru.“

Když Hanka postupně zopakovala slova přísahy, uchopil Nik její levou ruku a dotkl se svým prstenem jejího prstenu a jeden z maličkých rudých odlesků se zbarvil bíle.

„Nyní jsi spolupracovníkem ochránců. Kdyby se někdy ta bílá skvrnka na tvém prstenu zbarvila zase doruda, bude to znamenat, že jsi nejednala v duchu přísahy.“

„A co by se potom stalo?“

„Pokud bys o slyšení požádala sama, komise ochránců by přezkoumala tvé skutky. Vždycky vyzní lépe, když provinilý uzná

svou chybu. Stejně se nelze projednávání před komisí vyhnout.“

„A co ty? Ty už jsi někdy něco takového zažil?“

Nik poposedl na židli a sklopil oči, ale vzápětí je zase zdvihl a beze stopy úsměvu se zadíval na Hanku: „Ano. Naletěl jsem na jeden starý kouzelnický trik a pronásledoval nevinného. Mé chování ho hodně poškodilo v očích sousedů. Kromě toho, že jsem se zodpovídal ochráncům, mě pak z terénu přeložili na úřednické místo a navíc jsem musel obejít všechny sousedy dotyčného chlapíka a všem vylíčit, jak jsem byl neschopný. Zatím jsem nenašel sílu to někomu vyprávět, ani Paule. Ty jsi první...“

„Díky za důvěru. Buď bez obav. Nechám si to pro sebe. Jen jsem byla zvědavá.“

„No, počítej s tím, že zodpovědnosti se nevyhneš.“

„A k čemu jsem se vlastně zavázala?“

„Škola, kam tě chceme poslat, je území spravované draky a lidmi, co jim slouží. Bdělí se tam nedávno dostali s draky do konfliktu a pár týdnů vzájemné vztahy nepříjemně drhly. Nakonec se obě strany dohodly na kompromisu. Draci dovolili Bdělým monitorovat území, kde bydlí lidé, ale bez jejich souhlasu ochránci nesmí do ničeho zasahovat.“

„Opravdu draci na svém území provozují magickou školu pro lidi?“

„Ano. Draci si ve své škole vychovávají sluhy a spolupracovníky. Navíc od žáků vybírají neuvěřitelně vysoké školné.“

Hanka nevěřičně vrtěla hlavou: „Chceš mi tvrdit, že boháči platí za to, aby mohli sloužit drakům? Nejsou náhodou padlí na hlavu?“

Dívka ve své mysli ucítila Plamův kontakt. Drak byl zvědavý, co ji tolik překvapilo. Pozvala ho tedy do svého mentálního krystalu, aby mohl rozhovor s Nikem sledovat spolu s ní. Jestliže má strávit školní rok na dračím území, měl by o tom Plam vědět. Možná ani on zatím neslyšel o škole pro dračí sluhy. Kdo by něco podobného pro své děti plánoval? Znovu obrátila pozornost k tomu, co Nik říká.

„Uvědom si, Hanko, že ne každý má možnost poznat draky do hloubky jako ty. Jsou lidé, kteří k nim vzhlížejí a dali by první poslední za příležitost dostat se k nim blíž. Neuvědomují si, nakolik draci pohrdají lidským plemenem. Draci navíc každoročně slibují nejlepšímu studentovi možnost se proletět na jednom z nich.“

„Vážně? Drak že by chtěl někoho veřejně vozit na hřbetě? To fakt zírám,“ nevycházela Hanka z údivu.

„Nejdražší je v téhle škole první ročník. Hlavně kvůli tomu, že většině dětí spadnou klapky z očí a dojde jim, že sloužit drakům není ve skutečnosti žádný med. Když navíc odmítnou dračí cejch, začnou se na škole potýkat s nepříjemnými problémy.“

„Co je dračí cejch?“

„Označení dračího služebníka.“ Nik ve vzduchu vytvořil obrazovou iluzi ruky, která měla nad loktem nenápadný zelený ornament.

„Nechceš po mně, doufám, abych něco takového nosila,“ změřila si ho Hanka nesouhlasným pohledem.

„Je tu ještě druhá možnost,“ změnil Nik iluzi, která teď místo ornamentu zobrazovala jakousi vytetovanou hvězdicí v rudé barvě, „tohle je cejch dračího spolupracovníka. Ten získáš poté, co si tě konkrétní drak vybere přímo jako svého osobního úředníka.“

„Úředníka?“

„Nevím, jak bych měl zmíněnou funkci lépe pojmenovat. Děláš drakovi při styku s lidmi tlumočníka. Když má nějaké úřední potíže, tak je za něj vyřídíš, a hlavně se staráš, aby lidé v jeho službách náležitě plnili své povinnosti. Cejch má vždy stejnou barvu jako kůže dračího zaměstnavatele.“

„Mohou mě ocejchovat bez mého souhlasu?“

„Ne. Ale mohou ovlivnit tvůj úsudek kouzlem. To se u draků nepovažuje za prohřešek.“

„A dá se pak toho cejchu zase zbavit?“

„Jestliže ve škole přijmeš dračí cejch, zůstane ti napořád. Ocejchovaný nemůže drakovi oznámit, že už ho služba nebaví. I pokud by jeho drak zemřel, označený člověk dál zůstává dračím služebníkem a do služby ho může povolát některý z příbuzných zemřelého draka.“

„Pořád nechápu, co by mělo lidi motivovat, aby drakům dobrovolně sloužili. Z tvého líčení jsem pochopila, že se víceméně stanou otroky.“

„Draci se na oplátku starají o bezpečnost svých služebníků a jejich rodin.“

„To je všechno?“

„Služba u některých draků je docela příjemná a lukrativní záležitost. Lidé, kteří k nim vzhlížejí, vnímají svůj závazek jako poctu.“

Hanka vzdala snahu pochopit zvrácený způsob lidského uvažování a rozhodla se raději soustředit na samotný úkol.

„Dobře. Dejme tomu, že u nich budu rok studovat a předstírat, že mi teprve bude patnáct. Co ode mě ochránci očekávají?“

„Hlavně to, že budeš mít oči všude. Budeš drzá, zvědavá a pokud možno ohlídáš bezpečnost svých spolužaček na půdě školy.“

„Co jim hrozí?“

Nik zakroužil dlaní a přivolal obrazy dvou dívek. Obě byly blondýnky s udivenýma očima. Hanka si je pozorně prohlédla a tázavě upřela zrak na svého přítele. Drobným gestem zrušil iluzi a vzdychl: „Jedna z těch dvou zemřela a druhá utrpěla těžký šok. Aby přežila, bylo nutné na ni bezodkladně použít zapomínací kouzlo. Pořád ještě se léčí z úzkosti a nočních můr. Nebylo dost dobře možné zjistit, co zažila, ale její trauma souvisí s nepovolenou magií.“

„A jak umřela ta první? Smrt ve škole se přece vyšetřuje, ne?“

„Draci událost vyhodnotili jako nešťastnou náhodu. Rodina dostala vysoké odškodné a Bdělé o podrobnější šetření nepožádala.“

„Vám se zdá její smrt podezřelá? Jak jste se o ní vlastně dozvěděli?“

„Díky Laridonovi. V Pasteku studuje jeho vnučka. Právě on požádal Bdělé, aby o případech zjistili víc. Což se ovšem nepodařilo, protože nás draci na své území nepustili.“

„A neměli byste náhodou varovat rodiče všech dětí, které tam chodí?“

„Přesně to jsme udělali. Asi třetina žáků změnila školu. Ostatní berou událost na lehkou váhu. Laridon najal pro svou vnučku mladou ženu, aby ji chránila. Do areálu školy však nemá přístup nikdo kromě studentů. Proto jsme narychlo hledali někoho, kdo by na zdejší škole studoval a zároveň byl natolik zdatný, aby odhalil a zvládl nebezpečné situace.“

„Mám hlídat všechny spolužáky, nebo jen vnučku toho chlapa?“

„Vyhmatla jsi podstatu problému,“ vzdychl Nik, „Laridon je důležitá osoba. Pravděpodobně už letos v zimě vystřídá Demita ve funkci Bdělého. Projde-li jeho vnučka školou bez úrazu, vyhneme se možnosti, že se z titulu své funkce otevřeně postaví proti drakům.“

Hanka nevěřícně rozhodila ruce: „Chceš říct, že na ostatní se můžu vykašlat?!“

„Co tě rozčiluje?“ zarazil se Nik.

„Proč má mít dvojitou ochranku jenom ona? Copak nejsou ostatní děti stejně důležité?“

„Jestli dokážeš zařídit, aby se ve škole nikomu nic nestalo, klobouk dolů,“ rozzlobil se mladý ochránce, „ale uvědom si, že nemůžeš být všude! A taky si uvědom, že smrt téhle holky by mohla závažně narušit příměří mezi draky a lidmi. Kdyby došlo k otevřenému konfliktu, kdo potom bude počítat lidi, co na něj doplatili životem? Neříkám, že je to vůči ostatním studentům spravedlivé, ale prostě to tak je!“

Chvíli bylo ticho. Z Nikovy kapsy se vysoukal ven tulík, vyšplhal k jeho krku a obtočil kolem něj svůj dlouhý ocásek. Hanka se zarazila. To, že se s ní Lotranda nepřišla přivítat, ji zamrzelo. Že by Nikovi něčím ublížila? Podívala se na něj pozorněji. Vypadal napůl smutně a napůl našťvaně.

„Promiň,“ řekla tiše, a aby zakryla rozpaky, přinesla na stůl sušenky. Otevřela je a přistrčila blíž k hostům. Lotranda se ani nepohnula. Možná má na sušenky jiný názor než Plavík, pomyslela si Hanka.

Nik sáhl do kapsy a vylovil hodinky. „Jestli ten úkol bereš,“ řekl unaveně, „sundej si ty santarenské a vezmi si tyhle. Máš v nich údaje o škole v Pasteku.“

Tázavě se na Hanku zadíval a přistrčil hodinky směrem k ní. Teprve teď měla pocit, že stojí na osudové křižovatce. Jakmile si je vezme, udělá krok do řad ochránců. Budou ji školit a bude dostávat další a další úkoly a některé z nich se jí možná nebudou líbit. Jako ochránce se bude muset starat o ohrožené a chytat lumpy. Opravdu chce tuhle práci dělat celý život?

Sáhla po nových hodinkách a nasadila si je místo těch, které nosila šest let. Ty původní s dráčkem teď držela v dlani a nevěděla,

co s nimi.

Nik zavrtěl hlavou, když mu je chtěla podat. „Nech si je zatím schované u Zachariáše. Kdybys měla v Pasteku potíže, vždycky se můžeš vrátit sem a pokračovat ve studiu v Santareně.“

„Ještě mi pověz, jak se dostanu do Pasteku,“ požádala ho. „Kdy tam začíná školní rok a kde vlastně budu bydlet?“

„Na všechny organizační otázky by ti měly odpovědět hodinky. Začátek školního roku je v úterý. Měla bys tam dorazit den předem. Do města tě dopraví veřejná brána v Dubovníku. Hlavně si s sebou vezmi co nejvíc finančních prostředků. Pečlivě si zapisuj výdaje, ochránci ti je pak podle tvého seznamu uhradí.“

„A narazím-li na něco podezřelého? Komu dám vědět?“

„Vron tě bude navštěvovat každé dva týdny. Kdyby něco, vím, že se s ním dokážeš domluvit na dálku. Ale pro jistotu dračí komunikací používej pouze v nezbytné míře. Nemůžeme vyloučit, že ji draci dovedou odposlouchávat. Čím méně se dozví o tvých zvláštěnostech, tím lépe. Klidně si hraj na drzou hloupou holku, co o sobě nechce mluvit.“

„A co když před nimi své schopnosti neutajím?“

„Stoupneš u nich v ceně a budou tě chtít oceňovat. Buď bez obav, už zdaleka nejsi tak čitelná jako dřív.“

„Víš, Niku, začínám být nervózní. Nebude snadné být v cizím prostředí úplně sama.“

„Chápu. Ale zkus se vcítit do role žáka. Jedeš tam především studovat. Být tebou, zaměřil bych se na iluze a neviditelnost. Učitelé v Pasteku jsou mimořádně dobří. Jsou mistři v opracovávání drahých kamenů a to nejen ve tvarování, ale hlavně v jejich magickém vylepšení. Podle mých zpráv jsou šikovnější než ti v Santareně. Využij příležitost a uč se.“

„Dobře. Udělám, co bude v mých silách.“

Hanka ani nepostřehla, kdy Lotranda zmizela ze svého místa na Nikově rameni. Teprve když jí začaly padat drobky za krk, všimla si, že tulík dřepí na opěradle její židle a chroustá sušenku.

„Ještě se chceš na něco zeptat?“ zdvihl se Nik k odchodu.

„Jak jim odůvodním, že jsem se zničehonic rozhodla právě pro jejich školu?“

„Přímé odpovědi se snaž vyhnout. Nebo jim řekni, že jsi tam na přání Karmaneuduny, která ti právě za tímto účelem odkázala prostředky na studium. Abys mohla sloužit jejímu synovi. Klidně předstírej, že ses rozhodla jen kvůli penězům.“

„A protože jsem hamoun,“ usmála se sama pro sebe Hanka, „musím pochopitelně splnit její podmínku. Jo, jasně! To dává smysl. Ale co povím kamarádům? Můžu jim říct pravdu?“

„Kamarádům pověz, že tě ochránci poslali studovat iluze a proměny, abys mohla za rok požádat o přijetí do jejich řad. Pravdu bude znát jenom Vron a smíš zasvětit Plama.“

„No, aspoň že tak,“ uškíbla se Hanka. O tom, že drak od začátku naslouchá jejich rozhovoru, se z opatrnosti nezmínila.

„Takže zlom vaz. Hezky studuj a měj oči otevřené.“

Nik odchytil tulíka a rozloučil se.

Hanka horečně přemýšlela, co všechno potřebuje během soboty a neděle stihnout. Musí zabalit věci, rozloučit se s přáteli a vyzpovídat hodinky o poměrech na pastecké škole.

Hned začala realizovat plány od posledního bodu. Při aktivaci hodinek se nad nimi zavlínil had s dračí hlavou a odpovídal na její otázky. Nejdřív ji zajímala škola. V roli vyučujících zde působilo několik lidských profesorů a profesorek a tři draci. Z popisu předmětů příliš moudrá nebyla, proto se raději začala ptát přímo na město Pastek. S nelibostí zjistila, že skoro na všechny činnosti ve městě potřebuje speciální povolení. Dokonce i na kouzlo brány. Jako nejvhodnější ubytování hodinky označily malou soukromou kolej pro studenty. Obrázková podoba Pasteku kupodivu nebyla k dispozici. Podobně jako Santarena se město rozrůstalo souběžně se založením školy. Pastek však vypadal o hodně menší. Uprostřed městské zástavby bylo prostorné tržiště, které ožívalo třikrát týdně.

Ve skalách nedaleko města se nalézalo poměrně velké a proslulé dračí zábavní a léčebné středisko, kde občas studenti školy vypomáhali nebo předváděli umělecká vystoupení pro pobavení dračího obecenstva. Hanku pochopitelně zajímalo, co o místě říkají sami draci. Zeptala se Plama.

„Lázně v Pasteku?“ syknul drak opovržlivě. „To je taková snobárna pro zelené a růžové.“

„Snobárna?“ nepochopila Hanka, co tím její přítel myslí.

„Znudění draci, co nemají dostatek sebevědomí, tam cpou své poklady do chřtánu vykukům, kteří tvrdí, že jim vylepší kvalitu života. Prý dovedou posílit dračí dech až o padesát procent. Takový nesmysl! V životě bych se nezapletl s někým, kdo by mi chtěl prodat tak zjevně podezřelou iluzi. Však tam taky o žádného černého draka ani nezakopneš.“

„Vážně mají i draci potíže se sebevědomím?“ připadalo Hance zvláštní, že by tihle arogantní tvorové mohli trpět něčím podobným.

„Co já vím... Neznám dost dobře zelené ani růžové. Budeš se jich muset zeptat sama.“

„No, to bych tomu dala,“ zasmála se Hanka při představě, jak důvěrně zpovídá cizí draky.

Chvíli diskutovali o tom, jak v nastávajícím školním roce upravit vzájemnou komunikaci, aby je pokud možno někdo nepřistihl.

„Opravdu hrozí, že by nás někdo odposlouchával?“ ujišťovala se Hanka. „Myslela jsem, že dračí komunikace je naprosto bezpečná.“

„Nevím. Tohle téma jsem s mámou ani s Horem nikdy neprobíral. Myslím, že na přímé odposlouchávání bychom asi přišli. Ale magicky citlivý jedinec si může právě probíhající dračí komunikace všimnout. U nás jde o běžnou záležitost, u člověka by však mohla být nápadná.“

„To znamená, že bych ji v dračím městě neměla požívat příliš často...“

„Ani si vzájemně lézt do krystalů. To je pro mága ve tvé blízkosti obzvlášť zjevná aktivita. Dost se divím, že ji Nik nevyčítal. Možná jen proto, že není drakem.“

„Ach jo, být na všechno sama mě znervózňuje,“ vzdychla nešťastně dívka. Trochu ji zarazilo, že se od Plama nedočkala souhlasné odezvy.

„Víš, Hanko, asi se přestěhuju zpátky do mámina hnízda,“ řekl pomalu její dračí přítel.

„Co to povídáš? Hor už tě u sebe nechce?“

„Hor je v pohodě. Ale prohlásil, že mi prospěje, když se ještě na nějaký čas začlením mezi své vrstevníky a naučím se všechno, co mi hnízdo může nabídnout. Osobně mi domluvil návrat do školy.“

„Možná má pravdu. Jak jsem znala tvoji matku, jistě by s ním souhlasila.“

Oba se na chvíli odmlčeli a věnovali smutnou vzpomínku Karmaneuduně. Plamovi velice scházela a Hanka ho zatím nedokázala utěšit. I jí přítomnost moudré dračice chyběla.

„Co kdybychom se zítra ještě na chvíli sešli u jezírka?“ navrhl Plam.

„Položíme na matčin hrob pár vzpomínkových kamenů,“ souhlasila Hanka.

Následující dva dny strávila obcházením přátel. Jakmile se rozloučila s Plamem, navštívila útulek pro magická zvířata a všechny, kdo bydleli poblíž.

V neděli večer se unavená vrátila do Santareny. Ještě měla v plánu před spaním vytáhnout z hodinek další várku informací. Její plány však narušil Rafanův příchod.

„Dostal jsem volno na začátek školního roku a spěchám za tebou. Prý se chystáš někam odjet,“ vpadl do stromového domku jako velká voda. Hance bylo hned jasné, že na klidný večer může zapomenout. Rafan její předpoklad vzápětí potvrdil sdělením, že se chystá společná večeře se Zachariášem a Vronem. Se smíchem rezignovala a doufala, že jí nedostatek informací v Pasteku nezpůsobí potíže.

Potlačila narůstající nervozitu a snažila se zachovat bezstarostný výraz. Akorát jídlo jí zase nějak nelezlo do krku.

„Copak? Nechutná ti?“ podezřívavě si ji změřil trpaslík, když Hanku přistihl, jak se rýpe v talíři, místo aby žvýkala.

„Ale ne, Zachu, večeře je výborná jako vždycky. Jenom mi vrtá hlavou, co je se Svátou. Všichni tvrdí, že si něco zařizuje. Jakmile se s ním chci spojit, odpálkuje mě, že momentálně nemá čas, a přijde mě vyprovodit až zítra. Co může mít za starosti?“

„Když říká zítra, určitě se objeví, nelam si s tím hlavu,“ mávl rukou Rafan.

„Něco mi tajíte?“

„Dočkej času, Sváťa jenom chystá malé překvapení.“

„Byla bych radši, kdyby nic nevymýšlel a seděl u stolu s námi. Bude se mi po vás stýskat.“

„Už jsi velká holka, však ty si poradíš,“ usmál se Rafan.

„A tohle máš od nás,“ pověsil Vron Hance kolem krku jemný zlatý peníz s reliéfem dvou tisknoucích se rukou, „dobře ho opatruj, obsahuje pojistku pro případ nejvyšší nouze.“

„A tvoje původní hodinky a přívěsek ti schovám,“ sundal jí trpaslík z krku kámen, který poslední dobou nosila a v němž Vron ukrýval svou paměť. Nový šperk byl lehčí než paměťový kámen.

„Je krásný. A magický...“ zjistila, sotva se ho dotkla. „Co umí?“

„Posílí tvou uzavřenou mysl proti zvědavým šmírákům,“ usmál se Vron.

„Ale říkal jsi něco o pojistce.“

„Právě kvůli ní ti ho s sebou dáváme,“ podrábnil se ve vousech Zachariáš, „pokud ho sevřeš v dlani a poručíš mu: odnes mě pryč, přemístí tebe i vše, co budeš právě držet, sem do Kouzelných zahrad bez ohledu na jakékoliv myslitelné překážky, které by tě snad mohly ohrožovat nebo ti bránit v přemístění.“

„Páni,“ pokýval obdivně hlavou Rafan a jeho pohled se přesunul z amuletu zpět na Hanku, „ale být sebou, raději bych se během přemísťování nedržel velkých budov.“

„Užitečný amulet,“ pohládila prstem svůj nový přívěsek, „kde jste ho tak rychle sehnali?“

„To víš, máme dobré známé,“ neprozradili svůj zdroj.

„Snad ho nebudu potřebovat,“ usmála se vděčně Hanka, „každopádně moc děkuji. Je to od vás milé.“

„Spíš prozíravé vzhledem k tvému sklonu přivolávat potíže,“ podotkl Rafan.

Vzápětí převedl řeč jinam a pustil se do vyprávění, co si užil po svém návratu do výcvikového tábora ochránců. Protože byl požádán, aby o událostech v Quinwalu nikde a nikomu nevyprávěl, ocitl se v centru posměšků a dohadů, co asi v průběhu mise dělal. Dobírali si ho, že Helaře čistil boty, česal drdol nebo brousil nože. Musel strpět celý příval pořouchlých a nevybíravých žertů a jen tiše doufal, že to kamarády z tábora brzo přestane bavit.

Problémy s ubytováním

Ráno Vron Hance přišel pomoci se zavazadly. Moc jich neměla, jen tolik, aby je sama unesla. Přes její protesty je muž popadl a přemístil se spolu s dívkou přímo do Dubovníku. Jako vždy museli projít parkem a vmísit se do davů kolem veřejné brány. Začátkem školního roku tu bývalo nadmíru živo.

Náhle Hanka zahlédla, jak se zástupem lidí prodírá štíhlá postava.

„Á, tady jste,“ přiřítíl se k nim Sváťa, „už vás nějakou dobu vyhlížím.“

Privítání trochu odbyl a hned je táhl do klidnějšího místa v jedné z bočních chodeb, kde mohli na chvíli odložit zavazadla na zem.

„Už jsem se na Pastek informoval. Na přesun si musíme ještě asi dvacet minut počkat,“ oznámil jim.

Hance se ulevilo, že Sváťa jejich rozloučení přijímá v dobrém rozmaru. Neměla ráda jeho smutné vyčítavé pohledy. Vděčně uvítala, když vyrukoval s historkou, jak jeho sestřička zlobí při jídle a neustále vymýšlí další a další záminky, proč odbíhat od stolu. Hance začalo vrtat hlavou, kde kamarád ukrývá překvapení, o kterém mluvil Rafan.

Konečně nastal čas přesunout se do kabinky. Trasa do Pasteku byla málo využívaná, takže se ani nenamáhali ji zprovoznit jako průchozí. V určitých časových intervalech byla přenesena vždy celá kabina. Vron odložil Hančina zavazadla ke stěně, kde už bylo naskládáno několik kufrů.

„Kdo jede s námi?“ zeptala se. Mezitím už průvodce za nimi zavřel dveře a spustil přesun. Za malý okamžik byli na místě.

Hanka popadla jedno své zavazadlo dřív, než po něm hmátl Vron, a jako první se hrnula z kabiny do malé čekárny. Nedočkavě z ní vyběhla ven a rozhlédla se. Rozevřel se před ní pohled na louku, kde se právě zamihotal vzduch a z vykouzlené brány vystoupili lidé, rovněž obtěžkaní množstvím zavazadel.

Chvíli po ní z čekárny vyšel i Vron a Sváťa, prohýbající se pod váhou kufrů. Co v nich asi je?

„Prozradí mi už někdo, čím jsou ta zavazadla?“ uhodila na ně Hanka a měla strach, že budou její a ukrývají ono avizované Sváťovo překvapení. Odpovědi se však nedočkala.

„Vida, i tady je živo,“ položil Sváťa jeden kufr na zem, aby mohl ukázat na další příchozí, kteří se na louce zhmotnili pomocí osobní magické brány.

„Měli bychom co nejdříve vyrazit k ubytovně,“ kývl bradou Vron směrem k zavazadlu na zemi, „já tady brány otvírat nesmím a mám jen omezené povolení k pobytu. Navíc jsou v Pasteku pokuty za porušení pravidel zatraceně drahé a úřední osoby mimořádně arogantní a nevlídné.“

Sváťa se natáhl pro kufr a Hance ulpěl zrak na jeho ruce. Jak to že si toho ještě nevšimla? I on měl jiné hodinky! Nemohla si pomoci a v úžasu na ně zírала. Když kamarád postřehl směr jejího pohledu, roztáhla se jeho tvář v širokém úsměvu.

„No, víš,“ pokrčil jakoby omluvně rameny, „ve zdejší magické škole se nabízejí obory, které mě fakt zajímají.“

„Jak jsi zjistil, kam jedu?“ pátravě se zahleděla do jeho obličeje.

„To Plam, upozornil Rafana i mě, abychom se dostavili do Santareny už v neděli, jinak že se s tebou nestihneme rozloučit. Oslovil jsem R'íhana, abych byl v obraze, co se děje.“

„R'íhan ti prozradil, do jaké školy mě poslali?“

„Povídal, že ti ochránci doporučili zdejší kurz iluzí a neviditelnosti. Hned jsem začal shánět o Pasteku informace. Táta mi žádost o přijetí podepsal, protože si myslel, že mě odradí mimořádně vysoké finanční nároky. Jenže to se přepočítal. Poprosil jsem Vrona, zda by mi nepomohl.“

„Vidím, že pomohl...“

„Ano... ale jenom s financemi,“ vyčítavě se mladík koukl na staršího přítele, „řekl, že jestli si dokážu obstarat přeložení a všechna povolení, je ochoten mi výdaje uhradit. Umíš si představit, kolik běhání a zařizování jsem absolvoval?“

Všichni se chopili zavazadel a vyrazili na cestu. Vron je vedl.

„Nejspíš si myslel, že neuspěju,“ mumlal napůl pro sebe Sváťa, „ale to mě podcenil.“

Hance se na jednu stranu ohromně ulevilo, že nebude v cizím městě sama. Co tomu však řeknou ochránci? Má kamarádovi naznačit, proč tu je, nebo sehrát svou úlohu i před ním? Usoudila, že bude vhodnější prozatím mlčet a časem se uvidí. Akorát...

„Hele, abych se sem dostala, musela jsem do papírů napsat, že mi ještě není patnáct, tak ne aby ses prokecnul,“ otočila se na Sváťu.

„Vždyť já vím. Vron už mě na tvé mladší já upozornil,“ nadhodil si těžký kufr a měl co dělat, aby s Hankou udržel krok.

Konečně došli do ulice, kde měli zamluvené spaní. Složili zavazadla u správce ubytovny a rozhodli se Vrona doprovodit zpátky k přemístovací stanici. Použití osobních bran tu sice bylo možné, ale jedině na zvláštní povolení, které nevlastnili.

„Měli bychom si ho obstarat,“ drbal se ve vlasech Sváťa, „jinak budeme celý rok chodit do školy pěšky.“

„Aby tě neubyl!“ smála se Hanka.

Poté, co se Vron odtransportoval domů, beze spěchu obešli celou přemístovací louku, aby se mrkli, co je za ní. Od dalšího průzkumu je odradila neobyčejně hluboká kamenitá strž. Dolů už se jim šplhat nechtělo. Raději nabrali kurz směrem k městečku. Ulici lemovaly jednoduché účelné domy postavené jeden vedle druhého a bez zbytečných ozdob. Narazili na ubohý, špatně udržovaný park, jinak byly zahrady obehnány ploty, u bohatších sídel dokonce mohutnými vysokými zdmi.

„Nevidíš nějakou hospodu, kde bychom se mohli najíst?“ vrtěl hlavou Sváťa, když ani v další široké ulici nenarazili na žádné pohostinné místo. Nakonec z hodinek vydolovali informaci o veřejné jídelně a vydali se ji hledat. Vypadala zvláště. Přimo na ulici stály dva hrubé stoly a tvrdé lavice, nikde ani stopa po prostírání či ubrusu. Sotva se posadili, přiběhl chlap a s úsporným gestem před ně hodil dvě misky s hustou polévkou a dva skrojky chleba. Dvě lžíce vytáhl z náprsní kapsy a každému podal jednu.

„Vždyť jsme si ještě nic neobjednali,“ podivil se Sváťa.

„Nejste zdejší?“

„Právě jsme přijeli. Budeme tu studovat.“

„V tom případě se rychle naučte naše pravidla. Jakmile totiž usednete k mému stolu, platíte oběd, ať už ho sníte, nebo ne. Objednáte-li si něco jiného, musíte zaplatit předem.“

„A kolik stojí tohle?“ nedůvěřivě točila v misce lžící Hanka.

„Tisíc tolejrů.“

„Cože?“ poklesla dívce brada.

„Za jednoho pochopitelně. Jídla na objednávku se pohybují v rozmezí sedmi až dvaceti tisíc.“

Hanka jen nevěřícně zalapala po dechu. Sváťa sáhl do kapsy a vyndal zářivý polodrahokam. S tázavým pohledem ho přistrčil blíž k číšníkovi.

„Jo,“ kývl, „tohle bude stačit. Přinesu vám každému ještě sklenici vody.“

Zatímco je obsluhoval, sledovali ho s vykulenýma očima, dokud nezmizel ve dveřích přilehlé budovy. Hanka zdvihla sklenici a napila se.

„Aspoň je vychlazená,“ prohodila sarkasticky, „hádám, že bude tak nejmíň za dvě stovky.“

„Nemají v polévce ani kousíček masa,“ postěžoval si Sváťa mezi sousty.

Hanka ochutnala. Mírně nakyslá, málo teplá, ale jíst se dala. Snědla sotva půlku a odstrčila misku. Její kamarád ji hbitě vyměnil za svoji prázdnou.

„Přece mu tak drahý jídlo nevrátíme,“ zašklebil se uličnický.

„No, tady se rozhodně stravovat nebudeme,“ prohlásila Hanka, když se zvedli.

Zamířili ulicemi směrem ke škole. Byli zvědaví, jak vypadá, a zajímalo je, za jak dlouho se od ní dostanou ke své ubytovně.

Škola nepůsobila ani veselým, ani vlídným dojmem. Byla ohraničena vysokou zdí. K jejich překvapení umocňoval nedostupnost pozemku ještě příkop a silná magická ochrana. Za zeď nebylo pořádně vidět.

„Jste tu noví, co?“ ozval se za nimi pobavený hlas. Mladík, asi tak v Hančině věku, nesl dvě zavazadla a procházel kolem nich. „Ani

se nezkoušejte podívat blíž. Kdybyste narušili poplachovou čáru, napařili by vám pokutu.“

Poslechli ho a vydali se podél zdi. Táhla se snad donekonečna. Areál školy byl pravděpodobně větší než samotné město. Vstupní brána byla otevřená a prázdná. Když se pokusili vstoupit, jakási magická smyčka je odhodila zpět na chodník ulice a způsobila jim nepříjemné bolení hlavy.

„Fajn,“ otřepala se Hanka, „bližší zkoumání necháme až na zítra.“

Vydali se k ubytovně. Cestou potkávali další a další studenty se zavazadly. Město začalo ožívat školním ruchem. Nikdo ale nebloumal ulicemi a nerozhlížel se jako oni. Jako by lidé rovnou mířili za svým cílem bez touhy se procházet.

Konečně dorazili k ubytovně, kde Vron složil jejich zavazadla. Na žádný velký luxus nevypadala. V místnosti správce visela cedulka, aby čekali, že přijde hned. Slůvko „hned“ zřejmě vymezovalo časově neohraňovaný interval. Netrpělivě přešlapovali, pak začali nahlížet dál do chodby. Dveře jedné místnosti se otevřely a oni zahlédli natěsnané kovové palandy a zavazadla nastrkaná do polic za nimi. Nikde žádná židle ani křeslo. O soukromí ubytovaných se rozhodně mluvit nedalo.

„Vzdáleně mi zdejší kolej připomíná Útulný domov. Tobě ne?“ zašeptala Hanka.

„Co tady děláte?“ zahřměl za nimi zlostný hlas. Skoro nadskočili leknutím. Dívka se vzpamatovala jako první.

„Máme u vás zamluvené ubytování a čekáme, až se nás někdo ujme.“

„Jak se jmenujete?“

„Dundar a Vronová.“

„Jo, to jste vy! Přišli jste pozdě.“

„Cože? Přece jsem zaplatili...“

„Ale pouze rezervační zálohu. A jelikož jste nenárokovali postele do dvou hodin, propadla její platnost. Vaše místa jsem mezitím prodal někomu jinému. A teď si sbalte své saky paky a koukejte mazat jinam.“

Muž luskl prsty, a než stačili vznést sebemenší námitku, vynořil se z chodby chlap jako hora a oni jen bezmocně přihlíželi, jak jejich kufry a vaky vyhazuje na ulici. Oba byli z jednání správce v takovém šoku, že je ani nenapadlo protestovat. Nyní na ulici shrabovali vše, co se vysypalo z rozpadlého kufru, a bezradně hleděli jeden na druhého.

„No nazdar, a co teď?“ rozhodil rukama Sváťa, když konečně nastrkali všechny věci a knihy do poškozeného zavazadla.

„Najdeme si jiné ubytování.“

Hanka ťukla do hodinek, aby se zeptala na možnosti bydlení v Pasteku. Mnoho jich nebylo. Znovu vyrazili do ulic, tentokrát obtěžkaní spoustou zavazadel. Všude ale vrtěli hlavou a tvrdili, že mají plno. Už obešli půl města a ocitli se v hodně zchátralé čtvrti. Poslední místo, které hodinky označily jako ubytovací noclehárnu, se jim dvakrát nezamlouvalo. Hanka si všimla, jak ženě stojící před vchodem pochodují po vlasech vši. Nejspíš ani neměla sedmý smysl, aby se obtížného hmyzu zbavila. Dívka neměla chuť zkoumat její schopnosti.

„Ano, dvě místa bych našla, ale musíte si sehnat vlastní polštáře a deky,“ oznámila jim a pozvala je dovnitř. Měli pocit, že se ocitli ve stodole. Podlaha vystlaná slámou byla hustě obsazena různorodými provizorními lůžky. Na některých se povalovala pochybná individua. Pod dírou ve střeše, kde byla sláma nasáklá vodou (Hanka doufala, že opravdu jen vodou), byl prázdný plac. Na něj zanedbaná žena ukázala a dívka s kyselým úsměvem kývla místo díků.

„Vodu a záchody najdete vzadu na dvoře,“ zamumlala ta podivná osoba, když jí Sváťa zaplatil sumu, o kterou by si neodvážil říct ani Zachariáš v Kouzelných zahradách.

„Pojďme ještě na chvíli ven,“ navrhla Hanka, aby tu nemusela trávit ani o minutu víc, než bude nutné. Ucítla, jak Sváťa magicky zabezpečil jejich zavazadla. V duchu ho za jeho prozíravost pochválila.

Na čerstvém vzduchu pookřála. Chvilku kráčeli mlčky, až došli k zpustlému parčíku. Posadili se do olysálé trávy a opřeli se o kmen starého stromu.

„To nám to pěkně začíná, co? Skoro by se líp spalo tady než v té zavšivené stodole,“ vzdychla Hanka.

„Neboj se. Slámu před spaním usušíme, střechu magicky vyspravím a zítra se zkusíme poohlédnout po něčem lepším,“ utěšoval ji Sváťa a vylovil z kapsy rozměklou čokoládu. Hanka si místo nabízené půlky vzala jen malý kousek.

„Hej vy dva! Co tu tropíte?“ objevil se v jejich blízkosti muž v šedé uniformě. Rázným krokem zamířil k nim a natáhl ruku s velkým prstenem. Hančiny i Sváťovy hodinky zablikaly.

„Udělují vám pokutu ve výši dvou tisíc pro každého za neoprávněné obsazení veřejného prostranství,“ zahřímal přísně.

„Ale my jsme jen odpočívali,“ rychle se zvedl Sváťa a Hanka ho neochotně následovala.

„Jste tu noví?“

„Ano prosím,“ nasadil svůj nejzkroušenější obličej Sváťa.

„Kde bydlíte?“

„No,“ mihl se v mužově obličejí výraz soucitu a pohrdání, když mu sdělili adresu noclehárny, „pro tentokrát vám pokutu prominu, ale rychle si nastudujte řád města. Tady žádné povaleče nestrpíme.“

„Poněkud nevlídný kraj,“ zamumlala Hanka znechuceně. „Skoro se začínám bát, jaká bude škola.“

„Víš co? Asi bychom se měli na zítřek pořádně vyspat,“ usoudil Sváťa.

Oklikou se loudali ke své noclehárně a jedinou útěchou jim bylo, že mají aspoň jednoho druhého. Začínalo se šerit a okna v ulici problikávala světly. Tu a tam pár lidí spěchalo domů, ale jinak byl všude až nezvyklý klid. Nikde žádné hloučky kamarádů, bavících se sousedů. V Pasteku vládl podivný přísný řád a nikdo se neodvažoval ho narušovat.

Náhle chytil Sváťa Hanku za loket a stáhl ji do stínu.

„Koukni,“ zašeptal sotva slyšitelně, „támhle se někdo plíží.“

Hanka upřela zrak do tmy a zahlédla postavu v tmavém, jak podél zdi přebíhá k dalšímu baráku. Tam se postava shýbla a hodila do rozsvíceného okna kamínek. Musela svůj manévr ještě jednou zopakovat, než z okna vyhlédla černovlasá dívka.

„Naomi, to jsem já,“ zašeptala zahalená postava.

„No konečně, Lído, už jsme ani nedoufali, že dorazíš. Pojď nahoru.“

Lído? Hanka zpozorněla a dění u domu ji začalo zajímat.

„Pssst,“ zašermovala rukama postava dole, „tentokrát nemůžu.“

„Tak počkej, já sejdu dolů,“ mávla na ni dívka v okně.

„Co je s tebou? Jak můžeš zmeškat naši poslední prázdninovou oslavu?“ zahalekala, sotva vyšla ze dveří.

„Mám letos dohled,“ přestala záhadná postava šeptat a hned bylo jasné, že to není žádný zloděj, jak si původně Sváťa myslel, ale jen kamarádka.

„Jakej dohled proboha?“

„Hlídá mě jedna protivná ženská a odmítá mě pouštět ven samotnou. Právě jsem jí na chvíli zdrhla,“ zasmála se dívka, „až mě najde, bude mazec.“

„Tak to ti nezávidím, holka.“

„Do školy naštěstí nesmí.“

Ulicí právě přibíhala další nezřetelná postava. Hanka se Sváťou se vmáčkli ještě hlouběji do stínu. Ve světle otevřených dveří se rýsovaly obě dívčí postavy. V jejich těsné blízkosti se ze tmy vynořila svalnatá ozbrojená žena.

„Tak tady jsi,“ zasyčela zlostně a smýkla zahalenou postavičkou tak rázně, až dívka neudržela rovnováhu a přistála na dláždění.

„Nechte ji,“ strčila do bojovnice neohroženě Naomi. Podala kamarádce ruku a neobratně se jí snažila vtáhnout do domu. Žena jejich ruce roztrhla a natlačila černovlásku na zeď baráku. Chytila ji pod krkem a výhružně se na ni zadívala.

„Pomóc, pomozte mi někdo,“ zavřískla dívka a zkoušela ženu kopnout.

Vtom zasáhl do konfliktu Sváťa. Vystartoval k ozbrojené ženě, chytil ji zezadu za opasek, prudce trhl a zároveň jí nechtěně podrazil nohy. Nečekaný útok vyvedl bojovnici z rovnováhy. Pustila Naomi a při pádu dozadu se přetočila do kotoulu. Na nohou byla dřív, než se Sváťa stihl ohlédnout. V ruce svírala nůž. Při pohledu na zbraň Hanka zaútočila magicky. Žena magii lehce odrazila a do její druhé ruky skočil štíhlý meč.

„Ne, počkejte! Nechte toho!“ zdvihla se z dláždění zahalená dívka, strhla si z hlavy šátek a odhrnula rukou dlouhé blondaté vlasy. „Ona nám nechce ublížit.“

Skočila mezi zbraně a Sváťu. Zářivě se na chlapce usmála: „Dík za pomoc, ale už ji nechte. Všechno je jinak.“

Hanka se několika úkroky přesunula ke Sváťovi a nespouštěla ženu z očí. Ta zastrčila zbraně zpět za opasek. Tvářila se značně našťvaně.

„Hele, Lído, tohle si laskavě vyříd' sama,“ ohmatávala si roztřesenýma rukama krk Naomi a urychleně zacouvala ke vchodu. Protáhla se do chodby a práskla za sebou dveřmi.

„Já se omlouvám,“ schlíple po nich přejela pohledem blondýnka.

„To bych ti radila,“ zavrčela ozbrojená žena, „a bylo by slušné jim vysvětlit, oč tu běží.“

Dívka nervózně žmoulala šátek a s povzdechem se obrátila na Sváťu a Hanku.

„Víte, tohle je Azuela a má mě hlídat. Má právo být našťvaná, ale určitě neměla v úmyslu ublížit ani mně, ani mojí spolužačce. Je od vás velice statečné, že jste se mě a mé kamarádky zastali. Je skvělé někoho takového poznat. Díky.“

„To by stačilo.“ Žena nevrle postrčila dívku k odchodu.

„Počkej,“ uhnula před její rukou a se zájmem se zahleděla na Sváťu, „vždyť já ještě ani neznám jejich jména.“

Přistoupila k chlapci a usmála se: „Já jsem Lída Laridonová. Taky tu chodíte do školy? Že jsem vás zatím nepotkala...“

„Svatopluk Dundar,“ potřásl jí nabídnutou rukou, „víš, my jsme tu noví, zítra jdeme do zdejší školy poprvé. A tohle je moje nevlastní sestra Hana Vronová.“

„Moc mě těší. Jistě se ve škole uvidíme.“

Žena se znovu pokusila dívku pobídnout k odchodu, jenže ta jako naschvál prodlužovala rozhovor. Hance nemohlo uniknout, že se jí Sváťa líbí. Zato ozbrojené ženě se rozhovor na ulici nezamlouval ani dost málo. Nijak se nesnažila zakrýt, jak je nervózní a rozzlobená. Hanka s ní soucítily. Byla překvapená, jak se Lída ve skutečnosti podobá oběma dívkám, co v Pasteku špatně skončily. Asi nebude snadné ji uhlídat. Nyní chápala, proč o ni má děda

strach. To děvče v sobě mělo neposednou jiskru. Ale dnešní náhodné setkání mohlo být užitečné. Zatím se Hanka držela stranou a nechala průběh hovoru v rukou svého kamaráda.

„A kde vlastně bydlíte?“ dál vyzvíдалa Lída.

„Nestihli jsme se včas ubytovat na koleji a skončili jsme v jedné staré stodole. Nic lepšího se nám narychlo sehnat nepodařilo.“

„A šéfka noclehárny je pěkně zavšivená,“ znechuceně podotkla Hanka.

„Ale fuj, to je hrozné,“ politovala je Lída a zvedla oči k Azuele. Žena nasadila sveřepý výraz a nerudně zavrtěla hlavou. Dívka její postoj však nehodlala vzít na vědomí a znovu stočila oči na Sváťu.

„A co kdybyste zatím bydleli u nás? Komora pro kuchaře je momentálně prázdná.“

„Lído. Měj rozum. Nemůžeš domů tahat lidi z ulice. Nedovolím, aby u nás bydleli.“

„Tak jim sežeň jiné přijatelné ubytování. A než se ti to podaří, beru je k nám. Jinak povím dědovi, jak jsi mě surově hodila na zem. Podívej, odřela jsem si loket.“

„A nepochybně se mu taky přiznáš, že jsi utekla?!“

„Víš co? Nebudeme se hádat. Prostě jen vezmi na vědomí moje přání,“ trvala na svém Lída a Azuela rezignovala. Mlčky je pobídla, aby konečně vyrazili na cestu k domovu. Tma ve městě by se dala krájet. Kdyby nebylo osvětlených oken, museli by si vypomáhat magicky.

Hanka byla zvědavá, kde vnučka mocného mága bydlí. Zastavili se před velkým honosným domem. Jakmile vstoupili dovnitř, ocitli se v úplně jiném světě. Obrazy, sochy, květiny, zdobené svícný. Podobné luxusní zařízení viděla Hanka snad jen v quinwalském paláci.

„Měli byste sem dopravit i svoje zavazadla,“ připomněla jim Azuela a bylo znát, že se s jejich přítomností stále ještě nesmířila.

„Díky. My si pro ně dojdeme,“ vzdychl Sváťa a zašilhal po tácu, kde byla směs oříšků a bonbonů.

Azuela cinkla na zvonek pod schodištěm a vzápětí k ní napochodoval sluha v rukavičkách.

„Hermane, zajed' tady s tím mladíkem pro zavazadla. Zůstane u nás se svou sestrou na noc a na snídani. Ať jim ustelou v kumbálu kuchařky,“ požádala sluhu.

„Mám lepší nápad. Ať s sebou Herman vezme Hanku,“ vpadla jim do řeči Lída a změnila instrukce, „já zatím Svatoplukovi ukážu náš dům a zahradu.“

„Vy máte i zahradu?“ rozzářil se mladík a vyslal směrem k Hance omluvný pohled.

„Ale...“ chtěla vznést námitku Azuela. Hanka se však dotkla její ruky a zavrtěla hlavou.

„V pořádku, mně to nevadí,“ ujistila ji a usmála se na sluhu. Ten kývl a vedl dívku postranní chodbou na dvůr. Z přístěnku vytáhl plošinu, která, jak se ukázalo, fungovala na podobném principu jako supervolonové prkno. Na jeho pokyn si nastoupila. Herman zdvihl plošinu do vzduchu, přelétl zeď a nabral kurz k chudinské ubytovně. Hanku trochu vyděsilo, když je během letu nějaký chlapík stáhl dolů na ulici. Ukázalo se však, že jde jen o pořádkovou kontrolu. Sluha se prokázal svými hodinkami a mohli pokračovat v cestě. Za chvíli byli u ubytovny. Přenesli zavazadla na plošinu a Hanka si všimla fleku na mužových rukavicích.

„Jejda, umazal jste si je,“ přidržela jeho ruku, aby flek magicky vyčistila. Skoro násilím se jí vytrhl.

„Ale,“ uvědomila si, co vlastně viděla, „to je přece od krve. Jste zraněný?“

„Nestarej se,“ otočil se k ní zády, zručně s naloženou plošinou vymanévroval vzhůru a rozletěli se k domovu. Hance vrtalo hlavou, proč si tenhle služebník, který má dost sedmého smyslu na to, aby řídil plošinu, nevyléčí banální poranění ruky? Rozhodla se přijít věci na kloub.

Poté, co přistáli na dvoře, magicky muže znehybnila a strhla mu rukavici. Bezmocně na ni zíral a ani se nezmohl na protikouzlo. Na okraji dlaně měl obrovský podebraný vřed, který musel při jakékoliv práci nepříjemně bolet. Jak ruku zkoumala, ukázalo se, že zánět už se rozšířil až k lokti. Magicky ošetřila krvácející okolí boláku a rozhodla se přenechat léčbu zánětu Svátovi. Kamarád si s ním určitě poradí lépe než ona. Uvolnila muže ze strnulosti a všimla si,

že jeho magické schopnosti jsou vázány především k amuletu. Vlastního sedmého smyslu měl relativně málo.

„Neříkej o tom prosím paní Lídě. Kdyby viděla mé ruce, vyhodila by mě.“

„Vyhodila? Vždyť vám je může dát do pořádku.“

„Nemám tolik peněz, abych mohl platit za léčení.“

„Ale bolák se zanítil, hrozí vám otrava krve. V noci za vámi pošlu svého bratra. Ruku vám vyléčí.“

„Nemohu zaplatit.“

„No a co? Komu to vadí?“ mávla rukou a chopila se nejtěžších kufrů.

Kumbál na spaní byl malý, avšak útulný. Čekala na ně pohodlná postel a měkký slamník na podlaze. Nakonec dopadli mnohem lépe než v první ubytovně, odkud je odpoledne vyhodili.

„Mají překrásnou zahradu,“ rozplýval se Sváťa a hodil dívce do rukou jablko.

„Něco mi říká, že si nás tu nebudou chtít nechat,“ zakousla se s velikou chutí do červeného plodu. „Jestli tu má bezpečnost na povel Azuela, vyexpeduje nás raz dva.“

„Lída nás na ulici nenechá. Má pro mě slabost.“

„Hm, všimla jsem si,“ uškíblala se pobaveně na svého kamaráda, který pod jejím pohledem celý zrudl. Aby mu pomohla z rozpaků, začala vyprávět o sluhově podebrané ruce.

„Vím, kde bydlí,“ kývl Sváťa, „pojdme za ním hned.“

Ukázalo se, že Lída provedla Sváťu úplně všude, což se jim náramně hodilo. Prosmýkli se temným dvorem a zaklepali na dveře nízkého stavení na rozhraní dvora a zahrady. Za půl hodiny už seděli u stolu s pohoštěním a Hermanova ruka na tom byla podstatně lépe. Staří manželé se jim pokusili vnutit peníze, ale Sváťa je odmítl s takovým důrazem, že se neodvážili svou nabídku zopakovat. Vděčnost Hermana a jeho ženy je skoro až zahanbovala.

„Neblázněte lidi, my jsme jenom obyčejní studenti,“ snažil se je Sváťa přimět, aby na něj nekoukali jako na zázračného doktora.

„Přesně tak. Jsme tu noví a nevycházíme z údivu,“ přidala se Hanka, „zdejší zvyklosti nám komplikují život. Za všechno jsou

pokuty, nejsou tu restaurace ani hotel, kde by se člověk mohl vyspat, když ho vyhodí z ubytovny.“

„Naštěstí nás Lída pozvala k sobě,“ podotkl Sváťa s plnou pusou.

„Ale jenom dočasně. Azuela nás tu nechce. Měli bychom si rychle najít něco jiného,“ Hanka se obrátila k Hermanovi a jeho ženě, „vy byste nevěděli o nějakém ubytování?“

Oslovení na sebe pohlédli a zaváhali.

„Byli byste ochotní léčit i zvíře?“ zeptala se Hermanova žena.

„Samozřejmě. Proč ne?“ kývl Sváťa.

„Totiž jeden starej knihovník, co ho známe, má barák hned vedle školního pozemku. Jeho vnuk od něj loni odešel, takže malý studentský byt u něj v podkroví zůstal prázdný. Sice nemá v úmyslu ho pronajímat, možná by však pro vás udělal výjimku. Pokud byste dokázali uzdravit jeho létavce.“

„Létavce? To je nějaký ptačí druh?“

„Jó, chlapče, my se v ptácích nevyznáme. Viděli jsme toho divného tvora jenom jednou. Má dlouhej kožovitej zobák, hodně opelichaná křídla, ocas žádnej a je o trochu větší než krkavec. Před pár lety prý i lítal, ale abych pravdu řek, sympatie nevzbuzuje. Jenže knihovník na něm lpí snad víc než na vnukovi.“

„Nemůžu slíbit, že se mi podaří uzdravit ptáka, kterého jsem v životě neviděl,“ pokrčil rameny mladík.

„Ale pokojík by se vám určitě šiknul. No co, za pokus nic nedáme. Na páteční večer domluvím návštěvu a doprovodím vás tam,“ tvářil se Herman, jako by poslední chlapcovu větu ani neslyšel.

Když se Hanka se Sváťou konečně dostali do postele, byla půlnoc.

První školní den

Druhý den je Lída pozvala na snídani. Hanka byla u stolu celá nesyvá. Znervózňovalo ji, že kolem ní pobíhají starší lidé, aby jí přinesli míchaná vejce s ředkvičkami, ovocný salát, čaj či čokoládu. Nejradši by vyskočila a pomohla jim s nádobím. Praxe u Zachariáše ji vycvičila trochu jinak.

Azuela s nimi nejedla. Postávala znuděně u okna a střídavě sledovala jejich stůl a ulici venku. Dnes se oblékla decentněji než minulý večer. Zbraně odložila nebo schovala a působila spíš dojmem společnice než bojovnice.

Lída si všimla Hančina pohledu: „Dneska nás Azuela doprovodí ke škole a hned potom se mrkne po nějakém vhodném ubytování pro vás dva a po nějaké šikovné kuchařce pro nás.“

Cesta do školy byla mnohem jednodušší, než předpokládali. Azuela vlastnila povolení používat v Pasteku kouzlo brány a její zásluhou byli u školy bez zbytečných průtahů. Hanka si snadno domyslela, že jejich včerejší večerní procházka domů byla nejspíš myšlena jako trest.

První den žáci nepotřebovali žádné pomůcky, což bylo příjemné. Lída se od nich oddělila a zamířila přímo k obrovské kruhové stavbě připomínající věž, kam už proudil dav studentů. Noví žáci měli sraz venku před budovou a čekal tu na ně štíhlý učitel ve středních letech. Vypadal trochu znuděně. Neusmál se na nikoho. I na nové vystrašené prvňáky hleděl přísně. Nikdo z nich se neodvažoval ani špitnout. Dospělí dovnitř nesměli a děti byly zatím ze všeho celé vykulené.

Poté, co k nim poklusem dorazil poslední nováček, mávl učitel rukou, aby si zjednal pozornost.

„Milí žáci, vítám vás v nejprestižnější magické škole v Pasteku. Není určena pro slabochy. Očekáváme od vás vysoké studijní nasazení a respektování školního řádu. Doporučuji vám, abyste si ho důkladně prostudovali, jinak se budete potýkat s řadou problémů. Na druhou stranu vám zdejší studium nabízí až

pohádkové možnosti uplatnění. Ti nejšíkovnější mohou u draků získat nejen skvělé pracovní zařazení, ale i jistoty do budoucna. Dračí cejch si ovšem nekoupíte, ten si musíte zasloužit. Jedině vaše schopnosti a úspěchy vás vynesou mezi vyvolené, na kterých zálibně spočine dračí oko.“

Hance jeho řeč připadala jako natrénovaný proslov, který musí odříkat slovo od slova. Jako by nemluvil sám za sebe, nýbrž jen opakoval nadiktované věty.

„Naše škola má snadno zapamatovatelný rozvrh. Každý den dopoledne se dvě hodiny vyučuje matematika a dvě hodiny drakonština. Následuje hodina volna a výuka oborů, které si sami vyberete. Během prvních dvou týdnů můžete výběr změnit a zkusit něco jiného. Po dvou týdnech už ale žádná další změna nepřipadá v úvahu.“

„A jakým způsobem si můžeme vybírat obory?“ odvážila se zeptat jedna dívka.

„K tomu se dostaneme. Příště se o slovo musíš hlásit, jinak dostaneš pokutu. Jak říkám, doma si důkladně prostudujte řád školy. Nyní stručně k systému hodnocení žáků. Je jednoduchý. Na konci každého kurzu zaznamená vyučující profesor, zda žák prospěl, nebo neprospěl. Bez vydaného vysvědčení se známkou prospěl, nesmíte mimo školu provozovat nic, co jste se tu naučili. Jak brzo poznáte, naše pokuty za porušení pravidel jsou velmi účinným nástrojem, jak vás donutit k disciplíně.“

Hanka se Svátou se po sobě nesouhlasně podívali. Připadalo jim zvláštní, že někdo žákům hned první den vyhrožuje pokutami. Nevlídné a strohé zacházení jim příliš nevadilo. Přece jen už něco zažili a přísnost je nemohla rozházet. Ale finanční pokuty? Kdo mohl podobný školní systém vymyslet?! Zatím je nikdy nenapadlo nosit do školy peníze. Nebo snad pokuty hradí rodiče?

„Upozorňuji vás, že nezaplacená pokuta denně narůstá o polovinu dlužné částky, takže je vhodné vyrovnat svůj účet každý den ještě před odchodem ze školního areálu. Výjimkou je jen dnešní den, kdy se pokuty neudělují. A nyní se přesuneme do hlavní haly, kde se dozvíte, jak si můžete vybrat specializaci.“

Zvolna pochodovali za učitelem do kruhové budovy, kam se ráno podobně jako Lída hrnuli ti, co se tu vyznali. Hala uvnitř je ohromila. Celičká byla pomalovaná obrazovými výjevy. Na stropě draci chrlili záplavy ohně, ale Hanka mezi nimi marně hledala ty černé. Nejtmavší namalovaný drak byl zemitě hnědý. Nebo snad hnědozelený?

Učitel jim nedopřál čas k prohlížení maleb. Vedl je přímo k otevřeným dveřím na druhém konci sálu. Vstoupili na schodiště, které se táhlo po obvodu budovy a během stoupání vzhůru mohli úzkými okny zahlédnout, jak vypadají školní pozemky z výšky.

Konečně vyšplhali nad úroveň malovaného stropu a ocitli se v rozlehlé hale, kterou nezdobil ani jediný obraz. Její plochu kompletně zaplňovaly malé, poměrně nízké kruhové stolky na širokých podstavcích. Byly prázdné a nezdálo se, že by jim na nich chtěli nabídnout pohoštění.

Sváťu asi napadlo totéž, protože se smutně rozhlédl a pohladil si břicho. „Něco bych si dal,“ vzdychl tiše.

Jak může mít hlad, když jsme před chvílí snídali, divila se Hanka, ale nahlas neřekla nic. Raději svou pozornost obrátila k učiteli. Čekala, že jim vysvětlí, proč je sem zavedl.

„Dávejte dobrý pozor, nebudu nic opakovat,“ zazněl jeho hlas výrazněji než venku, „v této místnosti se nacházejí všechny typy specializací, které naše škola nabízí. Dotknete-li se rukou některé desky, objeví se obraz vyučujícího a ukáže vám, co se u něj můžete naučit. A protože má týden pět vyučovacích dní, máte možnost vybrat si pět předmětů, jimž se chcete věnovat. Jako začátečníkům vám doporučuji *Magii pro začátečníky*, stolek číslo jedna...“

Učitel ukázal prstem. Jeden ze stolků se po obvodu bíle rozzářil a nepohasl, ani když muž pokračoval ve výkladu.

„...*Magickou rovnováhu v praxi*, stolek číslo dvě...“

V místnosti zazářil další světelný kruh.

„...*Magické zábavné efekty*, stolek číslo čtyři, *Praktická magie v domácnosti*, stolek číslo pět, a *Péče o magické tvory z dračích domácností u stolku sedm*. *Dívkám doporučuji případně i Dračí kosmetiku*, což je stolek šest, nebo *Dračí kuchyni a obsluhu*.“

Hanka se přihlásila, ale nečekala na učitelův pokyn a hned se zeptala: „A to je všechno, z čeho si můžeme vybírat? Mně by třeba zajímaly iluze a přeměny nebo artefaktové umění.“

Profesor se na ni nasupeně zahleděl: „Tvoje jméno?!“

„Hana Vronová,“ odvětila a ani ji nenapadlo sklopit zrak.

„Pokud chceš něco říct, přihlásíš se a počkáš na mé vyzvání. Za podobnou nezdvořilost bys od zítřka dostala pokutu tisíc tolejrů.“

Hanka se přihlásila znovu a tentokrát vyčkala na učitelovo: „Co ještě?“

„Odpovíte mi na mou otázku, prosím?“ řekla, avšak dvakrát prosebně to neznělo.

Učitel se obrátil k ostatním, jako by dívka ani neexistovala: „Nyní máte k dispozici hodinu, abyste si prošli všechny stolky. Máte-li zájem o nabízenou specializaci, stačí se dotknout desky hodinkami. Jestliže je u vybraného učitele volné místo, stolek zazáří zeleně a rozvrh ve vašich hodinkách vám oznámí, který den k němu budete chodit. Stolek se ale může rozzářit i červeně, což znamená, že volné místo v příslušné specializaci není a vy si musíte zvolit jinou. Modrá záře stolku vám oznamuje, že vás učitel nepřijme, protože vám chybí ukončené vzdělání v některém nižším oboru, a zároveň uvidíte čísla všech specializací, které musíte absolvovat předtím, než se budete moct zapsat. Každý z vás si musí vybrat nejméně jeden z bílé zářících stolků a opustit místnost smíte, teprve až budete mít na svém rozvrhu zapsáno všech pět odpoledních předmětů. Za hodinu se sejdem ve spodní hale.“

Učitel odkráčel ke schodišti a nechal nováčky, ať si poradí, jak umí. Ti mladší se vrhli k bílé zářícím stolům a hned se začali zapisovat. Hanka se Svátou zvolili opačnou metodu. Dotýkali se neoznačených desek a zkoumali zdejší možnosti. Nezajímal je ani *Kurz hledání drahých kamenů*, ani různé způsoby jejich zpracování, ani *Přivolávací techniky*.

První zajímavý obor objevil Sváta. *Pěstování dračího ovoce v praxi* však zazářilo modře a odkázalo ho na *Teorii dračích rostlin* a na obor *Netradiční hnojiva*. Oba předměty si rovnou zapsal. Měl na ně stejnou učitelku. Vypadala až nezdravě hubeně a velice se mračila. I Hanka konečně našla, co hledala, ale dopadla podobně

jako její kamarád. Než bude moci studovat *Iluze a proměny*, musí zvládnout *Magickou rovnováhu*, *Zábavné efekty* a *Tvarování hmoty*. Rychle oběhla doporučená čísla, zapsala se a potěšilo ji, že na *Tvarování hmoty* bude mít dračího profesora, majestátně vyhlížejícího ve svých zelených šupinách. Pak začala pátrat po stolku, kde by v nabídce bylo zaměření na artefakty. Nakonec ho našla. Dotkla se ho a vlastně ji ani nepřekvapilo modré světélkování. Učitelem byl tentokrát honosně oblečený, malý, podsaditý vousatý muž připomínající trpaslíka a v seznamu potřebného vzdělání bylo osm čísel. Usoudila, že dostat se k němu nebude v jejích možnostech. Dva z požadovaných oborů ji však zaujaly: *Teorie skrývání a neviditelnosti* a *Odhalování skrytých vlastností*. První z nich vyučoval jejich dnešní nepříjemný průvodce, který se jim vlastně ani nepředstavil, a druhý předmět učil rovněž drak. Zdaleka ovšem nevypadal tak impozantně jako jeho zelený kolega. Měl šedorůžové šupiny a vyhlížel poněkud ošuntěle, až skoro plesnivě. Sváťa se Hance podíval přes rameno: „Tohle se mi zamlouvá,“ usoudil a na *Odhalování skrytých vlastností* se zapsal také.

„Už máš všechno?“ zeptala se ho.

„Jo. Zapsal jsem si ještě *Péči o magické tvory z dračích domácností* a *Výrobu dračích slavnostních specialit*. Snad mě bude vaření pro draky bavit.“

„Stihli jsme se zapsat brzo,“ mrkla Hanka na hodinky, „máme ještě půlhodinu k dobru. Co si podrobněji prohlédnout spodní patro?“

Seběhli po schodišti a znovu se s úžasem rozhlíželi po hale. Tolik namalovaných výjevů! Člověk nevěděl, nač se dívat dřív. Obrazy z dračích slavností, zahrada s neobvyklými stromy a květinami, v oblouku nad vstupními dveřmi dokonce obrazy sirén, jednorožců, podivných ptáků, mořských oblud, harpyjí a hadů.

„Podívej,“ postrkoval ji Sváťa podél jedné stěny, „co říkáš? Nevypadají tyhle stavby jako zdejší škola?“ Ukazoval na namalovanou kruhovou budovu podobnou té, v níž se právě nalézali. Malíř zachytil i další budovy, většinou kruhové s plochou střechou. Na stěně pečlivě vyobrazil i zahradu, potok se zarostlým rybníkem, kus lesa, skály s jeskyněmi, něco, co vypadalo jako

bažina, louku s podivně uspořádanými kameny a hlubokou rokli, sahající až k hraně u podlahy.

„Všimni si těch stromů,“ táhl ji kamarád dál, „v životě jsem podobné ještě neviděl.“

V méně osvětlené části se nacházely výjevy z magických pracovišť, ale blíž si je prohlédnout nestihli, protože se objevil profesor a začal je svolávat k sobě. Jakmile dorazil poslední žák, zamířil ven a vedl zástup nováčků kolem školní brány k nejrozsáhlejší budově, která vzdáleně připomínala chrámový komplex nebo starý palác.

Kráčeli za učitelem klenutou chodbou až do haly plné učebních stolků a židlí. Vše bylo porůznu postrkané a neuspořádané, jako by tu dnes už někdo seděl.

„Zde se budete učit matematiku,“ učitelův hlas zazněl pod vysokým stropem téměř božsky. „Začátečníky a mírně pokročilé budu učit já. Ti, co prokážou vyšší znalosti, se časem přesunou do třídy profesora Herbichla.“

Znovu je vedl chodbou, a když míjeli schodiště ve směru dolů, učitel se krátce zastavil. Nad jejich hlavami visela zašlá ozdobná cedule. Kresba na ní však byla málo zřetelná, možná se jednalo o svitek.

„Tudy se dostanete do knihovny,“ upozornil je profesor, „bývá otevřena odpoledne hned po vyučování. Hlavní vstupní sál je přístupný všem, ale do některých sekcí je povoleno nahlédnout jen žákům studujícím příslušný obor. O patro níž se nachází druhá část knihovny. Je určena těm, kdo už získali dračí cejch. Veškeré záležitosti kolem půjčování knih projednávejte s profesorem Herbichlem.“

Sváťa se právě nadechoval k otázce, jenže učitel mu k ní neposkytl příležitost a nasměroval jejich skupinku do další haly s vysokým stropem. Byla mnohem světlejší než předchozí místnost, protože celou jednu stěnu lemovala úzká vysoká okna.

„Drakonštinu pro začátečníky učí paní profesorka Kostěná. Pokročilí časem přejdou k drago profesorovi Terignavanovi. Dávejte dobrý pozor na všechno, co vám na svých hodinách řekne, protože závěrečné zkoušky z drakonštiny budete skládat právě u něj.“

Poté je učitel vyvedl z budovy na dvůr. Hanka překvapeně zamrkala, když se poblíž začali znehonic zjevovat studenti a každý z nich okamžitě zamířil k východu ze školy. Přitom neviděla žádnou bránu, ani nedokázala postřehnout, jaké kouzlo je sem přeneslo. Prostě se najednou zhmotnili ve vzduchu, zapérovali v kolenou a šli. Zřejmě nebyla sama, kdo s otevřenou pusou nevěřícně zíral, protože se jejich průvodce pobaveně ušklíbl.

„Upozorňuji vás, že používání brány je na pozemcích školy přísně zakázáno. Výjimku mohou dostat pouze ocejchovaní, kteří prokážou mimořádnou magickou zručnost. Pokud byste tento zákaz porušili, čeká vás nejen vysoká pokuta, ale i vyhazov ze školy.“

„A co oni?“ mávla rukou směrem k odcházejícím žákům Hanka.

Vysloužila si sice nevlídný pohled, ale tentokrát svou odpověď dostala.

„Na pozemcích školy je žákům přemísťování umožněno pouze přes stolky, kde jste si objednávali specializaci. Nyní si pod mým vedením jeden přesun vyzkoušíte, abyste se tu zítra nemotali jako nudle v hrnci.“

Učitel je znovu vedl ke kruhové budově. Cestou odchytil jednoho z vracejících se studentů: „Pojď s námi, ukážeš nováčkům, jak se mají dostat na místo výuky.“

„Ano, pane profesore,“ odpověděl student, zatímco se po straně zašklebil tak znechuceně, že měla Hanka co dělat, aby nevyprskla smíchy.

Znovu museli vyšplhat po obvodovém kruhovém schodišti až nahoru. Učitel ukázal na jeden ze stolků a kývl na otráveně se tvářícího studenta. Ten se rozběhl, ale kantor ho chytil za paži a zastavil: „Ukaž jim to pomalu.“

„Jistě, pane profesore,“ odvětil student s kamennou tváří, která Hance připadala ještě legračnější než předchozí úšklebek.

Vyšplhal na stolek, ohlédl se po nováčcích, potom lehce nadskočil a zmizel.

„Jak jste právě viděli, přemísťování je zcela jednoduché. Tak prosím, použijte tento stolek hezky jeden po druhém,“ postrčil k němu jednoho z chlapců. Ostatní se kupředu právě nehrnuli. Hanka zvědavě přistoupila blíž a poté, co profesorem vybraný

chlapec zmizel, se postavila na stolek ona. Nadskočila a ztuhla leknutím, když ji sevřelo kouzlo. Vteřinová ztráta orientace byla spojena s podivnou lehkostí. Náhle se jejího těla znovu zmocnila zemská přitažlivost a ztěžka doskočila na nerovný trávník. Trochu zavravorala, prudkost dopadu ji přinutila jít skoro do dřepu, ale hned se zase narovnal.

„Ustup kousek,“ mávl na ni kluk, který jim dělal předskokana. Poslechla ho a na místě, jež právě uvolnila, se objevil Sváťa. Odtáhla kamaráda stranou a vzápětí dorazil další z nováčků. Jenže neodstoupil včas, takže dívka za ním se zhmotnila těsně vedle něj. Neudržela kvůli tomu rovnováhu a plácla sebou do trávy.

„Musíte rychle uvolňovat prostor doskoku,“ zvýšil hlas zkušenější spolužák, „jinak budou mít přicházející problémy s dopadem. Kdybyste takhle omezili někoho staršího, tak vám po doskoku rozbije nos. Bacha na to!“

Konečně dorazili všichni včetně učitele. Pokud si Hanka správně všimla čísla stolku, ze kterého se odráželi, toto místo sloužilo k výuce magické rovnováhy. Po louce byly rozesety malé kameny, tak akorát na sezení. Ale co v zimě? Budou se i v mrazech učit venku?

„Nyní víte všechno potřebné,“ promluvil na ně učitel, „to ostatní si můžete zjistit pomocí hodinek. Váš první den ve škole končí. Po přesunu zpět můžete okamžitě bez dalšího zdržování opustit školu. Zítra začíná pravidelné vyučování přesně v osm hodin a každý pozdní příchod bude pokutován.“

Znovu kývl na jejich předskokana, prstem ležérně naznačil kolečko a na trávníku se stříbrně zatřpytil kruh, do něhož zkušenější spolužák vstoupil a lehce nadskočil. Spolu s ním zmizela i stříbřitá čára. Učitel vykroužil další kružnici. Teď už Hanka věděla, co má čekat, a nepřipadala si tak prkenná jako poprvé. Počkala na Sváťu a společně prošli školní bránou. Uličkami města beze spěchu vyrazili směrem k Lídinu baráku.

„No, to je dost, že jste tady!“ vyjela na ně dívka, sotva dorazili. „Kde jste se tak dlouho courali?!“

Hanka se naježila, ale Sváťa ji odstrčil za sebe a upřel na rozzuřenou blondýnku svůj nevinný kukuč: „Copak? Nějaké trable

ve škole?“

„Dnešek je celej na levačku, asi mě brzo klepne!“

„Co ti kdo provedl?“ zeptal se a vzal dívku za ruku. Kouzlo zklidnění, které Sváťa na Lídu použil, bylo velice jemné a Hanka si ho všimla jen díky tomu, že po něm ze zvědavosti pátrala. Moc ji zajímalo, jestli její kamarád vystačí s kouzlem osobnosti, nebo si vypomůže magií. Něžná blondýnka přestala připomínat rozlícenou fúrii a nechala se mladíkem odvést ke křeslu, ze kterého bylo vidět do zahrady.

„Dojdu uvařit trochu čaje,“ mrkla Hanka na Sváťu a zmizela v prostorách pro služebnictvo. V kuchyni zastihla Azuelu, jak si povídá se sluhou v rukavičkách.

„Tak co, jak to vypadá nahoře?“ vyzvídal Herman.

„Vyklidila jsem válečné pole a jdu uvařit čaj,“ ušklíbla se spiklenecky Hanka, „odhaduji, že mezitím na všech frontách zavládne klid.“

„Čaj je dávno připravený,“ sjela ji strážkyně podezíravým pohledem.

„Dopřejte jim trochu času, kamarád má na Lídu dobrý vliv.“

„Není vhodné, abych nechávala Lídu samotnou ve společnosti dospívajícího kluka,“ dál se mračila Azuela.

„Podezíráte ho zbytečně. Jen ji uklidňuje.“

„Nepodezírám jeho, ale ji,“ ušklíbla se Azuela, vzala konvici s čajem a opustila místnost. Muž pokrčil rameny a nabídl šálek i Hance. Vděčně se napila a usadila se u pracovního stolu.

„To nosíte rukavice i při práci v kuchyni?“ podivila se.

„Jasně že ne. Ale co kdybych musel čaj slečně servírovat já. Dnes se vrátila ze školy mimořádně mrzutá. Čekal jsem, jestli ji špatná nálada nepřejde, ale zřejmě ji někdo pořádně naštvál. Dokonce i ochránkyně se sem přišla schovat před jejím ječením. Ta si chudák užije za celý školní rok. Musím říct, že jí tenhle kšeft ani trochu nezávidím.“

„Opravdu Lídě hrozí nebezpečí?“

„Těžko říct. Před časem tu jedna blondýnka přišla o život a nikdo pořádně neví proč. Chápu, že naši slečně zařídili dozor. I vy buďte opatrní. U lidí, co obdivují draky, člověk nikdy neví, co se jim honí

hlavou. Jo mimochodem, domluvil jsem vám tu návštěvu u knihovníka.“

„No, já nevím...“

„Ničeho se neboj, on je sice trochu morous, ale když mu člověk někdy pomůže, umí být velkorysej.“

Hanka ještě chvíli otálela u hrnku s čajem, avšak dřív nebo později stejně musela za ostatními. Ukázalo se, že Lída s nedostatečnými znalostmi drakonštiny už potřetí skončila mezi začátečníky, což ji rozladilo na nejvyšší míru. Jako vyloženou křivdu vnímala i fakt, že musí znovu docházet na lekce magické rovnováhy, aniž jí nabídli možnost si zkoušku zopakovat. Podle svého vyjádření loni neuspěla jen čistou náhodou. Hanka se Svátou mlčky naslouchali nářkům na kantory, kteří si na Lídu zasedli. Sváta se tu a tam pokoušel převést řeč na jiné téma, ale marně. Lída se z utrpených křivd potřebovala vypovídat a jejím kamarádům nezbylo než jednostranně laděný večer tiše přetrpět. Teprve až pozdě po setmění měli konečně čas zapátrat v hodinkách po podrobnostech týkajících se rozvrhu a učitelů, kteří je budou vyučovat.

Pokuta v matematice

Na své první dvouhodinovce matematiky zažili Hanka i Sváťa nepříjemné překvapení. Profesor Teuklin se choval podobně jako včera – odtažitě až arogantně. Překvapení se však netýkalo jeho, ale systému výuky. Na každé lavici na ně čekal připravený pergamen a zvláštní tužka. I začátečník by poznal, že je obojí magicky upraveno.

„Vítejte na první hodině matematiky,“ řekl profesor na zahájení vyučování o kantorský stolec a Hanka si všimla, jak se na jejím pergamenu v pravém horním rohu objevily iniciály jejího jména HV a prázdný kroužek.

„Než začneme s nácvikem matematiky, shrnu stručně pro naše nováčky systém výuky a hodnocení. Kroužek na vašem pergamenu by se měl co nejdříve zbarvit žlutě. Toho dosáhnete rychlým sčítáním a odčítáním v zadaných příkladech. Další kroužky budou následovat podle barev spektra až do zelené, což je šest úrovní. Je žádoucí, abyste matematické znalosti spadající pod kroužek zvládli v průběhu prvního roku. Dalšími tvary budou čtverec, trojúhelník a hvězda. Ti, co se propracují ke hvězdě, přecházejí k panu profesorovi Herbachovi. Ale jen géniové se k němu dostanou hned první rok. Jak již víte ze školního řádu, žádné pomůcky ani kouzla se zde nepovolují. Toť vše, pusťte se do práce.“

Opět řekl do učitelského stolku a na pergamenu před Hankou naskočil sloupec čísel, který měla sečíst. To je primitivní, pomyslela si a napsala výsledek. Jakmile dopsala číslo, vyskočil pod ním nápis: MOC POMALÉ! Vzápětí naskočila další řada čísel. Pokusila se je sečíst rychleji. Byla odměněna nápisem: POMALÉ. Další řada čísel. Zoufale koukla na Sváťu. Ten se soustředěně věnoval svým matematickým příkladům. Ohlédla se po Lídě, která seděla ve skupině mírně pokročilých. Dívka vycítila její pohled, soucitně se po Hance koukla a lehce pokrčila rameny.

Čísla na Hančině pergamenu mezitím zmizela a objevilo se červeně zvýrazněno: VĚNUJTE SE MATEMATICE A SOUSTŘEĎTE

SE NA PŘÍKLAD!!! Naskočila další čísla, tentokrát šlo opravdu jen o jednoduchý součet. Vzdychna a odpověděla. Mezi oběma hodinami jim profesor dopřál desetiminutovou pauzu.

„Tohle nejspíš nepřežiju,“ mnula si Hanka čelo, když přecházeli po skončení matematiky do třídy, kde se vyučovala drakonština.

„Ale vždyť to bylo snadné,“ namítl Sváta, „už mám zažlucenou půlku kolečka.“

„Cože???“

„Tobě sčítání a odčítání nejde? Nic jednoduššího přece neexistuje.“

„Pořád mi naskakovaly připomínky typu pomalu, moc pomalu, soustřeď se... Je to děsná otrava.“

„Jo, taky se mi na pergamen vloudilo pár nápisů, že jsem pomalej, ale s tím se dá žít.“

„Hm,“ zahučela znechuceně Hanka a se značným úsilím potlačila chuť vmést kamarádovi do obličeje, že je odpornej šprt.

Vstoupili do třídy s vysokými okny a hned u dveří je odchytila profesorka. Jmenovala se sice Kostěná, avšak navzdory jménu se jednalo o starší korpulentní dámu s příjemným úsměvem. Děti, které znala, posílala na konkrétní místa ve třídě a Hanku mile překvapilo, že tu na žáky čekala zvláštní polohovatelná křesílka a nikde v dohledu nebyl ani jediný stůl s pergamenem. Křesílka byla barevně rozlišená a všimla si, že Lídino mělo jasně žlutou barvu.

S každým nováčkem prohodila učitelka pár slov a posílala je většinou do žlutých nebo oranžových křesílek. Akorát Sváta nasměrovala do červeného. Hanka k ní přistoupila jako poslední.

„Dobrý den, slečno, už jste se někdy učila drakovsky?“ zeptala se jí dračí řečí.

„Drakovsky se učím už dlouho, ale doufám, že si na téhle škole zdokonalím výslovnost a písemné vyjadřování,“ odpověděla, jak nejlépe uměla.

„Bude mi potěšením vás učit, slečno...“

„Hana Vronová.“

„...slečno Vronová. Běžte se prosím posadit.“ Na Hanku čekalo fialové křesílko. Jak procházela kolem Lídy, zachytila její vzdorovitý závistivý pohled. Seděla až vzadu v koutě vedle dvou dívek

v modrých křeslech a kluka v křesle zeleném. Jak se ukázalo, polohování křesílek mělo svůj účel. Profesorka jim vyprávěla dračí i lidské dějiny a po celou dobu mluvila výhradně drakonsky. Začátečníkům drobné kouzlo umožňovalo překlad téměř všech slov, ti pokročilejší se dočkali překladu jen toho, o co požádali. Vyprávění bylo provázeno četnými obrazy, vytvořenými iluzí ve vzduchu pod stropem. Příjemnější metodu vyučování Hanka snad ještě nezažila. V průběhu druhé hodiny dostali ti od červených křesel výše za úkol opravit text napsaný v drakonštině. Jakmile si položili ruce na opěradla křesla, před očima každého žáka vyskočila iluze textu. Stačilo jen pomyslet na správnou variantu, víc nebylo třeba. Hanka s údivem zjistila, že se její křeslo zbarvilo nejdřív do modra a v další chvíli dokonce do zelena. Profesorka šestým smyslem vnímala, kdy je kdo s čím hotov, obcházela žáky, radila jim, opravovala chyby a jen u Lídy nenápadně protočila oči v sloup.

Po absolvování poslední dopolední hodiny se většina žáků vyhrnula ven a zamířila rovnou na další vyučování. Hanka se Svátou se zdrželi, aby prohodili pár slov s Lídou. Mezitím vylovili svačinu, kterou jim sluha vtiskl do rukou při odchodu z domova.

„Ty vážně umíš tak dobře drakonsky?“ zeptala se Lída a zadívala se na Hanku se směsicí nechuti a obdivu.

„Jestli chceš, můžu ti s drakonštinou pomáhat,“ nabídla se Hanka.

„Už jsem měla pár lidí, co se mě snažili doučovat,“ pokrčila nerozhodně rameny, „ale neosvědčili se. Ta baba Kostěná mě snad nikdy k žádné zkoušce nepustí. Zasedla si na mě.“

„Ona tě ještě nikdy nevyzkoušela?“

„Ne, ona jen učí. Znalosti žáků testuje dračí profesor.“

„A ty by sis na zkoušku u něj troufla?“

„No jasně. Vždyť on ještě nikdy nikoho nevyhodil. Je strašně hodnej. Kdo se k němu dostane, vždycky uspěje.“

„A na co je vlastně nutná zkouška z drakonštiny? Stejně se ji povinně učíš celé čtyři roky.“

„To jo, ale pokud chce člověk působit jako překladatel, potřebuje mít aspoň fialovou úroveň včetně zkoušky.“

Pomalou dojedli svačinu a vydali se k přemístovacím stolům.

„Jaký předmět máš, Lído, dneska odpoledne?“ zeptal se cestou Sváťa.

„Přivolávání částečně inteligentních druhů. Úžasně zajímavá specializace. Dovedu přivolávat ochočené ptáky, teoreticky i koně nebo psy. Letos bychom se měli zaměřit hlavně na divoké ptáky a volně žijící zvířata. V tomhle oboru jsem nejlepší ze všech.“

„To zní zajímavě,“ přikývl mladík a Lída se na něj zářivě usmála.

V místnosti plné stolků se rozdělili a přenesli se každý jinam. Hanku stolek odnesl ke skalnímu masivu s obrovskou jeskyní. Trochu nejistě se vydala dovnitř.

„No, to je doosst,“ zasyčel na ni zelený dračí profesor, před kterým stálo pět kluků a jedna dívka. Hanka se koukla na hodinky, byla si jistá, že přichází včas.

„Chceš sse omluvit?“ natáhl k ní tlamu s pichlavýma temnýma očima.

„Přicházím včas, drago profesore Artevare,“ odpověděla drakovsky a vydržela ostrý zpytavý pohled jeho oka.

Drak se od ní odvrátil a poručil, aby ho žáci následovali. Vedl je hlouběji do jeskyně a zastavil se u krápníků.

„Udělej stalagmit užší a vyšší, ale tak, aby na něm nebyl patrný tvarovací zásah,“ vyzval Hanku drakovsky. Žádný pokyn, jak to má provést, žádná ukázka, žádná rada... Jenom zadání a výzva, aby si s úkolem poradila.

Hanka se přestala ohlížet, kam jdou její spolužáci, a soustředěně si prohlédla určený stalagmit. Snažila se vcítit do jeho materiálu a přemýšlela, zda začít nejdříve dole, nebo nahoře. Ostatní studenti se asi potýkali s podobným úkolem, protože každý stál u nějakého krápníku. Zelený drak si udělal pohodlí a zpovzdálí sledoval, jak se kdo činí.

„To sstačí,“ ozvalo se náhle za ní a ostré zasyčení Hanku vytrhlo ze soustředění. Stihla upravit vlastně jen špičku krápníku. Snažila se o jemnou nepravidelnost a o zachování odstupu barevných vrstev uvnitř. Měla pocit, že krápník s bídou prodloužila o necelý milimetr, když ji drak vyrušil. Nebo snad pracovala příliš pomalu?

„Můžeš jít domů,“ řekl drak a drápem načrtl stříbrný kruh u východu z jeskyně. Hanka do něj vstoupila, nadskočila a vynořila se na nádvoří školy. Byla zmatená. Ostatní studenty před svým odchodem viděla ještě pracovat. Proč tak rychle poslal domů právě ji? Je snad nešikovná? Nebo proto, že se chovala drze? Nedokázala na drakovi poznat, jestli byl s její prací spokojen nebo ne. Co noha nohu mine, opustila školní pozemek a u brány narazila na lelkující Azuelu.

„Čekáte na Lídu? Taky už brzo skončí?“ zeptala se jí.

„Nevím,“ odpověděla stroze Azuela a okatě dala najevo, že nemá zájem se vybavovat.

Hanka pokrčila rameny a vydala se domů pěšky. Neměla chuť se doprošovat u nevlídné bojovnice, aby byla tak laskavá a otevřela pro ni bránu. Raději se projde.

Téhož dne večer ji Lída požádala o doučování drakonštiny. Jak se ukázalo, očekávala při lekcích i Svátovu spoluúčast. Po večeři se šli všichni tři posadit do zahrady a Hanka se nenápadně pokoušela zjistit, co vlastně dívka umí a co ne. Žádná sláva to nebyla. Hanka se rozhodla začít běžnými frázemi. Vybrala tři, které každý z nich přeříkával pořád dokola. Nakonec je Lída dovedla bezchybně zopakovat i několikrát za sebou. Hance byla její ochota až podezřelá. Že on Sváťa zase používá ta svá magická ovlivňovací kouzlíčka! No jasně, zjistila, když se na něj zaměřila.

Těsně před tím, než šli spát, se ho zeptala přímo: „Čímpak jsi naši Lídu očarovával?“

„No přece kouzlem své osobnosti,“ zašklebil se na ni kamarád rozpustile.

„Hm, všimla jsem si. To se ani přehlédnout nedá. Ale něco jsi přidal.“

„Nejsi ty nějak moc vnímavá?“

„Jestli o tom nechceš mluvit, stačí říct.“

„Co se hned rozčiluješ? Jen jsem k Lídě vyslal malou průzkumnou sondu. Přišlo mi divné, že ostatní učivo zvládá relativně bez problémů a jenom drakonština jí činí potíže. To přece nemá logiku.“

„A co jsi zjistil?“

„Že z hloubi duše nesnáší dračí řeč. Je jí protivná, připadá jí nemelodická a odporná.“

„Tak proč se hlásila na zdejší školu?“

„Ona sama si nejspíš svůj podivný handicap ani neuvědomuje. Pokud bych její psychický blok odstranil, měly by její potíže s drakonštinou rychle ustoupit.“

„Jseš si jistej?“

„Na devadesát procent. Rád bych jí pomohl.“

„Jsem pro. Můžeme během příštích lekcí nenápadně spolupracovat. Já budu vyučovat a ty zatím můžeš vyzkoušet, jestli tvá terapie zabere.“

Než ulehli, přišly ještě na přetřes první zážitky v pastecké škole.

Ráno jim Azuela představila první uchazečku o místo kuchařky, která během dne předvede, co umí. Druhá uchazečka bude za

stejným účelem pozvána zítra a potom se slečna Lída rozhodne, která z nich tady bude letos pracovat.

„Něco mi říká, že nás brzo vystěhuje pryč,“ podotkla Hanka tiše směrem ke Svátovi.

Do školy se vydali společně.

Výuka matematiky Hanku deptala do té míry, že na chvíli zavřela oči, aby se jí do myšlenek nepletly výhružné hlášky na pergamenu, a přemýšlela, jak vyřešit jejich bydlení. Možná by se neměli tolik upínat k naději na opuštěný podkrovní byt u neznámého člověka, nýbrž zkusit něco najít vlastními silami. Provizorní ubytování u Lídy není možné prodlužovat donekonečna.

„Ale, ale,“ ozval se nad ní přísný hlas. Se zavřenýma očima neměla šanci zpozorovat učitele, jak vstal a přemístil se za její záda.

„Matematika tě nebaví?“ jeho hlas byl nepříjemně jízlivý.

„Snažila jsem se o lepší soustředění,“ vyzkoušela na něj svůj nevinný pohled. Bohužel nezabral.

„Musíš se snažit mnohem, mnohem víc,“ pokýval učitel hlavou, „uděluji ti pokutu tři sta tolejrů za špatný přístup k učivu.“

„Tolik?“ vyhrkla Hanka.

„Čtyři sta. Ještě nějaká otázka?“

Zavřela pusu, ztěžka polkla a obrátila se k pergamenu, kde několik vykřičníků zdobilo větu: Okamžitě začni pracovat!!! Možná by příště bylo lepší, kdyby na matematiku vůbec nedorazila, napadlo ji, ale už se neodvážila zavřít oči a věnovat myšlenky něčemu jinému než sčítání a odčítání. Na konci dvouhodinovky se cítila jako vyždímaný hadr na podlahu. A to je tu teprve druhý den! Ještě že drakonština je pro ni spíš příjemným odpočinkem než učením.

Na odpolední magickou rovnováhu vyrazila hned po obědě s Lídou a s její starší kamarádkou Naomi. Podivila se, že jako začátečník má výuku na stejném místě a společně s nimi.

„Profesor žáky vnímá jednotlivě a je schopen učit všechny úrovně magické rovnováhy najednou,“ vysvětlovala Naomi, „však uvidíš sama.“

A opravdu. Skoro třicet studentů se sešlo v místech s kamennými placáky na sezení. U každého místa byl připravený

mléčně zbarvený skleněný válec. Nejdřív se profesor Tahartan věnoval nejzkušenějším a zadal jim samostatné úkoly. Nakonec se dostalo na nováčky. Svolal si je do houfu.

„Cítíte zdejší magické výkyvy?“ zeptal se jich.

Hance se zdálo, že je tu podzemní magické prostředí podobné jako v okolí rezervace Magický les. Možná nepatrně slabší. Použití kouzel bude vyžadovat značnou obezřetnost.

„Zatím po vás chci jen jedno jediné. Uvnitř každého válce létá deset motýlků. Magické výkyvy a výrony je zabíjejí. Pokuste se uvnitř válce udržet co největší klid a po dobu výuky ztratit co nejméně motýlků. Až dokážete udržet při životě všech deset, dostanete další úkol. Tak se do toho pusťte.“

„Jak to máme udělat? Jakým způsobem se dá ovlivnit magická nerovnováha?“ zeptala se jedna z nových spolužaček.

„Jednoduše. Při přebytku magii odčerpáváš, při nedostatku doplňuješ. Musíš jen správně vycítit přiměřenou hladinu energie.“

Dívka vzdychla, a jak Hanka postřehla, do deseti minut neměla ve svém válci ani jednoho motýlka. I Hanka přišla o dva motýlky, než objevila správnou hladinu magie, kterou je nutné v prostoru válce udržovat. Jakmile ji stabilizovala, bylo snadné motýlky ohlídat. Záhy profesor zjistil, že lelkuje a zajímá se o ostatní. Přišel ji zkontrolovat. Začal se vyptávat, jestli už někde studovala, a na konci rozhovoru jí do rukou vložil dva magické kamínky. Prikázal, aby je naplnila oba stejným množstvím magie. Když se profesor otočil a přešel k dalšímu studentovi, Hanka zjistila, že jde o poněkud záludný úkol. Jeden z kamínků magii skoro nasával jako houba, druhý ji naopak odpuzoval. Přitom stále musela dohlížet i na válec s motýlky. Bavilo ji hledat způsob, jak splnit zadání. Rozhodně stokrát víc než matematika.

„Dobrá práce,“ ohodnotil její výkon profesor, jakmile mu předala oba kamínky a válec s osmi motýlky.

Lída si stranou od ostatních zaujatě šuškala s Naomi. Hanka se rozhodla je nerušit. Postávala opodál, až nakonec odcházela z louky jako předposlední. Docela ji překvapilo, že jí Lída neutekla a přinutila Azuelu počkat, až dorazí.

Hančiny plány pátrat po jiném ubytování vzaly rychle zasně, když jí Lída požádala, aby jí pomohla tajně zmizet z domu a dostat se večer k Naomi.

„Jestli nás přistihne Azuela, podřízne mě jako kuře a tebe bude přivazovat řetězem.“

„Sváťa se mi zaručil, že ji pohlídá, ale jen tehdy, budu-li souhlasit s tvým doprovodem.“

„Kamarád každým coulem,“ konstatovala Hanka a nezbylo jí než přikývnout, „jen se s ním ještě musím domluvit na podrobnostech.“

Hance divoký mejdan u Naomi málem vyrazil dech. Azuela by se zbláznila, kdyby viděla, kam jejich svěřenku propašovala. Tanec, likéry, magické kouře, podezřelé bonbony, to všechno vybudilo přítomné k nejvyšší aktivitě. Uvolnili se a řádili jak utržení od řetězu. Hanka nabízenou pálenku pouze olízla a zbylý obsah sklenice nenápadně lila do nádoby s ovocným salátem. Předstírala nevolnost, aby se vyhnula smrdutým nádobkám s kouřem a ještě podezřelejším zákuskům. Drobné magické zásahy použila i proti klukům, co na ni a na Lídu příliš dotírali. Upřímně si oddechla, jakmile křepčící postavy začaly odpadat a usínat. Popadla Lídu a vlekla ji k domovu. Naštěstí na ulici nepotkaly nikoho zvědavého a stačilo krátce zkontaktovat Sváťu, aby přiběhl a pustil je zahradní brankou domů. Společnými silami se jim podařilo Lídu uložit, aniž by vyburcovali Azuelu.

„Čím to smrdíš?“ divil se šeptem Sváťa, když se plížili ke svému pokoji.

„Ani se neptej,“ mávla rukou, aby svůj oděv magicky vyčistila.

„Doufám, že mě ráno někdo vzbudí,“ zívla naposledy Hanka a usnula, sotva dopadla do postele.

Ráno si vzpomněla, že ještě musí zaplatit pokutu ze včerejška a začala shánět peníze. Byla se zeptat i u Lídy, zda může platit ve škole přímo drahými kameny.

„Cože?! Tys tu pokutu včera nezaplatila?!“ zděsila se dívka.

„Nejsi padlá na hlavu? Dneska se ti pěkně prodraží! To snad není pravda...“

„Stejně jsem včera s sebou tolik peněz neměla,“ pokrčila rameny Hanka.

„Tak jsi mohla něco kváknout, půjčila bych ti,“ směřila jí Lída několik drahých kamenů za peníze, „a skoč ji zaplatit hned po drakonštině. Jinak budeš odpoledne tvrdnout ve frontě.“

Hanka dala na její radu a místo oběda se ihned rozběhla do malovaného sálu, aby zaplatila šest set tolejrů za svou nepozornost v matematice. Z velkých dveří se právě šoural ven malý uplakaný kluk a dovnitř vcházel vysoký černovlasý puberták. Podíval se na usazeného mrňouse, ušklíbl se a kývl na něj: „Nebřeč, kámo, todle kázání uslyšíš za svou školní kariéru ještě mockrát. Vo nic nejde.“

Pak zmizel uvnitř. Hanka nervózně přešlapovala a do fronty za ní se postupně zařadili další dva žáci. Konečně se dveře otevřely a vycházející černovlasý mladík jí teatrálním gestem pokynul, aby ráčila vstoupit.

A sakra, řekla si v duchu, když uviděla, že pokuty vybírá postarší růžový drak, který ji měl dnes odpoledne učit odhalování skrytých vlastností. Zdvořile pozdravila a natáhla ruku s penězi.

„Jsi tu poprvé?“ zeptal se drak. Mluvil lidskou řečí mimořádně dobře a srozumitelně. Dokonce mu bylo rozumět ještě lépe než Plamovi, a to už bylo co říct.

„Ano.“

„Dotkni se hodinkami koule,“ kývl drak směrem ke křišťálové kouli na speciálním podstavci. Hanka nikdy tak veliký kulatý křišťál neviděla. Nebyl průzračný, spíš jen průsvitný, mléčně zakalený s množstvím drobných nečistot. Opatrně se ho dotkla hodinkami. Křišťál zprůhledněl a objevil se v něm profesor Teuklin.

„Čtyři sta tolejrů pokuty za úmyslné narušení vyučovacích metod,“ prohlásil a pak své prohlášení ještě jednou zopakoval.

„Ale, ale,“ podíval se na ni káravě drak, „školní rok sotva začal a ty jako nováček máš tolik drzosti, abys rozčílila profesora Teuklina? Hloupý nápad! Matematika je opravdu velice potřebná znalost a naši žáci se obvykle všude chlubí, jak jsou dobří. Ale musí se v hodinách snažit. Doufám, že se v tomto předmětu hodně polepšíš.“

Hanka odložila peníze na stůl u zdi, uklonila se a chtěla zmizet. Drak ji však zarazil.

„To ještě není všechno, co spolu máme projednat.“

„O žádné další pokutě nic nevím,“ prohlásila s mírnou nejistotou Hanka. Jeden v téhle škole nikdy neví, co kdy kde provedl špatně...

„Nejde o pokuty,“ odpověděl jí tentokrát drakovsky, „mám o tobě hlášku od paní profesorky Kostěné.“

Pokynul Hance, aby se znovu dotkla křišťálu hodinkami.

„Doporučuji Hanu Vronovou k přeřazení do vyššího ročníku,“ promluvil obraz učitelky drakonštiny uvnitř průsvitného kamene.

„Co ty na to?“ zeptal se drak. „Cítíš se na přestup mezi pokročilé?“

„Promiňte, drago profesore, já nevím. Ještě jsem se ve zdejší škole ani nestačila rozkoukat,“ odpovídala rovněž drakonštinou.

„Než jsi přišla k nám, měla jsi možnost mluvit přímo s drakem?“

„Ano, drago profesore, v Santareně jsme měli možnost trochu poznat nejen draky, ale i sirény a jednorožce. Také jsem jednou byla na dračím festivalu.“

„Výborně. Ještě týden strávíš u paní profesorky Kostěné a v následujícím přejdeš mezi pokročilé. Nyní můžeš odejít. A pošli mi sem dalšího.“

Hanka si oddechla a vyrazila k východu. Audience vlastně nebyla tak hrozná, jak čekala.

Svátku našla v hale. Znovu si s velkým zaujetím prohlížel zdejší malby.

„Tak co, poprava za nedostatky v matematice se nekonala?“ dobíral si ji s úsměvem.

„Náhodou jsem si docela příjemně pokecala s drago profesorem Terignavanem. Za chvíli ho poznáš sám.“

„To je drak, co o něm Lída tvrdí, jak je hodný a nikdy nikoho nevyhazuje od zkoušek?“

„Divná povaha na jedince jeho druhu, že?“

„Víš co? Radši si pospěš se svačinou, ať na první hodinu nepřijdeme pozdě.“

Ani Hanka nechtěla riskovat hned po zaplacení pokuty další prohřešek. Zhltla poslední sousto a za pomoci stolku hupslí do neznáma na vyučovací hodinu, kde měli odhalovat skryté magické vlastnosti.

Ocitli se u kruhové věže, která byla jen o málo menší než ta s malovaným přízemím. Vstoupili dovnitř a překvapeně se rozhlíželi. Strop byl dostatečně vysoký na to, aby umožnil drakovi pohodlně stát vedle svých žáků. Kolem stěn se táhlo neuvěřitelné množství polic, skříněk a závěsů. Kupodivu zde čekalo jen sedm studentů nejrůznějšího věku. S nimi jich bylo dohromady devět.

Hanka pocítila zavlnění brány a uvnitř věže se zhmotnil drak. Všichni přítomní couvli blíž ke stěně, aby profesorovi udělali místo. Terignavan zakouznil a uprostřed haly se objevil kulatý stůl s devíti židlemi. Na stole ležel větší oblázek.

„Milí studenti, vaším dnešním úkolem bude prozkoumat co nejpodrobněji tento oblázek. Jedná se o magický kamínek. Má ale navíc jednu zajímavou skrytou vlastnost. Můžete se vzájemně radit, zkoušet různé magické testy nebo i diskutovat. Jsem zvědav, zda skrytou vlastnost objevíte. Pokud se vám to nepodaří, nic se neděje. Po uplynutí vyučovací doby najdete před vchodem do budovy přemístovací kruh. Přeji vám mnoho zdaru.“

Vzápětí se drak jako by vypařil.

„Tohle je nejskvělejší vyučovací kurz, jaký existuje,“ slastně se protáhl nejstarší spolužák.

„Ty jsi tu skrytou vlastnost objevil tak rychle?“ zeptal se obdivně Sváťa.

„Co blázníš, kámo? Odhalování je přece největší ulejšárna z celé školy. Tady nemusíš absolutně nic dělat, a stejně na konci roku dostaneš zapsanou zkoušku.“

Mladík vytáhl svačinu, rozložil si ji na kulatý stůl a pustil se vesele do jídla. I ostatní se chystali bavit po svém. Jedna holka začala se svými kamarády mastit karty a zbylí dva žáci si na stole rozložili nějaké plány a tiše se nad nimi dohadovali. O magický oblázek se nikdo nestaral.

„A nejde jen o zbytečnou ztrátu času?“ nechápal Sváťa.

„Hele, mladej, každej si tady dělá, co chce. Tak nerejpej a věnuj se svým záležitostem.“

„Já nevím jak vy, ale mě ten kámen zajímá,“ zakabonil se Sváťa a pokusil se doličný předmět přitáhnout blíž k sobě.

„Sakra, ten je těžkej,“ posunul ho sotva o centimetr. Hanka se natáhla a společnými silami ho s velkým funěním dostrkali po desce stolu do své blízkosti.

„Čím to je?“ prohlédla si ho Hanka magickým zrakem.

„Na svou váhu by měl být ve skutečnosti mnohem větší,“ zaťukal na něj Sváťa nehtem.

„Jako by byla jeho velikost magicky zahuštěná, takže vypadá menší, ale váhu si zachoval,“ přikývla dívka.

V prostoru stolní desky se modře zajiskřilo, kámen zmizel a místo něj se uprostřed stolu objevil další valoun. Tentokrát spíš balvan.

„Co to bylo?“ zarazila se Hanka.

„No, co by?“ zasmál se jejich spolužák s plnou pusou. „Splnili jste úkol, takže se na stole objevil další zkoumaný objekt. Můžete pokračovat.“

Dívka s nelibostí pozorovala drobky, kterými před sebou poprskal stůl. Potom obrátila pozornost k šutru.

„S tímhle zřejmě nepohneme,“ dloubla do něj prstem.

Překvapeně povytáhla obočí, když se šoupl o pár milimetrů. Natáhla se a sama bez pomoci sunula balvan blíž ke Sváťovi.

„No tohle,“ podíval se na něj blíž a zkusmo ho nadzdvihl, „není to náhodou opačná varianta? Není porézní, pravděpodobně ho někdo jenom magicky zvětšil...“

Blik. Balvan zmizel a uprostřed stolu čekal další oblázek.

„Začínáme hodně primitivními vlastnostmi,“ podotkl Sváťa a tentokrát se pro oblázek natáhl on.

„Tak co?“ kývla na něj Hanka poté, co si ho chvíli prohlížela.

„Vypadá jako obvyklý magický kámen, kam si můžeš ukládat magii. Nic zvláštního na něm nevidím.“

„Ukaž,“ vzala mu ho z ruky, ale ani ona nemohla přijít na nic dalšího. Protože však kámen nezmizel, bylo jasné, že neodhalili všechno. Cvičně se do něj pokusila uložit trochu magie. V ten okamžik ji osvítilo poznání.

„Je vrstvený.“

„Jak vrstvený?“

„Pokud ho celý naplníš magií, přesune ji do záložní vrstvy a je připraven přijmout další várku magie.“

„Půjč mi ho,“ dožadoval se Sváťa a zahloubal se nad ním. „No jo, má tři záložní vrstvy.“

„Ukažte, ať se na něj taky podívám,“ natáhl ruku upatlanou od jídla jejich spolužák. Sváťa mu kámen neochotně podával, když Hanka prohlásila: „Já si myslím, že ty vrstvy má čtyři.“

Blik – a kámen byl pryč.

„Zatraceně! Chtěl jsem se na něj podívat,“ rozčílil se kluk.

„Nejdřív si utři ruce, ať kameny neupatláš,“ sebrala Hanka další obléžek ze stolu dřív, než se ho stihl zmocnit on.

„Hm, taky magický kámen na ukládání magie,“ konstatovala po krátké prohlídce, než ho podala Svátovi, „jenže nějaký slabší.“

Její kamarád podržel obléžek v dlaních a začal se usmívat: „Já už možná vím. Chce se ještě někdo podívat, než řeknu svůj názor nahlas?“

Spolužák si kámen prohlédl, ale jen bezradně pokrčil rameny. Hanka ho znovu uchopila a zamyslela se: „Působí nesourodě. Jako by někdo do sebe spasoval dva různé kameny...“

„Jsi blízko,“ usmíval se Sváťa, „akorát, že to nejsou dva kameny. Uvnitř kamene je dřevo, takže magii uchovává pouze vrchní krystalická slupka. Proto se ti zdál slabší.“

Blik – a na stole se zjevil další kámen, tentokrát ve tvaru kostky. Hanka postřehla, jak se i ostatní spolužáci začínají zajímat o dění u stolu.

„Zdá se být dutá,“ podotkla dívka, co dosud s ostatními mastila karty.

„Třeba je možné ji otevřít,“ vzal jí kostku z ruky další z karbaníků.

„Ba ne, ta nebude otvírací,“ usoudil další.

„Bude otvírací,“ ujistila je Hanka, která svým magickým zrakem postřehla linii, kde byl kámen přerušen. Najednou začala záhada zajímat všechny přítomné a kámen koloval z ruky do ruky. Každý se ho snažil otevřít, jenže nikdo neuspěl. Nakonec předmět doputoval přes Svátů až do Hančiných rukou. Vyzkoušela různé taktiky a kouzlička, ale marně.

„To jsem blázen,“ obracela kostku v dlaních, „jestli není víko spojené s nějakým heslem...“

„Myslíš jako,“ ušklíbl se Sváťa, „milá krychličko, otevři se...“

Klap. Kostka se rozpadla na tři části.

„Jak jsi věděl, co máš říct?“ divili se ostatní, zatímco Hanka rozložila uvolněné díly a zprostředka kostky vyndala menší kostičku. Opět ji nechala kolovat. Každý vyzkoušel několik průpovědek, ale žádná nezabrala. Sváťa tentokrát žádné slovní obraty nazkoušel, jen mlčky přehazoval kámen mezi dlaněmi.

„Zdá se mi nepřírozeně studená. Co kdybych ji zkusil maličko zahřát...“

Ozvalo se tlumené puf a kostka začala syčet a prskat. Než stihli přihlížející něco udělat, ztichla. Hanka ucítila příjemně osvěžující pocit a příliv energie. To, co kostka skrývala, rozhodně nebylo nepříjemné ani nebezpečné, kdyby však člověk v budoucnu zkoumal něco neznámého, mohla by velice podobně fungovat i past se smrtícím překvapením.

Na stole ležel další oblázek. Tentokrát už byla opatrnější a nejdřív ho omrkla magickým zrakem.

„Nešahejte na něj,“ upozornila spolužáky rychle, ale ne dost rychle. Jeden z chlapců už se kamene zmocnil.

„Co se ti nezdá?“ otočil se k ní Sváťa.

„Má nepatrný růžový odlesk. Než kámen vezmete do ruky, zabezpečte se proti ovlivnění a mámení.“

Kluk, který uchopil kámen do ruky jako první, ho rozzářeně ukazoval ostatním: „Vidíte to? Valoun zlata. Nejryzejší zlato!“

„Vezměte mu ten kámen, nebo se z něj zcvokne.“

Spolužáci měli co dělat, aby postiženého zpacifikovali. Kámen se při potyčce skutálel zpět na stůl, kde se ho ujala Hanka. Dotkla se ho a hned ucukla.

„Sakra, je nějaký agresivní,“ mnula si prst, „snažil se mi vysát magii z mého zabezpečovacího kouzla a vtáhnout mě do svého magického působení.“

Puf. Kámen byl pryč a uprostřed stolu se objevila hromádka průsvitných lístečků, vzdáleně připomínajících rybí šupiny. Pro každého přítomného tu byla jedna. Jakmile si je rozebrali, stůl zmizel.

„Konec hodiny,“ zajásali zkušenější spolužáci, „můžeme jít domů.“

„Počkej! K čemu jsou tyhle šupiny?“

„Vím já? Možná domácí úkol, možná odměna za to, že jsme všechno poznali. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Zkusím se doma zeptat staršího bráchy,“ pokrčil rameny dotázaný a hrnul se ven, kde už na žáky čekal světelný kruh, aby je přenesl k východu.

„Tak co, líbila se ti hodina? Mně moc,“ obrátil se na Hanku Sváťa, když procházeli školní bránou.

„Jo, byla bezva,“ přikývla, ale vzápětí zmlkla, protože na ně před školou čekal Herman. S sebou měl na létací plošině obrovský koš.

Opelichaný pacient

„Jejda, snad už nás Azuela nevystěhovala,“ sondovala Hanka místo pozdravu.

„Žádné strachy, to by si bez souhlasu naší mladé paní nedovolila. V tom koši vezu večeři. Pan Herbichlos si potrpí na dobré jídlo. Víte, on sám moc vařit neumí.“

„Herbichlos? Stejně jméno má jeden z profesorů u nás ve škole,“ vykulil oči Sváťa.

„No jo, to ano,“ přikyvoval Herman, „copak já se vám o tom nezmínil? Je ve škole zároveň profesorem i hlavním knihovníkem.“

Netrpělivě jim pokynul, aby si naskočili. Popojeli však jen malý kousek do boční ulice se starými domy, hojně porostlými mechem a lišejníkem. Stavby zde byly bytelné a i přes své stáří působily zachovale. Zabrzdil před domem, který měl klepadlo ve tvaru spoutané sirény.

Herman zabušil. Otevřít jim přišel starší muž. Jak je vedl do domu, Hanku zaujala jeho postava. Působila nesouměrně. Pravé rameno držel výš a možná měl levou ruku o něco kratší než pravou. Tím pádem i hlavu nosil částečně nakloněnou. Lehce prošedivělé vlasy mu trčely do všech stran a nosil bradku a knír. Kdyby nebylo onoho podivného vychýlení v ramenou, vyhlížel by nadmíru důstojně.

Dovedl je do prostorné obytné místnosti. Na první pohled působila dojmem obrovské knihovny. Nicméně tu stál i velký jídelní stůl, momentálně uklizený, s pěti židlemi. Povrch stolu vypadal značně opotřebovaně, četné černé fleky už se asi nedaly vyčistit. Nebo se jejich odstraněním majitel nezabýval.

Herman se Svátou odnesli koš vedle do kuchyně. Mezitím Hanka jako první musela čelit zkoumavému pohledu jejich hostitele. Muž ji pozoroval se zájmem, který pociťovala spíš jako nepřátelský než vlídný. Podobně se na ni obvykle díval i Pohromak. Nebyla si jistá, zda má sklopit zrak, nebo mu oplácet stejnou mincí. Rozhodla se pro druhou variantu a prohlížela si muže s neskryvaným zaujetím.

„Posaď se,“ vybídl ji. Vzápětí se dostavili Herman se Svátou, aby naservírovali jídlo. Herbichlos hleděl na lahůdky poskládané na stole mnohem vlídněji než na hosty. I Hance se začaly sbíhat sliny.

„Nechte si chutnat,“ přistrčil k nim Herman prázdné talířky, aby si každý nabral podle své chuti, a sám jim šel příkladem. Ani Hanka nezaváhala a vybrala si. Podobně jako Sváťa dávala i ona přednost lehce kořeněné grilované zelenině před karoplackami a tuhým sušeným masem. Knihovník na rozdíl od nich zelenině příliš neholdoval, zato maso v něm mizelo úctyhodnou rychlostí.

Když zahnali hlad, Herman ještě z kuchyně přinesl ták se sladkými drobnostmi jako ovoce v cukru a lívanečky s marmeládou.

Vystrojil jim královskou hostinu, alespoň na zdejší poměry, což Hanka se Svátou zatím nedokázali ocenit, neboť i strava u Lídy nesla znaky luxusu. Momentálně ještě netušili, s jakými potížemi se při samostatném stravování budou v Pasteku potýkat.

„Milý příteli,“ obrátil se knihovník na Hermana, „opět jsi mě nadmíru potěšil. Karoplacky podle receptu tvojí ženy jsou bezkonkurenčně nejlepší.“

„Tvá chvála ji potěší,“ usmál se Herman, „pár jsem ti jich přinesl do zásoby. Najdeš je v kuchyni na pultě.“

„Milá pozornost. Děkuji. Zmínil ses, že tady mladí by potřebovali ubytování. Nemohu ti dost dobře odmítnout tuto drobnou laskavost, zvláště když se můj vnuk vyjádřil, že ho do Pasteku letos nedostanu ani dračí eskortou. Jsem ochoten jim podkrovní byt na rok zapůjčit. Ale něco za něco. Ty mě každičkový měsíc poctíš podobnou návštěvou jako dnes. Pokud souhlasíš, nechám je u sebe bydlet zdarma. Co ty na to, příteli? Jsi pro?“

„To je od tebe, Herbichle, nadmíru velkorysé. Budu se na naše společné večere opravdu těšit,“ nadšeně souhlasil Herman.

Hanka se Svátou však jeho nadšení nesdíleli. Trochu jim vadilo, že za ně platí někdo, koho ani pořádně neznají. Vyléčení jednoho boláku jim nepřipadalo jako adekvátní protislužba.

Herman, jako by četl jejich myšlenky, se vzápětí obrátil k nim: „Nebojte se, nejste mi ničím zavázáni, naše návštěvy by se uskutečnily, i kdybyste tu nebyli. Jsme totiž s knihovníkem dobří přátelé a rádi se vzájemně popichujeme.“

Z Herbichlovy tváře se ovšem nedala vyčíst ani stopa po humoru. Pouze fakt, že Hermanovo tvrzení nekomentoval ani nepopřel, mohl naznačit jeho tichý souhlas.

„Tak co, neukážeš jim konečně Avisira?“ otočil se Herman na knihovníka.

„Proč ne. Ale musím vás varovat. Před cizími lidmi bývá pěkně uječený a navíc patří do skupiny spiripyrů. Dávejte si na něj pozor, ať nepřijdete k nějaké nepříjemné spálenině.“

Spiripyrů? Hanka si nemohla vzpomenout, zda o nich někdy něco slyšela. Jestli je brali ve škole, rozhodně v její paměti nic neuvízlo.

Knihovník odešel do sousední místnosti a vrátil se s těžkým stojanem, ve kterém byl ukotven rozvětvený samorost. Na něm sedělo cosi tmavého, neuvěřitelně opelichaného, jen tu a tam z kůže trčely pozůstatky čehosi, co kdysi mohlo být peřím. Dlouhý zobák s výraznými nozdrami byl skoro černý, stejně jako nohy, opatřené nebezpečně vyhlížejícími drápy. Rovněž tělíčko vypadalo hrozně – strupatá šedá kůže se zbytky opeření. Ani se nedalo poznat, jakou mělo peří původně barvu. Když pták poroztáhl křídla, byl na něj ještě horší pohled.

Aby dovršil nepříznivý dojem, otočil hlavu k hostům a začal zuřivě skřehotat. Knihovník měl pravdu, příšerně to rvalo uši.

„Nech už toho, ty jeden potrhlej ptáku,“ zacpala si uši Hanka. V tom rámusu ji rozhodně nemohl nikdo slyšet, takže ji nadmíru překvapilo, když se ozvala odpověď.

„Trrhni si protézou, přivandrovalče.“

Chtěla něco odseknout nahlas, ale včas se zarazila, neboť jí došlo, že pták odpověděl pomocí dračí komunikace. Zapátrala po jeho osobnosti, aby si ho dokázala zapamatovat. Hledala komunikační krystal, jenomže našla jen jakýsi nestálý ježatý útvar, ve kterém červeně pulzovala rotující spirála.

„Co na nás ječíš? My jsme tu kvůli tomu, abychom ti pomohli!“ houkla na něj v duchu a rychle zkontaktovala i Sváťu, aby si poslechl vzájemnou výměnu názorů. Pták ztichl, ale jen navenek. Jako by kouzlem přenesl nepříjemný zvuk do roviny psychické komunikace. A v ní si nikdo uši zacpat nedokázal.

„Ccc. Párek nevyučených pozemních krys!“

„Pozemních?! Však ty toho teď taky moc nenalítáš,“ oplatila ptákovi stejně nevlídnou mincí, „ale možná ti vyhovuje trčet na bidýlku a hrubě pokřikovat na hosty.“

„Nejlepší kouzelníci mi nedokázali pomoci. Co asi zmůžete vy dva?“ Nepříjemný podprahový zvuk se pomaličku vytrácel.

„Jsme dobří. Dovol nám vyzkoušet, co umíme,“ naléhala Hanka.

Pták několikrát přešlápl na svém samorostu a Herbichlos se střídavě díval na něj a na dívku. Ta jak byla v ráži, si jeho zájmu ani nevšimla.

„A nechceš nám napovědět, co ti schází?“ využil Sváťa Hančino psychické propojení, aby zkusil z ptáka vymámit odpověď.

„Copak bych vypadal jako voškubaný kuře, kdybych to věděl?!“ odsekl nenaladěně spiripyr.

„A jak bys měl správně vypadat?“ odvážila se zeptat Hanka.

Pták do jejich mysli promítl obraz nádherného opeřence s modře duhovým peřím a doruda vybarveným zobákem.

„Páni,“ vydechli Sváťa i Hanka nahlas v užaslém souzvuku.

„No,“ potřásl hlavou Herman, „asi by potřeboval nějakou speciální výživu pro růst peří.“

Pták na sluhu zlostně zasyčel a zároveň dračí komunikací sdělil Hance a Sváťovi: „Opovažte se mi cpát do žrádla léčivé hnusoty nebo mě natírat nějakým fujtajblem!“ Pak si odfrkl a těsně vedle Sváťovy ruky dopadl ohnivý plivanec. Na stole se vytvořil další černý flek.

„Podívej, Avisire, uděláme, co bude v našich silách, abychom ti pomohli,“ zvedla se Hanka a přistoupila blíž k ptákovi, „doufám, že s námi budeš spolupracovat.“ Dávala dobrý pozor na jeho nozdry, aby ji neožehl svým případným kýchnutím. Ale pták se k ní jen nezdvořile otočil zády a nejspíš už nemínil komunikovat vůbec.

„Musí si na vás nejdřív trochu zvyknout,“ pokýval hlavou Herbichlos, „na to, že jste pro něj úplně cizí, se vlastně zklidnil až neuvěřitelně brzo. Považuji za dobré znamení, že vás neporanil. Jestli chcete, můžete se nastěhovat už dnes večer.“

„Mockrát děkujeme,“ poctil ho Sváťa svým nevinným zářivým úsměvem a vůbec mu nevadilo, že nesklidil sebemenší vlídnou odezvu.

„Pojďte, ukážu vám, kde budete bydlet,“ zvedl se knihovník a všichni ho beze slova následovali. Vyndal cosi ze skříňky v chodbě a vedl je ven před barák. Kolem něj zabočili do úzké uličky mezi domy a vystoupali po kamenných ošlapaných schodech až do úrovně dalšího podlaží na malou terasu. Ocitli se jakoby za barákem u bytelných dveří v obloukovém zděném vchodu. Herbachlos podal Svátovi kovový disk, který se stěží vešel do dlaně. Na obvodu disku bylo pět prohlubenin na prsty. Sváta si podle nich předmět natočil v ruce a tázavě pohlédl na knihovníka.

„Trochu ho stiskni a pak ještě jednou silněji,“ napověděl mu muž.

Hanka málem nadskočila, když z disku vystřelily do všech stran podivně tvarované hroty. Po druhém stisknutí zase zajely zpět.

„A teď ty,“ podal podivný předmět Hance. Vyzkoušela ho podobně jako Sváta a vrátila ho knihovníkovi. Provedl totéž a poté předmět zasunul do reliéfu dveří. Při dalším stisknutí se ozvalo mohutné klapání a rachocení. Dveře se před nimi otevřely a disk na nich zůstal přichycený jako součást reliéfu.

„Tohle je trojramenný zámek,“ začal vysvětlovat Herbachlos, „což znamená, že pozná tři poslední lidi, kteří ho měli před vložením do dveří v ruce. Díky němu nyní můžeme tento byt otevřít jen já a vy dva. Zámek nechte na dveřích, po stisknutí vám je otevře a po zaklapnutí zase sám zamkne. Vyzkoušejte si, zda funguje.“

„Zajímavé zabezpečení,“ otevřela Hanka dveře a potom se odvrátila, když se zevnitř vyvalil pach zatuchliny.

„Budete si muset vyvětrat,“ podotkl Herman, který zatím jen zvědavě přihlížel za jejich zády.

„Jestli uvnitř narazíte na nějaké krámy, vyhodte je nebo naházejte do komory. Od teďka je podkrovní byt na celý školní rok váš.“

Potom už knihovník jen poděkoval Hermanovi za večeři a zmizel.

Všichni tři vešli dovnitř, aby se rozhlédli. Uvítalo je neuvěřitelné množství prachu, špíny a pavučin. Hanka podepřela dvě střešní sklápěcí okna, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch.

„Tehle nepořádek ručně uklízet nebudu,“ zamračila se.

„A co santarenské zásady? Nezneužívej magii na práci, kterou zvládneš i bez ní,“ rejpnul si Sváta. Tím si ovšem naběhl.

„No, když myslíš, najdeme kýbl, vodu, mýdlo a můžeš se do té špíny hned pustit,“ obdařila ho rozpustilým ušklíbnutím.

„Hm... no... možná máš pravdu. Santarena je daleko,“ máznul prstem do prachu na stole a znechuceně si špinavý ukazováček utřel o kalhoty.

Hanka mezitím prošla celé podkroví.

„Jé, hele, koupelna s parádní kádí, to je bezva, dokonce v ní teče voda. Záchod ujde. A malá ložnice s výhledem na nebe. Zabírám si ji! A něco jako knihovna, dokonce s postelí! Tu si můžeš vzít ty,“ povykovala nahlas. Sváťa se omluvně podíval na Hermana a pokrčil rameny. No jo, co může člověk čekat od ženské? Dokud neprošmejdí každý kout, nebude spokojená.

„Hele, neviděls tu někde něco, na čem by se dalo vařit?“ vrátila se Hanka do první místnosti.

Herman přistoupil ke krbu a ukázal na velký kámen s plošinou nahoře: „Jste v bytě kouzelníka. Stačí magicky rozpálit tenhle balvan a můžete si maso opékat přímo na něm. Podobně se dá uvařit i polévka nebo čaj. Prohlédněte skříňky, třeba tu nechal nějaké nádobí. Kdyby ne, půjčím vám něco svého.“

Objevili nejen talíře a příbory, ale i hrnce, pánev a konvici.

„Být vámi, nechám stěhování až na ráno. V nejhorším se vyspíte u nás na podlaze v kuchyni. Po snídani vám sem dopravím zavazadla a ve dne mnohem líp uvidíte na zdejší úklid,“ navrhl Herman. Hanka se Sváťou se po sobě podívali a přikývli. Na to, aby se zabydleli, budou mít celou sobotu a neděli, což by mělo bohatě stačit.

Když dorazili domů, zaslechli shora poslední úryvky z hádky Lídy a Azuely.

„...ne, ne, ne! Copak nevíš, co tohle slovíčko znamená? Prostě ne!“

„Zítřa dopoledne dorazí nová kuchařka a její pokoj musí být do té doby volný a uklizený. Kromě toho jsem těm tvým kamarádům s holým zadkem domluvila podmínky, o kterých by se jim ani nesnilo.“

„Ty vůbec nemáš ponětí, jak se v téhle koleji bydlí! Kamarádi mi o ní vyprávěli. Nemají se kde učít, do postele se smí až po

společném večerním nástupu a kontrole úkolů, jídlo je předražené a hnusné. Takové ubytování pro ně nepadá v úvahu! Najdi jim něco lepšího.“

„Nic lepšího momentálně v Pasteku neexistuje.“

„Tak zůstanou u nás!“

„Ani náhodou! To...“ Azuela se zarazila, protože si uvědomila, že už na chodbě není s Lídou sama. Hance připadalo legrační, jak rozzuřeně se tváří. Děkala, jako by si ničeho nevšimla, a zvolna došla po schodech nahoru, následována kamarádem.

„Ahoj, Lído,“ hrnul se k zamračené blondýnce Sváťa, jako by ani on vůbec nic nezaslechl, „představ si, že jsme našli skvělý byt. Zítra ráno se stěhujeme.“

Azuela povytáhla obočí a zuřivost se z jejího pohledu částečně vytratila.

„Výborný nápad,“ poklepala bojovnice Sváťovi na rameno, ušklíbla se směrem k Lídě a otočila se k odchodu. Zaslechli už jen, jak za sebou dole práskla dveřmi.

„A já jsem se tolik snažila, abyste u nás mohli zůstat,“ posmutněla Lída.

„Netrap se. Vždyť za tebou stejně musíme docházet kvůli doučovacími hodinám drakonštiny.“

„No jasně,“ rozzářila se, „myslím, že je budu potřebovat nejmíň třikrát týdně. Jste pro?“

„Jen abys nás brzo neměla plné zuby,“ usmál se Sváťa.

„A kde vlastně bydlíte?“

Pomalou došli do zahrady, kde se usadili a vylíčili Lídě, jak jim Herman domluvil ubytování. Azuela na ně dohlížela z balkonu a Hanka si uvědomila, proč ji sem vlastně ochránci poslali. Budou-li nyní bydlet jinde, nebude už tak snadné na spolužačku dohlížet. Ačkoliv tady ji vlastně měla na starost Azuela. Ona na ni musí dávat pozor především ve škole. Kdyby se dělo něco podezřelého, snad si toho všimne včas.

Po cestě dovnitř ji vzala Lída za loket a spiklenecky zašeptala: „Ty, Hanko, kdybych zase někdy potřebovala nenápadně vypadnout z domova, pomůžete mi?“

„Jak asi, když budeme bydlet jinde?“ zamyslela se. Nejdřív chtěla důrazně odmítnout, ale uvědomila si, že podnikavé děvče by hledalo jinou cestu, jak uniknout nežádoucímu dozoru. Bude lepší ji mít pod dohledem. Jenže jak to zařídit? Najednou dostala nápad.

„Už vím, jak si poradíme,“ vzala Lídu kolem ramen, „potřebujeme však Sváťovu pomoc. Kdybys domluvila, že sem bude Sváťa docházet a pomáhat Hermanovi se zahradou, dala by se uskutečnit podobná akce jako minule.“

„Holka, ty jsi poklad,“ vysloužila si Hanka kamarádké plácnutí po zádech a přes Lídino rameno zahlédla Sváťův zachmuřený pohled.

Jakmile se ocitli v kuchařčině kamrlíku, ihned to od kamaráda schytala.

„Zbláznila ses? Proč jí slibuješ takové věci?“

„Když jí vyhovíme my, můžeme na ni dohlédnout. Kdyby si své tajné výlety zařídila jinak, kdo se o ni postará? Ať chceme nebo nechceme, stala se z ní naše kamarádka. Nemůžeme se na ni vykašlat.“

Sváťa vypadal zamyšleně. Nebyl z jejího nápadu nadšený, ale uznal Hančiny argumenty.

Druhý den se za pomoci Hermana a jeho plošiny přestěhovali do nového bytu. Hanka magicky uklidila, zatímco Sváťa urychlil vyvětrání a odstranil pachy. Hned jejich útočiště vypadalo veseleji. Konečně si mohli vybalit. Bylo báječné mít zase pokojík sami pro sebe.

Akorát jim chyběly zásoby jídla. Vyrazili proto na zdejší tržiště. Na Hermanovo doporučení si koupili větší množství zeleninových elvoplacek. Maso se v nabídce téměř nevyskytovalo a navíc těch pár šlachovitých, nevábně vyhlížejících zbytků prodávali neuvěřitelně draho. Raději si dopřáli zeleninu. I tak je nákup přišel na víc peněz, než se jim líbilo. Sváťa sice pošilhával po medových pernících, ale sladkosti by zruinovaly jejich rozpočet. Hanka dlouho remcala nad cenami koření a úplně vážně se prodejce zeptala, jestli do majoránky nedrtí diamanty. Nakonec zaplatila jen kukuřičnou mouku, trochu soli a kmínu. Smutně se rozhlíželi, avšak nic jedlého za přijatelnou cenu už neobjevili. Dokonce i vajíčka se tu málem

vyvažovala zlatem. Čeká je hladový týden. Snad ho vylepší aspoň svačina v rámci doučovacích hodin u Lídy. Jediná klika byla, že je knihovník nechal bydlet zadarmo. Jinak by všechny prostředky vzaly zasvě ještě před prvními prázdninami na konci listopadu. Hanka z toho zjištění byla rozmrzelá. Asi si bude muset opravdu zapisovat vynaložené finanční prostředky. I kdyby ochránci proplatili jen část nákladů, jednalo by se o slušné peníze.

Odpoledne se ven nevypravili, protože se spustil hustý déšť. Sváťa nahlédl do dvou knih, které si půjčil ve škole, ale brzo je zklamaně odložil. Potom začal zkoumat, co se nachází v knihovně po Herbichlově vnukovi, a Hanka se pokusila na horkém kameni vykouzlit něco k snědku. Dušená zelenina s elvoplackami vůbec nebyla špatná. Elvoplacky se podle Hermanova tvrzení dělaly z dužnatých plodů jedné zdejší hojně rostoucí liány. Chuťově nebyly příliš výrazné, ale úspěšně člověka zasytily. Hanka dumala, jak z toho, co nakoupili, sestavit jídelníček na příští týden.

Hodně času jim pak zabralo zkoumání průsvitných šupinek, které dostali v pátek. Zkusili snad všechno, co znali, jenže nedokázali odhadnout, k čemu by mohly sloužit. Neúspěch je rozčiloval. Do střechy vytrvale bubnoval déšť a večer byl jako stvořený na posezení u čaje a vyprávění zážitků z prázdnin. A přesně tímto způsobem ho využili. Dvě mírně odřená křesla byla mnohem příjemnější a pohodlnější než kanape v kumbálu u Lídy. Sváťa odněkud vylovil částečně rozdrobené sušenky a slavnostně je dal do placu. V současných poměrech to od něj byla velká oběť. Hanka si vzala jen jednu pro chuť a ostatní mu solidárně nechala.

Druhý den Sváťa zaběhl k Herbichlovi a vypůjčil si Avisira. Pták okamžitě zabral jednu z židlí, jejíž masivní opěradlo bylo výrazně poškrábané. Vypadalo to, že je na ni zvyklý. Možná si ho sem bral i knihovníkův vnuk.

Zatímco Hanka usedla k papíru, aby sepsala finanční výdaje tohoto týdne, její kamarád si k Avisirovi přisunul druhou židli. Pták si nejdříve dorovnal opelichané pozůstatky po peří a poté uvolněně sklonil hlavu a zavřel oči. Zdálo se, že usnul. Hanka přijala s povděkem, že si odpustil nepříjemné hlasité skřehotání, které museli přetrpět při prvním setkání. Sváťa setrval v hlubokém

zamyšlení skoro půl hodiny. Pak se natáhl po hrnku čaje a Hanka se konečně odvážíla zeptat.

„Tak co, přišel jsi na něco?“

„Kdybych se někdy setkal se zdravým spiripyrem, lépe by se mi hledaly nesrovnalosti. Pořád tápu, co je a co není v pořádku. Vnímám u něj určitou magickou nevyváženost. Ve spektru jeho aury je málo červené. Co myslíš? Má normální auru nebo ne? Tělo se zdá dobře živené. Jenomže kvalita peří, to je fakt hrůza. Něco mu musí chybět. Ale co?“

„Není už starý?“

„Podle svalstva na křídlech a podle lesklých dorůstajících drápů bych si tipnul spíš na mladšího jedince nebo střední věk. Včera jsem ve zdejší knihovničce našel o spiripyrech krátký odstavec. Píší tam o neobvyklých magických vlastnostech a kráse jejich peří. Prý se jedná o velmi temperamentní a inteligentní tvory a draci je občas chovají jako domácí mazlíčky. Zkusím se ještě zeptat knihovníka, kde najdu odbornou literaturu, která se o nich rozepisuje podrobněji.“

„Tenhle vypadá docela spokojeně,“ kývla Hanka směrem ke klimbajícímu ptákovi, „až se probere, zkusím se ho na pár věcí zeptat. Třeba nás něco napadne.“

Avisir ale nejevil snahu komunikovat, ani když byl vzhůru. Kdyby Hanka nezažila ono divoké páteční přivítání, byla by nyní přísahala, že na židli trůní jen obyčejný hloupý pták bez jakékoliv schopnosti se domlouvat. Veškeré její snahy okázale ignoroval. Večer ho tedy vrátili knihovníkovi, aniž se jim podařilo zjistit, co mu chybí.

Šupinková záhada

V pondělí ráno opět hustě pršelo. Hanka se Svátou vděčně ocenili, že bydlí od školy co by kamenem dohodil. Sice si uměli s pomocí kouzla zachovat suché oblečení, ale přesto byla otrava vláčet se někam v dešti. Obzvlášť Hanka byla nenaladěná při představě jednotvárných hodin u matematického pergamenu.

Vždy se jí neuvěřitelně ulevilo, jakmile je měla za sebou a mohla se přesunout na hodinu drakonštiny. Tentokrát se značnou dávkou nervozity zamířila do třídy pokročilých. Byla zvědavá, zda tu budou vyučovací metody stejně zajímavé jako u profesorky Kostěné. První pohled ji však velice zklamal. Vkročila do obrovské nevlídné místnosti. Sedátka sice vypadala pohodlně, ale patřila do kategorie opotřebovaných.

Skupinka spolužáků byla viditelně starší než ti v předchozí třídě a Hanka mezi nimi zahlédla i pubertáka, který ji zaujal, když platila svou první pokutu.

Na minutu přesně se do třídy přemístil drak. Ani nepřišel, ani nepřiletěl, prostě se jen tak zničehonic zjevil. Vyučoval je stejný drago profesor, jehož měla v pátek odpoledne. Dnes však vypadal Terignavan ještě šedivější a omšelejší než jindy. S bídou rozeznala, že jde o růžového draka. Hanka se ohlédla po spolužácích, ale ti si příchodu dračího profesora sotva všimli.

Drak si udělal pohodlí a začal hovořit. Hanka se uvelebila do jednoho z volných křesílek a se zájmem se zaposlouchala. Drakonština byla vcelku srozumitelná a vyprávění zajímavé.

Terignavan se zaměřil na historii jednoho dračího rodu na území zelených. Nešlo o přímou konfrontaci mezi draky a lidmi, ale o snahu ovládnout celé dračí území v okolí Drolivých zubů. Zelení draci kombinovali zákeřné nálety, dlouhodobý nátlak, ukázkové souboje mezi nejsilnějšími jedinci a neváhali využít lidi k devastaci krmných stád nepřítele. Skutečná bitva na život a na smrt se v celém konfliktu objevila jen jednou.

„Chce se někdo na něco zeptat?“ upřelo se na žáky dračí oko poté, co profesor ukončil své vyprávění.

„Co znamená výraz triodor?“ využila Hanka jeho nabídky.

Drak si ji změřil přísným pohledem, ale odpověděl: „Výraz označuje dračí útočnou formaci, při níž je možné chrlit oheň, aniž by některý z útočníků zasáhl svého druha.“

„Děkuji za vysvětlení,“ nebyla si Hanka jistá, jestli se svou otázkou nedopustila nějakého přehmatu. U draků člověk nikdy neví.

Terignavan ze třídy zmizel stejně nečekaně, jako se objevil.

„Nejsi ty náhodou šprtka?“ přitočil se k ní jeden ze starších kluků. „Co je to za pitomej nápad obtěžovat draka otázkami?!“

„No a co? Zajímalo mě to,“ ušklíbala se na něj.

„Neříkej mi, že jsi rozuměla všemu, co blekotal...“

Hanka zaváhala, zda má přiznat svou nadprůměrnou znalost drakonštiny. Rozhodla se zahrát odpověď do autu: „Radši mi, ty chytrolíne, pověz, jak to tady chodí. Terignavan jenom vypráví, nebo občas i vyučuje?“

„Žádný strachy, tady budeš v pohodě. Tenhle drakouš je stejně neškodnej jako papír na utírání zadku. A dycky zachovává svý zvyklosti. Přijde, něco si tam vepředu mele, a když se nikdo na nic neptá, zase v klidu zmizí. Takže buď tak hodná a neprovokuj ho zbytečnějma otázkama, jo?“

„A co zkoušky?“

„Zkoušky? Zívačka. Přijdeš k němu a máš vystaráno, ať už odpovíš, nebo ne. Akorát má nepříjemnej zvyk pokutovat nás za neomluvené absence. Jakmile se osobně dostavíš, je mu ukradený, co během hodiny provozuješ. Můžeš chrnět nebo svačit, a nic se ti nestane.“

„To zní dobře,“ zkusila Hanka předstírat nadšení. Vstala, protáhla se a loudavě následovala žáky, kteří se spokojeně hrnuli ven.

Na dvoře už na ni čekala Lída a Naomi.

„Povídal Sváťa, že ses zapsala na magické a zábavné efekty podobně jako my. Tak čekáme, až ti skončí hodina,“ usmála se Lída.

„Neloudejte se s jídlem, měly bychom sebou hodit,“ neklidně přešlápla Naomi, „Teuklin má náladu pod psa, tak bych se ráda

v jeho iluzorní učebně uklidila někam hodně dozadu. Na místě, které si první den zabereš, budeš muset tvrdnout celý rok.“

„Jak to víš?“ zajímala se Lída.

„Od jedné starší holky z Kruhu. Stejně jako já Teuklina neměla moc ráda.“

„V tom případě hlasuji pro urychlený přesun,“ přikývla Hanka a všechny tři vyrazily k hale se stolky.

Učebna iluzí se nacházela ve velké kruhové stavbě poblíž skal. Uvnitř vládlo šero a žáci seděli na otočných židličkách bez opěradel. Pohodlí se od nich čekat nedalo. Vedle každé židličky se nacházela zvláštní tyč, sahající až ke stropu haly. Byla úplně hladká a tlustá asi jako lidská ruka.

„K čemu je dobrá?“ divila se Hanka.

„Stabilizátor magie,“ dotkla se tyče Naomi, „omezí působení kouzel a efektů, aby nezasahovaly k sousední sedačce. Můžeme trénovat všichni najednou, aniž by někdo někoho ohrozil.“

Hanka s Lídou se uvelebily v koutě, který zvolila kamarádka, a sledovaly, jak postupně přicházejí další žáci zapsaní na stejný obor. Před začátkem hodiny byla obsazená skoro všechna sedátka.

Profesor Teuklin začal vysvětlovat, co všechno po nich bude chtít. Hanka se během jeho proslovu neskonale nudila. Sama pro sebe si zkusila omotat tyč světelným pruhem. Měla z vytvořeného efektu radost, ale ani se nestihla pochlubit holkám. Pruh náhle zhasl, a když zdvihla oči, setkaly se se známou nevlídnou tváří.

„Nemám ti náhodou přičarovat větší uši, Hano Vronová?! Jestli ještě jednou uděláš něco jindy nebo jinak, než ti dovolím, nežádej si mě! Za dnešní nedisciplinovanost ti uděluji pokutu osm set tolejrů. Rozumíš, co se ti snažím naznačit?“

„Ano, pane profesore,“ procedila Hanka mezi zuby a silou mocí se držela, aby neřekla ani slůvko navíc. Muž ji zpražil přísným pohledem a vrátil se dopředu, kde pokračoval ve výkladu. Hanka si vzpomněla, jak po ní ochránci chtěli, aby vystupovala drze až neposlušně. Asi se k nim nedoneslo, jaké tresty pastecká škola vyměřuje. Jinak by ji museli varovat, aby měla v zásobě nejmíň dva dračí poklady. Doporučená strategie poněkud přesahuje její finanční možnosti. Zatracenej Teuklin! Musí být pořád tak protivnej

a odměřenej?! Dávala pozor jen napůl ucha, napůl oka, aby ji zase učitel nenachytil na švestkách, a byla totálně otrávená, protože se za celou dobu k praktickému kouzlení nedostali.

Před odchodem ze školy Hanka schlíple odešla zaplatit pokutu a ani se jí nechtělo k Lídě na domluvené doučování. Byla vděčná Svátovi, že tentokrát převzal aktivitu on. Náladu jí vylepšila až skvělá večeře, na kterou je spolužačka pozvala.

„Odměnu v naturáliích si vážně nechám líbit,“ mlaskal Sváťa a hned po jídle vyrazil do kuchyně, aby nové Lídině kuchařce složil nejhlubší poklonu.

„Hele, Hanko, nemysli si, že jsem nějaká držgrešle, za ty doučovací hodiny vám pochopitelně normálně zaplatím,“ nahnula se k ní Lída, když Sváťa zmizel, „jakou sumu týdně bys považovala za přijatelnou?“

„No, já nevím,“ pokrčila rameny Hanka, zaskočená přímou otázkou.

„Pět tisíc týdně?“

„Cože?“ šokovala Hanku výše sumy, kterou jim Lída nabídla.

„No, já vím, že musíš být fakt dobrá, když tě hned zařadili do pokročilých. A taky je doučování ve třech mnohem příjemnější. Dám vám osm tisíc.“

„Není to moc? Tolik od tebe v žádném případě nemůžeme přijmout.“

„Nesmysl! Nabízím úplně běžnou taxu. Ten, co mě učil vloni, si účtoval sedm tisíc za dvě hodiny. A pořád mi nadával, že jsem pitomá slepice. Vy jste tisíckrát lepší. Je s vámi legrace a učitelka mě dnes dokonce jednou pochválila.“

„Ale stejně... tolik peněz.“

Lída nad sumou ležérně mávla rukou a změnila téma. Hanka překvapeně zjistila, že kromě středy a pátku se ve výběru odpoledních oborů s Lídou shodla. Bude ji mít pod dohledem častěji, než doufala.

Když se se Svátou chystali k odchodu, venku se znovu spustil nepříjemný slejvák.

„Počkejte, otevřu vám bránu,“ kývla na ně Azuela a ušetřila jim pěší výlet v dešti, což od ní bylo nečekaně milé.

Na úterek se Hanka ani v nejmenším netěšila. Teorii skrývání a neviditelnosti opět vyučoval Teuklin. Kdyby neměla hodinu společně s Lídou, raději by uvažovala o změně oboru. Mít ho dvakrát denně nepovažovala za příjemnou vyhlídku. I tentokrát se k nim přidala Naomi. Bohužel nebyly při příchodu na hodinu dost rychlé, takže na ně zbyla místa hned u profesorského vyvýšeného stupínku.

„Kdybych zápočet z tohoto kurzu nepotřebovala k dalšímu studiu, nikdo by mě sem nedostal,“ vrčela Naomi mrzutě.

Profesor, jak bylo zdejším zvykem, se dostavil na minutu přesně a uvítací úvod byl velice stručný. Hned přešel přímo k tématu.

„Náš kurz, jak už jsme si řekli, se jmenuje *Teorie skrývání a neviditelnosti*. Zde ve škole půjde opravdu jen o teorii a drobné ukázky. Jako domácí úkoly ale budete provádět menší magická cvičení, o kterých mi každý týden napíšete krátké písemné pojednání. Úkol budete odevzdávat v pondělí ráno během čtvrt hodiny před vyučováním matematiky. Je ve vašem zájmu, abyste na něj nikdy nezapomněli bez ohledu na to, zda vám vaši povinnost připomenu nebo ne. Opakovaně zdůrazňuji, že každé pondělí očekávám váš písemný záznam o způsobu, jakým jste trénovali, včetně poznámek, co se vám podařilo a co ne. Je někomu něco nejasné?“

Nikdo z přítomných studentů se neodvážil ani zakašlat. Teuklin spokojeně přikývl a pokračoval.

„Rád bych stihl maximum toho, co je nutné probrat, takže dnes začneme přímo neviditelností. Do zmíněného pojmu se obvykle zahrnuje široká škála technik, ať už jde o pouhé maskování, nebo špičkovou sedmiúrovňovou neviditelnost. My začneme od nejjednodušších kouzel a povíme si, jak optimalizovat jejich využití. Možná si zatím neuvědomujete, že intuitivní používání kouzel spotřebovává skoro dvojnásobek energie, než je nezbytné. Dnes se budeme věnovat první úrovni neviditelnosti, to jest iluzi zrakové. Pokud by snad někdo z vás nevěděl, co je sedmiúrovňová neviditelnost, tak se jedná o iluzi, která dokáže oklamat všechny prostorově zaměřené lidské smysly – zrak, sluch, čich, intuici, vnímání myšlenkové aktivity, vnímání tepelných změn a vnímání

magické aktivity. Navíc musíte umět oklamat nejen protivníka, ale i živočišnou, popřípadě rostlinnou říši kolem sebe. Teprve potom o sobě můžete prohlásit, že ovládáte kouzlo neviditelnosti. Nyní se vraťme zpět k první úrovni. Něco vám ukážu. Prosím o dobrovolníka, který už alespoň částečně ovládá magické ukrytí.“

Kývl na chlapce, jenž se nesměle přihlásil, a mezitím než k němu došel, pokračoval ve výkladu: „Nejsnazší variantou je magická, zrcadlově ošetřená, bublina, která kopíruje pozadí z protilehlé strany. V klidové fázi může být menší, při pohybu však musí ochránit dostatečně široký prostor kolem vás. Energeticky je bublina hodně náročná.“

Pokynul chlapci vedle sebe, aby použil kouzlo. Když jim jejich spolužák zmizel z očí, profesor natáhl ruku a bylo vidět, jak jeho prsty mizí v neviditelné vrstvě. Nakonec mu v ní zmizela i dlaň a půl předloktí, než se zarazil.

„Tady vidíte, kolik zbytečného prostoru váš spolužák musí udržovat ve stabilizované pozici až k samotnému okraji bubliny, aby se zrcadlový povrch nevlínil v důsledku jeho dýchání, mrkání a jiných pohybů.“

Jako odezva na učitelova slova se zavlnil prostor vedle něj a student omluvně pokrčil rameny: „Promiňte, pane profesore, dál už to nedokážu udržet.“

„V pořádku, Izidore, můžeš se vrátit na své místo,“ kývl Teuklin a pokračoval ve výkladu. „Široký prostor kolem těla je zrádný i třeba kvůli hmyzu, který prolétne vaší bublinou dovnitř. Pozorný protivník si toho může všimnout. Mnohem účinnější je užití zrcadlové kluzné vrstvy. Kopíruje vaše tělo a oblečení pár centimetrů od povrchu. Kluzná vrstva je poněkud náročnější na provedení a přesnost, protože si musíte hlídat celý povrch své postavy, včetně bot, příručních zavazadel nebo zbraní. Doma si vyzkoušejte třeba jen na své ruce zrcadlové pole obalit klouzavou vrstvou, jež minimalizuje odpor vzduchu. Pak na ruku použijte klasickou bublinu a pokuste se vypořádat, která varianta vám odčerpala víc magie. Možná se vám první pokusy nepodaří, ale nevzdávejte se a trénujte dál. Nesnažte se ve svých zápiscích lhát, poznal bych to. Nyní si

matematicky vysvětlíme, jak je možné, že mnohem větší povrchová plocha může uspořít energetickou náročnost kouzla...“

To byl okamžik, kdy Hanka přestala dávat pozor. Matematické propočty ji nezajímaly ani v nejmenším. Ale ostatní, co tu Teuklin vykládal, mělo hlavu a patu a už se těšila, jak si večer obě varianty vyzkouší. Neviditelnost by se občas mohla hodit. Možná nepůjde o ztracený čas, jak se původně zdálo.

I Sváťa se ten den vrátil spokojený a těšil se na další hodiny o dračích magických mazlíčcích. Dokonce mu náladu nezkazila ani chudá večere a Hančiny nespokojené komentáře, když se jí nacvičování kouzla neviditelnosti nedařilo podle jejích představ.

Ve středu po drakonštině Hanku ve třídě oslovil kluk, kterému v duchu říkala „ten puberták“.

Jeho dva kamarádi se opřeli o dveře, aby nemohla odejít s ostatními. Všichni se tvářili náramně namyšleně a zlověstně. Hanka byla zvědavá, co mají za lubem. Jen doufala, že se nebude muset prát. Puberták přistoupil až těsně k ní. Byl vyšší než ona a jeho černé oči nepřipouštěly možnost, že by se mu mohla postavit na odpor. Hanku jeho suverenita pobavila a čekala, co bude. Kluka viditelně zarazilo, že necouvla ani o krůček, přesto jí zabodl ukazováček do hrudi a velice pomalu a důrazně promluvil: „Ty na to nemáš právo!“

Už pomalu otvírala pusku, aby se zeptala, na co, ale hned jí napadlo, jak asi zareaguje, když bude mlčet. Jen maličko pozdvihla obočí a jemně odklonila jeho prst od své hrudi.

„Nemáš právo doučovat drakonštinu!“ upřesnil.

Tak odtud vítr vane, docvaklo jí. Lída nejspíš odmítla loňského kandidáta na doučování a ten má zlost, že přišel o zajímavý finanční příjem. Jestli si však myslí, že ji zastraší, zatraceně se plete.

„Snad by mi to někdo nechtěl zakázat?“ zeptala se nevzrušeně. Zároveň hlídala aury všech tří přítomných kluků, aby se včas vyhnula případnému magickému ovlivňování nebo útoku. Nepředpokládala, že se uchýlí k přímému fyzickému napadení.

„Jestli se svými doučovacími aktivitami okamžitě neskončíš, sama poznáš, jak moc ti můžeme znepříjemnit zdejší život. Zatím jsi jenom hloupej zárodek voblečenej do lidský kůže, kterej nemá cenu

ani ukápnutý dračí sliny,“ poslední větu pronesl drakonštinou, jejíž drsná výslovnost zněla mnohem výhrůžněji než lidská slova. Hanka musela uznat, že puberták ovládá dračí jazyk velice dobře. Trochu ji uklidnilo, když jeho kamarádi kromě hlídání dveří nevykazovali žádnou magickou aktivitu.

Odpověděla mu rovněž v drakonštině: „Ty smrdutý výrone sirných par ze sopečného dračího doupěte, ty nemáš nejmenší právo mi nic zakazovat. Nejsi tady jedinej, kdo umí drakovsky.“

„Koleduješ si, abychom ti ze života udělali peklo, ty jedna hloupostí přecpaná nedomrlá žížalo!“

Hance zacukaly koutky úst. Jeho urážky nepostrádaly barvitost a fantazii. Uličnický se na něj zašklebila.

„Nevím jak ty, ale já už párkrát k pekelným výparům přičichla. Pokud začneš válku, budou tvoje jizvy delší než moje. A jestli nechápeš, co ti tu právě říkám, jsi jen uschlý pozůstatek řídké střevní hmoty nejzbabělejšího dračího odpadlíka.“

Teď zase pro změnu Hanka zabodla svůj prst do hrudi mladíka, jehož černé oči a černé vlasy z něj dělaly velice pohledného zajímavého kluka. Jak sledovala jeho auru, povšimla si krátkého výkyvu do tmavšího odstínu a zase zpět. V obličeji se mu rozhostil podobný uličnický výraz, jaký občas vídala u Rafana.

„Poslední přirovnání bylo dost dobrý,“ přešel bez zadrhnutí do normální řeči a kývl na své kamarády, „co vy na to, pánové?“

„Zdá se, že mluvit umí. Já bych jí dal šanci,“ kývl jeden a druhý jen souhlasně přikývl.

„Jak se jmenuješ?“

„Hana Vronová. A ty?“

„Hasan Denimon. A tohle jsou moji kamarádi Gábor a David.“

„A co teď?“

„Uznali jsme tě, takže nyní můžeš klidně pokračovat v doučování drakonštiny.“

„Fajn,“ přejela je pohledem, „a teď mě omluvte, ráda bych stihla svačinu.“

Vyrazila ke dveřím a děkovala osudu, že z hrozícího konfliktu vybruslila jen slovně. Nebylo by příjemné si tu udělat nepřítele hned na začátku školy.

Zamířila k fontáně s vodou, aby uhasila žízeň, a vytáhla elvoplacku. Rozhodla se ji zhltnout po cestě, aby nepřišla na hodinu tvarování pozdě. Zhlédla i kluky, jak vyšli z budovy. Podobně jako ona se šli napít a vybalovali si jídlo. Ještě jednou se po nich ohlédla v okamžiku, kdy vstupovala do kruhové budovy s malovanou halou, a dost ji překvapilo, že je nevidí. Že by ve škole směli používat kouzlo brány? Podle řečí spolužáků se jí to nezdálo pravděpodobné. Kam by se však poděli? Kdyby na další vyučování vyrazili pěšky, musela by je zahlédnout. Dnes už neměla čas po nich pátrat, ale záhada jejich přesunu jí vrtala hlavou.

Do jeskyně zase dorazila jako poslední.

„Chceš se omluvit?“ otočil k ní hlavu drago profesor Artevar.

„A za co?“ koukla se na hodinky. „Nejdu pozdě. Dorazila jsem přesně.“ Nechápala, co těmihle nárázkami drak sleduje. Jeho tlama měla naprosto nečitelný výraz a dál pokračoval, jako by jí vůbec nic neřekl.

„Na dnešní hodině budete tvarovat prsten. Nebudeme se zabývat vnitřní strukturou kamene, pouze jeho povrchovým tvarem. Komu by se úkol zdál příliš jednoduchý, může se pokusit o složitější tvarování a napodobit některou z vystavených sošek.“

Drak sáhl někam nahoru a postavil před ně mísu s neopracovanými polodrahokamy. Hanka se ohlédla po vystavených soškách a vzápětí musela svou mysl obrnit štítem, aby neprozradila své pocity. Jedna ze sošek představovala jednorožce a její mysl se nechtěně zatoulala k domovu. Aby potlačila vzpomínku a emoce, soustředila se na podrobnosti vystavené sošky. Našla na ní mnoho nepřesností. Roh měl špatný úhel, uši byly moc velké, nozdry příliš široké a hřívá hodně krátká. Naklonila se nad mísu plnou kamenů a vybrala si větší růženín. Našla si klidné místo a pustila se do práce. Zatímco ostatní žáci se profesora vyptávali na všechno možné, ona přestala vnímat své okolí a pod jejíma rukama vznikala stejná soška, jakou viděla, jen ty nepřesnosti byly opravené do správných proporcí. Jednorožec v jejích dlaních se třpytil ranním sluncem, a aniž si to uvědomovala, dala do své práce hodně z emocí, které k jednorožcům cítila.

Když skončila, s údivem zjistila, že v jeskyni nezbyl už ani jeden ze spolužáků. Jen drago profesor tiše ležel s hlavou otočenou k ní a sledoval ji. Polekala se, zda její psychická bariéra byla dostatečná a zda drak neodhalil citové zaujetí v její mysli. Natáhla ruku se soškou k němu. Soška se vznesla a přistála na drakově dlani. Prohlédl si ji zblízka a pak ji opatrně přemístil do výklenku mezi ostatní vzorové kousky.

„Můžeš jít,“ řekl jen a nakreslil na podlaze hopsací kruh. V Hance se mísil pocit spokojenosti a nejistoty. Ta soška se jí opravdu povedla, o tom byla přesvědčená, jenže profesorovo chování v ní vzbuzovalo rozpaky. Kdyby aspoň řekl dobrá práce nebo tak něco. Spokojenost mohl dát najevo i výrazem, ale to ne. Jako by tenhle drak neměl vůbec žádnou mimiku.

U školní brány Hanka zjistila, že je tma. Mrkla na hodinky a zalapala po dechu. Lekce tvarování se opravdu pořádně protáhla. Ponořila se do práce a vůbec si neuvědomila, jak čas běží. Dnešní Lídino doučování už asi nestihne.

Prošla ven ze školy a skoro se lekla. U zídky vedle plotu ji vyhlížela opřená Azuela ve společnosti Lídy a Sváti.

„No konečně,“ usmál se ulehčeně její kamarád, „tak povídej. Co se stalo?“

„Co by se mělo stát?“ podivila se Hanka. „Nic zvláštního. Jenom jsem si při hodině zapomněla hlídat čas.“

„Profesor tě nechal po škole?“

„Ne. Akorát byl potichu, dokud jsem nedokončila tvarování.“

„To nechápu,“ zavrtěla hlavou Lída. „Ještě jsem nikdy nezažila, aby některý z učitelů protáhl vyučovací čas o víc než půl hodiny.“

„Báli jsme se, jestli se ti něco nepříhodilo,“ vysvětloval Sváta, „tak jsme se šli zeptat, jestli jsi opravdu ještě ve škole. Terignavan nám potvrdil, že ano, a jakmile prý skončí dnešní lekce, že se určitě objevíš. Pro jistotu tady na tebe čekáme.“

„Mrzí mě, že jsem vám přidělala starosti. Zabrala jsem se do práce a v jeskyni člověk ani nepozná, že se stmívá. Předpokládala jsem, že mě profesor po hodině normálně pošle domů.“

„A co říkal?“

„Nic. Poslal mě domů.“

„A na čem jsi celou dobu pracovala?“

„Na sošce jednorožce. Myslím, že se mi povedla. Škoda že mi ji nepůjčil s sebou.“

„Dokázala jsi za jedno odpoledne udělat celou sošku?“ vykulila oči Lída. „Paráda! Uděláš mi taky jednu? Jednorožci jsou úžasní. Vždycky jsem se chtěla na jednom z nich projet.“

Hanka na ni shovívavě pohlédla: „Bláhové přání. Je stejně nereálné, jako kdyby ses chtěla proletět na drakovi.“

„To samozřejmě chci taky. Proto přece chodím na tuhle školu.“

„Cože?“

„Každý rok se jeden nejlepší žák na škole smí proletět na drakovi. A jednou mu budu sedět na hřbetě i já. I kdybych tu měla studovat ještě deset let, musím to dokázat!“

„Tolik po tom toužíš?“ užasle vrtěl hlavou Sváťa.

„Umíš si představit něco úžasnějšího? Dotýkat se svalnatých dračích křídel, cítit vítr ve vlasech a dívat se dolů. Občas se mi o tom i zdá.“

„Hm, bolavá stehna a dlaně poškrábané od šupin,“ ušklíbala se Hanka.

„Ty nemáš smysl pro poezii,“ mávla přezíravě rukou dívka a zasněný výraz přetrvával v jejích očích. Hanka měla sto chutí si poklepat na čelo, ale vpůli gesta se zarazila. Asi by se neměla posmívat dětskému snu své kamarádky.

Toho večera se doučování nekonalo. Ani doučování, ani večere, což znamenalo, že si musí vystačit se skromnými zásobami podkrovního bytu. Aby svého kamaráda trochu rozveselila, vyprávěla Hanka o své slovní přestřelce se spolužáky. Sváťa okamžitě zapomněl na to, co jí, a pozorně naslouchal.

Na hodinu odhalování skrytých magických vlastností se oba po týdnu docela těšili. Když dorazil drago profesor, Hanka nezaváhala a zeptala se na účel šupinek.

„Neodhalili jste, k čemu slouží?“ zeptal se drak s malinko škodolibě staženými nozdrami.

„Zatím ne,“ přiznala s pokrčením ramen.

„Šupinka byla odměnou za hodinu, v níž jste stihli splnit veškeré připravené úlohy,“ vysvětlil Terignavan. „Všichni, kdo ji dnes máte

s sebou, vyndejte ji prosím a přiložte k pásku hodinek.“

Drak ležérním mávnutím tlapy přivolal kouzlo a šupinka přilnula k pásku. Vytvořila na něm ornament.

„K čemu slouží, vám neřeknu. Musíte prokázat vlastní nápaditost a inteligenci. Není žádoucí, aby ji používali hlupáci. A navíc malé upozornění – je určena výhradně pro naše studenty. Jakmile pasteckou školu opustíte, přestane fungovat.“

Víc informací o šupince z něj nevymámili. Profesor se otočil ke stolu, ukázal na něj a na dřevěné desce se objevil prsten.

„Dnes máte za úkol rozpoznat magickou moc připravených prstenů. Prověřte důkladně jejich vlastnosti, nejlépe dřív, než si prsten vyzkoušíte. Některé šperky mohou být nečekaně záludné. Ujišťuji vás ale, že všechny negativní účinky magie pominou se závěrem vyučovací hodiny. Přeji vám mnoho zdaru.“

A profesor zmizel. Zase zůstali sami kolem kulatého stolu. Hanka se Svátou se s chutí pustili do zkoumání prstenu. Tentokrát bylo odhalování mnohem těžší. Postupně zjistili, že je dobré se orientovat podle barevného magického světélkování, které se dalo po chvílce zírání vycítit. Zelené tóny signalizovaly něco praktického, zemského, modré souvisely s magií vzduchu nebo vody, rudé patřily většinou tepelným a bojovým kouzlům a žlutá se ukázala být záludná v tom smyslu, že se kouzla léčivá od jedovatých nedala na první pohled odlišit.

Na konci hodiny žáci vypadali jako sbírka maškar. Tentokrát jim profesor nic nedaroval. Hanka měla místo jedné ruky tygří tlapu a zelené vlasy se jí vlnily jako hadi. Sváťa měl místo kůže šupiny, další spolužák při každé snaze promluvit skřehotal jako pták. Jeho kamarádovi narostla třetí ruka a jedna z žákyň se s pláčem ke všem otočila zády, protože jí místo nosu vypučel v obličeji čenich. Sice prohlašovala, že se její čich mnohonásobně vylepšil, smích ostatních se jí však dotkl. Ke konci hodiny nezbyl nikdo, kdo by chtěl na sobě prsteny zkoušet. Docela si oddychli, když stůl zmizel a jejich zjev se vrátil do normálu. Rozhodně se ale na hodině nenudili.

Po škole Hanka riskla krátký kontakt s Vronem a požádala ho, aby jim zítra u příležitosti návštěvy dovezl něco normálního

k snědku, jinak tu Sváťa brzo umře hlady. Doufala, že jejich přítel podstatně doplní jejich zásoby, jinak získají u Lídy pověst neotesaných jedlíků. Snažila se kamaráda u večeře mírnit, ale marně. Oproti elvoplackám z tržiště bývaly večeře u spolužačky královskou hostinou. Na druhou stranu musela přiznat, že Sváťovo působení při doučování drakonštiny má pozitivní výsledky. Lída se učila mnohem ochotněji a dokonce si odpustila i otrávené obličejě při opakování frází.

Sváťa si dívku docela šikovně držel od těla a nedal se bez Hanky zatáhnout ani do zahrady.

V sobotu se vzbudili brzo. Oba se těšili na Vronovu návštěvu a vyrazili mu naproti k veřejné bráně. Tentokrát bylo kolem ní živo. Nebyli sami, kdo čekal na rodiče nebo přátele. Zároveň učinili jeden zajímavý objev. Za dvě stovky si tu mohl člověk vypůjčit plošinu i s obsluhou a nechat se dovézt domů. Hanka hned jednu zamluvila.

„Není to zbytečné plýtvání penězi?“ váhal Sváťa.

„Nevím jak ty, ale já si chci Vronovu návštěvu užít a mnohem raději si s ním budu povídat doma než na ulici.“

Konečně se dočkali a hned jim bylo jasné, že plošina byla dobrá volba. Kromě velikého kufru přivezl jejich přítel Hančino supervolonové prkno a balík knih.

„Na co mi tu bude prkno?“ divila se Hanka. „Zatím jsem v Pasteku neviděla žádný sportovní areál. A kdoví jestli nebudu potřebovat nejmíň čtyři různá povolení.“

Vron vylovil kus papíru a podal ho Hance.

„Co je to?“ Sváťa se zvědavě natáhl přes její rameno a četl: „Hana Vronová je oprávněná během školního roku používat supervolonové prkno v plošinové zóně...“

„Páni! Já zírám,“ divila se.

„Vystupovala jsi na dračím festivale, což tě opravňuje k užívání prkna i v Pasteku. Tak jsem si řekl, že ti dopřeju trochu zábavy. Povolení k provozování kouzla brány mi pro vás bohužel nedali. S prknem aspoň nebudete muset všude chodit pěšky...“

Po chvíli byli doma.

„Naštěstí bydlíme blízko školy, jak vidíš,“ seskočil Sváťa z plošiny a chopil se balíku s knihami. Vron popadl těžký kufr a Hanka prkno.

„No ne, bydlíte parádně,“ konstatoval jejich přítel, když dovlekl kufr do bytu.

„Měli jsme kliku,“ usmála se Hanka a zašilhala po kufru. „Vezeš jídlo?“

„Vezu něco mnohem lepšího! Zachariášův vynález! Původně ho dal do kupy kvůli Tomovi a Samovi, ale teď už ho nepotřebují a poslouží vám. Doufám, že si pochutnáte stejně jako v Kouzelných zahradách.“

„Cos to povídal?“ dokázala poslední Vronova věta odtrhnout Sváta od knih a obrátit jeho pozornost ke kufru.

„Abrakadabra,“ přesunul jejich přítel zavazadlo doprostřed místnosti. Stiskl zámky na obou stranách a odklopil víko. Do výšky se vysunula police s přihrádkami a nápisy. Jemné tenoučké plátky v nich byly naskládány jako listy papíru. Sváta sáhl do zásobníku označeného jako zmrzlina a uchopil plátek dvěma prsty.

„Co s tím?“

„Přečti si návod,“ ukázal Vron na bok police.

„Vložit do misky v moučnickovém otvoru, nastavit volbu s mrazením,“ plnil Sváta psané pokyny, „zavřít víko, vyčkat pět vteřin a otevřít.“

„Ukaž,“ vzala mu Hanka misku se zmrzlinou z ruky a ochutnala, „ňam, tahle je moje! Je vynikající.“

„Tak já udělám ještě jednu,“ nadšeně prohlížel Zachariášův vynález Sváta. Vron jim mezitím ukazoval, co všechno je v nabídce a kam je potřeba občas dolít pitnou vodu.

„Máte tu nachystaná jídla i nápoje v množství, které by mělo vystačit do nejbližších prázdnin. Dávejte pozor, kam co strkáte, tohle je otvor na ohřátí jídla, spodní zase na likvidaci zbytků, a nápojový výstup je společný pro teplou i studenou variantu, jen se liší posunutím páčky na modrou nebo červenou.“

„Senzace,“ jásal Sváta. Úplně zapomněl na knihy a podrobně studoval nápisy v přihrádce jídel. „Můžeme si dopřát i pečivo, chleba, lívance...“

Hanka nad kamarádem mávla rukou. Byla si jistá, že se neodtrhne, dokud se neseznámí s kompletní nabídkou. Zachariášův dárek jako mávnutím kouzelného proutku vyřeší jejich trápení

s jídelníčkem. Nebudou muset nakupovat potraviny ani vařit. Po týdnu s elvoplackami si nedokázala představit, že se jejich vynucená dieta otočí k lepšímu ze dne na den.

Postupně Vronovi vylíčila, s čím se ve škole setkali, jak díky náhodě navázali přátelství s Lídou a komu vděčí za luxus podkrovního bytu. Sváťa na Vronovu žádost doběhl pro Avisira. Oškubaný pták si jejich přítele pozorně prohlížel a kupodivu proti jeho přítomnosti neprotestoval. Natřásal se na svém samorostu, pozoroval, poslouchal, ale komunikovat nezačal. Hanka už nevěděla, jak ho k tomu přimět. Pták na podněty vůbec nereagoval. Ani Vron nebyl úspěšnější.

„Porad' mi, co mu je,“ mračil se Sváťa, „ať ho zkoumám, jak ho zkoumám, připadá mi naprosto zdravý.“

Vronovi chvíli trvalo, než odpověděl. Jenže nakonec i on bezradně zavrtěl hlavou: „Fyzicky i magicky je zcela v pořádku. Kdyby nebyl tak zoufale opelichaný, dám ruku do ohně za tvrzení, že nemá žádné zdravotní potíže.“

„Máš stejný názor jako já,“ vzdychl nešťastně Sváťa. To, že nedokázal určit Avisirovu diagnózu, ho trápilo už řadu dní.

„Víš, co? Ohlédnu se po nějaké příhodné literatuře. Pokud ovšem vůbec existuje,“ poklepal mu Vron po rameni a zvedl se k odchodu.

„Já tě dovezu k bráně,“ sáhla Hanka po supervolonovém prknu. Nechali Sváťu, ať dál bádá nad ptačí záhadou, a vyrazili ven. Konečně mohli bez zábran mluvit o Lídině ochraně, kvůli které sem Hanka přijela.

„Vidím, že jsi za těch pár dní udělala všechno, co se dalo,“ konstatoval Vron, „ochránci ti vzkazují, aby sis všímala hlavně omamných prostředků a přivolávacích rituálů. Buď opatrná. Při kouzlech tohoto typu přijde člověk k úrazu dřív, než stačí třikrát mrknout. Kdyby něco, nezapomeň na svůj amulet.“

„Znervózňuješ mě, Vrone. Zatím jsem nevyčila nic, co by Lídu ohrožovalo.“

„Něco ti povím, Hanko. Možná máš pocit, že už jsi hodně zažila, že jsi zkušená a nic tě nemůže překvapit. Zbav se toho pocitu a poctivě se zajímej o všechny lidi kolem sebe. Někdy tě může zlikvidovat i malé nenápadné kouzlo velice slabého človíčka.“

Nepodceňuj ani své spolužáky. Mnozí vyrůstali v kouzelnických rodinách a nevíš, co všechno umí. Podívej se na mě. Nejsem začátečník, a stejně pořád zjišťuji, kolik mezer mám ve znalostech. Doufám, že chápeš, co ti chci říct.“

„Jasně. Abych se nad nikoho nepovyšovala a nic nepodcenila,“ přitakala zamyšleně.

„Co nejvíc si povídej s lidmi, a informace k tobě přijdou samy.“

„Když já si s cizími moc povídat neumím. Nejsem tak bezprostřední jako Sváťa. Okamžitě najde společnou řeč skoro s každým.“

Mezitím dolétli k bráně a museli se rozloučit. Zpáteční cestu si Hanka vychutnávala a spokojeně si prohlížela město pod sebou. Tohle bylo o mnoho lepší než chodit pěšky.

Večer se Avisir choval tak klidně a nenápadně, že úplně zapomněli na jeho vrácení profesorovi a zůstal u nich přes noc.

Sváťa vypadal ráno nevyspale, asi si dlouho do noci četl v knížkách od Vrona. Zato Hanka sršela energií. Měla v plánu se mrknout na tržiště a pak obletět město v rámci vyhrazeného prostoru. Kartička s povolením ji pokaždé nepříjemným hvízdáním varovala, když se přiblížila k hranicím letové zóny. Byla ráda, že se po deštivých dnech vrátilo do města slunce a prohřálo sychravý podzimní den. Dokonce si dovolila krátký mentální kontakt s Plamem, aby si mohli jeden druhému postěžovat na omezení, která jim znemožňují vzájemnou večerní komunikaci. Podobný láskyplný pozdrav vyslala i k R'íhanovi. Hned odpověděl a podpořil Hančinu dobrou náladu.

Domů se vrátila akorát na oběd. Uklidila prkno a šla si připravit ovocnou šťávu. Chvíli si nemohla vybrat, potom sáhla po malinovce. Jak si ji nesla ke stolu, zakopla o hromádku knih na podlaze. Než stihla zareagovat, chrstla skoro celý obsah sklenice na Avisira, který na stole vyzobával drobky z elvoplacky.

„Jé, promiň,“ hnal se Sváťa uklidit odložené knížky. Přesněji řečeno, snažil se je odsunout z dosahu limonádové pohromy.

Pták na stole se otočil a zuřivě vztyčil opelichaná pírka na hlavě. Limonádová sprcha jeho zjevu dvakrát neprospěla. V následující

vteřině střelil po Hance ohnivý flusanec, který jí propálil kalhoty na stehně a bolestivě zasáhl i kůži.

„Ty nedomrlý zároduku v hadrové slupce, ty neohrrabaná krreaturro, pozorr na moje brrka!“ ozval se jeho zuřivý krákavý hlas a Hanka překvapeně povytáhla obočí.

„A to se podívejme! Najednou zase umíš mluvit! A nadávat!!!“ nasadila výhružný pohled, ale zároveň si chladila svou spáleninu a byla připravená uhnout před další ohnivou slinou.

Sváťa nechal knihy knihami a pozorně sledoval spiripyra.

„Ty vrrahu drračích prrůvodců! Sprrosta rrohožko před drračí rrezidencí! Chci se vrrátit k Herrbichlovi!“

„Původně jsem se ti chtěla omluvit,“ zamračila se Hanka, „ale jestli vyslovíš ještě jednu nadávku, chrstnu ti na hlavu zbytek téhle limonády,“ zdvihla výhružně ruku se sklenicí.

„Ty drrzá požírračko trrávy, prropálím do tebe dírru jako vrrata!“

Hanka nezaváhala a zkusila posledními dvěma loky limonády zasáhnout drze krákorajícího skoroopeřence. Zároveň uhnula ze svého místa a udělala dobře, neboť ohnivý plivanec ji jen těsně minul a neškodně uhasl v rozlité tekutině. Ani Avisir nečekal na dopad limonádové sprchy a přemístil se dostatečně rychle mimo její dosah. Nyní seděl na svém bidýlku na samorostu a spustil podobný jekot jako při prvním setkání.

„Drž zobák, ty jedna vypelichaná slepice,“ vyslovila tentokrát Hanka urážku jen v duchu pomocí dračí komunikace, protože si všimla, jak se po ní Sváťa vyčítavě podíval, když postavila prázdnou sklenici na pobryndaný stůl.

„Uklidni se, Avisire, omlouvám se ti za svou kamarádku, hned tě odnesu domů. Přestaň vyvádět, prosím tě,“ zdvihl mladík samorost i s ptákem a zamířil ke dveřím. Pak se na okamžik zarazil a podíval se na Hanku pohledem, který nedokázala rozluštit. Maličko se pousmál a jako by nic otevřel dveře a zmizel.

Hanka vzdychla a pustila se do úklidu limonádové spouště. Nad propáleným flekem na podlaze mávla rukou, protože postřehla, že podobných kazů je kolem ní hodně. Jeden navíc už nehraje roli.

„Všimla sis toho?“ zeptal se Sváťa, hned jak se vrátil.

„Co máš na mysli?“ přerušila uklízací aktivity, protože kamarádův výraz byl prosvětlený nadšením.

„Ta peříčka vzadu na krku...“

„Peříčka?“

„Vážně jsi nic neviděla? Nechtěl jsem o nich mluvit před Avisirem, ale možná mám stopu k tomu, co potřebuje.“

„Nevím, jak ty, já na něm nic mimořádného nepostřehla. Akorát nám předvedl, že umí nejen mluvit, ale i pěkně nadávat. A pokud je naštvanej, peříčka na krku se mu staví do pozoru.“

„No vidíš, všimla sis,“ zamyslel se a pak se podělil o své závěry, „já ho totiž mám prohlédnutého do posledního brčka. A mohu přísahat, že těch několik peříček za jeho krkem se muselo objevit až po té limonádě.“

„Chceš snad tvrdit, že měla léčivé účinky?“ zapochybovala Hanka.

„Samotná limonáda asi ne. Ale ty emoce kolem ní možná ano.“

Nevěřičně potřásla hlavou, zvedla poslední knihu z podlahy a položila ji na stůl.

„Pamatuješ si, co vyprávěla dvojčata Mojeranovic, když se vrátila od harpyjí?“ Sváťa se natáhl k uklizeným knihám na stole a začal je přehrabovat.

„Co konkrétně máš na mysli?“ sledovala Hanka nesouhlasně, jak se uklizený stůl opět mění v neuspořádanou pracovní plochu.

„To, jak po klucích harpyje požadovaly, aby měli v rovnováze pozitivní a negativní emoce. Pro lidi byl problém sehnat dostatek negativních podnětů, pro běsy zase obstarat si ty pozitivní. Každý jedinec potřebuje svou vlastní rovnováhu, aby byl spokojen. Ale vůbec to neznamena, že naše rovnováha je ta správná. Avisirovi může kupříkladu scházet negativní náboj. Tady někde jsem o tom četl krátké pojednání. Počkej, hned ho najdu... Schválně si přečti sama, co píšou.“

Hanka se rozhodla ignorovat binec na stole a usedla do křesla s knihou, kterou jí Sváťa strčil do ruky. Byla zajímavá. O dracích tvrdila, že v sobě mají ideální rovnováhu pozitivních a negativních emocí. Sice o pravdivosti tvrzení pochybovala, ale každý má přece nárok na svůj názor. Jednorožci byli naopak označeni za skupinu

tvorů velice nešťastně orientovanou pouze na pozitivní emoce. Hanku zaujalo i to, že autor je označil jako druh určený k vyhynutí. Vyčítal jim neschopnost pružně reagovat na změny a konflikty inteligentních obyvatel zdejšího světa. Dočetla do konce a musela mu dát částečně za pravdu. Jednorožci se nikdy nemíchali do problémů, které se jich netýkaly. Dokázali naprosto lhostejně přehlížet i vymírání slabších druhů. Dovedli se bránit, to ano, ale sami od sebe nikdy aktivně nepoužili sílu proti síle. Násilí u nich bylo omluvitelné jen v rámci nejnutnější obrany vlastního území a stáda. Pomáhat jinodruhovým bytostem se u jednorožců hodnotilo podobně jako neslušné chování. Autor knihy tvrdil, že jednorožci absolutně postrádají soucit a schopnost spolupracovat s jinými inteligentními druhy. V tomto bodě s ním nesouhlasila. Stejně jako u lidí se i ve stádu jednotlivci odlišovali. Někoho bylo možné o spolupráci přesvědčit, jiní tvrdošijně odmítali měnit zažité zvyklosti. Hodně záleželo na dobré argumentaci.

Byla mile překvapená, když zjistila, že Sváťa mezitím připravil oběd, a očima sklouzla na knihy, které se už zase vršily na podlaze vedle stolu.

V následujícím týdnu ji největší překvapení čekalo na hodině tvarování kamenů. Zatímco ostatní dostali za úkol nějak zajímavě propojit dva různorodé krystaly, ji si drago profesor Artevar pozval stranou. Tentokrát promluvil bez svého syčivého akcentu.

„Myslím, že pro tebe přišel čas složit u mě závěrečnou zkoušku.“

„Závěrečnou zkoušku?“ opakovala trochu nechápavě.

„V tomto kurzu je zadání závěrečného úkolu vždycky totožné,“ pokračoval, jako by ji neslyšel, „vybereš si dva kameny a z jednoho vytvoříš sošku draka. Druhý kámen máš jako rezervu, kdybys ten první zkazila. Až sošku dokončíš, odevzdáš mi ji a ten druhý nevyužitý nebo pokažený kámen si můžeš odnést domů. Předlohu žádnou mít nebudeš, musíš pracovat podle své představivosti.“

Potom drak sáhl do dutiny ve stěně a vytáhl menší mísu s kameny. Hance se až zatajil dech. Šlo o skvostné drahé kameny ve velikosti její hlavy. Skoro měla obavu, jestli zvolený kousek uzvedne. Vyhlédla si tmavý achát s oranžovými žilkami. Trochu si pomohla magií, aby ho přemístila z mísy na nejbližší skalní plošinku.

„Vyber si k němu i druhý,“ vyzval ji zelený drak.

„Určitě by mi stačil nějaký menší,“ zaváhala nad mísou.

„Dobrá, najdu ti něco sám,“ uklidil profesor nádobu zpět do skalní dutiny a sáhl do jiné prohlubně. Vedle achátu položil nádherný zlatavý citrín ve velikosti lidské pěsti. Sotva Hanka zdvihla oči, aby poděkovala, byl už drak u někoho jiného. Pokrčila tedy rameny a pustila se do práce. Nejdřív měla v úmyslu ztvárnit Plama, ale náhle si vybavila jeho matku Karmaneudunu ve chvíli, kdy jí oznamovala, že právě ona zničila její domov. Ten okamžik se jí do mysli vepsal velice živě. Dotkla se achátu a ve spojené jednotě své paměti a magie začala tvarovat. Zabrala se do práce se stejným zaujetím jako minule, když pracovala na jednorožci. Soustředila se na křivky těla a reliéf šupin na několika místech jen lehce naznačila. Karmaneuduna jí nabídla své přátelství a Hanka si toho velice cenila i dnes, kdy po dračici zůstalo jen místo jejího posledního odpočinku. Ve svých představách se dotýkala nejniternějších vzpomínek. Když práci dokončila, zůstala chvíli sedět před hotovou soškou a po tváři jí tekly slzy.

„Úspěšně jsi složila zkoušku,“ ozvalo se za ní, „příště přijď o půl hodiny dřív než ostatní.“

Otočila se pomalu k drago profesorovi, ale ten jen mlčky kývl hlavou ke stříbrnému kruhu na podlaze.

„A nezapomeň si tu citrín,“ dodal, jakmile se zdvihla. Opět ani jediné slovo o tom, zda se mu její práce líbí. Hanka si všimla, že jí na pásku u hodinek přibyl úzký stříbrný proužek. Venku už zase byla tma. Uvědomila si, jak má otlačený zadek a ztuhlá ramena.

Uražený Sváťa

V poledních pauzách následujících dnů se Hanka nenápadně pokoušela sledovat Hasana a jeho partu. Pořád se jí však nedařilo je načapat ve správné chvíli. Kluci obvykle hned po vyučování někam zmizeli. Jen jednou použili hopsací sál, což Hanku přivedlo k závěru, že povolení k užití brány ve škole ani jeden z nich nemá. Podezírala je, že se přesunují jinak. Ale jak? Objevili snad magicky ukrytou zkratku? Že by se pohybovali po školních pozemcích pěšky, se Hance nezdálo pravděpodobné. Asi bude muset do svého pátrání zasvětit i Sváťu. V duchu se usmála. Bylo skvělé mít ho tady vedle sebe. Vždycky byl ochoten naslouchat a diskutovat o záhadách i o jejich starostech. Dělal se s Hankou o zajímavosti vyčtené z knih a poskytoval jí zázemí a pocit domova. Vždycky z něj vyzařovala vlídnost a spolehlivost. Vlastně se ani nedivila Lídě, že k němu zahořela láskou. Jenomže jim bláznivě zamilovaná dívka komplikovala život. Její zamilovanost byla stále silnější a Hanka se musela hodně držet, aby se nesmála úhybným manévřům, které byl Sváťa nucen podnikat. Naomi kamarádku znechuceně napomínala, avšak ani ona neuspěla ve své snaze přivést ji k rozumu. Lída vždy chápavě přikyvovala, ale asi nebylo v jejích silách poblázněné city ovládnout. Poblíž Sváťi ztrácela soudnost a každé jeho slovo považovala skoro za zákon.

Z toho vzešla i první velká hádka mezi Lídou a Naomi. Sváťa Laridonově vnučce rozmluvil účast na jednom plánovaném večírku a tím se v očích Naomi stal nepřítelem číslo jedna. Hanka zaslechla, jak Naomi svou kamarádku častuje výrazy jako ubohá leštěnka mužskejch bot, nevěrná zrádkyně nebo zbabělá maminčina holčička. Lída brečela, kudy chodila, a ujišťovala Naomi, že příště na mejdan určitě dorazí. Jen si při svých slibech dávala velký pozor, aby Sváťa nebyl v doslechu. Což jí stejně nebylo nic platné, protože Hanka to svému kamarádovi hned večer vyslepičila.

„A nemáš pocit, že zrazuješ svou kamarádku, když mi tohle všechno říkáš?“ mračil se nesouhlasně Sváťa.

„Prosím tě, nedělej z toho vědu. Vždyť mluvíme o nedospělé puberťačce, která ani pořádně neví, co chce. Co nevidět její hloupá dětská láska k tobě vyprchá a najde si jiný objekt ke zbožňování. Nejvíc mě štve, že si vybrala za svou nejlepší kamarádku právě Naomi. To jen potvrzuje její naivitu a nezralost.“

Pozorovala, jak Svátovi při rozhovoru tuhnou rysy. Hanka nedokázala odhadnout, co se ho dotklo víc, jestli onen emočně vynucený Lídin slib, nebo její malinko poťouchlá radost z toho, že mu o něm mohla povědět. Každopádně nedostala příležitost se zeptat, protože kamarád nasadil ublížený výraz a stáhl se do svého pokoje. Dokonce za sebou prásknul dveřmi. Nechápala, co ho tolik rozhodilo.

Asi za hodinu zkusila zaklepat na jeho dveře: „Nechceš taky trochu zmrzliny? Mohli bychom si udělat třeba čokoládovou...“

„Nechci!“ ozvalo se bez jediného zaváhání.

Hanku strohé odmítnutí skoro uzemnilo. Co se to se Svátou děje? Není nemocný?

„Mám ti přinést ovocný čaj?“ navrhla přes dveře nesměle.

„Běž pryč,“ odsekl nezvykle hrubě.

Měla pocit, jako by ji někdo polil studenou vodou. Takhle se přece Sváta nikdy nechová. Co mu je? Že by se do Lídy skutečně zamiloval, aniž by si toho všimla? Misku na zmrzlinu otráveně schovala, nějak ji přešla chuť. Usnula až pozdě v noci a zdály se jí děsivé sny, jak Avisir zapálil celý dům. Probudila se celá zpocená a pohled na hodinky ji ujistil o tom, že dopolední vyučování se právě chýlí k závěru. Na stole objevila hrnek s vychladlým čajem a lístek s nápisem: Šel jsem napřed. S.

Bylo jí jasné, že nestihne ani matematiku, ani drakonštinu. Takhle důkladně snad ještě nikdy nezaspala. No co, čas se vrátit nedá, bude si s sebou muset vzít víc peněz na pokutu. Vzápětí si uvědomila, že je středa a má se u drago profesora hlásit o půl hodiny dřív. Byl nejvyšší čas vyrazit.

Stihla se dostavit opravdu na poslední chvíli. Drago profesor Artevar si tentokrát vtipkování o pozdním příchodu odpustil. Očekával ji před jeskyní. Hanka byla velice zvědavá, co přijde dál.

„Tvoje schopnosti je potřeba rozvíjet správným směrem, proto jsem ti domluvil na následující středy u našeho specialisty, který je ochoten učit nadané studenty, individuální kurz týkající se magie kamenů. Dnes si tě vyzkouší a sám se rozhodne, zda tě přijme, nebo ne. Doufám, že se nebudu muset stydět za to, že jsem tě doporučil.“

Hanku zaplavila radost, neboť ji drak poprvé pochválil. Jak bylo jeho zvykem, na odpověď nečekal, jen na zem načrtl obvyklý stříbrný kruh. Nezbyvalo jí nic jiného než udělat dva kroky a přesunout se neznámo kam.

Chvilku měla dojem, že ji kruh nepřenesl, protože opět stála u jeskyně ve skalním masivu. Akorát že tahle byla o poznání menší. A menší byl i specialista, který tady na ni čekal. Zdál se přibližně stejně vysoký jako Zachariáš. Rozježené vlasy, trčící na všechny strany, mu aspoň částečně držela tepaná čelenka s velkým diamantem vpředu a neuvěřitelně dlouhé vousy měl zastrčené za pásek. A že to byl široký pásek! Vyznačoval se množstvím praktických poutek a drahých kamenů. Drahými kameny měl zdobené dokonce i boty. Zkoumavě si dívku prohlížel a vraštil při tom obočí. Měl ho husté a široké jako ostatně všichni z jeho rodu. Tenhle profesor nebyl malý, podsaditý vousatý člověk, ale zcela nepochybně čistokrevný trpaslík. A zřejmě velice zvláštní trpaslík, když působil jako učitel v dračí škole.

Hanka zdvořile pozdravila a čekala, kam ji profesor nasměruje.

„Ty seš Vronová, že? Já jsem nějaký Gemsik Rohan. Povídali, že si s kameny umíš poradit, tak se o tom přesvědčíme,“ začal bez dlouhých cavyků a mávl na ni, aby ho následovala. Jeho jeskyně působila jako správně zabydlené trpasličí obydlí a dílna v jednom.

Trpaslík smetl z nejbližší stoličky zbytky kůží a kývl, aby se posadila. Do ruky jí strčil obyčejný oblázek.

„Udělej v něm magický pole,“ nařídil jí a šel ke kovadlině, kde měl rozdělanou práci.

Magické pole? Hanka kamínek bezradně obracela v dlaních. Zkusila do něj nacpat nějakou magickou energii. Mnoho se jí do něj nevešlo. Trpaslík zatím bušil do kovového plátu. Energie z kamene

zvolna unikala. Jak má propána zařídit, aby se v něm udržela? Ani nepostřehla, že rány u kovadliny umlkly.

„Tss, tohle přece umí každej malej harant. Dej ho sem!“ vyrval jí oblázek z ruky, pohladil povrch a vrazil ho zpět do jejích dlaní. Najednou byl kámen schopen pojmout desetkrát víc magie než předtím. Jak toho dosáhl?

„Když říkám pole, myslím tím pole! Každá částička kamene musí bejt magnetem na magii. A teď polarizuj vytvořené pole, aby kámen ochlazoval svoje okolí,“ nařídil Hance.

Ochlazoval? Zase se ocitla před úkolem, který ještě nikdy neřešila. Možná by mohl magicky vázat teplo. Něco zkusila, ale už tu zase byl trpaslík a spráskl ruce.

„Co to vyvádíš, ženská? Nepotřebuju bombu, ale malý léčivý kamínek proti horečce!“

Sebral jí oblázek a strčil jí do ruky jiný kámen: „Takže znova! Udělej magický pole.“

Dnešní den je jako zakletý, pomyslela si nešťastně. Snad raději vůbec neměla vstávat z postele. Zaměřila se na nejmenší částičky kamene a zkoušela je přemluvit k symbióze s magií.

„Todle je ztráta času. Mýho i tvýho,“ konstatoval malý profesor, když přišel zkontrolovat, jak si vede, „prej tvoje sošky ňákou magii měly. Akorát že úplně neužitečnou. Jedna vyzařuje touhu mrknout se k jednorožcům a ta druhá zase poňouká k přátelství s drakama. Podobnej účinek je v praxi úplně na ho... na houby. A to, co sem viděl tady, je slabota. Budeš si holt muset vybrat nějakej jinej obor.“

Hanka svésila ramena a přinutila se k přikývnutí. Odložila kámen, oprášila si ruce a vstala. Jenže si nevšimla, že nad ní není dostatečně vysoký strop a praštila se do hlavy o skalní výčnělek.

„Do falanskejch močálů, to je ale dneska den,“ chytila se za poraněné místo, aby zmírnila bolest. Ani si neuvědomila, že si podvědomě vypůjčila Zachariášův výraz. Zato trpaslík zpozorněl.

„Ty znáš falanský močály?“

„Ne. Ani vlastně nevím, jestli existují,“ zavrtěla hlavou.

„Takže jsi jejich jméno slyšela nebo o něm četla?“

„Jeden můj santarenský přítel ho často používá. Proč se ptáte?“

„Jaký máš vztah k jednorožcům?“ dál vyzvídal trpaslík, zatímco spolu pomalu kráčeli k východu z jeskyně.

„Ten nejlepší,“ odpověděla lakonicky.

„A k drakům?“

„No... Jsou mi svým způsobem blízcí,“ nechtělo se Hance lhát.

„Jaké barvě cejchu bys dala přednost?“

„Nemám v úmyslu se nechat ocejchovat.“

„Hm, možná to s tebou přece jenom zkusím. Budu tě očekávat zase ve středu.“

Hanka na něj překvapeně pohlédla. Co ho přimělo změnit názor? Některá z jejích odpovědí? Trpaslík na zemi vykreslil přesouvací kruh. Jakmile do něj chtěla vstoupit, chytil ji za ruku.

„Ještě moment. Tohle je individuální výuka, takže tě ke mně hopsací sál nedoprovází. Použij svou šupinku.“ Jeho prst se dotkl reliéfu na jejích hodinkách a na malý okamžik zde zasvětloval symbol připomínající kladivo. Pak ji postrčil do kruhu, odkud se dostala ke školní bráně.

Chtěla se rozběhnout k domovu, když jí došlo, že vlastně zmeškala dopolední vyučování, což zcela jistě obnáší dvě pokuty. Nejméně dvě. Otočila se tedy ke kruhové budově a loudala se do malovaného sálu. Ostatním zřejmě odpolední vyučování ještě neskončilo, protože tu vládl nezvyklý klid. Dveře byly tentokrát zavřené a musela zaklepat. Chvilí trvalo, než z nich vykoukla růžová Terignavanova dračí hlava.

„Á, Hana Vronová. Dneska jsi skončila nějak brzo. Profesor Rohan tě nechce?“

„Ještě nevím,“ pokrčila rameny, „moc nadšený ze mě nebyl.“

„A co ti řekl?“

„Abych se ukázala za týden.“

„Aha. A proč jsi vlastně přišla?“

„Zmeškala jsem dopolední vyučování, jdu zaplatit pokuty.“

„Student Dundar už je za tebe v poledne uhradil.“

„Opravdu?“

„Ještě něco?“

„Ne, děkuju. To je všechno.“

Teprve při odchodu si uvědomila, že se měla zeptat na šupinku a na způsob, jak se s ní zachází. Ale nenašla odvalu znovu zaklepat.

Doma se rozhodla vyluštit její tajemství vlastními silami. Zkoušela všechno možné – doteky prstem, prstenem, studené, horké, magické, nemagické, světelné, zvukové, bleskové i mentální... a pořád nic.

Potom dorazil Sváťa. Když mu poděkovala za zaplacené pokuty, jen neurčitě zamručel a bez úsměvu se posadil ke svým knihám. Ani dnes s ní nemluvil.

Co je moc, je moc! Hanka se jeho chováním cítila dotčená. Přemýšlela, co mu provést, aby ho pořádně naštvála. Jak si mimoděk hrála s páskem od hodinek, náhodou přešla prstem po šupince. Zsvětélkoval na ní jakýsi symbol, ale jen krátce a hned pohasl. Přešla prstem znovu... a nic. V její mysli blikl pěkně praštný nápad. Že by...?

Znovu v sobě vyburcovala vztek na kamaráda za to, že se před ní uzavírá a nechce říct proč. Vždyť mu nic neprovedla! Nemá právo se k ní takhle chovat. Zasloužil by si pár pohlavků. Šupinka znovu zsvětélkovala. Trpaslíkův symbol na ní však nebyl. Podržela si pocit vzteku na Sváťu a znovu se dotkla reliéfu. Při každém dotyku naskakoval jiný symbol. Dokonce se propracovala i k trpaslíkovu kladivu. Kromě světélkování se ale nic dalšího nedělo.

„Měli bychom vyrazit za Lídou,“ připomněl jí Sváťa doučovací povinnosti.

„Nechceš ji navštívit sám beze mě?“ navrhla mu.

„Nechci! Ale můžu jí vzkázat, že dneska nepřijdeme,“ mračil se.

„Není důvod vynechávat hodinu, můžeme klidně vyrazit,“ trochu si oddechla, že se její podezření nepotvrdilo. Ne, že by Sváťovi nepřála nějaký hezký zamilovaný vztah, jenže vedle Lídy si ho neuměla představit. Ona je sice chytrá i inteligentní, ale její nedospělé touhy a snaha se k někomu upnout připadaly Hance směšné.

Večerní doučování proběhlo jako obvykle, jen v době večere se Sváťa omluvil a odešel do zahrady za Hermanem.

„Je dneska nějaký zaražený,“ vzdychla Lída, jakmile za kamarádem zapadly dveře, a pak se otočila k Hance, „stalo se mu něco?“

„Abych řekla pravdu, nevím. Možná jenom nemá náladu,“ pokrčila rameny.

Lídě to ale dál vrtalo hlavou: „Kdepak! Za tím musí být něco vážnějšího. Cítím, jak je smutný, až skoro nešťastný. Doufám, že ne kvůli mně. Moc ráda bych mu pomohla, ale on se odtahuje. Ví, že o mě nestojí. Třeba má doma nějakou jinou a začalo se mu stýskat...“

Hanka ponechala její dohady bez komentáře. Mluvit o Svátově lásce se jí nechtělo.

„Ty jsi přece jeho kamarádka,“ dál dotírala Lída, „pověz mi, byl už někdy zamilovaný?“

„A netrápilo by tě, kdybych řekla, že ano?“

„Jaká byla? Hezká? Chytrá? A...“ dívka se na okamžik odmlčela, jako by potřebovala před další otázkou nabrat dech, „miluje ji ještě?“

Hanka se zamyslela. Přímou položená otázka v ní otevřela třináctou komnatu, které se snažila důsledně vyhýbat. Co když ji Sváťa opravdu pořád miluje? Poslední dobou se choval naprosto korektně a odtažitě, takže usoudila, že je všechno v normálu a v mezích kamarádkských vztahů. Jenže co když ho to ještě nepřešlo? Co když jeho dětská láska...? Najednou se Hance rozsvítilo. Už věděla, co jejího kamaráda tolik ranilo. Zastyděla se. Mluvila pohrdavě o Lídině dětské lásce a neuvědomila si, že Sváťa přesně ví, jak se cítí osoba, která miluje, a není milována. Umí se vcítit do Lídina chování, protože ani on se od své dětské lásky zatím nedokázal oprostit. Sice navenek úspěšně předstírá, že se nic neděje, ale uvnitř se možná trápí. Závěr, k němuž došla, ji nepotěšil. Svátova láska mohla vyústit v problém, který nechtěla řešit ani o něm nechtěla mluvit. A už vůbec ne tady.

„Nemusíš mi nic říkat,“ ozvala se tiše Lída, „vím, že jsi moje kamarádka a nechceš mě zarmoutit. Umím si domyslet, co se bojíš vyslovit. Miluje jinou. Nemám šanci.“

Hanka smutně sledovala, jak dívce stékají slzy do jídla, a nevěděla, jakým způsobem ji utěšit. Dnešní den se opravdu nevyvedl.

„Nebreč. Sváťa je fajn i jako kamarád.“

„Já vím,“ vzlykala dál, „ještě nikdy jsem nepotkala lepšího kluka. A možná už ani nikdy nepotkám. On je tak, tak...“

Hanka obešla stůl, posadila se vedle mladší kamarádky a objala ji. Nechala ji vybrečet na svém rameni, konejšivě mumlala něco ve smyslu „to bude dobrý“ a hladila ji po hebkých blonděných vlasech. Lída se pomalu uklidňovala, až nakonec zvedla hlavu a smutně se usmála.

„Díky,“ řekla tiše a stírala zbytky slz.

„Už budeme muset domů,“ podívala se na hodinky Hanka.

„Jasně,“ přikývla Lída a stálo ji hodně úsilí, aby se znovu nerozbrečela, „vyříd' Sváťovi, že mu přeju dobrou noc. Teď nemám sílu se s ním vidět.“

„Vyřídím,“ pohladila Lídu po rameni a otočila se k odchodu.

Sváťa před Azuelou, která jim po doučování otvírala bránu domů, neobvyklý vzkaz nekomentoval.

Zato doma se okamžitě na Hanku obořil: „Proč se Lída nepřišla rozloučit? Cos jí řekla?“

Hanka dvě vteřiny zvažovala, zda přiznat pravdu. Ale tenhle den se už stejně nedal zachránit, tak proč ho komplikovat zbytečnými výmysly.

„Vlastně jsem neřekla nic, jen jsem nepopřela její dohady, že máš možná rád jinou.“

„Jsi pěkně zlá, víš to?“ koukl se na ni vyčítavě a zmizel ve svém pokoji. Snad jediný pokrok viděla v tom, že nepráskl dveřmi. Na Hanku padl splín. Nechtěla nikomu ubližovat, ale některé situace mají jen horší nebo ještě horší řešení. Protože takové, jež by uspokojilo všechny zúčastněné, prostě neexistuje. Člověk se snaží jednat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a přesto může v očích ostatních působit jako padouch. A nedá se s tím vůbec nic dělat. Jen počkat a doufat, že to přebolí.

Aby se odpoutala od neradostných myšlenek, začala znovu zkoumat šupinkovou záhadu. Vyvolat drobné světelné symboly už

dokázala bez problémů. Nakreslila si všechny, které se na hodinkách střídaly. Pokusila se hodinkového zlatého hada donutit, aby jí o symbolech něco řekl, ale dostávalo se jí jen opakovaného sdělení, že tato odpověď není k dispozici. Pozdě v noci další pokusy vzdala.

Ještě že ji Sváťa ráno vzbudil. Sice se pořád tvářil jako opuštěné štěně a moc toho nenamluvil, snídani si však dopřál vydatnou. Hanka to považovala za krok správným směrem. Zbytečně nezahajovala žádné debaty a chodila kolem kamaráda po špičkách. V téhle chvíli jim nejvíc chyběl Rafan. Ten by si nebral žádné servítky, všechno by řekl naplno a vynadal jim oběma. I přátelské štouchance uměl uštědit, aniž člověku zkazil náladu.

Po ránu doufala, že se den vydaří lépe než včerejšek, ale hned první školní hodinu ji Teuklin vyvedl z omylu. Oznamil jí, že vykazuje minimální vzestup matematické gramotnosti a začal prověřovat její znalosti veřejně. Následně jí udělil pokutu za naprosto nedostatečnou snahu se vzdělávat. Ostatní se jí smáli nebo se pošklebovali a Hanka by se byla nejraději propadla hluboko pod zem. Podobné ponížení už dlouho nezažila.

Rozhodla se zaplatit pokutu hned po drakonštině. Osm stovek jí připadalo jako nespravedlivě vysoká suma. Když však uviděla tu frontu lidí, směřujících do stejných dveří jako ona, přešla jí chuť čekat. Vyšla ven a rozhlížela se po Lídě, aby se k ní připojila. Nikde ji nemohla najít. Nakoukla i za budovu. Ta, kterou hledala, tu nebyla, zato uviděla Hasana a jeho partu. Proč se tu schovávají? Zvědavost jí nedala, a potajmu sledovala jejich počínání. Kluci se zastavili uprostřed cesty a rozhlédli se. Naštěstí si jí nevšimli. Pak jeden po druhém udělali vždy dva rychlé kroky, odrazili se, vyskočili do vzduchu... a zmizeli. Hanka si protřela zrak, jestli jí nemámí smysly, a vydala se k místu, kde je zahlédla naposled. Ještě bylo v prachu vidět jejich stopy. Co vlastně udělali? Pokusila se propátrat magickým zrakem okolní prostor, avšak vyhodnotila ho jako prázdný. Potom použila vizualizaci posledních dvou minut a znovu v duchu sledovala jejich kroky a odraz. Sakra! Něco tu přece být musí! Postavila se do jejich stop a udělala totéž, co kluci. Už

v okamžiku, kdy pocítila lehkou závrať, věděla, že provedla pěknou blbost.

Ocitla se na jakémsi sportovišti, kde bylo několik starších studentů.

„Ale, ale, to je mi návštěva,“ uslyšela za sebou Hasanův hlas, „kdepak se tu bereš?“

„No já,“ olízla si rty a hlavou jí jako o závod běžely myšlenky, jaká odpověď by byla vhodná, aby se příliš neztrapnila.

„Víš, viděla jsem vás, jak se přesunujete, a jenom jsem vás ze zvědavosti napodobila. A ono mě to přeneslo sem,“ rozhodla se nakonec pro pravdu.

Hasanovi kamarádi se shlukli kolem ní a i ostatní zvědavě přihlíželi.

„Chceš nám tvrdit, že jsi použila skrytý odraz, aniž bys věděla, kam tě hodí?“

„No, asi to nebyl nejchytřejší nápad, že?“

„Ale ty přece ještě nemáš cejch...“

„Nemám.“

„Bez něj jsi ani nemohla vidět odrazovou plošinku...“

„Nic jsem neviděla. Prostě jsem skočila do prázdna.“

„V tom případě dovol,“ otočil Hasan oči v sloup, „abych tě pasoval na sebevraha první třídy.“

„Kdyby ses špatně odrazila, mohla bys klidně dopadnout i do rokle za školou,“ přizvukoval jeden z kamarádů.

„Nebo se rozmáznout o skály,“ dodal druhý.

„A co asi řekne Teuklin, až dorazí,“ ušklíbl se menší zrzavý kluk a v očích mu svítily pořouchlé ohníčky.

„Vy máte hodinu s Teuklinem?“ zhrozila se zděšeně Hanka. Ještě nezaplatila matematickou pokutu a tady zaručeně vyfasuje další. A možná ještě vyšší. A navíc přijde pozdě do hodiny magické rovnováhy. Zavařila si na pěkný průšvih.

„Olafe, mohl bys nám prosím tě pomoci?“ vzal ji za ruku Hasan a dotáhl ji k vysokému mladíkovi s čokoládovou pletí, který seděl opodál a o rozruch kolem Hanky se nezajímal.

„Jasně, ale budeš mi dlužit laskavost,“ odpověděl mu oslovený a nechotně se postavil. Byl vyšší než spolužáci a nejspíš i o něco

starší. Shovívavě koukl na nešťastnou Hanku a přejel palcem po pásku na svých hodinkách. Světélko symbolu sotva problesklo a on pak rukou s hodinkami naznačil kruh, jenž stříbrně zasvětélkoval na zemi. Hanka na nic nečekala a hupsla do něj.

Hodilo ji to k východu ze školy. Rozběhla se, protože měla už jen pár minut na to, aby stihla hodinu magické rovnováhy. Litovala, že na ni nechodí se Sváťou, protože velice toužila někomu povědět o svém úžasném objevu. Začala se těšit na večer. Určitě ani Sváťa neodolá a společně s ní se pustí do zkoumání možností, které jim tajemná šupinka nabízí. Je nejvyšší čas vyzkoušet, jak vlastně v praxi funguje.

Sváťa se ze školy vrátil rozmrzelý a zamračený.

„Co chceš k večeři?“ zeptala se ho Hanka.

„Nic.“

„Dračí speciality tě připravily o chuť k jídlu?“ popíchlá ho.

„Jo. Dnes byly na programu pikantní jednohubky. Víš, čím se musí okořenit čerstvě vydloubnuté oči, aby drakům chutnaly?“

„Ale fuj! Dej s tím pokoj. Já bych na rozdíl od tebe povečeřela docela ráda. Nějak jsem si ve škole ani nestihla rozbalit svačinu.“

„A pokutu jsi zaplatila?“

„Jo, ale nechci se o ní bavit. Musím ti hlavně vylíčit, co jsem vypátrala ohledně naší tajemné šupinky.“

Hanka začala nadšeně vyprávět, co ve škole zažila. Sváťa zpočátku naslouchal zamračeně, postupně se však nechal strhnout zájmem o magickou novinku. Začal zkoušet světélkování symbolů a po malé chvíli slavil úspěch. Sice jeho šupinka svítila podstatně méně než Hančina, ale to ho netrápilo. Hlavně že bylo symboly vidět. Hanka pokročila k další části kouzla a vykreslila i hopsací kruh. Na podlaze zasvětélkovala kružnice. Už už do ní chtěla vstoupit, když ji Sváťa chytil za ruku: „Neblázni, Hanko, co v zavřené škole? Jak by ses dostala zpět domů? Být tebou, bránu bych neriskoval, víš, jak jsi dopadla v Quinwalu...“

„Máš pravdu,“ zarazila se, „dneska už jsem si zahrávala víc než dost. Není žádoucí mít v Pasteku opletačky se zákonem.“

„A navíc ani nevíš, kam by tě to hodilo. Nejdřív prověříme, co jednotlivé symboly znamenají a kam vedou. Nemusíš mít vždycky

takové štěstí jako dneska.“

Kruh na podlaze se během pár vteřin sám od sebe rozplynul. Přesto byla Hanka spokojená. Mezi ní a Sváťou se vrátila důvěra a pohoda. Společné řešení záhady jako by znovu nastartovalo dobré vzájemné vztahy. Jejich spolupráce pokračovala i o víkendu, kdy se opět ujali Avisira.

Před jeho příchodem měli velkou spikleneckou poradu o tom, jak ověřit Sváťovu teorii.

Nijak je nepřekvapilo, že spiripyr odmítá komunikovat. Navzdory jeho mlčení věděli, že nejen rozumí, ale umí se s nimi bez potíží domluvit jak nahlas, tak i mentálně. Pták spokojeně přeskočil ze samorostu na opěradlo své oblíbené židle. Po chvíli se zdálo, že začíná poklimbávat. Naklonil hlavu a mírně přivíral víčka. Hanka se Sváťou se po sobě podívali.

Je čas na jejich plán!

Zatímco Sváťa hlasitě listoval v knize, dívka se postavila za Avisirova záda a poslala na ptáka malou fialovou energetickou kuličku, která se rozprskla do tisíce žahavých jiskřiček. Ty dopadly na nic netušícího skorooperece. Překvapeně se otočil. Jakmile se obrátil k Hance, sáhl Sváťa po sklenici na stole a chrstl celý její obsah rovněž na Avisira. Polekaný ptačí skřek se rozlehl domem netušenou silou. Hanka si zacpala uši a připravila se na úhybné manévry. Šokovaný pták tentokrát nebyl tak pohotový jako jindy a trvalo mu několik vteřin, než pochopil, že se jednalo o úmyslné napadení a oba kamarádi se teď baví jeho leknutím. Zjištění ho rozzuřilo téměř doruda, a to ve skutečném smyslu toho slova. Ptáková aura se zhmotnila do rudé mlhy kolem jeho těla a oči mu žhavě zezlátly. Skoro půl minuty museli uhýbat před ohnivými plivanci z nozder na ptákově zobáku. Sváťa v průběhu kličkování hasil vše, co dopadalo na podlahu.

„Copak, tohle kouzlo se ti nelíbilo?“ vysmívala se Hanka spiripyrovi a dráždila ho k dalším útokům.

„Ty potrrhlá lidská holobrrčko, ty prrotivná larrvo z bezkřídleho drruhu!“ nadával pták, když mu došla energie na ohnivé plivance.

„Promiň, Avisire,“ usmíval se Sváťa od ucha k uchu, „jen jsme chtěli vyzkoušet novou metodu tvé léčby.“

„Takovou drastickou léčbu si strčte za klobouk,“ pták se pomalu uklidňoval, zatímco si pořád hlídal záda.

„Ale zabírá, jen se podívej,“ nastavil mladík ptákovi malé Hančino zrcadlo, „přibýlo ti několik peříček na krku a na hlavě. Vidiš?“

Spiripyr se nakrucoval před zrcadlem a prohlížel si se zájmem všechna místa, kam Sváťa ukazoval.

„Když se naštveš nebo rozzuříš, začíná ti dorůstat peří. V bojových podmínkách by z tebe možná byl zase krásný příslušník svého druhu. Co tomu říkáš?“

„Spiripyrové jsou průvodci draků. Nikdy neměli příležitost žít v klidu a bezpečí,“ odpověděl pták, tentokrát už bez svého obvyklého zuřivého chraptění.

„My s tebou nechceme bojovat doopravdy,“ pokračoval Sváťa, „ale navrhuji menší válečný stav, ve kterém bychom si navzájem připravovali drobná magická překvapení. Rád bych vyzkoušel, jestli je tvé opeření závislé na bojových podmínkách.“

„Berru,“ zaskřehotal chraptivě pták, „takže konec míru, začíná boj!“

Vzápětí plivl po Sváťovi. Ten jenom stihl zdvihnout ruku s knihou před obličej a schytl spáleninu předloktí a u knihy začaly doutnat desky.

„Ty zákeřnej skřehotale,“ pokusila se Hanka Avisirovi zmrazit zobák. Jenže nebyl tam, kde předtím. Přemístil se na skříň přímo za ní a zkusil jí plivnout ohýnek do vlasů. Naštěstí sklouzl po jejím obranném štítu. Další spiripyrova slina jen neškodně blikla, ptačí protivník rychle ztrácel sílu.

„Vida, už ses úplně vyflusal,“ zasmála se Hanka, „navrhuji po zbytek dnešního dne příměří. Co ty na to?“

Avisir neodpověděl, jen se přemístil na stůl, kde se ještě o knihy opíralo Hančino zrcátko, a znovu začal kontrolovat své řídké opeření. Podle všech předpokladů budou mít o víkendech o zábavu postaráno.

Hanka usedla ke stolu, aby napsala pojednání o neviditelnosti pro Teuklina. Na chvíli se jí podařilo zneviditelnit ruku, ale uhlídat dokonalé zrcadlení kolem končetiny jí připadalo příliš náročné. Zatím se s bídou zmohla na bublinu. Vytvořit vrstvu, která by kopírovala

obrys těla, jí připadalo stejně složité jako pokročilá matematika. V neděli měla v úmyslu kouzlo neviditelnosti vyzkoušet na Avisirovi. Neviditelnou rukou ho chtěla ťuknout do zobáku, ale neuspěla. Pták se ohnal a bolestivě ji klovl do palce.

„Nebyla jsem dost neviditelná?“ mrzutě se na něj zamračila.

Avisir neodpověděl a otočil se k ní zády. Rozzlobeně na něj hodila utěrku, což zase pro změnu rozčílilo jeho. Než si ji Hanka stihla vzít zpět, utěrka na ptákovi shořela na uhel a našťvaný spiripyr zase zkoušel zapálit podlahu, zatímco ona a Sváťa před jeho ohnivými slinami obratně uhýbali.

„Ukaž, neshořela ti pod utěrkou ta nově dorostlá brčka?“ obával se Sváťa, když skončili se vzájemným laškováním. Po chvílce zkoumání ale pokrčil rameny a spokojeně konstatoval: „Podle všeho ti oheň svědčí. Peří nejenže neohořelo, dokonce je silnější a lépe vybarvené.“ Avisir se opět několik minut natřásal před zrcátkem.

Při pondělní matematice se Sváťa zmohl na svou první školní pokutu. Teuklin ho načapal, jak se baví se spolužákem, a udělil mu tři stovky za vyrušování.

„Ale já jsem mu jen vysvětloval jeden matematický pojem,“ zkoušel se ohradit Sváťa.

„No, když je to tak, zaplatíš pět set,“ stihl ho nevlídný učitelův pohled. „Ještě máš v úmyslu něco dodat?“

Hance bylo na jedné straně kamaráda líto, neboť i ji rozhořčila nespravedlnost udělené pokuty. Na druhé straně však byla ráda, že i takový šprt jako Sváťa si vyzkouší, jak člověka Teuklinovy pokuty ponižují.

V polední pauze Sváťu vyhledala ve frontě před Terignavanovou pracovní. Stál skoro na konci řady a zamyšleně žvýkal svačinu.

„Jé, to je fajn, že jsi tady,“ řekl, sotva se objevila, „podrž mi chvíli místo. Musím se na něco mrknout zblízka.“

Postavila se do fronty místo něj a udiveně sledovala, jak šplhá na ochoz kolem malované stěny a důkladně si prohlíží kresby. Zpátky se vrátil s vítězným úsměvem.

„Něco jsi objevil?“

„O tom nepochybuji,“ zasvítily mu oči, „schválně se podívej blíž. Vidiš ty tenké spirálky, co vypadají jako poškozená malba?“

Prohlédni si je. Jsem zvědavý na tvůj názor.“

Hanka přešla ke stěně, která byla pomalována mapou školních pozemků, a rozhlédla se po spirálkách. Našla jich víc. A jednu přesně v místě, kde vyzkoušela Hasanův skrytý odraz. Další objevila u východu školy. Ale ta byla zatočená na druhou stranu. Podobné spirálky si všimla u kamenů, kde se učila magická rovnováha. A další u velké jeskyně a další u malé jeskyně. A navíc Hanka odhalila i jinou zajímavost. Při užití magického vidění se vedle spirálky rozsvítil znak připomínající kladivo. Posílila magické vidění a hledala symboly také u zbývajících spirálek. No jasně! Sváta objevil klíč k symbolům, jež se zračily na šupince. Konečně mají představu, kam vedou. A některé opačně stočené spirálky zřejmě znázorňovaly odrazové zkratky. Zkoumání malby ji zaujalo do té míry, že si ani nevšimla, kdy na Svátu přišla řada. Když se jí připlížil za záda a bafł na ni, málem nadskočila.

„Radši nech prohlížení na jindy, za chvíli máme vyučování,“ upozornil ji a poklepal na hodinky.

„A hrome,“ vyděsila se. Přijít pozdě na Teuklinovu hodinu by jí přišlo pěkně draho.

„Ale že se ti podařil parádní objev,“ pochválila kamaráda během poklusu k hopsacímu sálu.

Tentokrát se na hodině zábavných magických efektů vůbec nenudila. Začali totiž trénovat opravdové vizuální projevy kouzel. Teuklin po nich požadoval konkrétní odstíny světla a Hanka si vychutnávala, jak snadno se jí dařilo napodobit učitelovy ukázky. V okamžiku, kdy přestal do kouzel tahat matematiku, byl jí hned mnohem sympatičtější.

Po skončení vyučování počkala úplně nakonec. Odhodlávala se ke kroku, který mohl skončit další pokutou. Ale co, není přece malá holka, aby se bála učitele.

„Pane profesore, dovolíte, abych se přesunula vlastními silami?“ podívala se na něj a pak přejížděla po šupinkovém reliéfu na hodinkách tak dlouho, až naskočil symbol totožný se symbolem východu, jak ho ukazovala mapa.

„Ještě jsi to nezkoušela?“ zeptal se až nečekaně vlídně.

„Ne,“ pookřála, když jí nenapařil pokutu za drzost.

„Tak prosím,“ ukázal gestem k zemi.

Hanka naznačila kruh a hupsla do něj. Doskočila k východu a hned uvolnila doskočiště pro další zájemce.

„Dneska se tváříš nějak spokojeně,“ podivila se Lída, která tu čekala.

„To ano,“ přikývla s úsměvem Hanka, „výjimečně jsem nedostala žádnou pokutu, a dokonce jsem vyřešila jeden důležitý školní úkol. Zato tobě, jak koukám, není do smíchu.“

„No, vlastně tu čekám na Svátku, abych pro tenhle týden zrušila doučovací večery. Přijela za mnou máma a bude tu otravovat až do neděle.“

„Tobě její přítomnost vadí?“

„Ani ne. Jenže hádat se s ní je vyčerpávající. Zase mě bude přemlouvat, abych přešla na jinou školu, a bude hledat tisíc důvodů, proč je pro mě Pastek nepřijatelný. Vůbec mě nechápe. Od té doby, co umřel táta, je hrozně ustrašená. Někdy mám pocit, že by vážně bylo lepší být úplný sirotek.“

„Jak můžeš něco takového vyslovit nahlas?“ zděsila se Hanka.

„Bez mámy bys byla odkázaná jen sama na sebe. Rodiče jsou berlička, o kterou se můžeš opřít ve zlých časech. Nehrozí ti nedostatek peněz na jídlo, vždycky máš kde bydlet. Můžeš se u nich vybrečet, když tě někdo zklame, můžou ti poradit, jak se dostat z průšvihů.“

„Ty žádné rodiče nemáš, vid?“

„Proč myslíš?“

„Jinak bys takhle nemluvila.“

„Uhodla jsi. Jako sirotka mě šoupli do dětského domova.“

„A Svátku taky?“

„Jo, toho taky. Pak ale našel tátu a mají celkem spokojenou rodinu.“

„A ty?“

„Jsem adoptovaná. Ale rodiče sem za mnou určitě nepřijedou.“

„Jací jsou?“

„Nechce se mi o nich mluvit.“

„Chápu. Víš, moje máma je v podstatě velice hodná. Jenom mi její řeči lezou na nervy. Někdy strašně!“

„Vyřídím Svátovi, že se doučování o týden odkládá.“

„Bude se mi po vás stýskat,“ dodala ještě Lída, než zmizela spolu s Azuelou ve vykouzlené bráně.

Ve středu Hanku čekala další hodina u trpaslíka. V žaludku jí hlodal velmi nepříjemný pocit, že se u něj opět ztrapní a že ji fousatý specialista na magii kamenů definitivně pošle k šípku. Aspoň že se k němu dokáže sama přesunout. Zhluboka se nadechla a použila šupinku. Kruh ji přenesl k malé jeskyni. Tentokrát na ni nikdo nečekal. Váhavě zdvihla kamínek, zaťukala na skálu a vstoupila dovnitř.

Rohan pracoval s kůží. Nechtěla ho vyrušovat, proto zůstala tiše stát u vchodu. Asi po pěti minutách trpaslík konečně odložil svůj výrobek a kývl na ni, aby šla blíž. Posadil ji na stoličku, vložil jí do ruky kámen a sám zůstal stát před ní. „Celou dobu sem přemejšlel vo tom, proč jsi minule zápolila s úkolem jako hovnivál se pštrosím vejcem. Že tys nikdá magickej kamínek nedělala a kouzlo sošek, co ti vyšly z rukou, bylo něco jako náhodnej přidruženěj efekt? Mám pravdu?“

Mlčky přikývla.

„Seš jako potápka, co se ještě nenaučila plavat. Dneska holt vezmeme učení z gruntu. Už jsi někdy spolupracovala s nějakým trpaslíkem?“

„No, nevím, jestli se dá mluvit přímo o spolupráci,“ trochu zaváhala při vzpomínce na boj proti aberilům, „ale asi ano, pane profesore.“

„Nech si toho profesora a říkej mi Rohane.“

Typickej trpaslík, pomyslela si Hanka. Zachariáš se taky vždycky tváří, jako že se o nic nezajímá, a přitom mu neunikne ani blecha v psím kožichu. Dříve nebo později si o každém dokáže zjistit neuvěřitelné množství informací.

„Takže pěkně od začátku, milá H'anaríjo...“

No nazdar! Že by věděl i o mé rodině? Čte myšlenky nebo se snad někde poptal?

„Soustřed' se,“ napomenul ji, „jde o kámen, který chceš proměnit v magický předmět. Musíš ho přijmout jako součást sama sebe. Na okamžik se stane tvým nejlepším kamarádem, tvým bratrem, tvým

druhým srdcem. Přidržíš ho v nitru svých emocí a díky tomu vznikne magické pole. Čím více emocí, tím silnější pole. Pochopitelně závisí i na krystalické struktuře dotyčného kamene, ale tu sem dnes nebudeme tahat, detaily se naučíš jindy. Prvotní emotivní zásah do kamene je ale nutné následně zafixovat. Docílíš toho protipólem. Nejdřív jsi kámen přijala jako součást svého já, nyní ho musíš co nejrychleji od sebe odtrhnout. Proto v každém magickém kameni, který stvoříš, zůstane malý kousek tebe samotné. Ono se to slovy špatně vysvětluje... doufám, žeš pochopila, o čem jsem mluvil.“

„Snad ano.“

„Výborně. Pusť se do práce. Vytvoř magické pole.“

Jakmile Hanka oblázek přijala do své mysli, pocítila zvláštní souznění se strukturou kamene. Jako by se procházela uvnitř kamenné hmoty. Ucítila jeho chlad, šedostříbrnou barvu, lehce kovovou chuť... Nechtělo se jí od poznaného kousku kamene odtrhnout. Ale přemohla se a vyškubla ho pryč z mysli. Zatočila se jí hlava a po těle ji zastudil pot.

„No sákryš, holka, tos to vzala nějak moc nadoraz,“ uslyšela Rohana a několikrát polkla, aby zahнала sucho v ústech.

„Na, napij se,“ podal jí hrnek. Vypila ho na jeden zátah. Ještě že v něm byla voda, pomyslela si s úlevou, když si uvědomila, že ji dostala od trpaslíka.

„Todle bude zatraceně silnej magickej kamínek,“ spokojeně mružel Rohan, „máš fakt velkej talent. Ještě že jsem tě minule nevyhodil. Přece jenom je falanskej močál na něco dobrej.“

Hanka se pomalu vzpamatovala. Úbytek magie, který zaznamenala, byl značný. Chvíli potrvá, než se prázdné místo doplní. V následujících minutách už asi moc sil na kouzlení mít nebude.

„A teď mi podrobně popiš, co všechno jsi během kouzla cítila,“ požádal ji Rohan. Občas ji zarazil a přinutil ji vnímat vlastnosti kamene ve své ruce a zapamatovat si je. Zdůraznil, jakých detailů si má všímat, aby se orientovala ve struktuře a poznala, který kámen je a který není vhodný k magickému zpracování. Vlastně se jednalo o velice zajímavé povídání. Ani jí nepřišlo, že probíhá vyučování. Byla si jistá, že na příští hodinu s trpaslíkem se bude těšit. A při

dnešní večeri bude mít k vyprávění lepší téma než Sváťa s jeho netradičními hnojivy.

Vzhledem k tomu, že jim odpadlo doučování u Lídy, mohla se Hanka se Sváťou víc věnovat Avisirovi. Dokonce i Sváťa se zapojil do vymýšlení lumpáren, které mohli ptákovi provést. Snad nejlépe se jim vydařilo, když schovali ptákův samorost a nastražili místo něj jen nehmotnou iluzi. Avisir se rozplácl na podlaze jako omráčené kuře a zuřil skoro půl hodiny. Ani jeden z nich z následného střetnutí nevyvázl bez popálenin. Ale od toho dne začala spiripyrovi dorůstat i ocasní brka. Dračí mazlíček prostě potřeboval k dobré kondici bojové podmínky.

Vronovi se podařilo za uplynulé tři týdny sehnat o spiripyrech jen pár drobných informací. Jediná novinka, o níž se ještě nedočetli, bylo doporučení jednou týdně ptáka vykoupat v ohni.

Když Vron odcházel, Hanka ho stejně jako minule doprovodila k veřejné pastecké bráně. Opět přišla řeč na studentku, která tu loni na jaře málem přišla o život.

„Měla by ses o případ víc zajímat,“ jemně ji pokáral přítel, když přiznala, že zatím nic nového neví, „i ochránci se pořád ještě snaží odhalit, co se tu ve skutečnosti přihodilo. Tentokrát ti mám vyřídit, aby ses nesnažila přivolávat ani harpyje, ani běsy.“

„A proč bych to asi dělala?“ zaťukala si Hanka prstem na čelo.

„Co jsem měl vyřídit, jsem vyřídil,“ pousmál se Vron a vylovil z kapsy krásné zralé jablko. Podal ho dívce a neodpustil si své oblíbené: „A dávej na sebe pozor.“

Přivolávací kouzla

Ani se nenadáli a v polovině října přišel první sníh s deštěm a nepříjemné sychravé počasí. Školní prostory, kde se učili, však byly magicky zateplené, takže uvnitř areálu se klima prakticky nezměnilo.

Hanka se naučila přemísťovat pomocí šupinky, ale zatím neměla odvalu chlubit se tím před spolužáky. I Sváta dával přednost hopsacímu sálu před používáním agresivní magie, kterou šupinka vyžadovala.

Jednou po hodině drakonštiny Hanku zastavil Hasan.

„Všiml jsem si, že se hodně kamarádíš s Lídou a Naomi...“

„Dobrý postřeh. A co má být?“

„Potřeboval bych zjistit jednu maličkost.“

„A jakou?“ zpozorněla.

„Olaf by rád věděl, jestli Naomi na svých mejdanech využívá magické vůně.“

„A proč ho taková ptákovina zajímá?“ podivila se.

Došlo jí, že si chce Olaf vybrat splátku za laskavost, kterou onehdy Hance prokázal. Možná má důvod špehovat Naomi a po ní bude chtít, aby mu nosila zprávy. Jenže tenhle druh laskavosti mu Hanka rozhodně prokazovat nechtěla. A už vůbec ne prostřednictvím Hasana.

„Nic mi nevysvětlil,“ pokrčil rameny spolužák, „ale musel jsem mu slíbit, že se tě zeptám.“

„Já vím, že jsem tak trochu jeho dlužníkem. Jenomže špehovat kamarádky pro něj nebudu.“

„Vždyť nejde o žádné špehování,“ ohradil se Hasan, „jenom o jednu jedinou malou informaci.“

„Jestli dostanu pozvání na mejdan, který bude Naomi pořádat, možná ti odpovím. Zatím víc slíbit nemůžu,“ snažila se Hanka vymanévrovat, aniž by jeho žádost přímo odmítla.

Hasana její neurčitý slib kupodivu uspokojil. Doufala, že požadavek časem vyšumí doztracena, ale zmýlila se.

Několik dní nato Hanka se Sváťou v polední pauze studovali namalované obrazy v hale, když k nim dorazila se spikleneckým výrazem Lída a požádala je, aby jí pomohli dostat se na mejdan k Naomi. Tentokrát už si tajný večerní výlet rozmluvit nenechala. Sváťa byl rozladěný, ale uznával Hančin argument, že je lepší na dívku dohlédnout než riskovat, že se na akci vypraví bez jejich přispění. Nechali se zatáhnout do kouta stranou od ostatních, aby je nikdo neslyšel. Jednalo se spíš o symbolické gesto, neboť magické možnosti naslouchání byly mnohonásobně účinnější než sluch, a ani tiché šuškáni by nezaručilo dostatečnou diskrétnost v případě špehování.

„Ve čtvrtek večer dám Azuele do pití něco na spaní,“ mrkla na ně spiklenecky.

„A nebylo by jednodušší použít kouzlo?“ zeptal se ustaraně Sváťa.

„Blázníš?“ rozhodila ruce Lída. „Ta je nepřetržitě nachystaná na všechny magické útoky. Zabíla by mě dřív, než by poznala, kdo jsem.“

„Tak jo,“ rezignovala Hanka, „budeme na tebe čekat u Hermana.“

„U něj ne, radši počkejte v zahradě.“

Lída měla pravdu. Kdyby do akce zatáhli Hermana a Azuela je načapala, vystavili by ho existenčnímu riziku.

Do Lídina domu dorazili krátce po setmění a nechali se propašovat dovnitř. Sváťa si našel úkryt v zahradě a byl ochotný čekat, než se holky vrátí z mejdanu. Bez jeho pomoci zevnitř by se magickému poplachu u dveří nevyhnuly. Zůstával tu i jako pojistka, kdyby se Azuela vzbudila a začala Lídu hledat. Doufali ale, že na tuto variantu nedojde.

I cesta k Naomi by bývala mohla být jednodušší, protože Hanka měla k dispozici supervolonové prkno. Jenže Lída k jejímu překvapení odmítla nastoupit a rozhodla se jít pěšky. V tomhle nevlídném počasí Hanka její volbu nechápala. Nicméně prkno si s sebou stejně vzala.

Mejdan u Naomi už byl v plném proudu. Lída sem zapadla jako kapka do vodopádu. Zato Hanku vítala Naomi s poněkud kyselým výrazem. Hned jim oběma strčila do ruky pití a přitukla si s nimi, aby

měla jistotu, že si loknou. Na jazyku Hanku zaštipala pálenka. Lízla si jen symbolicky a všechny její smysly se rozezněly na poplach. Kromě alkoholu se jejího těla dotkla i magie. Začala zkoumat účinky nápoje a skoro si oddechla, když dospěla k závěru, že má jen navodit dobrou náladu a uvolnění. Přesto využila nejbližší chvílky nepozornosti své hostitelky a nechala část koktejlu vsáknout do ubrousku, který zahodila. Přece jen si raději uchová čistou hlavu. Po zkušenostech z minulé návštěvy víceméně tušila, co může očekávat. Snažila se Lídu přimět spíš k tancování než ke konzumaci podezřelých chuťovek a v nestřežených chvílkách jí ředila pití vodou. Málem už si gratulovala, že dívka přežije večírek v lepší kondici než minule, když se najednou Lída ztratila Hance z očí. Jen na půl minutky si Hanka odskočila a po návratu byla její chráněnka pryč. Nejdřív proběhla všechny místnosti v přízemí, jenže dívka jako by se do země propadla. Udivilo ji, že nezahlédla ani hostitelku. Sáhla po magii, aby vystopovala poslední Lídin pohyb, ale vtom na její rameno dopadla ruka zdejšího vyhazovače.

„Tady se nečaruje, moje milá! V přízemí je zakázáno používat magii.“

„Hledám Lídu a Naomi. Jestli víte, kde jsou, nebudu kouzla potřebovat,“ podívala se na něj nevlídně.

„Hezky si někde dřepni a počkej na ně. Však ony se časem objeví.“

„A kde jsou?“

„Do toho ti nic není!“

„Nahore?“ vrhla Hanka pohled na schody vedoucí do patra.

„Do patra je vstup pouze na pozvání, tam nemůžeš.“

Zvažovala, zda je lepší se pohádat, nebo ustoupit a tiše hledat jinou cestu.

„No tak jo, chvílku počkám. Jestli ale brzo nepřijdou, odcházím domů,“ rozhodla se pro druhou variantu.

Jakmile se přidala k tancujícím, chlapík o ni ztratil zájem.

V nestřežené chvílce proklouzla chodbou ke kuchyni. Všude vládl nepořádek a nikde ani noha. Otevřela okno do zahrady a objevila dřevěnou konstrukci, po které se v létě pnou květiny. Doufala, že má dostatečnou nosnost, aby jí posloužila jako žebřík. Vyšplhala vzhůru

na balkon. Přes ozdobné závěsy rozeznala osvětlenou místnost plnou lidí sedících na podlaze. Podrobnosti bohužel stínila záclona. Vrátila se na dřevěnou konstrukci a zkusila menší neosvětlené okno, na které při troše šikovnosti mohla dosáhnout. Chtěla ho magicky otevřít, ale bylo jen lehce přibouchnuté a nezajištěné. Protáhla se dovnitř a zjistila, že je na záchodě. Oprášila se a umyla si ruce. Vykoukla na chodbu, a než si rozmyslela další krok, ze dveří velkého pokoje se vyřítily dvě dívky a zamířily přímo k ní. Jednou z nich byla Lída.

„Jé, ty jsi tady, to je bezva,“ rozzářila se, když Hanku spatřila.

„No... já, víš... dole bylo obsazeno, tak jsem...“ koktala a kývla směrem k záchodu.

„Nikam nechod', počkej tu na nás,“ požádala ji Lída, jako by o nic nešlo.

„Musíme si pospíšet, abychom nepřišly o něco zajímavého,“ popadla Hanku za loket, jakmile si ulevila, a táhla ji směrem k velké místnosti.

„Počkej. Nevím, jestli můžu dovnitř, když nejsem pozvaná,“ naoko se zdráhala Hanka.

„Nesmysl. Naomi je moje kamarádka a můžu si přivést, koho chci,“ mávla rukou Lída. Před dveřmi se ale zarazila: „Musíme vklouznout úplně tiše a sednout si dozadu, abychom nerušily přivolávače. Tak pojd'.“

Hanka následovala kamarádku tak nenápadně, jak jen dokázala. Lída k ní přišoupla volný polštář, aby se měla na co posadit. Asi dvacet dívek sedělo před nimi v půlkruhu a sledovalo brunetku s krátkými ježatými vlasy. V tureckém sedu se zavřenýma očima lehce pohupovala tělem. Ruce položené na kolenou dlaněmi vzhůru měla pomazané divnou zelenou hmotou. Aura magie viditelně pulzovala v týle její hlavy. Několik minut se nic nedělo, přesto všichni seděli naprosto nehybně a napjatě brunetku pozorovali. Hanka nedokázala určit přesný okamžik, kdy se nad jejími dlaněmi objevil malý chomáček mlhy. Hlasitější vydechnutí přihlížejících podtrhlo všeobecné napětí. V chomáčku mlhy se rýsoval obrys žáby. Byl stále zřetelnější a začal se i vybarvovat.

„Panejo, hararská ropucha,“ zašeptala Lída.

Hance jméno nic neříkalo, proto čekala, co se bude dít dál. Brunetka přisunula jednu ruku blíž k žábě. Ozvalo se žabí zaskřehotání a tvor se opět rozplynul ve stejném obláčku mlhy, v jakém se objevil. Dívky kolem začaly nadšeně tleskat.

„Děkuji ti, Lívie, velice působivý výkon. Jsi opravdu dobrá,“ postavila se na druhém konci pokoje Naomi a podala brunetce malé umyvadlo, aby si mohla spláchnout z rukou nevábně vypadající hmotu. Pochvalné komentáře se ozývaly všude kolem.

„Moc pěkné, ale nebezpečné,“ podotkla Lída.

„Čím nebezpečné?“ zajímala se Hanka.

„Kdyby žába skočila směrem k Lívii a dotkla se jí, kompletně by se nám tu zhmotnila. A my bychom ji pak musely chytat v rukavicích, protože má na kůži jedovaté bradavice. Ještěže nedošlo k plnému přivolání.“

Hančin pohled se střetl s pohledem Naomi. Nedalo se přehlédnout, že jí Hančina přítomnost není dvakrát po chuti. Ale nahlas neřekla nic. Jen gestem pobídla další dívku, aby zaujala místo před půlkruhem divaček. Znovu se rozhostilo ticho. Dívka před sebe položila několik květin. Jejich vůně doputovala až k Hance. Vzpomněla si na Hasana a dávala pozor, zda se vůně dotkne jen nosu, nebo i jiného smyslu. Ano, jednalo se o skutečnou magickou vůni, která z celého pokoje udělala velkou rozkvetlou louku. Hanka se pro jistotu zaštitila proti magickému ovlivnění a sledovala pozorně celý proces kouzlení. Tentokrát došlo k plnému přivolání a po pokoji poletoval barevný motýl. Nadšení dívek nebralo konce.

Vzápětí začaly přemlouvát Naomi, aby něco ukázala i ona. Lída se k nim přidala a hecovala svou kamarádku, ať jim všem předvede, co umí. Nakonec hostitelku přemluvily.

„Dobrá. Ukážu vám něco hodně zvláštního. Držte mi palce, holky. Nedávno jsem dokončila poslední přípravné kroky a tohle bude můj první pokus o nahlédnutí.“

„Jsem hrozně zvědavá,“ nemohla se dočkat Lída, „dokonce ani mně neřekla, na co se připravuje.“

„Doufám, že neplánuje přivolat běsa,“ špitla Hanka, když si vzpomněla na Vronovo varování.

„To by ani v tomhle pokoji nemohla,“ mávla bezstarostně rukou dívka. Hanku až zamrazilo v zádech, neboť Lída myšlenku zavrhla jen kvůli rozměrům místnosti.

Za okamžik už napjatý klid narušoval jen dech přihlížejících. Hanka se pomalu začínala nudit. Čarování na dlouhé lokte jí bylo cizí. Zjevně se Naomi potřebovala mimořádně hluboce soustředit. Vtom ucítila vůni zeminy. A znovu byl ve vůni magický podtext. Naomi si dávala načas. Hance se mírně klížily oči, ale zpozorněla, sotva se objevilo mlžné zachvění. Obraz nebyl nijak zřetelný, avšak to, co uviděla, ji dokonale vyburcovalo. Už se zvedala, že vstane, když ji Lída chytila za loket a zadržela. Hanka jen s obtížemi potlačovala své rozhořčení. To snad není pravda! Naomi přivolávala tulíka.

Obraz se lehce zavlnil a zmizel.

„Jakého tvora jsi oslovila?“ ozval se do ticha hlas jedné z divaček.

„Nepoznalas ho?“ zářila Lída jako čerstvě zrozené sluníčko. „To byl tulík! Úžasný pokus! Naomi, jsi fakt skvělá. Nádhera!“

„No, já nevím,“ mírnila její nadšení Hanka, „tohle by se tulíkům dělat nemělo.“

„Nebud' měkkota,“ smála se jí Lída, „nahlédnutí ještě neznamená porušení zákona. Naomi nám předvedla něco opravdu mimořádného. Ale ne abys o tom vyprávěla někomu cizímu! O ničem, co se stane v téhle místnosti, se nemluví! Jasně?“

Ani nečekala na Hančinu odpověď a hrnula se blahopřát své úspěšné kamarádce.

„Pro dnešek končíme, milé dámy. Báječně jsme si užily seanci a teď se pro změnu trochu občerstvíme a zatancujeme si!“ zatleskala Naomi a světla v pokoji pohasla. Dívky se poslušně přesunuly do přízemí.

„Měly bychom vyrazit domů,“ snažila se Hanka odtáhnout Lídu pryč od pití a jednohubek.

„Ještě chvíli,“ bránila se rozjařená spolužačka, až se Hanka naštvála a seslala na ni malé kouzlo únavy.

Když konečně Lídu dostrkala ven před dům, objevil se na ulici městský strážce. Jich si nevšímal. Jen zabušil na dveře a vtrhl

dovnitř. Hanka zaslechla, jak se rozčiluje, že magie použitá v domě vykazuje nepovolený prvek brány. Dožadoval se audience u majitele objektu a vyhrožoval vysokou pokutou.

„Neboj se,“ zamumlala Lída, „Naomi to má podplacený. Vždycky jenom někoho pošlou, aby udělal humbuk, a nikdy z toho nic není.“

Hanka posadila dívku, notně omámenou podávanými koktejly, před sebe na prkno. Musela letět opatrně a přidržovat ji, protože Lída díky jejímu kouzlu vsedě usnula. Za chvíli už je Sváťa pouštěl brankou. Kdyby nebylo nočních poplašných pastí, bylo by nejjednodušší vletět s prknem až do zahrady. Jenže Azuela viditelně neponechala nic náhodě a opevnila všechny přístupy k domu, kromě hlavního vchodu a branky pro služebnictvo. I tyto dva vstupy se ale daly v noci bez poplachu otevřít pouze zevnitř.

Domů se Hanka se Sváťou dostali až k ránu.

„Doufám, že jste si mejdan pořádně užily,“ zívnuł Sváťa.

„No,“ ušklíbła se Hanka, „děly se tam věci, o kterých bych jako Lídina kamarádka vůbec neměla hovořit. Někdo by to mohl chápat jako zradu, kdybych se zmínila o podrobnostech.“

Sváťa zbystřil a hned se zakabonil, neboť pochopil narážku na svoje odtažitě chování.

„Sice jsem jí žádný slib nedala, ale nerada bych tě svým nevhodným chováním ke svým kamarádkám znovu urazila,“ dál poštuchovala zvědavého Sváťu.

„A nejsi ty moje kamarádka mnohem déle než Lídina?“ sonđoval opatrně její ochotu mluvit.

„Podívej, ty dlouholetej kamaráde,“ dala si ruce v bok, „když udělám nějakou chybu nebo přehmat, řekni mi narovinu svůj názor, místo aby ses tvářil jako poslední brambora ve sklepě. Potom se i já budu chovat jako kamarádka.“

„Jenže ono je to někdy složité,“ udělal na Hanku psí oči, jako by prosil o porozumění.

„Dobrá. Uděláme dohodu,“ zívla i Hanka, „budeš-li potřebovat soukromí, prostě mi oznámíš, že si jdeš hrát na medvěda, a já budu dva dny respektovat tvoje samotářské potřeby. Ale když se tě dotkne moje chování, chci o tom vědět. Platí?“

„Jo,“ přikývl okamžitě, „ale ty mi budeš zítra, tedy vlastně dneska vyprávět, co všechno se na vašem mejdanu dělo.“

„Pokud nezaspíme, vylíčím ti své zážitky u snídani,“ vyrazila Hanka v přímém směru k posteli.

V pátek ze sebe ve škole mnoho aktivity nevymáčkla. Byla ráda, že proplula školními hodinami bez pokut. Ani odpolední doučování u Lídy nebylo o mnoho lepší. Sváťa dokonce usnul na pohovce, takže se obě holky po špičkách vykradly z místnosti a šly si povídat na chodbu.

„Poslyš,“ využila Hanka příležitosti, aby se něco dozvěděla o Lídiných schopnostech, „ty už jsi taky dokázala něco přivolat?“

„Že váháš! Vždyť tenhle obor studuju už druhým rokem.“

„A co konkrétně?“

„Sem tam nějaké mouchy, šneka, vránu a netopýra. Ten byl ale hnusnej. Musela jsem si ruce napatlat jeho trusem, aby se mi kouzlo podařilo. Byla smůla, že jsem si na loňskou závěrečnou zkoušku vylosovala zrovna tuhle létající myš.“

„A koho přivoláváte letos?“

„Bereme zvířata podle velikosti. Začali jsme u zajíců a bažantů a ti nejlepší by na konci školního roku mohli zkusit i přivolání koně nebo jelena.“

„Páni, to bych teda chtěla vidět,“ vrtěla hlavou Hanka.

„Víš, přivolat velké zvíře není magicky o mnoho složitější. Jakmile se jednou naučíš postup, záleží jen na soustředění, trpělivosti a znalosti druhu. Proto bylo Naomino vystoupení tak působivé. Nikdo z nás tulíky pořádně nezná. Sice jsme je viděli, já si s nimi dokonce i několikrát hrála, ale to zdaleka nestačí. Při přivolávání je potřeba zvířeti nabídnout něco lákavého, něco, co má rádo a kvůli čemu je ochotno přijít. A iluze lákadla musí být dokonalá a přesvědčivá. Jinak ztrácíš čas.“

„A jak vlastně najdeš konkrétní zvíře, které chceš přivolat?“

„No, existuje několik postupů. Nejjednodušší je náhodná volba. Máš-li přivolávací nadání, dokážeš vycítit jedince s požadovanými předpoklady. Je to, jako když hodíš udici do vody. Jenže tohle je magická udice. Nejdřív se s tím jedincem seznamuješ v jakémsi vzájemném snu a během té doby pátráš po tom, co má nejraději, co

by se mu líbilo. Tím zároveň posiluješ vzájemné pouto. Po nějaké době ho dokážeš zaměřit i v bdělém stavu. To je čas, kdy se začíná zkoušet přivolávací rituál. Já momentálně trénuji přivolání jezevce. Akorát se musí seance provádět venku.“

„A co když ho přivoláš? Dokážeš ho potom zase odeslat zpátky?“

„Ne, to neumím. Vlastně ani nevím, kde konkrétně žije. On mi nedokáže přesně určit polohu svého doupěte a já vidím jen to, co obvykle vidí on.“

„A neublížíš mu tím vytržením z jeho domova?“ podívala se Hanka zvědavě na kamarádku, zda soucítí se svými pokusnými objekty.

„Mouše nebo šnekovi změna nevadí. Ale máš pravdu, některá zvířata by mohla být zmatená přesunem na jiné místo. Proto je tu i druhý postup, při kterém se zaměřuješ na zcela konkrétního jedince. Stačí získat pár jeho chlupů, dráp, šupinu nebo jinou součást z jeho těla a díky tomu vyšeš magický háček přímo k vybranému jedinci.“

„Vidím, že je přivolávání docela zajímavý obor,“ překvapeně konstatovala Hanka.

„Vid'? Mně se taky zamlouvá,“ potěšil Lídu kamarádčin zájem.

„Ale poslyš, tulík je přece inteligentní tvor. Není trochu neetické ho přivolávat?“

„Možná... jenže jak se pozná, kdo je a kdo není inteligentní tvor?“

Hanka se zamyslela. Byla v rozpacích, jak definovat inteligenci. Tulíci vypadali a žili víceméně jako zvířata. Ale dokázali se učit, přizpůsobit a dokonce i mluvit či spolupracovat s jinými druhy. Kde jsou hranice inteligence? Vždyť i psi dovedou něco podobného. Jen na rozdíl od tulíků nemají sedmý smysl. A lidská řeč není pro jejich hlasivky vhodná, jinak by ji určitě taky už uměli. I kůň je chytrý a fuň dvojnásob...

„Máš pravdu. Definovat inteligenci není úplně jednoduché. Možná bych ji přiřkla těm, kdo přetvářejí svět k lepšímu s ohledem na své potřeby.“

„V tom případě se tvá definice na tulíky nevztahuje. A na draky pravděpodobně taky ne. A možná ani na jednorožce,“ namítla Lída.

„Kašlu na definice,“ zasmála se své marné snaze Hanka, „nicméně tulíci jsou, pokud vím, přísně chránění, proto není vhodné si s nimi zahrávat.“

„Ty naděláš... Naomi určitě žádnému tulíkovi neublíží. Ke kompletnímu přivolání nejspíš vůbec nedojde a ona získá úžasnou zkušenost.“

„Není Naomi starší než ty?“

„No a co? To vadí?“

„Ne. Jen mě zajímá, jak jste se skamarádily.“

„Naomi je úžasná holka a já jsem moc ráda, že o mé přátelství vůbec stojí.“

Hanka si s velkým sebezapřením odpustila nelichotivé poznámky, které se jí draly na jazyk. Bála se, aby nenarušila Lídinu sdílnou náladu.

„Znám ji sice teprve od loňska, ale už naše první seznámení mělo něco do sebe. Já ji prostě uznávám. Tenkrát se stal malér jedné holce z naší školy. Prý zažila něco příšerného a už se nikomu nepodařilo ji z toho vyléčit. A rok před tím jedna holka umřela.“

Hance se srdce rozběhlo rychleji. Konečně první zmínka o událostech, jež ji zajímaly. Visela na Lídě očima a snažila se tvářit nezaujatě.

„Ve škole zavedli velice přísný režim. Za každou hloupost se platily nehorázné pokuty a já válčila s mámou, abych nemusela přejít na jinou školu. Tehdy za mnou přišla Naomi. Povídá mi: ‚Jsi tak hrozně podobná těm dvěma nešťastnicím, mám o tebe strach, moje milá. Chci s tebou kamarádit a chránit tě, abys nedopadla jako ty dvě. Jsi pro?‘ Její šlechetné gesto mě fakt dostalo. Dokonce si změnila některé předměty, abychom spolu mohly být co nejčastěji. No řekni sama, něco tak fantastického člověka za život mockrát nepotká.“

„Je od ní hezké, že tě chce chránit,“ souhlasila Hanka.

„Ty dvě holky, o kterých jsem se zmínila, měly malér při nějakém nepovedeném přivolávání, takže od té doby chodí Naomi vždycky se mnou, aby na mě dohlédla.“

„Ona je znala?“

„Říkala, že ano a že nedopustí, aby něco podobného potkalo i mě.“

„Má o tebe starost,“ přikývla Hanka, ale vrtalo jí hlavou, jaké motivy asi vedly Naomi k podobnému jednání. Nepůsobí dojmem lidumila. A proč nabídla ochranu právě Lídě? Opravdu jen kvůli jejímu vzhledu? Hrála snad Lídina podobnost s oběma dívkami nějakou roli? Ví o té záležitosti Naomi něco, o čem mlčí? Najednou měla Hanka víc otázek než odpovědí. Další jejich hovor bohužel přerušil příchod rozespaleho kamaráda.

O víkendu jim Vron přivezl novou zásobu Zachariášových magicky lisovaných jídel. Hance předal knihu s názvem Přivolávací techniky a rizika a Svátovi obraz spiripyra. Vypadal podobně jako v Hančině optické vizi. Sváťa ihned obraz připevnil na zeď. K téhle podobě zbývala Avisirovi ještě dlouhá cesta. Sice mu dorůstalo pár nových brček, ale jednalo se jen o zlomek skutečného opeření. Přesto vypadal lépe než na začátku léčení.

Hanka celý víkend zvažovala, zda má Hasana informovat o magických vůních na mejdanu. Nakonec se rozhodla. Prozradí jen to, že se na mejdanu s magickými vůněmi setkala, nic víc. Tím splatí svůj dluh a příště už ho může s klidným svědomím odmítnout.

Měla v úmyslu Hasanovi odpovědět ještě před začátkem pondělní hodiny drakonštiny. Chtěla ho oslovit ve dveřích, ale byl ve třídě dřív než ona. Odhodlaně vyrazila k místu, kde se bavil se svými dvěma kamarády. Všichni byli sklonění nad jedním svitkem. Jakmile si všimli Hančina příchodu, pustili svitek, aby se sám zaroloval. Zahlédla ho sotva na zlomek vteřiny. Přesto si všimla, že se jedná o starý, špatně čitelný dokument s nákresem.

„Copak to tu luštíte?“ kývla směrem ke svitku Hanka.

„Ále,“ mávl rukou Hasan, „nic, co by mohlo zajímat tvé krásné oči.“

Kdyby Gábor nesebral svitek a neschoval ho chvatně do tašky, asi by Hanku ani neupoutal. Neobvykle zbrklé gesto však vyburcovalo její ženskou zvědavost.

„Co bys ráda?“ snažil se Hasan odvést její pozornost drobným kouzlem. To ovšem podcenil Hančinu vnímavost. Zároveň svým

magickým zásahem potvrdil její úvahu, že obsah svitku stojí za bližší prozkoumání.

„Jen jsem ti přišla odpovědět na jednu otázku, abych splatila laskavost. Nečekej však, že ti řeknu víc než jen tohle jedno jediné slovo – ano.“

„Odpověď na Olafovu otázku zní ano?“ ujišťoval se Hasan.

„Přesně tak, ale na nic víc se mě neptej.“

„A seš si jistá svou odpovědí?“

„Kdybych si nebyla jistá, nebyla bych tu.“

„Výborně. Možná bychom mohli svou spolupráci rozšířit. Nebyla bys škodná. Olaf by tě odměnil velice štědře.“

„Jsi na špatné adrese.“

„Počkej, nemusí jít přece jen o peníze. Mohl by tě naučit pár kouzel nebo se za tebe přimluvit u některého profesora.“

„Jako třeba u Teuklina?“

„Nó,“ rozpačitě zaváhal Hasan, „zrovna u toho asi ne...“

„Nenamáhej se,“ zarazila ho Hanka, „splatila jsem mu laskavost, ale jinak nehodlám spolupracovat vůbec s nikým! Jasně?“

„Tvoje škoda,“ ušklíbl se Hasan.

Hanka se otočila a zamířila ke svému sedátku. Byla ráda, že má tuhle záležitost z krku. Do začátku hodiny zbývalo sotva pět minut. Využila je k tomu, aby se v duchu vrátila do okamžiku, kdy její pohled spočinul na starém svitku, který kluci střežili. Vzpomínka by měla stačit k tomu, aby si zafixovala do paměti vizualizaci textu i náčrtku. Později si vybaví vše, co zahlédla. Když se bude hodně snažit, možná dokáže svou vzpomínku magicky přesunout na papír. Na nic víc čas neměla, protože do třídy vstoupil Terignavan a ona pozorně naslouchala, jak vypráví o sektě růžových draků, která se neúspěšně snažila přeorientovat na vegetariánské stravování.

K záhadě svitku se Hanka dostala až v úterý večer. Donesla si černý prach, posypala jím arch papíru a po úporném dlouhém soustředění se jí podařilo vsáknout jemný prach do porézního papíru podle své vizuální vzpomínky. Těšila se na něco zajímavého, ale poté, co se Svátou prohlédli nákres, dočkala se zklamání.

Jednalo se o skicu neobvyklého kompasu s nápisem *DOMITOROSKOP 12*. Popisek v drakonštině byl stručný.

Upozorňoval uživatele, že používání přístroje je omezeno na nezbytně nutné případy a každé zneužití bude domitorem trestáno dle jeho uvážení.

Ani ona, ani její kamarád z toho nebyli moudří. Růžice kompasu byla bez popisků, jen značku severu nahrazoval maličký symbol draka a nějaké slovo. Buď Hančin otisk nebyl přesný, nebo bylo dotyčné místo poškozeno i na pergamenu. Dalo se přečíst jen pár písmen: Habe...r...ur.

„Co znamená slovo domitor?“ podívala se Hanka tázavě na kamaráda.

„Moje hodinky říkají, že tento výraz v drakonské terminologii znamená vládce.“

„Jaký vládce? Vládce draků?“

„Hm, žádné podrobnější informace nejsou k dispozici. A slovo domitoroskop ve slovníku vůbec není.“

„Takže pravděpodobně nezjistíme, k čemu tenhle divný kompas slouží.“

„Asi ne. Nic, co by dávalo smysl, mě nenapadá. Leda by ses zeptala svých spolužáků z drakonštiny.“

„Blázníš? Zase by po mně chtěli nějakou protislužbu.“

„Nebo se nad tím můžeme znovu zamyslet o prázdninách.“

Prázdniny! Už samo slovíčko příjemně pošimralo jejich mysl. Na poslední dva týdny v listopadu se oba těšili jako malí. Bude skvělé se zase vrátit do známého vlídného prostředí a na chvíli zapomenout na pochmurný Pastek. To ovšem Hanka ještě netušila, že tyhle prázdniny stráví nedaleko odtud ve velice zvláštní společnosti.

Deruvijano

První krok k neplánované změně prázdninového programu učinila hned po víkendu, ve kterém je naposledy navštívil Vron. V pondělí ráno Hanka odevzdala Teuklinovi pravidelně sepisované pojednání o neviditelnosti a ještě na chvíli vyšla ven, aby oddálila okamžik, kdy bude muset zasednout do nenáviděné matematické lavice. Drobné pokroky sice udělala, ale nic převratného. Před budovou narazila na Lídu.

„Máš stuhu?“ vyhrkla kamarádka bez pozdravu.

„Jakou stuhu?“

„Honem pojď se mnou!“ vlekla Hanku do obrazového sálu, kde byl stojan s velkým plakátem a po straně visela tyč s uvázanými stuhami. Už jich na ní zbývalo jen pár.

„Rychle si vezmi jednu stuhu,“ dostrkala ji Lída blíž bez ohledu na skupinu přihlížejících.

„A k čemu mi bude?“ nechtělo se Hance sahat po stuze, dokud si nepřečte plakát.

„Dělej, nebo na tebe žádná nezbyde!“

„A mám vzít i Svátovi?“

„To nemůžeš, musel by tu být osobně. A pospěš si, ať nepřijdeme pozdě na matiku.“

Hanka s povzdechem stáhla z tyče jednu stuhu dřív, než se k tyči prodrali ti, co nejdřív pročítali plakát. Ti pomalejší už měli smůlu, neboť stuhy došly.

O co jde, Hanka zjistila až v polední pauze, kdy byl konečně dostatek času na prostudování plakátu. Poslední víkend před prázdninami škola pořádala exkurzi do dračích lázní pro omezený počet studentů. Akce se mohli zúčastnit jen ti, kdo se při přesunu na stanovené místo prokážou stuhou.

„Proč jste mi něco neřekly? Taky by mě dračí lázně zajímaly,“ vyčítal holkám Sváťa.

„Promiň, mrzí mě to,“ omlouvala se Lída, „klidně bych ti dala svou stuhu. Ale bohužel jsou nepřenositelné.“

„Stejně bych si ji nevzal. Ale musíte mi pak vyprávět o všem zajímavém, co uvidíte,“ nasadil veselejší výraz, jakmile viděl, že je Lída z jeho výčitky nešťastná.

Stuhu neměla ani Naomi. Když zjistila, že ji Lída i Hanka získaly, tvářila se téměř uraženě. Hanka si její chování vyložila jako žárlivost a mávla nad tím rukou.

„To bude zase Azuela prskat,“ škodolibě se uculovala Lída, sotva se přiblížil poslední školní víkend před prázdninami, „nedostala totiž od školy povolení mě doprovázet.“

„A nezakáže ti kvůli tomu výlet?“ staral se Sváťa.

„Nemá šanci. Jedná se o školní akci a profesorka Kostěná jí napsala, že žádnou speciální ochranu nepotřebuji, neboť ona se o své žáky dokáže postarat lépe než kdo jiný.“

„Je prima, že s námi jede právě ona a ne třeba Teuklin,“ těšila se Hanka, „s ním bychom si určitě nic neužili.“

„Co si chceš prosím tě užívat při prohlídce lázní?“ vrtěl hlavou její kamarád.

„Co asi? Trochu svobody. Každopádně netoužím pochodovat ve dvojicích s matematicky stanovenými rozestupy,“ ušklíbla se Hanka.

„Už jsi na exkurzi v lázních byla, Lído?“

„Právě že ne. Pokaždé jsem se ke stuhám dostala pozdě. Ale někteří z těch, co tam byli, pak měli možnost strávit v lázních celé dva týdny prázdnin. No uznej, to by byla paráda.“

V sobotu ráno Hanka nechala Sváťu, ať si přispí. Tiše se nasnídala a přesunula se do školy. Spočítala si, že na exkurzi vyrazí s profesorkou osmnáct zájemců. Přesun se uskutečnil pomocí regulérní brány, kterou profesorka otevřela přímo ze školního pozemku. Hanka se na její bránu dívala s nedůvěrou, neboť její okraje se vlnily víc, než bylo obvyklé, a ani nesahala až k zemi. Profesorka si jejího váhání všimla.

„Nemusíš mít strach,“ usmála se na ni, „škola sice stojí na magicky nestabilním podloží, ale moje brány jsou naprosto spolehlivé. Už je tu otvíráám víc než patnáct let a dobře vím, co si mohu dovolit a co ne. Městská rada velice zodpovědně zvažuje, komu v Pasteku povolí užití kouzla brány, aby nedošlo k úrazu, to mi věř.“

Hanka opatrně prostoupila bránou a stejně jako ostatní se rozhlížela po místě, kde se ocitli. Obrovské skalní město budované speciálně pro draky pulzovalo životem. Draci tu nejen létali, nýbrž i pobíhali a živě komunikovali. Převažovali zelení, ale jak se zdálo, růžovým to vůbec nevadilo. Pohybovali se stejně samozřejmě, bez ohledu na barvu šupin.

Profesorka skupinu dětí odvedla k rozlehlému prostranství, kde na ně u odpočinkové věže pro létající draky čekala růžová dračice. Její kůže měla výrazně sytou barvu, až vypadala téměř červeně. Byla to krásná mladá dračice a podle Hančina mínění působila velice sympaticky.

Profesorka Kostěná se s ní srdečně přivítala a představila ji dětem: „Seznamte se s dračicí Kornjefou, která nás má dneska na starosti. Provede nás lázněmi a poví vám, kde co je. Chovejte se civilizovaně, ať se za vás nemusí škola stydět.“

Kornjefa ovládala lidskou řeč velice dobře, jen tu a tam si vypomohla dračím výrazem. Bylo od ní milé, že se namáhala mluvit jejich jazykem.

„Vítám vás v pasteckých lázních. Během dopoledne vám ukážu samotné lázně, zavedu vás na naši nejkrásnější vyhlídku, čeká vás i malé občerstvení, kulturní vystoupení a nakonec spatříte dětské hřiště, kam chodí dovádět mláďata lázeňských hostů,“ pravila mladá dračice a vzápětí pro ně otevřela bránu do první jmenované lokality.

Ocitli se u velkého jezera s čistou průzračnou vodou. Dračice zamířila po cestě vzhůru až na ochoz, odkud uviděli rozlehlou část krajiny za jezerem.

„To, co vidíte vzadu,“ vysvětlovala Kornjefa, „je nejdůležitější součást zdejších dračích lázní. Horké prameny tam rozpouštějí minerální horninu a poskytují nám bahnité koupele velice vhodné pro zdraví dračích šupin. Mají nejen léčebný, ale i příznivý kosmetický efekt pro každou dračí pokožku. Po horké koupeli je vhodné se zchladit v jezerní vodě. Budete-li mít štěstí, uvidíte některého z hostů, jak se oplachuje po bahenní koupeli.“

Jednalo se opravdu o zvláštní místo. Skoro nic tady nerostlo, jen pár trnitých keříků. Hanka byla ráda, že mohou bažinu pozorovat z dálky, neboť až sem se nesl závan výparů z horkých pramenů. Pro

lidi to nijak příjemnou vůni nepředstavovalo. V dálce zahlédli několik draků přistávajících u bažiny.

„Copak se k bažině nemohou dostat pomocí brány?“ zeptal se jeden ze spolužáků.

„Samozřejmě že mohou. Ale pro léčebné účely je vhodné si před koupelí trochu rozproudit krev a protáhnout svaly,“ odpověděla vlídně jejich průvodkyně, „proto většina hostů nejdříve oblétně lázně a okruh zakončí koupelí.“

Pomalou se otočili k odchodu, když se jim náhle nad hlavou zjevila silueta mohutného draka a vzápětí zelené tělo ladně, přímo z letu, prorazilo hladinu jezera a ponořilo se do chladné čisté vody. Hanka skoro bytostně zatoužila sedět na drakovi a zažít ten pocit spolu s ním.

„Nádherný pohled,“ konstatovala za ně za všechny profesorka Kostěná.

Jakmile sešplhali na rovinku u jezera, otevřela Kornjefa další bránu, která ústila na plošinku pod skalním zubem.

„Tohle je nejvyšší místo, kam bylo možné otevřít bránu,“ řekla červená dračice, jakmile se všichni přesunuli. „Nahoru na vyhlídku musíte dojít vlastními silami. Věřte mi, že rozhled za tu námahu stojí.“

Nechala je, aby se plahočili po strmém členitém srázu, zatímco ona lehce vylétla vzhůru a usadila se na nejvyšší špičce. Když v potu tváře došplhali až skoro k ní, mohli se kolem vrcholu skály přesunout na druhou stranu a před nimi se rozevřel výhled nejen na dračí lázně, ale i na vzdálenější zalesněné okolí a dohlédli dokonce až do samotného Pasteku.

„Máme opravdu štěstí na počasí,“ libovala si učitelka, „minulé dva roky nebyl tak pěkný výhled. A támhle je naše škola. Vidíte?“

„To je nádhera, vid?“ zářila Lída. „Nic podobného bych na jiné škole nezažila.“

Hanka byla pořád trochu zadýchaná. Nějak se jí v Pasteku zhoršila kondice. Člověk se všude dopravuje hopsacími zkratkami nebo na prkně, není divu, že potom při podobné námaze nestačí s dechem. Nechala Lídu kochat se neobvyklým zážitkem a jen nezúčastněně přikyvovala. Užívala si rozhled stejně jako ostatní, jenomže víc by se jí tu líbilo o samotě.

Většině spolužáků se ani nechtělo dolů. Naštěstí byla červená dračice trpělivá a bez nejmenší známky rozladění čekala na nejpomalejší opozdilce.

Další bránou se dostali před menší jeskyni, v níž nebydleli draci, ale lidé. Dva ze zdejších zaměstnanců pravděpodobně dostali za úkol připravit pohoštění pro dětskou exkurzi. Skalní plošina připomínající stůl byla magicky vyleštěná a právě na ni pokládali tácy s ovocem, pečivem a pečeným masem. Někteří ze spolužáků se na jídlo vrhli, jako by týden nejedli. Hanka se přesunula blíž k ovocným mísám. Prohlížela si nejrůznější druhy melounů, jablek, hrušek, kuličky podobné třešním a plátky většího žlutého plodu. Ode všeho kousek ochutnala a na další jídlo už ani neměla chuť. Ve srovnání s pasteckými poměry vypadalo lázeňské pohoštění jako královská hostina.

Kornjefa jim dopřála čas na občerstvení i odpočinek. Hanka lehce znervózněla, neboť postřehla, jak je červená dračice pozorně

sleduje.

Další část prohlídky se týkala rozlehlého parku, upraveného jako hrací prostor pro dráčata. Na jednom konci byl kruhový vyvýšený val, kam právě směřovala skupinka pěti lidí.

„Pohodlně se usadte,“ doporučila jim jejich průvodkyně, „uvidíte představení, které má pobavit dračí mláďata.“

Poslechli a dívali se, jak přicházejí dráčata. Některá dorazila sama, jiná v doprovodu dospělého draka. Hanka vnímala nezvyklý šum na pozadí svých smyslů. Když se uvolnila, zjistila, že pochází od dračí komunikace kolem ní. Dračí děti povykovaly nejen na úrovni sluchové, ale zároveň připojovaly i komunikaci psychickou. Aniž se Hanka snažila, velice dobře rozuměla, co dráčata vykřikují.

Herci se zatím usadili do půlkruhu čelem k divákům a vzduchem zavířily vlny magie, které zasáhly nejbližší okolí. Nad valem se ustálil obraz honosného dračího doupěte, z něhož vylétla zlatá dračice a začala hořekovat nad tím, že se jí ztratilo dítě. Efekty magie byly natolik stabilní, že herci nechali obraz zlaté dračí matky přelétnout i nad obecenstvem a dopřáli přihlížejícím nejen závan vůní, ale i proudění vzduchu jakoby od dračích křídel.

Příběh měl jednoduchou dějovou linii. Zlí lidští kouzelníci unesli mládě, jenže chytrí draci je překouzlili a roztomilého zlatého dráčka jim v poslední chvíli vzali. Hanka usoudila, že santarenská představení byla mnohem zajímavější a napínavější než to, co viděla tady. Nicméně použité efekty měly vynikající úroveň. Přesto neposedné dráčky představení nijak zvlášť nenadchlo. Už v půlce příběhu někteří z nich odešli, jiní se poštuchovali navzájem nebo obtěžovali své průvodce.

Jeden z větších zelených dráčků, který se parkem pohyboval bez doprovodu, se přesunul za záda dětí. Všimla si ho akorát Hanka, protože dráček sice použil kouzlo ticha mezi nimi a svým tělem, ale psychicky si docela hlasitě opakoval: „Bafnu na ně, to bude mela, bafnu na ně, ať se leknou...“

Hanka se opřela o loket, aby na rozpustilého nezbedu viděla aspoň koutkem oka. Sledovat ho bylo mnohem zábavnější než představení.

Jakmile byl dostatečně blízko, zamával křídly, vystrčil dopředu hlavu a zařval, jak nejsilněji dokázal: „Uááááá.“

Hanka si všimla, že profesorka Kostěná se místo leknutí jen pouсмála. Možná i ona se bavila na úkor svých žáků, kteří se v úleku vrhli stranou nebo na zem. Lída odskočila podobně jako ostatní, když však uviděla, kdo je vylekal, začala se smát sama sobě. Zato jeden z kluků, který skončil v nedůstojné pozici na zemi, se zvedl a dráčka, jenž se na své okolí vesele zubil, vší silou nakopl. Napřáhoval se ještě jednou, ale Lída, která stála nejbliž, do něj hrubě strčila v okamžiku, kdy měl jednu nohu ve vzduchu, takže ztratil rovnováhu a znovu skončil na zemi.

„Co to děláš, pitomče?!“ obořila se na něj dřív, než se k incidentu prodrala jejich profesorka. „Vždyť jsi kopl dračí děcko! A navíc ti vůbec neublížilo. Jenom si chce hrát.“

Lída se otočila k dráčkovi, který celou scénu zaraženě sledoval, a pohladila ho po krku: „Vid', malej?“

Dráček natáhl k Lídě čumák. Hladit mládě po krku Lídě nedělalo problém, ale dotýkat se ho na tlamě, kde se ježila řada ostrých zoubků, to už byla jiná.

„Jemně ho podrbej pod krkem, takhle,“ natáhla se Hanka, aby kamarádce ukázala, kde mají draci rádi doteky. Dráček slastně přivřel oči a ještě víc natáhl tlamu, aby ho lidská ruka mohla příjemně drbat.

Hanka si znovu všimla, jak je Kornjefa se zájmem pozoruje, zatímco si s profesorkou o něčem povídá. Všichni kolem už se uklidnili, takže nebylo třeba zasahovat. Představení se chýlilo ke konci a malý zelený nezbeda se vydal zpátky k drakům, co sledovali poslední doznívající efekt, v němž se shledala dračí matka se svým zlatým potomkem.

„A nyní, jestli chcete, si můžete chvíli pohrát s dračími dětmi,“ prohlásila Kornjefa a mávla prackou směrem k parku, do něhož vesele zamířila všechna zdejší mláďata.

Trochu byli z její výzvy rozpačití, protože hry s dráčaty neznali. Ale červená dračice si věděla rady. Vedla je do centrální části parku, kde se kolem ní seběhlo několik dráčat. Kornjefa hned začala organizovat skupinky, vždy jedno dráče a dva lidi, aby se mohlo

soutěžit v přetahování, v obratnosti na zdejším překážkovém okruhu a v legrační magické disciplíně: kdo přenese nejvíc vody bez nádoby. To poslední se všem líbilo nejvíc. Zatímco jedna skupina vodu přenášela, druhá se pokoušela narušit jejich soustředění nebo kouzla, takže se občas magicky zpevněné vodní koule rozprskly na všechny strany a v závěru hry byli mokří úplně všichni. Kornjefa měla nejvíc práce se sušením studentů, aby při divoké zábavě nenastydli.

Než skončili, přišlo za Kornjefou několik dospělých draků a ke skupince se připojila i profesorka Kostěná. O něčem se radili a nakonec si zavolali i některé z malých dráčků.

Hanka by si bývala docela ráda poslechla, co projednávají, ale nenaskytla se jí k tomu příležitost. Nadšená Lída se potřebovala podělit o nejnovější zážitky a chrlila na kamarádku nekonečnou záplavu dojmů. Zmlkla, teprve když profesorka Kostěná požádala o klid.

„Milí studenti, než odejdeme domů, mám ještě jednu příjemnou zprávu pro některé z vás. Čtyři dračí rodiny by uvítaly, kdybyste svůj volný čas v době dvou prázdninových týdnů věnovali ve zdejších lázeňských prostorách jejich dětem. Po tuto dobu byste zde bydleli a jako deruvijano se stali společníky jejich malých potomků. Týká se to těchto studentů...“

Profesorka si vybrané jedince zavolala k sobě. Mezi jinými i Lídu a Hanku. Postupně žáky představovala drakům a každý se hned na místě musel vyjádřit, zda nabídku přijímá, nebo ne. Všichni vybraní s prázdninovým pobytem nadšeně souhlasili.

Když došlo na Lídu a Hanku, přivedla je obě ke starému drakovi, u něhož se drželo rozpustilé dráče, co na ně baflo během představení. Oznámila drakovi jména dívek a pak se otočila k nim: „Toto je nestor Bohantyr a jeho prapotomek Lukerdek. Malému se líbíte obě a nemohl si vybrat, kterou z vás by si přál jako deruvijano. Takže je Bohantyr ochoten přijmout vás ke svému svěřenci obě najednou.“

„Co znamená deruvijano?“ zeptala se drakovsky Hanka.

„To znamená, že si celé dva týdny budeš hrát jenom se mnou,“ ozval se malý Lukerdek.

„V podstatě velmi přesná odpověď,“ přikývl starý drak, „budeš si s ním hrát a dávat na něj pozor.“

„Budeme tu muset celou dobu bydlet?“ vyptávala se dál Hanka, ačkoliv ji Lída dloubla do zad, aby už těch otázek radši nechala.

„Můžeme se domluvit i na variantě dvakrát šest dní, abyste sedmý den měli pro sebe a svou rodinu,“ vzal drak v úvahu, že budou dívky muset obětovat celé prázdniny.

„Souhlasíme,“ skoro vykřikla Lída dřív, než mohlo dojít na další kamarádčiny otázky.

„Výborně,“ přikývl starý drak, „budeme na vás čekat od pondělka za týden.“

„Já mám dvě deruvi, já mám dvě deruvi,“ začal malý dráček vesele poskakovat kolem dědy. Hanku trápil nepříjemný pocit, že se zavázala k něčemu, o čem zhoła nic neví. Dělat chůvu dráčetí, třeba jen na čtrnáct dní, mohlo být značně náročné. Na druhou stranu by snad škola nedala souhlas k ničemu rizikovému. Tak jako tak nemá na výběr, když se ochráncům zavázala střežit Lídu.

„Mluvila jsi někdy s někým, kdo u draků byl?“ zeptala se kamarádky.

„Nemluvila. Ale musí to být fantastická zkušenost. Neříkej mi, že se bojíš! Ten malý je přece úžasně roztomilý.“

„Možná... jenomže drak je drak!“

„Mrňavej drak,“ smála se Lída jejím obavám.

Přesunuli se bránou na pozemek školy. Všichni se okamžitě hrnuli k východu, ale Hanka po malém váhání oslovila učitelku:

„Paní profesorko, můžete mi prosím vás říct, co povídali o pobytu mezi draky ti, co u nich strávili dva týdny v předešlých letech?“

„Ráda bych ti odpověděla, avšak nikdo z nich se mnou o svých zážitcích nemluvil.“

„Nikdy jste se neptala, jak se měli?“

„Párkrát jsem se zeptala, ale z odpovědí jako *normálka* nebo *dalo se to přežít*, jsem se mnoho podrobností nedozvěděla.“

„Já myslela, že je prázdninový pobyt součástí školních aktivit.“

„Ale kdepak. Školní aktivitou je pouze exkurze do lázní a setkání studentů s draky v jejich prostředí. Každá další domluva jednotlivce s konkrétním drakem je výhradně soukromá záležitost a do

zodpovědnosti školy nespadá. Já vám v pondělí ráno pomohu jen tím, že od školní brány otevřu průchod k lázeňskému komplexu. Všechno ostatní je třeba si dojednat přímo s draky.“

„Aha. A čistě teoreticky... kdybych si své rozhodnutí rozmyslela a v pondělí k nim nedorazila, co by se stalo?“

„I ústně domluvená smlouva je závazná. Pokud by si ale draci nestěžovali, nestalo by se nic. Kdyby však oslovili školu, museli bychom studenta, který bezdůvodně nerespektoval smlouvu, vyloučit.“

„Děkuji za informace,“ kývla zamyšleně Hanka a jako poslední prošla školní bránou ven. Příjemné dojmy z exkurze utrpěly malou trhlinu.

Hanka pospíchala domů, aby se Svátou probrala vzniklou situací. Malá informovanost ji znepokojovala. Kdyby ji Lída nepřerušila, mohla se dozvědět víc o právech a povinnostech, které deruvijano u draků má. Zelení se sice k lidem chovají vlídněji než černí, ale spolehnout se na to nedá. A je vůbec v lidských silách uhlídat mládě? Budou na něj smět použít účinné výchovné prostředky? Hanka si nutně potřebovala s někým pohovořit. Než došla domů, rozhodla se na podrobnosti zeptat přímo Plama. On už nějaké zkušenosti s hlídáním nezvedených mláďat má.

Domů vstoupila právě ve chvíli, kdy Sváťa „válčil“ s Avisirem. Měl v ruce jedno jeho peříčko. I když výraz peříčko je pro jeden opelichaný holý brk příliš vznešený název. Mával jím ptákovi před zobákem a jednou rukou upoutával Avisirovu pozornost, druhou po něm pak střílel lepkavé sirupové kuličky a snažil se ho trefit do zobáku. Na podlaze byl natažený podivný flekatý hadr, jenž tvarem vzdáleně připomínal koberec. Než se Hanka nadechla, aby vznesla kousavý dotaz, kde se tam ten odporný hadr vzal, s překvapením zjistila, že na něm Avisirovy plivance naprosto neškodně hasnou. Ptákovi už v souboji viditelně docházely síly. Její příchod tak celkem nenásilně ukončil probíhající taškařici.

„Posaď se a povídej. Jak jste se měli v lázních?“ hořel zvědavostí Sváťa.

„Dej mi deset minut, musím se převléknout a umýt si vlasy,“ napínala ho zlomyslně Hanka.

„Tak já zatím udělám něco k večeři,“ nenechal se vyvést z míry.

Vlasy si opravdu umýt potřebovala. Po vodních hrátkách s dráčaty a několikerém sušení je měla jako dráty. Mohla je sice ošetřit magicky, ale tím by přišla o příjemný voňavý pocit po umytí. Navíc si v průběhu sušení vlasů naplánovala krátký rozhovor s Plamem.

Měla štěstí. Byl sám a s nechutí se věnoval studiu starých územních nároků jejich hnízda. Ani jeden z nich nedokázal skrýt silné emoce, které je při dračím kontaktu zaplavily. Hanka velice rychle a stručně vysvětlila, co ji trápí.

„Deruvijano mi nepřipomíná žádné známé dračí slovo. Vysvětlí mi, Plame, co znamená? Nikdy jsem ho od tebe neslyšela.“

„Protože tenhle výraz vůbec nepoužíváme. Černí draci ze zásady svá mrňata nerozmazlují.“

„A co tedy deruvijano znamená?“

„Něco jako živá panenka na hraní. Zavázala ses k tomu, že uděláš všechno, co ti dračí mrňous nařídí, a vyplníš všechny jeho rozmary. Nesmíš mu odporovat ani fyzicky, ani magicky, jediná tvoje šance je ho ukecat.“

„Budu ho přemlouvát, aby byl hodnej, a nic víc si nesmím dovolit?“ rozčarovaně zopakovala Plamovo vyjádření vlastními slovy.

„A co když se neudržím a jednu mu vrazím?“

„To bych ti neradil. Jestli na tebe bude mládě žalovat, může ti jeho rodič udělit trest jako každému jinému neposlušnému sluhovi.“

„A hrome!“

„Neboj se, ty si určitě poradíš.“

„Jenže náš drobeček příliš poslušně nevypadá.“

„Hlavně najdi něco, co ho zabaví, a naplánuj mu celodenní rozvrh, aby se nenudil a trochu se unavil.“

Hanka měla pocit, že slyší něco víc, než by měla. Jako by časový posun rozdvojil slova a ta se k jejímu vědomí dostávala dvakrát.

„Co se děje?“ zeptal se Plam, jakmile se odmlčela.

Tentokrát byla ozvěna ještě silnější. Na dveře koupelny zaklepal Sváta: „Tohle bys asi měla hned vidět.“

Ač byla v negližé, kamarád nečekal na její *dále* a vtrhl dovnitř i se samorostem a Avisirem. Když Hanku spatřil ve spodním prádle,

zrudl jako rak.

„Nějaký problém?“ dožadoval se odpovědi Plam.

„Nějaký problém...“ zopakoval Avisir docela tiše, ale dostatečně silně na to, aby Hanka jeho slova mohla vnímat jako ozvěnu.

„Budeme muset ukončit spojení,“ odpověděla na mentální úrovni v rámci dračí komunikace, neboť jí začalo docházet, čeho je svědkem.

„Budeme muset ukončit spojení,“ tlumočil nahlas Avisir.

„Buď opatrná.“

„Buď opatrná.“

„Díky, Plame.“

„Díky, Plame,“ zněla v koupelně ozvěna každého jejich slova.

Hanka si až nyní všimla Sváťova upřeného pohledu a došlo jí, jak nedostatečně je oblečená a proč na ni její patnáctiletý kamarád tak fascinovaně civí. Ne že by se před ním nějak zvlášť styděla, jenomže dostala strach, aby jejich kamarádké soužití nesklouzlo na nežádoucí kolej.

„Vezmi ho pryč,“ vystrčila kamaráda i s Avisirem ze dveří, „za chvíli jsem u vás.“

Rychle se oblékla a dorazila ve chvíli, kdy Sváťa na stůl vedle talíře s večeří připravoval příbory. Do očí se jí ale nepodíval. Natáhla se pro sklenici s vodou a usedla na své místo.

„Jak je možné, že ten pták,“ kývla bradou směrem k spiripyrovi, „začal papouškovat moje a Plamova slova?“

Sváťa se napil a po očku vzhlédl od svého talíře.

„Sotva jsi odešla do koupelny, začal jsem přemýšlet, co k večeři. Najednou Avisir tak podivně kníknul, že jsem se ohlédl, jestli mu něco není. Měl na hlavě zježená všechna nová brčka a díval se na mě. Copak se děje, povídám mu. On na to: Je tu vedle směrový hovor, mám tlumočit? Souhlasil jsem, ačkoliv jsem nechápal, co tím míní. Vzápětí Avisir začal opakovat rozhovor mezi tebou a Plamem.“

Během rozmluvy našel Sváťa svoji ztracenou vyrovnanost i odvahu dívat se Hance do tváře jako vždycky.

„Došlo mi, že s ním probíráš nějakou záležitost z výletu a že pták opakuje váš dialog slovo od slova. Honem jsem s ním běžel za tebou, aby to viděla na vlastní oči.“

Při poslední větě opět sklonil pohled do talíře, ale Hanka se na něj nedívala. Zírala na ptáka a přemýšlela, zda by dokázal celou komunikaci zprostředkovat i Herbichlovi. Spiripyrový schopnosti ji fascinovaly. Nejdřív ho považovala za zvíře se sedmým smyslem, nyní ale váhala. Není jeho inteligence dokonce srovnatelná s lidskou?

Nakonec se rozhodla zeptat přímo. Co víc se může stát, než že jí pták neodpoví.

„Dokázal bys, Avisire, můj rozhovor znovu přesně zopakovat?“

„Samozřejmě,“ zaskřehotal.

„A budeš ho tlumočit i Herbichlovi nebo někomu dalšímu?“

„Když mě o to požádají, tak ano.“

„Nechci, abys náš rozhovor někomu tlumočil. Mohl bys mé přání respektovat?“

„Nemohl, nemáš mé peříčko přátelství.“

„A kdo vlastní tvé peříčko přátelství?“

„Jen jeden drak a jeden lidský kouzelník.“

„A mohli bychom dostat peříčko přátelství i my?“ snažila se Hanka využít ptákovy vstřícnosti.

„Tss,“ otočil se k ní Avisir zády, což znamenalo konec řeči.

Využila jeho nepozornosti a chrstla mu zbytek vody ze sklenice na ocas. Spiripyr se rozlítit skoro k nepříčetnosti. Ještě že ho předchozí dovádění se Svátou částečně vyčerpalo. Dojíst večeři se Hance nepodařilo. Nakonec Sváta úplně vysíleného ptáka zahnal na samorost a odnesl dolů k Herbichlovi.

Konečně mohla Hanka Svátovi podrobně vylíčit, jak strávila den, a probrat s ním svoji prázdninovou službu u malého Lukerdeka i své obavy.

V pondělí dorazila Lída do školy bledá a celá uplakaná. Hanka s ní měla možnost promluvit až v poledne. Naomi Lídu hladila a utěšovala, ale na rozdíl od uplakané spolužačky z ní vyzařovala radost a spokojenost.

„Doma mi službu u draků zakázali,“ opět Lídě vyhrkly slzy, když si k Hance přišla postěžovat, „nebudu moct jet do lázní s tebou.“

„Ani se nedivím, že má tvoje máma strach,“ přikývla Hanka chápavě, „no, snad si Bohantyr nebude stěžovat ve škole.“

„Proč by si měl stěžovat?“ zaškaredila se Naomi.

„Kvůli nedodržení smlouvy, kterou jsme s ním my dvě uzavřely. Škole by pak nezbylo nic jiného, než Lídu vyloučit.“

„Nesmysl!“ znejistěla Naomi.

„Přesně tohle říkala profesorka Kostěná, když jsem se jí v sobotu ptala.“

„Oni by mě za to mohli vyloučit?“ zalapala po dechu Lída a Hanka sledovala, jak se její slzy vytrácejí a místo nich se v očích kamarádky hromadí bouřková mračna.

„Nikdy!“ prohlásila zarputile s tím nejvážnějším výrazem, jakého byla schopna. „Já k těm drakům s tebou pojedou!“

Naomi tonula v rozpacích, na kterou stranu se přiklonit. Uvítala by, kdyby Lída k drakům nešla, ale ne za cenu vyloučení ze školy.

„Večer mi musíš pomoci s Azuelou a je mi jedno, jaká kouzla na ni použiješ,“ zapíchlá Lída ukazováček do Hančiny hrudi.

„Dobrá, zkusím s ní promluvit,“ slíbila Hanka neurčitě.

Celý den ve škole přemýšlela o prázdninách a o tom, co je pro Lídu lepší. Zvážila všechny okolnosti a dospěla k názoru, že by dívka k drakům chodit neměla. A vyloučení ze školy by koneckonců vyřešilo problém s její bezpečností. Pokud člověk rozumově uvážil všechna pro a proti, nemohl dojít k jinému závěru. Všechno do sebe zapadalo, až na jednu maličkost. Hančin instinkt. A ten jí radil pravý opak. Kdyby Lída strávila dva týdny u draků, dostane příležitost odložit růžové brýle a poznat draky zblízka. Osobní zkušenost nelze ničím nahradit. Stejně dřív nebo později bude muset své sny konfrontovat se skutečností.

Toho večera na doučování drakonštiny vůbec nedošlo. Lída rozzlobeně a odhodlaně hájila svá práva a odhodila veškeré zábrany. Ještě než mohlo dojít k diskusi, pohádala se s Azuelou téměř do krve. Ječela na ni jako fúrie a Azuele nezbylo nic jiného než se sebrat a odejít pryč. Sváťa se snažil Lídě vysvětlit, že křik není zrovna nejdůstojnější argument, a Hanka se vydala hledat ženu, která měla na starost ochranu její kamarádky.

Našla Azuelu u okna v horním patře. Strážkyně vypadala našťvaně.

„Můžu si s vámi promluvit?“ oslovila ji Hanka.

„Jestli jdeš orodovat za ten bláznivý Lídin nápad, vůbec se nenamáhej,“ zareagovala nevlídně.

„A můžu se vás na něco zeptat?“

„A na co?“ vzdychla Azuela a opřela se zády o parapet.

„Proč sem za Lídou nesmí chodit Naomi, zatímco my ano?“

„To je jednoduché. Vám důvěřuju, jí ne. Vy dva se snažíte Lídě pomáhat, což jí prospívá.“

„Platí nás za to,“ namítla Hanka.

„Nejsem slepá a hluchá,“ usmála se žena, „začali jste jí pomáhat dřív, než byla řeč o penězích.“

Hanka jí oplatila úsměv a rozhodla se promluvit o svých pocitech ohledně prázdnin v dračích lázních. Azuela naslouchala bez jediného přerušení. Hanka začala tím, k čemu došla z hlediska rozumového, a potom se strážkyni svěřila i se svými úvahami nad střetem Lídiných snů a reality.

„Mluvíš velice rozumně,“ přikývla, když dívka skončila, „ale jsou jisté okolnosti, o kterých nevíš a nemohlas je vzít v úvahu.“

„Máte na mysli ty dvě dívky, co v pastecké škole špatně skončily, nebo postavení Lídina dědy?“

„Ale, ale, nejsi ty nějak moc informovaná?“ v očích ženy se objevila ostražitost.

„Jsem,“ rozhodla se Hanka přiznat část pravdy, „a víte proč? Protože mě ochránci požádali, abych na Lídu ve škole občas dohlédla. Kdyby se jí něco stalo, prý by to narušilo vztahy mezi lidmi a draky.“

Azuela se na ni pořád ještě dívala podezřívavě: „Nějak se mi nezdá, že by ochránci o něco takového žádali malou holku.“

„Jsem o dva roky starší, než jsem uvedla do záznamů,“ ztišila Hanka hlas, „a mám už pár zkušeností i z magických konfliktů. Navíc draky trochu znám.“

„Znáš? Potom nechápu, proč chceš, aby k nim Lída šla?!“

„Draci jsou arogantní, nadřazení a lidského života si moc neváží. Ano, tohle všechno vím, a přesto k nim mám pozitivní vztah. Víte proč? Jsou to výrazné osobnosti, jsou přístupní rozumným argumentům... no možná ne všichni... ale většina ano. Mají dokonce slušně vyvinutý smysl pro spravedlnost. Když člověk nedá

najevo slabost, dá se s nimi mluvit. Pokud byste k nim Lídu pustili, čekala by ji tvrdá lekce, to přiznávám. Jenže ona dospívá a už by pomalu měla vidět věci, jaké opravdu jsou. Zatím musela o své sny bojovat jen s vámi. Neměli byste jí umožnit, aby se trochu poprala i se světem kolem sebe?“

„Tvrdíš, že jsi plnoletá. Dobrá. Dokážeš ale zaručit, že ji po celé dva týdny ochráníš?“

„Stačila by vám záruka na devadesát procent?“

„Hodně si věříš.“

„Když je nejhůř, vždycky se dá utéct,“ ušklíbla se na Azuelu.

„Skoro jsi mě přesvědčila,“ podívala se strážkyně z okna, „ale všechno závisí hlavně na tom, zda Lída udolá svou mámu. Zeptá-li se paní Laridonová na můj názor, budu jí tlumočit i tvoje vyjádření. Víc toho nemohu pro Lídu udělat.“

„Děkuji,“ přikývla Hanka. Nakonec dosáhla většího úspěchu, než doufala.

Obě se společně vrátily do místnosti, kde se Sváťa snažil zpacifikovat rozzlobenou dívku. Zdálo se, že dosáhl určitého pokroku. Jestli Lída na výlet pojede nebo nepojede však závisí především na ní.

Zbylé dny ve škole uběhly jako voda a byla tu sobota, první prázdninový den. Hanka šla vyprovodit Sváťu k bráně, odkud se dostane do Dubovníku a pak domů. Ještě na poslední chvíli probírali všechno, co by měl během volných dvou týdnů objasnit. Většina otázek se týkala spiripyra, ale vezl s sebou i nákres podivného kompasu.

Hanka si na rozdíl od něj chystala věci na cestu k drakům. Přibalila i oblečení navíc, převážně starší, aby jí nebylo líto, kdyby při hře něco zničila. Rozhodla se vzít s sebou i prkno. Snad jí ho dovolí ve volném čase používat.

Jestli se zúčastní i Lída, nebylo do poslední chvíle jisté. Tvrdě bojovala o svůj sen a nevzdávala se. Poslední zpráva o vývoji situace vyzněla ve smyslu, že konečné rozhodnutí bude v pravomoci dědy. Neochotně souhlasila, že se jeho verdiktu podřídí. Laridon si však na neděli vyžádal i Hančinu přítomnost. Azuela nejspíš referovala o její intervenci.

Situaci usnadňoval fakt, že Hanku pozvali na oběd. Poprvé viděla Lídinu matku, křehkou ženu, která měla kolem očí vějířky starostlivých vrásek. Korektně oblečená v černé a bílé bez poskvrny a bez fantazie sledovala svou dceru úzkostným pohledem.

To Lídin děda byl mnohem sympatičtější. Vyšší holohlavý pán by vypadal velice seriózně, kdyby důstojný vzhled nekazily živé, skoro až rošťácké oči. Ale možná podobným způsobem ožívaly jen v úzkém kruhu jeho rodiny. Disponoval úctyhodným množstvím úsměvů, od jemného povytažení koutků úst až k srdečnému zachechtání, když Lída líčila, jak uzemnila svého spolužáka poté, co chtěl kopat dračí mládě. Zato maminka se místo úsměvu tvářila spíš ublíženě.

Azuela působila uvolněně a vychutnávala si skvělý oběd. Zřejmě se těšila na svých pár dní volna. Ty měla jisté. Buď Lída vyrazí k drakům, kam ji doprovázet nemůže, nebo si Lídu odveze na prázdniny její rodina.

Oběd skončil a Laridon si zapálil dýmku. Vypadal zamyšleně. Lída si přisunula židli až těsně k němu a položila mu ruku na koleno. Upřela na něj psí pohled. Mužova důstojnost pod ním roztála a nahradil ji láskyplný úsměv.

„Ty jedna lištičko podšitá, ty dobře víš, jak na mě,“ konstatoval vlídně.

„Vid', že mě tam pustíš, dědo,“ zvolila mazlivý prosebný tón.

„Dočkej času, Liduš, ještě jsem se nerozhodl. Tohle je vážná věc. Bojím se, že tě draci zklamou.“

„Ale nezklamou, dědo, neboj se. Naše dráče je tak bezbranné, hravé a roztomilé, měl bys ho vidět.“

„Pořád se na všechno díváš dětskýma očima. Je mi líto ti brát iluze. Víš co? Ještě si poslechnu, co od vašeho prázdninového dobrodružství očekává tvoje kamarádka.“

Hanka poněkud znervózněla, když se na ni upřely oči celé rodiny. Nechtěla jim nic nalhávat. Uvědomovala si stejně jako oni, že by u draků mohlo Lídu potkat leccos nepříjemného. Marně přemýšlela, čím začít. Lídin děda jí záhy pomohl otázkou.

„Pověz mi, děvče, ty víš, co znamená výraz deruvijano?“

„Vím. Poptala jsem se. Něco jako živá panenka na hraní.“

„Cože?“ znejistěla Lída, která si sama sebe představovala v roli chůvy.

„A přesto tam chceš jít?“ nevšimal si děda reakcí své vnučky a celou dobu upřeně hleděl Hance do očí.

„Samozřejmě. Už jsem si sbalila věci.“

„A co když budeš muset dělat něco hloupého nebo nedůstojného?“

„Zatnu zuby a udělám to. Ale zkusím vymyslet způsob, jak se tomu příště vyhnout.“

„Troufneš si zabavit dračí mládě? A čím?“

„Znám nějaké dračí pohádky a pár zajímavých příběhů. Snad mi na ty dva týdny vystačí.“

„Za každou neposlušnost vás draci mohou citelně potrestat,“ přešel najednou děda do drakonštiny. Asi aby jim nerozuměla Lídina matka.

„Jsem si toho vědoma,“ odpověděla rovněž v drakonštině, „ale i draci, pokud se nejedná o něco mimořádně vážného, se chovají k nezletilým méně přísně než k dospělým.“

Mrkla koutkem oka po Lídě. Na tváři její kamarádky nezůstala ani stopa po mazlivém úsměvu. Skoro by se vsadila, že se v drakonštině zlepšila do té míry, že velice dobře rozuměla, o čem je řeč.

„Jsi ochotna dávat na Lídu pozor?“ vrátil se Laridon zpět k normální řeči.

„To vám mohu slíbit. Vzhledem k okolnostem asi budeme pořád spolu.“

Muž přikývl a znovu se otočil ke své vnučce.

„A co ty, moje lištičko, jsi srozuměna s tím, že tě rozhodně nebudou rozmazlovat, ba naopak ty budeš muset rozmazlovat malého draka?“

„Neboj se o mě, dědo.“

„Doufám, že mi po návratu nebudeš vyčítat, že jsem tě dostatečně nevaroval.“

„Nepřeháněj, dědo. Nejdu na popravu, budu jen dělat chůvu jednomu roztomilému dráčeti.“

Laridon opět přešel do drakonštiny: „Žádnou chůvu, budeš pouze panenkou na hraní, která musí poslouchat všechny hloupé rozkazy dráčete. Opravdu se na to cítíš?“

„Zvládnou všechno, co budu muset.“

„Snad svého rozhodnutí nebudu litovat,“ vzdychl děda a Lída mu skočila kolem krku. Vzápětí zazněl hluboký maminčin vzdech. Ale Lídě radost nezkazil. Po dlouhém boji konečně zvítězila a obě kamarádky zítra vyrazí za prázdninovým dobrodružstvím do dračích lázní.

Prázdniny s dráčetem

V pondělí se u školních vrat sešlo pět studentů, dva kluci a tři holky. Profesorka Kostěná dorazila krátce po nich.

„Doufám,“ řekla jim na cestu, „že váš pobyt u draků proběhne bez potíží. Nebudete-li si s něčím vědět rady, obraťte se na dračici Kornjefu, která nás provázela lázněmi. Vyhovte drakům ve všem, co po vás budou chtít, a buďte opatrní na sebe i na dráčata. Těm nesmíte v žádném případě ublížit. Přeji vám příjemné prázdniny.“

Potom otevřela bránu a studenti prošli přímo do lázeňského komplexu. Tady už postávali zástupci jednotlivých dráčat, aby se jich ujali.

Na Hanku a Lídu čekal starý Bohantyr s Lukerdekem. Dráče nadšeně vítalo obě dívky a natahovalo krk, aby ho mohly podrbat. Bohantyr je vedl do soutěsky, nebo spíš do ulice uvnitř skal, kde byly po stranách zbudovány obytné prostory pro dračí hosty. Bohantyrovo apartmá se nacházelo až úplně na konci. Vešli dovnitř. Dívkám byl vyhrazen skalní pokojík s oknem u stropu.

„Tak tady budete spát,“ řekl jim starý drak, „na snídani, oběd a večeři budete docházet společně se služebnictvem. Naše Ida vám ukáže, kde jsou umístěna očištná místa pro lidi. Na každé jídlo vám vyhradím hodinu, snídane je od sedmi, oběd od jedné a večeře od šesti. Po večeři Lukerdeka uložíte ke spánku a pak máte osobní volno. První dva dny vám bude pomáhat Lukerdekova chůva Ida, ale vzhledem k vaší přítomnosti jsem jí poskytl na zbylé dny dovolenou. Doufám, že ukládání a krmení Lukerdeka zvládnete samy. Budu-li s vaší prací spokojen, obdaruji vás. Nebudu-li spokojen, pošlu vás domů. To je myslím vše, co potřebujete znát. Zbytek uvidíte samy. Máte nějaký dotaz?“

„Mohu v lázeňských prostorách používat své supervolonové prkno?“ ujišťovala se Hanka.

„Jestliže máš povolení létat v Pasteku, nevidím důvod, proč bys nemohla létat i tady. Ještě něco?“

Když se nedočkal žádné další otázky, pokýval starý drak spokojeně hlavou. Poté natáhl krk, aby mohl zblízka promluvit na Lukerdeka: „A ty buď na své deruvijanky hodný. Nerad bych se za tebe styděl, kdybys jim ublížil. Rozumíš?“

Malý dráček všechno vesele slíbil. Bohantyr přikývl a nechal je spolu. Bez pozdravu odkráčel kulhavě pryč.

Lukerdek se okamžitě ujal velení.

„Teď se mnou půjdete na snídani a uvidíte moji zdejší sivi, vy jí můžete říkat chůva. Až se najím, doprovodíte mě na hřiště, kde si až do dvanácti budeme hrát. Až mi pomůžete s obědem, chvíličku si zdřímnu a vy si mezitím můžete odskočit na jídlo. Tak na co čekáte? Pojdte!“

Dráček je popoháněl soutěskou, až došli k většímu prostranství.

„Tohle je jídelna pro mláďata,“ hlásil Lukerdek a vrhl se do jednoho vchodu.

Zamířil ke konkrétnímu výklenku, kde zdvihl ze země barevnou palici. Začal tlouct do visící dřevěné trubky, která zvučela hlasitým tónem. Holky si jako na povel zacpaly uši. Skoro poklusem k nim dorazili dva muži s velkou nádobou plnou kaše. Postavili ji před dráče a zmizeli.

„A teď mě nakrmte,“ podal jim dráček palici. Teprve nyní se ukázalo, že nejde o palici, ale o velikou lžici.

„Copak ty ještě neumíš jíst sám?“ potězkala Hanka lžící a usoudila, že krmení bude pěkná fuška.

Dráček se neobtěžoval s odpovědí, jen otevřel pusku a čekal na sousto. Hanka vzdychla a začala neobratně velkou lžící podávat dráčeti kaši.

„Nabírej víc,“ napomenul ji Lukerdek. Zkusila mu vyhovět, ale brzo byla podlaha celá pokecaná kaší.

„No to snad ne!“ ozvalo se za dívkami. Stála tam statná žena s rukama v bok a mračila se.

„Jéje,“ vyprskl drak kaši kolem sebe, „moje sivi.“

„Lukerdeku, ty přece umíš jíst sám! Copak se chceš vážně chovat jako mimino?“

Žena vzala Hance z ruky lžící a podala ji dráčeti. To poslušně začalo jíst samo.

„Pěkně vás vítám ve stravovacím blázinci,“ usmála se chůva na dívky, „já jsem Ida a mám tu na starost tohohle rošťáka. Dopřát mu deruvijano je podle mého názoru zbytečné rozmazlování. Ale já do jeho výchovy v tomto směru mluvit nemůžu. Dobře že jste dvě. Než odtud odjedu, vysvětlím vám vaše povinnosti. Až se Lukerdek nakrmí, opláchneme ho od té lepkavé hmoty a může si jít hrát ven. Vás asi čeká pěkná zabíračka, když s ním budete muset trávit celý den. Na dvanáctou ho zase přivedete sem a bude nutné do něj dostat přichystanou porci masa. Je třeba sebou hodit, aby měl člověk čas na vlastní oběd. Pokud ho nestihnete, máte smůlu – no uvidíte samy. Lukerdek polední odpočinek nijak zvlášť nemiluje. Je dobré si s jídlem pospíšit a rychle se k němu vrátit, jinak bude rozmrzelý. Odpoledne ho doprovodíte na kurz létání a můžete si s ním hrát až do pěti, kdy tu mláďatům podávají večerní kaši. Tu naštěstí Lukerdek konzumuje bez námitek. Pak mají dráčata relaxační pobyt na vyhlídkové terase a vy se v klidu můžete věnovat večeri. Nejhorší ze všeho je ukládání ke spánku. I já s ním mám co dělat, abych ho dostala na kutě. Snaží se provádět různé lotroviny, dokud ho nezmůže únava. Jak říkám, čeká vás pěkná zabíračka.“

Dívky se představily a sledovaly chůvu, jak si po jídle přitáhla malou dračí hlavu a zkušenými pohyby umyla houbou upatlanou tlamu mláďete. Potom vědrem spláchla podlahu a setřela zaschlé zbytky. Mezitím už se Lukerdek hrnul ven a pobízel své dvě deruvi k rychlejšímu přesunu.

Zamířil do centrálního parku, kde pobíhalo několik dráčat. V krátké chvíli se tu Hanka a Lída sešly se svými spolužáky. Malí draci si je důkladně prohlíželi a domlouvali se, co podniknou. Hanka rozuměla i jejich psychické komunikaci, takže si brzo domyslela, co přijde. Nijak ji to netěšilo, ale těžko se proti tomu dalo něco dělat. Dráčata se dohodla, že všechna jejich deruvi budou soutěžit mezi sebou. Nejdřív šlo jen o běh s překážkami, potom dráčci testovali jejich magické schopnosti ve známém nošení vody bez nádoby. Všichni studenti byli unavení a zmáčení, jak jim dráčata zlomyslně narušovala magické soustředění.

Ani přesun k obědu neprobíhal hladce. Dráčata toužila pokračovat ve hře a bylo těžké je přemluvit, že je čas k jídlu.

Půlhodinové zpoždění neměl jen Lukerdek, ale skoro všichni malí draci. Hanka zalitovala, že nechala první den supervolonové prkno doma. Teď by bylo mnohem příjemnější pohodlně letět místo fyzicky náročného poklusávání za Lukerdekem.

Ida už na ně čekala a vyčetla dráčkovi, že se chová k dívkám bezohledně, když nedorazí na jídlo včas. Potrava pro mládě byla připravena ve veliké míse a kupodivu nebyla nachystána žádná lžíce. Ida podala dívkám rukavice a doporučila jim opatrnost v blízkosti ostrých dračích zoubků. Ukázala jim, jak do mláděte nacpat syrové kousky masa olepené smradlavým sosem. Lukerdekovi jídlo nechutnalo a bránil se pliváním částečně rozkousaných soust. Ida mu je opakovaně cpala do tlamy, až vypadala podobně ulepeně jako dračí oběd.

„Tak si to, holky, pojdte vyzkoušet,“ vyzvala je v půli akce. Moc se jim nechtělo, ale neměly na vybranou. Za chvíli skončily stejně zpatlané jako Ida.

„Fujtajfl,“ otrásla se Lída, když jí částečně rozžvýkané syrové maso se slinami a sosem skanulo z dračí tlamy za krk právě v okamžiku, kdy se sehnula pro další sousto.

„No sláva,“ oddechla si Ida, jakmile krmení skončilo. Umyla dráčka, spláchla podlahu a nařídila Lukerdekovi, aby si šel odpočinout. Nakrčil nos, ale neprotestoval a spořádaně odkráčel.

Ida kývla na dívky, aby spolu s ní vyrazily na oběd.

„A co tohle?“ dotkla se Lída štítivě svého oblemcaného oblečení.

„Neboj se,“ usmála se Ida, „pro tyhle účely máme k dispozici sprchy.“

Než ze sebe smyly pozůstatky dračího oběda a magicky se usušily, mnoho jídla už na výběr nezbylo. Ukázalo se, že se oběd servíruje podobně jako jejich sobotní pohoštění, jen nabídka je podstatně chudší. Musely se spokojit s úlomkou ne zrovna zdařilých karoplacěk a s několika soustami pečeného masa. Lída tomu moc nedala, byla z domova zvyklá na lepší.

Čas na odpočinek dívky neměly, protože byl nejvyšší čas se vrátit k Lukerdekovi. Byl mrzutý, že přišly na poslední chvíli, a mračil se ještě víc, když ho Lída upozornila, že je to jeho vina. Vůbec se mu nechtělo na kurz létání, takže se loudal a na určené místo

dorazili pozdě. Místo uvítání byli pokáráni Kornjefou, což dráčkovu nenáladu ještě prohloubilo. Křídly mával jen halabala, za což žádné uznání nesklidil. Hanku s Lídou honil, aby ho podrbyly tuhle a tamhle, aby mu prohlédly nohy, zda v nich nemá trn, a zdržoval, jak se dalo.

Konec kurzu dráčata uvítala s úlevou. Zatím neměla v křídlech dost síly na létání a ještě neuměla řádně koordinovat magickou podporu s pohybem ve vzduchu. Každý pokus o nadlehčení těla pomocí křídel pro ně znamenal velkou námahu.

Potom Kornjefa odlétla a nechala je, ať se tu baví, jak umí. Aby si malí draci odpočinuli a pobavili se, začali vymýšlet pro své lidské hračky všelijaké závody. Mimo jiné i kutálení ze svahu. Lída skřípala zuby a byla rozhodnutá se vzbouřit. Ani Hanka neměla k podobnému smýšlení daleko.

Konečně malé dračí diváky přestala podívaná bavit a všichni společně vyrazili k večernímu krmení. Naštěstí proběhlo v klidu, protože řídká kaše byla v nádobě, ze které ji dráček mohl vypít. Navíc mu asi chutnala, protože nevybryndal ani kapičku.

Pár kroků od jídelny se nalézala vyhlídková terasa, kde se mláďata učila relaxovat. Zde je měl na povel velký růžový drak, jehož autoritu vyčerpané děti náležitě ocenily. Dráčci spořádaně napochodovali na svá místa a studentům byl dopřán čas na klidnou večeři. Všichni byli neuvěřitelně utahaní.

„Mě tak bolí tělo, že snad ani neusnu,“ hekala Lída a ostatní přitakávali. Nejhorší bylo, že je po večeři ještě čekalo ukládání a uspávání dračích svěřenců.

„Nejspíš usnu dřív než ten můj prcek,“ konstatoval se zíváním jeden z kluků.

Ostatní dospělí sluhové je zvědavě sledovali, ale žádný z nich nejevil zájem si povídat. Ani se nenadáli a byl čas vyrazit do akce k uspaní malého draka.

Hanka s Lídou se připojily k Idě. Byly zvědavé, co je vlastně večer čeká. Po dnešních zkušenostech si nedělaly iluze, a měly pravdu. Lukerdek dorazil do skalního apartmá krátce po nich.

„A co Bohantyr? Ten nepřijde?“ rozhlížela se Hanka.

„Obvykle dorazí až kolem půlnoci, aby se vyhnul uspávání,“ ušklíbla se Ida.

Vše, co následovalo, Hanka později označila jako večerní demoliční uragán. Lukerdek se chtěl honit, házet si vším možným i nemožným, dokonce se zkoušel prát. I když jen z legrace, Hanka měla na ruce krvavé šrámy od jeho drápů. I odolná Ida byla už v deset hodin unavená a našťvaná.

„A nechtěl by sis poslechnout pohádku?“ lákala dráčka Hanka, ale neuspěla.

„Pohádky jsou pro mrňata. Já už jsem velkej!“ pokřikoval na ni Lukerdek.

„Nedá se na něj použít uspávací magie?“ vrhla Hanka zoufalý pohled na Idu.

„To by Bohantyr nedovolil,“ vzdychla žena.

„Ale můžeme zkusit vyprávění podpořené magií, proti tomu snad nemůže nic namítat,“ dál spekulovala Hanka.

„Jestli ti ještě nedošly síly, proč ne,“ souhlasila žena.

Hanka zatím mnoho magie nevydala, proto se hned pustila do přípravy. Vytvořila vizualizaci jednorožce a nechala jeho trojrozměrný magický obraz viset uprostřed Lukerdekovy ložnice. Jakmile sem dráček vrazil, prudce zabrzdil, aby podivný snový obraz nenarušil.

Hanka nezaváhala a rovnou začala vyprávět o tom, jak jedna dívka hledala ztraceného dračího přítele a zachránila ho až s pomocí jednorožce a malého cizokrajného dráčka. Lukerdek zpočátku dorážel na Lídu, ale po chvíli ho příběh zaujal natolik, že si udělal pohodlí. Usnul dřív, než Hanka dovyprávěla.

„Moc pěkný příběh,“ pochválila její umění Ida.

„Pssst,“ polekala se Lída, že se jejich svěřenec probudí.

„Žádné strachy. Toho do rána nevzbudí ani zemětřesení, můžete být klidné, holky.“

„Já nevím jak vy, ale já jsem utahaná jako kotě,“ zívla Lída.

„Já zrovna tak,“ přitakala Hanka, „jediná dobrá zpráva je, že už máme před sebou pouze jedenáct dní.“

„Asi je nepřežiju,“ odbelhala se Lída ke svému lůžku. Hanka se rozloučila s Idou, a než se svalila do postele, vyčistila magicky svoje

i Lídino oblečení. Nakonec si ošetřila nejhlubší škrábance, na nic víc neměla ani pomyslení.

Druhý den obě deruvi zaspaly a nestihly snídani. Vzbudilo je až Lukerdekovo ranní povykování. Děda ho sice v drakonské komunikaci okřikl, ale neuspěl. Hanka zjišťovala, že stále lépe a lépe rozumí všemu, co si draci veřejně psychicky sdělují. Doufala, že tahle její schopnost zůstane prozatím utajena.

Dračí snídaně a dopolední dovádění se podobalo včerejšku jako vejce vejci. Maso k obědu měl dráček obaleno v bylinách a konzumoval ho ochotněji než variantu se sosem.

Na létání dorazili – jak jinak než zase se zpožděním, i když tentokrát s sebou Hanka vzala prkno. Bohužel měla Lída k supervolonu krajní nedůvěru. Hanka po ní chtěla, aby si jen stoupla za ni a nechala se vozit, ale kamarádka návrh rozhodně odmítla.

„Vždyť na tom vůbec nic není. Jen budeš stát a držet se mě,“ přemlouvala ji.

„Na létání nejsem šikovná. Určitě bych spadla.“

„Budu se držet těsně nad zemí, aspoň to zkus.“

Lída však raději poklusávala za nimi, ačkoliv bylo vidět, jak ji zmáhá únava.

„Vyrazíme napřed, abychom přišli včas,“ navrhla Hanka Lukerdekovi.

„Ne, kdepak. Musíme se držet spolu,“ odsekl a loudal se ještě pomaleji.

Dorazili v okamžiku, kdy všechna ostatní mláďata už trénovala rozběh a mávání křídel, tedy přesně to, co Lukerdek nesnášel.

Kornjefa k nim natáhla hlavu. „Vaše pozdní příchody se mi nelíbí,“ řekla přísně, „létání je jedna z nejdůležitějších dračích schopností a je třeba se jí věnovat co nejdůkladněji hned odmala. Jestli se ještě jednou nedostavíte včas, budu si na vás muset posvítit.“

Dívky využily chvíle klidu a posadily se.

„Vysvětli mi, Lído, čeho se vlastně na prkně bojíš,“ nemohla si Hanka pomoci, aby ještě jednou nezkusila kamarádku přemluvit k létání, „máš snad problém s rovnováhou?“

„To ne. Ale jako malá jsem se svezla s jedním klukem a spadla z pořádné výšky. Než dorazil léčitel, všechno mě příšerně bolelo. Od té doby mám strach,“ svěřila se konečně dívka.

„S tím musíme něco udělat,“ zamračila se Hanka. „Víš co? Obě se postavíme na prkno čelem k sobě a já ho jen lehce nadzvednu, budeme se šourat těsně nad zemí. Kdykoliv z něj můžeš seskočit, protože nebudeme výš, než je obyčejná židle.“

„Když já nevím...“

„Vzchop se,“ Hanka poslala na kamarádku nepatrné množství povzbuzující magie. Zatáhla ji na prkno a velice jemně ho nadzdvihla nad zem. Lída po několika vteřinách seskočila a vrtěla hlavou.

„Jestli chceš někdy letět na drakovi, tak koukej naskočit zpátky na to prkno!“ nařídila jí Hanka. Nechala kamarádku několikrát se nadechnout a vydechnout, pak natáhla ruku, aby jí pomohla nastoupit. Znovu stály obě na prkně, držely se za ruce a Hanka prknem lehce pohupovala sem a tam. Kousíček popojela, zastavila, popojela a zastavila.

„To prozatím stačí,“ smilovala se, když viděla, jak je Lída bledá a jak se musí přemáhat, „příště bude všechno snazší.“

Opět se posadily a čekaly, až drácatům skončí lekce v létání. Jakmile Kornjefa odplachtila, mláďata na sebe začala povykovat nahlas i psychicky, aby si postěžovala, jaká je otrava se učit létat, jak je bolí křídelní svaly a co by se asi mělo Kornjefě provést, aby příští lekce odpadla. Dráčci sebou plácli na zem a začali se dohadovat, čím se budou do večere bavit.

„Nemám chvíli něco vyprávět?“ zeptala se Hanka Lukerdeka.

„A budeš k tomu dělat ve vzduchu obrázky?“

„Proč ne, aspoň se trochu potrénuju v magických efektech,“ souhlasila Hanka.

„Tak jo,“ byl Lukerdek pro a začal svolávat kamarády, aby si i oni poslechli lidské vyprávění. Sice se přidali jen dva malí draci, ale to Hance nevadilo. Zvolila jednu z pohádek, které kdysi míval v oblíbě Plamínek. Obrazové efekty jí chvílemi dávaly pořádně zabrat. Občas se na ně soustředila do té míry, že zadržovala ve vyprávění, ale dráčata si nestěžovala. Když skončila, překvapeně se rozhlédla.

Kolem ní posedávala a polehávala úplně všechna mláďata. Hančino vyprávění je natolik zaujalo, že se hlasitě dožadovala další pohádky.

„Aspoň ještě jednu,“ požádal ji Lukerdek a vypadal před ostatními mláďaty velice důležitě. Vždyť právě on má ve vlastnictví tuhle zajímavou a šikovnou deruvi. Hanka poslušně přikývla a přidala ještě jednu kratší pohádku. Zabrala čas tak akorát do večere.

„Skvělý nápad,“ pochválil Hanku jeden ze spolužáků, vděčný za to, že tentokrát odpadlo kutálení ze svahu a jiné nepopulární hrátky. I tak už je nohy sotva nesly.

Hanka s Lídou měly poslední šanci se u ldy něčemu přiučit. Od zítřka budou na všechno samy. A to ještě měly oproti ostatním kliku, že byly u jednoho dráčka dvě.

Ve středu ráno opět zaspaly. Hanka musela Lídou pořádně zatřást, aby ji vůbec vzbudila.

„Nech mě umřít,“ podívala se na ni vyčítavě Lída, „bolí mě úplně celej člověk. V životě jsem se tak nenadřela jako tady.“

„Tumáš věci a koukej vyskočit,“ hodila po ní Hanka hromádkou oblečení. I ji všechno bolelo a dala by nevíme co za možnost si v klidu přispat nebo aspoň odpočinout... Jak že to říkal Plam? Nalákat mrňouse na něco, co by ho bavilo? Unavená otupělá mysl jí fungovala sotva z poloviny. V tom frmolu kolem vstávání a ranního krmení ji nenapadalo nic, co by nepotřebovalo pomůcky nebo alespoň krátkou přípravu.

Po snídani byli malí dráčci nejčilejší. Naštěstí už se nabažili lidského závodění a dopoledne se bez ohledu na dračí a lidskou příslušnost hrálo na honěnou a na schovávanou. Holcám na zádech přibylo pár modřin. Pokud vás totiž v zápalu hry plácne drak, třebaže malý, bývá to pěkná rána.

Na oběd se dráčatům opět nechtělo a vzhledem ke zpoždění se Lída nechala přemluvit ke svezení na supervolonovém prkně. A co čert nechtěl, zase přinesli maso se sosem a krmení připomínalo závody v dračím plivání. Hanka se uchýlila dokonce k vyhrožování, že už nikdy dráčkovi nepoví žádný příběh, jestli svou porci spořádaně nesní. O spořádanosti pochopitelně nemohla být řeč, ale nakonec do něj většinu masa dostaly.

Právě se chystaly uklízet, když z vedlejšího boxu zaslechly rozčilený hlas dívky z jejich skupiny. Zvědavě nakoukly, co se vedle děje.

„...opakuji vám, že to byla nehoda! Vůbec jsem ho nechtěla kopnout do oka, něco podobného by mě ani ve snu nenapadlo. Jen jsem během honičky uklouzla na stole a při pádu jsem ho nechtěně udeřila.“

„Takže se přiznáváš, že jsi svému svěřenci způsobila zranění.“

Před Sandrou stál statný postarší muž. Hladce oholený, se záplavou prošedivělých vlasů vypadal celkem impozantně. Autoritativní hlas však nezněl ani trochu vlídně. „Každá podobná nedbalost musí být náležitě potrestána. Odsuzuji tě k deseti poučkám.“

„Nejednalo se o schválnost, pane. Opravdu,“ stále dokola opakovala Sandra, ale bylo vidět, že má strach.

Hance vrtalo hlavou, co mínil těmi poučkami. V ruce držel krátkou hůlku a lehce s ní zatřepal. Z konce hůlky se odvinula šňůra a muž ji vzápětí použil jako bič. Udeřil Sandru přes krk. Ta bolestivě vykřikla a couvla. Udeřil podruhé, tentokrát přes tvář, na které se objevil sytě rudý pruh. Dívka se sesunula na kolena a schovala si hlavu.

To už se Hanka vzpamatovala ze šoku, že si někdo dovoluje bít dítě, a vystartovala proti muži. Vyslala kouzlo nehybnosti na jeho nohy a prudce do něj strčila. Upadl a ona cítila jeho protimagii. Přitvrdila, rozbila jeho obranný štít a znehybnila mu i ruce. Nyní ležel na zemi v podstatě bezbranný.

Naklonila se nad něj: „Co si to, člověče, dovolujete?! Kdo vám dal právo tímhle způsobem trestat dítě?! Navíc za něco neúmyslného...“

Otočila se k Sandřinu dráčkovi a plynule přešla do drakonštiny: „Ty jsi opravdu chtěl, aby ji potrestali? Nebo tě snad zranila úmyslně?“

Růžový dráček měl ještě upatlanou tlamu a vypadal nervózně.

„Stalo se nám to při hře. Nevím, proč se na ni ten člověk zlobí,“ odpověděl Hance drakovsky.

„V tom případě mu řekni, že si nepřeješ, aby tvou deruvi trestal.“

„Jo,“ přikývl dráček.

„To nestačí. Řekni mu přesně, co má dělat a co ne,“ naléhala na malého růžového draka.

„Chci, aby moje deruvi byla veselá a spokojená. Nechci, aby ji někdo bil.“

Hanka uvolnila magii kolem muže, aby mohl vstát.

„Sám jste slyšel! Ani její drak si nepřeje, abyste ji trestal,“ vmetla mu do tváře a pro jistotu zůstala stát mezi ním a Sandrou.

„Ty jedna drzá štěnice,“ zdvihl se chlap a jeho mohutná postava se nyní tyčila nad Hankou, „copak nevíš, kdo jsem? Já tady určuji pravidla a tresty! A žádnéj mrňavej drak ani hloupá lidská nicka mi do toho nemá co mluvit!“

Hanka byla pořád ještě v ráži a žádná výhrůžka ji nemohla polekat. V rukou ji brněla připravená magie, kdyby ji chtěl zneškodnit kouzlem. On ale švihl rukou a Hanka ucítila na krku palčivé zaštípaní. Štít proti magii nezachytil jeho fyzický útok.

K další ráně se však muž nedostal, protože mu končetiny zmrazilo Hančino nachystané kouzlo. Opět lehce proniklo jeho magickým štítem a podruhé ho poslalo k zemi. Snažil se

neutralizovat její magii, ale marně. V zápalu soustředění Hanka jen okrajově svými smysly vnímala lidský i dračí povyk v blízkém okolí.

„Moji deruvi taky nesmíš uhodit bez mého nebo Bohantyrova souhlasu,“ hlasitě se jí zastával Lukerdek.

„Našeho taky ne.“

„Ani mého,“ přidávali se k halasu Lukerdekovi malí dračí kamarádi.

Lidé je uklidňovali a jeden přes druhého požadovali, aby někdo zavolal Pertinaha.

Snázila se ovládnout svou zuřivost a neublížit muži víc, než bylo nezbytné. Možná by ho už měla uvolnit, aby mu nezpůsobila omrzliny.

Lukerdek se prodral těsně k ní, až začal ležícímu muži slintat na hrudí. A nebyly to jen sliny, které mu skapávaly ze sosem upatlané tlamy.

„To od něj nebylo hezké, co ti udělal. Ale už ho radši puš,“ požádal Hanku.

„Jak si přeješ,“ usmála se na svého dráčka a zrušila kouzlo.

„Ustupte, už je tady, ustupte,“ zaznělo mezitím z chodby.

Chlapík se pokoušel zvednout a s výrazem odporu začal ze svého oblečení stírat rozžvýkané kousíčky masa, které na něm ulpěly spolu s dračími slinami. Za Lukerdekem se vzápětí objevila velká zelená dračí tlama a neméně velká pracka jemně odstrčila mládě stranou.

„Co se tu stalo?“ zaduněl hluboký dračí hlas.

„Rád tě vidím, vážený Pertinahu,“ konečně se muž vyhrabal na nohy. Sice se ještě opíral o zeď, ale to mu nezabránilo rozčileně gestikulovat.

„Musím nahlásit vzpouru,“ pokračoval, „tahle holka mě fyzicky i magicky napadla při výkonu spravedlnosti. Žádám o její přísné potrestání.“

„A jak zní tvoje verze?“ zeptal se drak.

Hanka se rozhodla odpovědět v drakonštině: „Tento muž jednu dívku z naší skupiny nepřiměřeně trestal za něco, co provedla. Sice dráčka kopl, ale jen nerada a nešťastnou náhodou. Navíc její drak

žádný trest nepožadoval. Proto jsem ji bránila. Vůbec nechápu, jak k něčemu takovému vůbec může dojít.“

Když skončila, zelený drak naznačil, aby ustoupila, a otočil se k Sandřinu dráčeti. Vyzpovídal ho, co bylo důvodem k potrestání deruvi, a dopodrobna se vyptával na okolnosti, které vedly ke zranění. Prohlédl si nejen dráčka, ale i Sandru.

Nakonec věnoval pozornost muži s bičem: „Zanechal na tobě útok té dívky nějaký následek, Kvido?“

„Nic vážného, Pertinahu, jen mě brní končetiny. Mnohem horší ale bude dopad této události na morálku zdejší lidské komunity. Vzpouora proti pravidlům je velmi nebezpečná záležitost. Vezměte to prosím v úvahu při rozhodování o výši trestu.“

Hanka měla pocit, že se velký zelený drak lehce ušklibl. V každém případě odpověděl velice šalamounsky: „O závažnosti provinění a výši trestu rozhodnou ti, kdo s deruvijano uzavřeli smlouvu. Oni jsou jako jediní oprávněni trestat své osobní sluhy. Buď tak hodný, Kvido, a respektuj jejich práva.“

Muže s bičem drakův výrok rozzuřil. Kdyby dokázaly pohledy zabíjet, Hanka by byla nejméně pětkrát mrtvá. Nicméně mu nezbylo než se otočit na podpatku a důstojně odkráčct. Ostatní mu urychleně uvolnili uličku směrem k východu. Vzápětí se začali všichni přihlížející vytráčet.

„Děkuju,“ obrátila se Sandra na Hanku.

„Páni, bylas fakt dobrá,“ plácala ji po rameni Lída.

Potom se podívala zblízka na Sandru a zděsila se: „Co ti to provedl za zrůdnost? Tohle přece normální bič neudělá. Jedině že by znásobil jeho účinky magicky. Podívej se, Hanko.“

Obě dívky se naklonily nad Sandru. Stopa po biči vypadala jako spálenina.

„Počkej, já ti to přelécím,“ nabídla se Hanka a ani nečekala na Sandřin souhlas. „Možná rány nezmizí úplně, ale aspoň tě nebudou tolik bolet a pálit.“

Pruhy na dívčině krku a tváři o poznání zbledly.

„Já si chci jít odpočinout,“ ozval se Lukerdek.

„No nazdar,“ podívala se Lída na hodinky, „už je skoro čas vyrazit na hodinu létání. Takže dneska budeme nejen bez snídaně

ale i bez oběda.“

„Jenže já si musím odpočinout,“ fňukl dráček, „jinak nikam nejdu.“

„Kornjefa se bude zlobit,“ připomněla mu Lída.

„Aspoň deset minut...“ smlouval jejich dračí svěřenec.

Sandra mezitím se svým růžovým společníkem vyrazila k východu z dračí jídelny. Hanka rychle magicky odstranila nejhorší špínu z Lukerdeka, sebe a svojí kamarádky. Sprcha by sice byla lepší, ale tu nestihnou.

U východu na ně čekalo překvapení. Postávali zde jejich dva spolužáci a každý držel placku obloženou masem a zeleninou. Sandra se vedle nich právě ládovala podobnou lahůdkou.

„Bylo nám jasné, že oběd nestihnete, tak jsme vám přinesli aspoň něco.“

„Já vás miluju, kluci,“ vrhla se Lída na jídlo. Když člověku vyhládne, všechno chutná víc než jindy.

„Dneska do hodiny s Kornjefou přijdeme pozdě všichni, měli bychom sebou hodit,“ vyrazili kluci poklusem k centrálnímu parku. Hanka se ohlédla, kde mají Lukerdeka. Zatímco se s Lídou věnovaly jídlu, odplížil se stranou a rozplácl se na holou skálu.

„Nebude mu tady zima?“ starala se Lída.

„Já mu tu skálu trochu ohřeju,“ natáhla Hanka ruku a plošinu, na které leželo dračí mládě, magicky zahřála.

„Kde v sobě bereš tolik magie?“ podivila se kamarádka.

Hanka jen pokrčila rameny, posadila se na teplou skálu a opřela se o Lukerdeka. Ten jenom blaženě zafuněl, když ho podržela na krku. Lída sebou plácla vedle ní. Jak odeznělo napětí, začaly se jim všem klížit oči.

Že usnuly, zjistily dívky, až když je Lukerdek začal budit.

„Hodinu létání jsme úplně prošvihli,“ oznámil jim rozpustile, „pravděpodobně to večer od dědy pěkně schytáme.“

„Myslíš, že nás potrestá?“ polekala se Lída při vzpomínce na Kvidovy poučky.

„Bičem určitě ne,“ uklidňoval ji dráček, „spíš nám přidělí nějakou otravnou práci navíc.“

Jak se tak loudali směrem k parku za ostatními, zakroužil nad nimi rudý drak. Kornjefa! A už je zahlédla!

„Ona nás snad hledá,“ znejistěl Lukerdek.

Dračice zakroužila níž a dosedla kousek od nich. Kývla na ně, aby přišli blíž.

„Pročpak jste nedorazili na hodinu létání?“ zeptala se přísně.

Lukerdek se nadechoval, že začne vyprávět, ale dračice jen mávla tlapou, jako že nechce nic slyšet.

„Jsou tu dvě možnosti, jak vyřešit vaši evidentní nechuť docházet do mých hodin včas. Ta první by znamenala projednat všechno přímo s Bohantyrem. Jako druhou možnost vám nabízím variantu, podle které budu já až do odvolání určovat, kdy pro vás hodina létání skončí, bez ohledu na časový limit. Co vy na to?“

„Raději tu druhou možnost,“ vybral si Lukerdek až podezřele rychle. Strach z dračího prarodiče byl asi větší než jeho nechuť k tréninku.

„Fajn, takže právě teď začíná tvoje individuální lekce, Lukerdeku,“ kývla na dráčka Kornjefa.

Během hodiny proháněla nejen jeho, ale i jeho dvě deruvi. Vlastně to nakonec byla docela legrace. Akorát když skončili, Lukerdek málem vláčel svá malá křídla po zemi. Fňukal, jak ho bolí všechny svaly. Při večeři mu navíc ostatní dráčci vyčítali, že mezi ně nepřivedl svou deruvi, co umí tak hezky vyprávět.

Pro dívky však měla Lukerdekova mimořádná lekce jednu nečekanou výhodu. Večerní dovádění tentokrát trvalo ani ne půl hodiny. Pak dalo mládě přednost odpočinku a Hančinu vyprávění.

„Jdu se ještě trochu proletět na prkně,“ využila Hanka příležitosti, když jejich svěřenec tak neobvykle brzo usnul, „nechceš si vyrazit se mnou?“

„Ani náhodou! A dej na sebe pozor, venku už je tma.“

Hanka si oblékla svou nejteplejší vestu a rozlétla se směrem na vyhlídku. Doufala, že tu nikoho nepotká. Touhle dobou by po rozhledu zatoužil leda blázen. Těch pár světel a hvězd nestálo za námahu. Hanka se usadila na závětrné straně a užívala si vzácnou chvíli samoty. Potom opatrně zkontaktovala Plama.

„Sestřičko, jsi v pořádku?“ staral se její dračí přítel.

„No, v poledne mě trochu namíchnul jeden zdejší mág, ale za drzost mě snad nepopraví,“ zasmála se.

„Ani nevíš, jak rád bych tam byl s tebou.“

„Hele, Plame, taky jsi jako malý nesnášel výuku létání? Lukerdek má k tréninkovým hodinám tak zoufalou nechuť, až je mi ho líto.“

„Pokud si dobře vzpomínám, soutěž v mávání křídly na čas se mi ani dost málo nezamlouvala. Ale plachtění jsme jako malí milovali. Kvůli tomu jsme byli dokonce ochotní trénovat i svaly křídel.“

„Jaké plachtění?“

„Učitel nás přemístil na nějaký vysoký hřeben, odkud jsme se jen odrazili, roztáhli křídla a plachtili určeným směrem. Tu nádheru, nemuset mávat křídly, a přesto letět, tu si vybavuju ještě dnes.“

„To by se možná zdejším dráčkům taky líbilo. Zkusím se zeptat Kornjefy, jestli by jim nezpestřila hodinu.“

„Jak jsi říkala její jméno?“

„Myslíš Kornjefa?“

„Máš na mysli růžovou, myslím hodně sytě růžovou dračici?“

„Copak ty ji znáš?“

„No... Jednou už jsem ji viděl. Je moc sympatická.“

„To souhlasí,“ usmála se sama pro sebe Hanka. Zatím ještě nikdy neslyšela Plama, aby některého z draků označil za moc sympatického.

„Jinak ten papírek, co mi předevcírem ukázal Sváťa, mě lehce znepokojuje. Lidé by o existenci načrtnutého přístroje vůbec neměli vědět. Je podezřelé, že se o něj tvoji spolužáci zajímají. Nemusí to nic znamenat, ale mohlo by. Takhle na dálku se mi o tom nechce mluvit. Sváťa ti po prázdninách řekne víc.“

„Ty mě napínáš, Plame.“

„Ne. Jen jsem opatrný. A ty bys měla být také.“

„Máš pravdu. Asi bychom měli komunikaci zkrátit.“

„Rád jsem tě slyšel.“

„A já tebe,“ ukončila hovor Hanka a ještě chvílku se snažila užívat si doznívající pocit vzájemného přátelství. Beze spěchu naskočila na prkno, oblétna lázně druhou stranou a zamířila k Bohantyrovu příbytku. Do postele vklouzla dřív, než se starý drak vrátil domů.

Ráno obě dívky nešetrně vzbudil drsný dračí hlas.

„Vstávejte, deruvi, musíme si promluvit! Okamžitě se dostavte k Lukerdekovi!“

„Co se děje?“ vyděsila se Lída.

„Rychle se oblékni, Bohantyr nás volá,“ pobízela ji Hanka, „chce s námi mluvit. Asi kvůli tomu včerejšku.“

„No nazdar!“ vyletěla z postele její mladší kamarádka a byla oblečena rychleji než Hanka. Obě poslušně naklusaly k audienci.

„Včera v poledne jste prý kvůli nějaké hlouposti vyvolaly konflikt s Kvidem,“ dračí hlas v klenutém prostoru skoro burácel.

Hanka postoupila kupředu: „Za to můžu já. Ale o žádnou hloupost se nejednalo. Vyměřený trest pro naši spolužačku byl nespravedlivý a zbytečně krutý.“

Odhodlaně se zamračila. Nehodlala se před drakem ponižovat ani prosit za prominutí.

„Prý jsi Kvida dvakrát poslala k zemi,“ natočil Bohantyr hlavu tak, aby na dívku hleděl zblízka.

„Zkoušel uhodit i mě. Naštvala jsem se.“

„Všichni draci se tím večer královsky bavili,“ zazubil se náhle Bohantyr. Ale když se zazubí velký zelený drak, moc legračně to zblízka nevypadá. Hance několik vteřin docházelo, že jí drak právě místo vynadání složil poklonu.

„Kvido je hnusný, nepříjemně sebevědomý náfuka,“ pokračoval Bohantyr, „nemám ho rád, takže mu nářez, co od tebe dostal, ze srdce přeju. Ale vzhledem k tomu, že si Kvida ocejchovala zdejší nejmocnější dračice, její syn Pertinah mi naznačil, abych vás za ten incident nějak viditelně potrestal. To mu bohužel nemohu odmítnout, proto jsem rozhodl, že dnes a zítra si musí Lukerdek celé dopoledne hrát bez vás, a vy dvě v tu dobu budete za trest pomáhat v dračí kuchyni, kde připravují jídlo pro mláďata. Chce k mému rozhodnutí někdo z vás něco dodat?“

„Že mi uvaříte něco dobrého, že jo?“ rozzářil se Lukerdek.

„Podívat se do zdejší kuchyně pro nás jistě bude zajímavý zážitek,“ pokrčila s úlevou rameny Hanka. Tenhle druh trestu byla ochotna bez námitek přijmout.

„A teďka mi tu včerejší událost ještě jednou a pěkně dopodrobna vyprávěj,“ mrkl Bohantyr spiklenecky na Hanku. Aha, proto nás vzbudil tak brzo, zasmála se v duchu a rozhodla se dopřát drakovi trochu zábavy a uspokojit jeho zvědavost.

Vylíčila mu událost se všemi detaily, jež dokázala postřehnout. Drak si občas vyžádal i Lídin a Lukerdekův komentář, takže se celé povídání nakonec protáhlo mnohem déle, než čekali.

„Asi se tu odnaučím snídat,“ vzdychla Lída, neboť jako obvykle doprovodily dráčka k jeho rannímu jídlu s kručícím žaludkem. Jakmile dojedl, všechno umyly, poslaly ho, aby si šel hrát s ostatními dráčaty, a obě zamířily za lidmi ve zdejší kuchyni.

Hanku překvapilo, že jich tu pracuje jen pět. Kuchyně se podobala řeznické provozovně. Jeden chlapík přinášel kusy dobytčat, další je vykostil a tři ženy maso krájely na kousky ve velikosti lidské pěsti.

„Á, naše pomocnice dorazily,“ usmála se nejbližší žena a opláchla si ruce ve vědru pod stolem, „tak tedy vítejte v dračí kuchyni pro mrňata.“

Dívky pozdravily a trochu znechuceně pokukovaly po pultech se syrovým masem.

„Žádný strach, děvčata,“ zasmála se kuchařka, když viděla, s jakou nelibostí se rozhlížejí, „přepustíme vám tu příjemnější část práce. Táhle u pultu budete krájet zeleninu, ve které se maso pro dráčata nakonec obalí.“

Žena hrábla do police a podala jim zástěry. Vzápětí vyfasovaly velké nože a tři koše naplněné různými druhy zeleniny.

„No vida, naše hrdinky si přišly odpracovat trest,“ ozval se náhle za nimi jízlivý hlas. Ve dveřích stál malý mužík neurčitého věku s rukama založenýma za zády. Hleděl na ně téměř výsměšně a kuchařka, která přistrčila na pult před dívky prkénka a mísy, sklopila hlavu a urychleně se odsunula zpět na své místo u masa.

„Někdo si možná myslí, že je služba v kuchyni dostatečnou poučkou, ale já to vidím jinak. A nejen já...“

Pomalou přistoupil k Hance a přitáhl si ji těsně k sobě za zástěru, již si právě zavazovala: „Takže si dovolím ti dát malou radu. Vypadni z Pasteku, a to co nejdřív. Jinak by se ti mohlo přihodit něco velice

nepříjemného. A věř mi, že ani tvoje slavná magie tě neochrání. Kruh doporučí, abys byla za své naprosto nevhodné chování vyloučena ze školy. Rozumíš?!“

Hančin pohled potemněl do té míry, že ji muž raději pustil a o krok ustoupil. Ale vyhrožovat nepřestal: „Stačí jediné sebemenší pochybení a budeš z města vyhoštěna dřív, než stačíš mrknout! Takže jestli chceš zůstat, je tvou jedinou šancí se co nejdřív Okem vyvolenému Kvidovi pokorně omluvit a požádat ho o odpuštění. Jinak...!“

Hanka se silou mocí držela, aby na toho zakrslého chlapa nezačala ječet. Zlostně se kousala do rtu a polykala všechna slova dřív, než se jí prodrala na jazyk. Chce-li i nadále střežit Lídu, nesmí způsobit další konflikt. Přítomní kuchaři vůbec nezvedli hlavu od své práce a v Lídiných vykulených očích se zrcadlilo pohoršení. Mužík už se však jen nadřazeně ušklíbl a důstojně odkráčel z kuchyně pryč.

Hanka si zuřivě upravovala zástěru, aby zamaskovala svůj nedostatečně ovládnutý vztek.

„To je ale drzost! Jak si ten chlap může dovolit vyhrožovat?“ šermovala Lída rozhořčeně nožem na zeleninu. „Měla jsi ho poslat... ty víš kam.“

Hanka mezitím rozdýchala nejhorší příval adrenalinu a konečně se na kamarádku dokázala podívat s náznakem úsměvu.

„Nechci, aby mě vyloučili ze školy,“ popadla fialovou řepu a mrskla s ní na prkénko, „navíc si myslím, že mě tenhle skrček přišel seřvat hlavně proto, aby si Kvido před zdejšími kuchaři zachoval tvář a autoritu.“

„Nepůjdeš se mu omluvit?“

„A za co?! Nebudu se přece pokořovat před nějakým sadistickým zvrhlíkem,“ vybíjela si Hanka zbytky vzteku na dalších porcích řepy.

Lída nešikovně zabořila nůž do zelné hlávky. Zpočátku jí krájení moc nešlo, hned bylo vidět, že doma v kuchyni nepomáhá. Ale učila se rychle. Musely sebou hodit. Zpracovat obsah velikých košů do oběda byla docela makačka.

Ve chvíli, kdy si Lída na chvilku odskočila, se k Hance přitočil chlapík, co do kuchyně donášel velké kusy syrového masa. Na tváři měl krvavou šmouhu, jak si otíral pot.

„Přijď za mnou o půlnoci k amfiteátru. A vezmi si s sebou své supervolonové prkno. Rád bych se s tebou trochu proletěl.“

Hanka se po něm nechápavě podívala. Umazaný, rozcuchaný, moc důvěryhodně zrovna nepůsobil. A proč se s ní chce sejít? Snad ne rande? Sjela ho opovržlivým pohledem.

„Neboj se. Umeju se a budu se chovat slušně. Nic, co bys nechtěla, slibuju. Jenom pár minut pokecáme.“

Hanka už se nadechovala k odseknutí, ať se nenamáhá a jde to zkusit jinam, když dodal: „Jo, a až budeš zase ve škole, pozdravuj ode mě Gemsika Rohana. Prej k němu chodíš, jak jsem slyšel.“

„Ty ho znáš?“ udiveně si ho ještě jednou prohlédla.

„Večer ti řeknu víc. Momentálně nemám čas. Musím makat,“ vyzývavě na ni mrkl a vrátil se ke své práci. Teď na Hanku dolehlo ještě větší dilema. Má na schůzku jít? A jestli ano, má o ní říct Lídě? Ten mladík vyloženě čekal na chvíli, kdy její kamarádka nebude poblíž. Sice nepožadoval, aby držela jazyk za zuby, ale kdoví. Musí si to nechat projít hlavou.

Dračí oběd tentokrát Lukerdekovi chutnal, což pro dívky znamenalo, že se v následující hodině stihly v klidu najíst i ony. Na kurz odpoledního létání poprvé za celou dobu zdejšího pobytu dorazil jejich svěřenec včas. Právě proto byli všichni zaskočení, když je Kornjefa opět požádala, aby se po hodině zdrželi.

„Ale dneska jsme přece neměli zpoždění,“ zahleděl se dráček vyčítavě na Kornjefu.

„Všimla jsem si,“ přikývla dračice, „ale to ještě neznamená, že jsi jedním včasným příchodem smazal všechny své dluhy.“

„Nevidíte, že ho bolí ramena,“ snažila se přimluvit Lída.

„A co kdyby si dneska pro změnu vyzkoušel plachtění?“ navrhla Hanka.

„Ještě nemá dost silná křídla. Let nepřipadá v úvahu,“ zamítla její nápad dračice.

„Stačí krátký úsek. Třeba támhle z toho hřebenu. Věřím, že by to zvládl nejen on, ale i ostatní dráčata,“ naléhala dál Hanka.

Rudá dračice chvíli přemýšlela. „No dobrá, vyzkoušíme si ho,“ přikývla a otevřela jim bránu nahoru na skálu.

Lukerdek byl z Hančina nápadu celý nesvůj. Kornjefa s ním několikrát nanečisto vyzkoušela správné držení křídel. Pak dráčka náhle a bez varování s pomocí magického nadlehčení hodila vpřed. Rázem se ocitl ve vzduchu a pokusil se neohrabaně mávnout křídly.

„Zachovej klid a nastav křídla, jak jsem ti řekla,“ zaslechla Hanka příkaz, vydaný na vlně dračí komunikace. Lukerdek poslechl a roztáhl celou plochu křídel. A to, co zpočátku vypadalo jako neohrabaný pád, se vzápětí změnilo na plynulý klouzavý let. Sice přistál o hezkých pár metrů jinde, než měl, a po dopadu na zem málem udělal kotrmelec, ale na první let si vedl celkem dobře. Hanka s Lídou jeho pokus sledovaly shora a měly obavy, jestli jim doma dráček nevynadá.

Kornjefa odlétla za ním. Netrvalo dlouho a Lukerdek znovu prošel její bránou nahoru na skálu, kde stály obě dívky. Hrnul se k nim jako velká voda: „Viděly jste mě? Já jsem letěl, já jsem to dokázal!“

„Byl jsi úžasný,“ jásala spolu s ním Lída a Hanka si tiše oddychla. Plam měl pravdu.

„No,“ zafuněla pobaveně Kornjefa, „úžasné je poněkud nadhodnocené slovo, ale jako první pokus to ušlo.“

„Zkusím letět ještě jednou,“ hrnul se ke kraji Lukerdek.

„Dobrá,“ souhlasila rudá dračice, „ale tentokrát už budeš muset odstartovat sám.“ A začala mu vysvětlovat, jakým způsobem se rozběhnout a odrazit.

„A vy dvě na nás zatím počkejte dole,“ otevřela dívkám bránu do parku.

Tentokrát mohly sledovat Lukerdekův pohyb vzduchem zezdola. Po odrazu měl sice dráček trochu potíže, než se mu podařilo křídla nastavit do správného úhlu, ale pak plachtil nádherně až skoro k nim. Byl velice spokojený, nadšený novým zážitkem a dobrou náladu přenesl i na rudou dračici. Milostivě je propustila a Lukerdek pospíchal, aby o svém letu pověděl ostatním dračím kamarádům, kteří zpovzdálí sledovali jeho doučování.

Skvělá nálada vydržela dívkám až do večere. Těšily se na klidnou chvíli u jídla, jenže nepostřehly zakrslého mužíka, který si Hanku

„vychutnal“ už v poledne. Nyní se dívkám postavil za záda a čekal, až si ho všimnou.

„Jejda,“ lekla se Lída, jakmile se nad ně naklonil. Muž však nejevil zájem o ni, nýbrž o Hanku.

„Dopřáváš si dlabanec místo snahy omluvit se?“ zamračil se na ni. „Ty si zřejmě neuvědomuješ, jaké priority je nutné dodržovat.“

Hanka jen pokrčila rameny a natáhla se k tácu pro další placku. Mužík ale tác hrubě odstrčil stranou: „A nejez, když s tebou mluvím! Postav se!“

Z toho už jsem vyrostla, pomyslela si Hanka rozhořčeně a ani ji nenapadlo poslechnout. Naprosto nechápala, kde bere tenhle nesympatický skrček právo ji sekýrovat.

Vtom se na druhé straně velkého kamenného stolu ozvaly rozčilené hlasy a dva muži se hlasitě pustili do hádky. Vypadalo to, že nemají daleko ke rvačce. Malý mužík se přestal věnovat Hance a bez meškání vystartoval k hrozícímu konfliktu.

Dívka se natáhla pro další placku, ale než na ni dosáhla, někdo ji chytil za loket a strkal ji pryč. Poznala mladíka z kuchyně.

„Rychle vypadni,“ šeptal naléhavě, „s ním není radno si zahrávat. Ztrať se mu z očí, než si na tebe zase vzpomene.“

„Copak oni...?“ kývla směrem k znesvářeným mužům.

„Jo, přesně tak,“ usmál se mladík, „poprosil jsem je, aby odlákali jeho pozornost a tys mohla zmizet. Tak už běž. A nezapomeň večer přijít.“

Vzaly to s Lídou poklusem k Bohantyrovu příbytku. Do apartmá snad za nimi ten protivný člověk nepřijde.

Večer, když se jim podařilo Lukerdeka uložit ke spaní, se Hanka rozhodla, že o své schůzce před Lídou pomlčí. Vykradla se ven, jen co kamarádka usnula. Bohantyr prozatím nedorazil, což jí usnadnilo situaci.

Mladík už na ni čekal a vystoupil ze stínu dřív, než došla k parku.

„Proč jsi chtěl, abych přišla?“ zeptala se podrážděně. „Vlastně ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Leon Frask. A chci s tebou mluvit hlavně proto, že trestuhodně podceňuješ svoji situaci. Včera večer jsem obdržel od Rohana vzkaz, abych ti byl v případě potíží nápomocen.“

„Proč se Rohan stará?“ podivila se Hanka.

„To opravdu nevím. Jen ti tlumočím, oč mě požádal. Jak tě pozoruju, asi bych ti měl co nejrychleji vysvětlit pár věcí. Jinak tu nevydržíš ani do konce týdne. Ale radši bych si promluvil jinde. Tady je zima. Vezmu tě do tepla a udělám ti výbornej čaj. Co ty na to?“

„Mluvit ano a čaj taky ano,“ opatrně souhlasila Hanka, „ale nic dalšího si od našeho setkání neslibuj.“

„Jak si budeš přát,“ zavibroval v jeho odpovědi náznak smíchu.

Naskočil na prkno před ni, aby mohl řídit směr. Po deseti minutách přistál u malé nenápadné jeskyně. Oba byli z letu pěkně promrzlí. Hanka cítila silné magické pole, vyzařující z masivu pod nimi.

Zavedl ji dovnitř. Ukázalo se, že má pohodlně zařízený příbytek. Hanka konečně odložila svou nedůtklivost. Leon ji obsluhoval s kamarádkou nenuceností a ani v nejmenším nenaznačoval, že by měl zájem o něco víc.

„Víš, tohle místo je výrazně magicky narušené. Existuje jen nepatrná pravděpodobnost, že by nás někdo poslouchal,“ vysvětloval, zatímco naléval vroucí vodu na barevnou směs bylin a květin.

„Máš to tu pěkné,“ ohřívala si dlaně o šálek s čajem a začínala být čím dál zvědavější.

Posadil se proti ní a přistrčil doprostřed stolu misku s jedlými semínky. „Ano, ale nemůžeme tu zůstat moc dlouho, abychom nevzbudili podezření.“

„Proč? Někdo tě sleduje?“

„Mě ne,“ zasmál se Leon, „ale ty jsi od včerejška středem pozornosti. Snažil jsem se vzbudit dojem, že tě balím. Rande by je nemělo zajímat. Nerad bych, aby zjistili, že stojím na tvé straně ve sporu s Kvidem. Jinak bych se tu jako sluha dlouho neohráł.“

„Co je vlastně ten Kvido zač?“

„Konečně správná otázka,“ usmál se mladík na Hanku. Usrkl trochu čaje a začal vysvětlovat.

„Kvido je nejvyšším šéfem lidské lázeňské komunity. Je nejvěrnějším služebníkem Zadrápnuté. Nevím, jestli jsi ji viděla, je to nejstarší dračice v Pasteku i v širokém dalekém okolí. V jejích

prackách se sbíhají nitky veškerého zdejšího života. I když oficiálním kápem zdejších draků je její syn Pertinah, podstatné záležitosti rozhoduje a řídí právě ona. Ona a její služebník Kvido se svou sestrou.“

„A kdo je ten mrňous, co se do mě navážel u večeře?“

„Kleofáš Chrbel. Na toho si dej obzvlášť velký pozor. Je nebezpečnější, než vypadá. Patří mezi Okem vyvolené, což mu poskytuje téměř neomezenou moc.“

„Okem vyvolené? Co to znamená?“

„Copak ty nic nevíš o Kruhu dračího oka?“

„Slyším o něm poprvé.“

„Aha. Tak já vezmu informace pěkně z gruntu. Kruh dračího oka je mystický řád, který významným způsobem ovlivňuje dění v Pasteku. Nikdo přesně neví, čemu všemu se Kruh věnuje, ale jeho šest nejvyšších představitelů všichni znají. Mají titul Okem vyvolení a běda každému, kdo se jim znelíbí.“

„Jako třeba já,“ ušklíbla se Hanka.

„Jako třeba ty,“ přikývl Leon a pokračoval, „pod jejich vedením pracuje v Kruhu další skupina řádných členů, jimž se říká Okem pojmenovaní. Kdo všechno mezi ně patří, je nejisté. Část jich působí v městské radě, jiní mohou pracovat v utajení. No a do třetice tu máme ty, co by do řádu rádi vstoupili, ale nemají zatím potřebné zásluhy. To jsou takzvaní Přistupující.“

„Berou každého, kdo se přihlásí?“ zajímalo Hanku.

„K nim se nejde přihlásit,“ zavrtěl hlavou Leon, „musí tě doporučit některý z Pojmenovaných. Přivede tě na rituál Předání světla dračího oka a ty se staneš Přistupujícím. Což ovšem ještě zdaleka neznamená, že zákonitě postoupíš mezi Pojmenované. Každý Přistupující má v podstatě rok na to, aby prokázal dračímu oku svou oddanost. Jsou-li jeho skutky uznány jako užitečné, je pojmenován a tím zařazen mezi stálé členy Kruhu. Pokud se nesnaží, je označen za bezejmenného a udělá nejlíp, když se urychleně z Pasteku odstěhuje. Jako odmítnutý totiž obvykle nedostane od městské rady povolení vůbec na nic. S bídou se pak užívá jako nejpodřadnější sluha.“

„Takže do Kruhu musí vstoupit každý, koho si vyhlédnou?“

„Naštěstí ne. Spousta lidí na pozvání odpovídá vyjádřením, že se ještě necítí dost vzdělaní či zkušení, aby přijali zavazující zodpovědnost. V takovém případě je Pojmenovaní nechají na pokoji, nebo je zkusí znovu oslovit za pár let. Rozhodně jde o lepší variantu než se ocitnout mezi bezejmennými.“

„A působí nějakí Pojmenovaní i ve škole?“

„Oficiálně ne. Nelze však vyloučit, že uvnitř pracuje někdo v utajení. Jestli kalkuluješ s tím, že na tebe ve škole Kruh nedosáhne, rád bych tě vyvedl z omylu. Dračí profesori i učitelé udržují s Kruhem neutrální vztahy. Nezapomeň, že i škola každou chvíli potřebuje od městské rady nějaké povolení.“

„Jestli jsem tě správně pochopila, říkáš mi, že proti nim nemám šanci...“

„Tak nějak. Ale kdyby ses veřejně omluvila, mohla bys změnit situaci ve svůj prospěch.“

„Cituješ profesora Rohana?“

„Ne. Tohle ti říkám já. Měla bys poslechnout Chrbelovu radu a Kvidovi se omluvit. Co ti těch pár slovíček udělá?“

Leon chvíli čekal, jak se Hanka na jeho radu zatváří. Ta však jen tiše usrkávala čaj a nic neříkala.

„Tělesného trestu se bát nemusíš. Je nepravděpodobné, že by k němu došlo,“ pokračoval dál v monologu, „neuděluje se bez souhlasu draka, který tě zaměstnává. A Bohantyr, jak ho znám, je velice rozumný drak. Není zaujatý proti lidem a nenechá si od nikoho poroučet. Nedá Kvidovi souhlas s bičováním. Podle všeho vyvázneš jen se slovním pokáráním. To je skutečně malá cena za možnost dál v klidu studovat. Uznej sama...“

„Musím si všechny důsledky pořádně rozmyslet,“ odložila Hanka prázdný šálek a zvedla se, „ale jsem ti vděčná za informace i za čaj.“

„Nechceš se u mě ještě chvíli zdržet?“ lákal ji Leon.

„Ne, díky. Už musím letět,“ vzala si své supervolonové prkno a vyrazila chladnou nocí k domovu.

Měla hodně o čem přemýšlet. Rýsovaly se před ní vlastně jen dvě varianty. Buď se omluví a možná ji nechají v Pasteku dostudovat aspoň tenhle ročník, nebo se vzepře, a dříve nebo později ji čeká

vyhoštění z města. Ochránci ji sem poslali s úkolem chránit Lídu. Měla by ke svému závazku přihlídnout a zachovat se zodpovědně. Což znamená vyzkoušet variantu s omluvou. Ale dál ji trápila pochybnost, zda našla opravdu nejvhodnější řešení. Vždyť se přece nemá za co omlouvat. Zachovala se správně a přiměřeně. Proč mají mít mocní pravdu, i když pravdu nemají? Proč se má pokořit před namyšleným surovcem? Není důležitější si zachovat sebeúctu? Nebo je vhodnější ustoupit a splnit úkol? Tohle dilema rozdíralo dívčino vědomí hůř, než by ji dokázala potrápiti zanícená tříska. Jak se rozhodnout? Jestli se opravdu chce stát ochránkyní, bude se nejspíš do podobných situací dostávat častěji. Bude muset potlačovat své osobní pocity a jednat v zájmu přiděleného poslání. Jak často bude nucena zapírat své přesvědčení? A dokáže to vůbec? Co by mi poradil R'íhan, zeptala se sama sebe. Určitě by odpověděl, ať naslouchám svému srdci. Jenže ani její srdce teď nebylo rozhodnuté. Má chránit Lídu, nebo zůstat sama sebou? Co by doporučil Plam? Asi aby zůstala věrná sama sobě. A Sváťa? Aby chránila Lídu. A Rafan? Aby našla způsob, jak zvládnout oboje. Rafan by určitě dokázal něco vymyslet, ale Hanku právě teď nic geniálního nenapadlo.

Usnout se jí podařilo až k ránu. Nebylo proto divu, že opět s Lídou zaspaly. Lukerdek byl otrávený, že si zas bude muset celé dopoledne hrát bez nich, a byl u snídani pěkně rozmrzelý. Pomoc v kuchyni tentokrát taky nepatřila mezi nejpříjemnější, protože musely loupat divně čpící cibulky a krájet je do smradlavého sosu. Jak se v poledne ukázalo, Lukerdek měl na cibulky stejný názor jako dívky, a plival sousta na všechny strany. Než ze sebe vydrhly všechny nevalně čpící sajrajt, zase na ně místo oběda čekalo jen pár zbytků. Pozitivní byl jen fakt, že se tam nepotkaly ani s Kvidem, ani s Chrbelem. Lída už překonala nejhorší strach ze supervolonového prkna a ve chvílích hrozícího časového skluzu se sebezapřením nastoupila a nechala se odvézt.

Odpoledne na hodině létání je čekalo překvapení. Kornjefa si s sebou přivedla dalšího růžového draka a mláďatům oznámila, že si dnes plachtění mohou vyzkoušet všichni zájemci. Jak se dalo čekat, žádný dráček nechtěl odejít, ani ten nejmenší. Kornjefa spokojeně

přikývla a odvedla je na jiné místo, než byli včera. Startovací skála byla nižší a měla lepší odrazovou plochu. Dole se vlnila písčité planina, velmi vhodná na přistání. Kornjefa dopravila své malé svěřence na vrchol a druhý růžový drak zůstal dole, aby dráčky ohlídal v případě neúspěšného letu. Lída a ostatní studenti z jejich školy se mohli usadit v písku a počkat, až přijde na řadu jejich svěřenec, aby mohli ocenit jeho šikovnost. Všichni nenadálého volna využili, aby si odpočinuli a popovídali.

„Já mám hlad, že bych jedla hřebíky,“ líčila Lída ostatním, jak skoro pokaždé zaspí a jak dnes obě dvě dopadly u oběda, který Lukerdekovi nechutnal. Teď už si s nadhledem dokázaly ze svých potíží dělat legraci. Jeden z kluků vylovil z kapsy svačinu a galantně ji Lídě a Hance nabídl.

„Odhaduju, že nás naši malí svěřenci nebudou dneska odpoledne honit parkem jako obvykle, tak tolik nevyhládnou,“ zasmál se, když mu děkovaly.

Pro dráčky bylo plachtění malým svátkem. Každý z nich chtěl létat tolikrát, kolikrát jen to půjde. Konec kurzu uvítali na rozdíl od ostatních dnů s velkou lítostí. Dotírali na Kornjefu, že chtějí stejný program i příště. Ta však jen zavrtěla hlavou a prohlásila, že plachtění přijde na řadu nejdřív až za tři dny, ale jen tehdy, prokážou-li dráčci patřičnou snahu trénovat křídelní svaly. Malí letci mumlali zklamáním, ve vzájemné dračí komunikaci si však umiňovali, že se musí hodně snažit, aby na létání došlo co nejdřív.

„Tomuhle se zatím nedá říkat létání,“ vlídně podotkla rudá dračice, „jedná se jen o základy plachtění. Samotné létání je mnohem, mnohem lepší a máte se na co těšit. Na to ale drak potřebuje náležitě vytrénované svaly, aby patřil mezi nejsilnější a nejhbitější letce. Magií se sice dá pohyb ještě o něco vylepšit, ale základem je dobrá kondice. Proto je trénink tak důležitý.“

„Teď, když jsme zkusili plachtění, budeme posilovat, až se z nás bude kouřit,“ ujistil Kornjefu nejmenší dráček.

„Poslyš, nemohl bys nám přinést večeři, abychom nemusely ke stolu?“ oslovila Lída kluka, co jim dal svačinu. „Víš, otravuje nás tam jeden neodbytný skrček a asi by bylo lepší, kdybychom ho u jídla nepotkaly.“

„Vím, kterého myslíš. Je stejně protivnej jako Kvido,“ usmál se na Lídu oslovený kluk, „to se dá snadno zařídit. Počkáte kousek stranou. Když tam bude, přinesu vám jídlo. Pokud ne, přijdu vám říct, že je čistý vzduch, a najíte se s ostatními.“

Jakmile Hanka s Lídou osaměly, poklepala Hanka kamarádce uznale na rameno: „Prima nápad!“

Lídu její pochvala viditelně potěšila.

„Myslím, že k drakům za námi dolezat nebude. Stačí se mu vyhnout v době jídla a jeho řeči nám nebudou kazit den,“ konstatovala spokojeně a Hanka jí musela dát za pravdu.

Díky jejímu nápadu se ani během soboty neseťkaly s nikým, kdo by chtěl na Hanku naléhat, aby se Kvidovi omluvila. Na hodině létání dráčci trénovali ochotněji a usilovněji než obvykle. Potom sebou unaveně plácli do usychající trávy a Lukerdek za souhlasného mručení kamarádů požádal Hanku o pohádku.

Jak se zabrala do vyprávění a soustředila se na doprovodné efekty, ani si nevšimla, že se za její záda mezi naslouchající vplížil i Bohantyr. Jeho přítomnost zaznamenala až na konci příběhu.

„Moc hezké,“ ocenil její vyprávění starý drak, „jsem rád, že se o Lukerdeka tak pěkně staráte. Svůj volný den si opravdu zasloužíte. Přišel jsem, abych vám otevřel bránu do Pasteku, jestli chcete.“

„Opravdu?“ rozzářila se Lída. „Skoro jsem zapomněla, že je zítra neděle.“

„Ale znám jenom pastecké tržiště, jestli vám to nevadí.“

„Nevadí,“ rychle souhlasila Hanka, „mám s sebou prkno, takže se domů dostaneme bez problémů.“

„Výborně,“ přikývl Bohantyr, „na stejném místě si vás vyzvednu zase v pondělí ráno v osm. Souhlasíte?“

Obě dívky nadšeně přikývly, jen Lukerdek vypadal maličko smutně.

„Vždyť s tebou budeme ještě celý příští týden,“ pohladila ho Lída jemně po nozdrách a ještě jednou se za ním ohlédla, než prošla bránou, kterou jim starý drak vykouznil.

Hanka svou kamarádku dopravila na prkně domů, ale nezdržela se. Těšila se na tiché podkroví, které bude mít celou neděli jen sama

pro sebe, jíst bude moci, kdy ji napadne, a ráno si parádně přispí.

Původně chtěla celý den prolonošit, ale už před polednem ji nicnedělání přestalo bavit, a rozhodla se pro částečné přemístění nábytku, aby byl obytný pokoj hezčí a útulnější. Jak postrčila knihovnu víc do rohu, pocítila najednou, jak se o ni otřela utajená magie. Ne nadarmo ve škole trénovala odhalování skrytých vlastností. Navíc tohle maskovací kouzlo bylo provedené jen tak halabala. Nepotřebovala ani minutu, aby objevila skulinu ve dřevě a kus prkna, který se dal vysunout. Za ním se ukrýval vlhkem zkrabacený sešit. Opatrně ho vyndala a položila na stůl.

Byl nadepsaný úhledným školním písmem. Stálo tam: Odhalená tajemství shromáždil Huk.

Otevřela desky a objevila mapu pastecké školy. Nechápala, proč patří mezi tajemství, a listovala dál. Následovalo několik mapek, patrně míst ve městě, neboť se jednalo o náčrty domů a ulic. Na jedné z dalších stránek byl namalován nádherný vzrostlý strom. Za ním se řadilo pár kreseb z přírody a podivný rozlehlý sad. Otočila list a poznala ústřední prostor lázní. Následovalo několik obrázků skal a na předposlední stránce bylo uprostřed skalní stěny namalované dračí oko. Pokrčila nad sešitem rameny a nechala ho ležet na stole. Třeba bude zajímat Sváťu, až se vrátí.

Večer vypadal podkrovní byt čistě a útulně. Hanka se spokojeně uvelebila s knihou v křesle. Z jejího úmyslu číst si ale nakonec nebylo nic. Začala totiž znovu přemýšlet o dalším týdnu v dračích lázních.

Omluvit se Kvidovi, nebo neomluvit? Zatím se konečnému rozhodnutí úspěšně vyhýbala. Zahleděla se na bílý flíček na svém prstenu, který stvrzoval její přísahu ochráncům. Jestli má dovést svůj zdejší úkol ke zdárnému konci, měla by asi potlačit své pocity a udělat všechno tak, aby mohla zůstat na škole. Měla by poslechnout hlas rozumu, zatnout zuby a zachovat se zodpovědně. Už přece není žádné dítě, aby vykřikovala do světa: Tohle chci a tohle nechci. Nyní má úkol. Když se omluví, bude ho moci splnit. Jestli však ty, kdo jí dali svou důvěru, kvůli hloupé omluvě zklame, bude v jejich očích vypadat jako neschopná malá holka. Ač se tomu

všechny její instinkty bránily, rozhodla se Kvidovi omluvit. Vůbec se na návrat do dračích lázní netěšila.

V pondělí v osm hodin si je Bohantyr vyzvedl a v deset už měly obě dívky pocit, že jejich volný den byl jen prchavým snem. Zapadly do obvyklého kolotoče povinností, jako by je dělaly odjakživa.

V poledne Hanka Lídě oznámila, že už se schovávat nebude, a až potká Kvida, že se mu přece jen omluví, aby byl klid.

„Ty člověku zkazíš každou radost,“ byla její kamarádka zklamaná, že plánovaný spiklenecký komplot kolem jídla nebude pokračovat.

Jako naschvál celé dva dny Hanka mohutného nepříjemného chlapíka ani nezahlédla. Náhodou na něj narazila až ve středu u večeře. Muž jí zastoupil cestu a jeho pohled vyjadřoval všechno možné, jen ne vlídnost.

„Dobrý večer,“ řekla Hanka a sbírala síly k vyřčení své omluvy. Než se ale stihla nadechnout, Kvidovi skoro zbělely klouby, jak zuřivě svíral pěst kolem rukojeti svého bičíku.

„To ani náhodou, ty pýchou zaslepená mrňavá hnido,“ odsekl vztekle, „ty urážko dračího oka. Ještě jsi nepochopila, že máš zmizet tam, odkud jsi přišla?! Máš tu drzost se sem vrátit a oslovit mě, aniž bys lízala prach u mých nohou?!“

„Ale...“ chtěla se dotčeně ohradit dívka. Jenže mohutný chlap nevypadal, že by ji chtěl pustit ke slovu.

„Nechápu, že tě ještě Bohantyr s ostudou nevyhnal pryč. Myslíš si, že jsi bůhvíco? Tvoje hloupé manýry tě brzo přivedou do problémů. Každý drak, kterého potkáš, se tě bude štítit...“

Hanka náhle ucítila nepatrný magický dotek. Přesně na tyhle jemné skryté čáry byla od chvíle, kdy ji Pohromakové trápili upířím cucem, dost alergická. Vnímala, jak jí Kvido podsouvá magické ovlivnění. V jeho kouzle bylo cosi záluďného. V první chvíli se zdálo, že jí chce nenásilně vylepšit náladu, ale za prvním dojmem bylo navázáno něco dalšího, podstatně horšího. Zaštitila svou mysl a ztratila poslední zbyteček odhodlání se omluvit.

„...každému drakovi, kterého potkáš, budeš smrdět hůř, než...“ pak Kvidovi došlo, že už nemá šanci kouzlo dokončit, protože Hančiny štíty byly na mužovy schopnosti příliš silné. Zarazil se

a zaváhal. V hloubi duše si uvědomil, že by opět mohl narazit a při otevřeném konfliktu utrpět další veřejně sledovanou porážku. Měl tolik soudnosti, aby v magickém útoku nepokračoval.

„Nestojíš mi za čas, který tu s tebou ztrácím,“ odstrčil ji z cesty a s toporně vztyčenou hlavou odkráčel pryč. Tohle už nedokáže spravit žádná omluva. Hance se ulevilo. Její dilema za ni vyřešila Kvidova arogance a záludnost. Pasoval se do role regulérního nepřítele, a co se odehrálo, nedalo se žádným způsobem vzít zpět. Ten fakt jí zcela nelogicky vylepšil náladu. Ať bude následovat cokoliv, nyní už nebude muset potlačovat ani svou nechuť, ani instinkty. Jako by znovu našla sama sebe. S chutí se najedla a Lídiny soucitné pohledy jí připadaly legrační. Ostatní sloužící se od ní začali nenápadně odtahovat. No a co? Stejně už zbývají pouhé tři dny.

Ještě téže noci ji ze spánku vyrušila dračí komunikace. Jakmile ucítila její dotek, vyděsila se, že se něco přihodilo Plamovi. Ale tohle nebyl její dračí kamarád.

„Uklidni se, dívko, všechno je v pořádku, nic mimořádného se neděje,“ oslovil ji Bohantyrův mentální hlas, „jen jsem tě chtěl požádat, aby ses u mě na chvíli zastavila.“

Ten má nápady, pomyslela si rozespale, když se hrabala z postele a zívala na celé kolo. Tiše se vyplížila, aby nevbudila Lídu, a s trochou zvědavosti vyhledala starého draka.

„Posaď se,“ vyzval ji. Vzhledem k tomu, že tu nebyla jediná židle, vzala za vděk podlahou.

„Víš, původně jsem vás přijal, abych Lukerdeka trochu zabavil a mohl dát chůvě na pár dní volno,“ pokračoval drak, „nečekal jsem ale, že budete tak dobré. Máte na mého svěřence až neuvěřitelný vliv. Nejenže si vás oblíbil, on vás dokonce začal respektovat. To v jeho případě považují skoro za malý zázrak. Navíc ho tvojí zásluhou začaly bavit i hodiny létání. Co dodat? Jsem s vámi spokojen.“

„Díky,“ rozpačitě zareagovala Hanka. Že by ji Bohantyr tahal z postele jen kvůli téhle pochvle? Nanejvýš nepravděpodobné... Zvědavě přemítala, co má starý drak za lubem.

„Většina žáků školy sem přichází s nadějí, že si vyslouží dračí cejch. Jsem ochoten stát se tvým patronem a tuhle čest ti prokázat. Jestli o cejch stojíš a nemáš-li už jiného patrona z našich řad, jsem připraven tě označit jako dračího služebníka a dosvědčit tvou způsobilost.“

Hanka zalapala po dechu... Tohle by ji ani ve snu nenapadlo. Co teď? Neurazí se Bohantyr, když ho odmítne? Jak z nabídky vybruslit, aniž by ho rozhněvala?

„To je opravdu... promiňte, jsem z té pocty trochu vedle,“ hledala Hanka narychlo slova, „oceňuji vaše šlechetné gesto. Pro mě byl zdejší pobyt hlavně velice zajímavou zkušeností. Nečekala jsem, že... Já...“

„Nic ti nevnucuji,“ usnadnil jí situaci starý drak, „můžeš si všechno v klidu rozmyslet. Dračí cejch je pocta i závazek. Je dobré si ujasnit, zda o něj máš, či nemáš zájem. Kdybys došla k názoru, že o cejch stojíš, víš, kde mě hledat. Moje nabídka stále platí.“

„Moc si jí vážím,“ oddechla si dívka, že nebude muset draka odmítnout rovnou, „jako patron byste se mi opravdu zamlouval, ale o dračím cejchu jsem zatím neuvažovala. Děkuji za čas na rozmyšlenou, který jste ochoten mi poskytnout.“

Až když byla zpět v posteli, uvědomila si, jak velké měla štěstí, že Bohantyr její váhání vyhodnotil jako zodpovědné chování a ne jako urážku. Jak znala draky, většina z nich by tolik ohleduplnosti neměla.

U snídaně se dívky znovu setkaly s opatrnou odtažitostí služebnictva. S Lídou mluvili normálně, ale Hance se všichni viditelně vyhýbali.

Naštěstí se její konflikt s Kvidem ani v nejmenším nepromítl do vztahů s Lukerdekem. Malý dráček byl každým dnem příjemnější a vstřícnější. Už ani jednou nezmeškaly jeho vinou žádné jídlo, při krmení neprskal omáčku všude kolem sebe, a dokonce občas poslechl, když ho napomenuly, aby se zklidnil.

V sobotu měly obě dívky v očích slzy, neboť si uvědomily, že se s ním musí rozloučit. I dráček se tvářil smutně a žadonil, aby u něj zůstaly napořád. Až teprve po Bohantyrově zavrčení, aby se choval jako drak, přestal Lukerdek škemrat. Jeho oči však mluvily za něj.

Bohantyr jim opět otevřel bránu do Pasteku, jinak by dívky musely čekat až do neděle, až bude končit domluvená služba i jejich spolužákům. Drak jim věnoval několik překrásných drahých kamenů a prohlásil, že se nejedná o mzdu, ale spíš o poděkování za péči o Lukerdeka. Když Lída prošla bránou, starý drak ještě na okamžik Hanku zadržel a podal jí navíc jeden kámen. Držela v dlani hrubý neohlazený nerost až neuvěřitelně nasáklý magií.

„A tohle máš za to, že jsi mi pomohla vyhrát sázku,“ mrkl na ni téměř spiklenecky.

„Sázku?“ zarazila se Hanka.

„Vsadil jsem se, že se Kvidovi neomluvíš.“

„Asi na mě moc draků nesázelo, co?“ zasmála se Hanka.

„Jen já a Kornjefa,“ potvrdil její odhad Bohantyr.

„Málem jste prohrál. Chtěla jsem se omluvit,“ pokrčila dívka rameny.

„Tss,“ syknul posměšně drak, „máš v sobě něco dračího. Takovému protivnému namyšlenci by ses podle mě omluvit nedokázala. Přeji ti šťastný let.“

„Šťastný let i vám,“ rozloučila se Hanka a prošla bránou do Pasteku za svou kamarádkou, která ji už netrpělivě vyhlížela.

Lídino tajemství

Sváťa se z prázdnin vrátil už v sobotu večer. Jako by se s jeho příchodem celý podkrovní byt rozzářil. Vtrhl dovnitř rozesmátý, s velkou taškou sušenek, oříšků, ovoce a čokolády. Odhodlaně svoje zavazadlo bránil před Hankou, která do něj hned chtěla nahlédnout. Milostivě jí na uvítanou přídělil jednu čokoládu, ovoce vyndal na mísu a zbytek zásob křečkovsky uschoval do své ložnice.

„Myslel jsem, že nemáš sladké ráda,“ překvapeně sledoval, jak v kamarádce darovaná čokoláda rychle mizí.

„Na rozdíl od tebe,“ olízla si prsty, „jsem dva týdny téměř hladověla.“

„U draků ti nedali najíst?“ zarazil se a nebyl si jistý, zda si z něj Hanka neutahuje.

„No, občas se společné stolování komplikovalo,“ pokrčila rameny a začala vyprávět. Sváťa pozorně naslouchal, a než domluvila, doběhl ještě pro jednu čokoládu a oříšky.

„Promiň, to jsem netušil,“ přistrčil omluvně dobroty před Hanku. Potom začal pro změnu vyprávět on, co je nového doma a v Santareně. Když Hanka vyzvídala, co jí vzkazuje Plam, Sváťa jen s úsměvem zavrtěl hlavou: „Kdepak! Tohle ti povím až zítra, protože bychom jinak ani nešli spát. Ty jsi měla dneska náročný den a já taky. Takže vydrž, všechno se včas dozvíš.“

„To není fér mě takhle napínat,“ udělala na něj ublížený kukuč, avšak nezlobila se. Měl pravdu. I ona se nemohla dočkat své pohodlné postele. A představa, že může zítra vstávat, až se jí bude chtít, v ní vzbuzovala téměř euforii. Jak málo někdy stačí k tomu, aby se člověk cítil šťastný.

Nedělní ráno si zasloužilo své jméno. Venku bylo mrazivo, ale uvnitř se teplota díky magii zdejšího domu držela na velmi příjemné hladině. Sice si mohli zapálit oheň v krbu, když měli chuť koukat do plamenů, ale kvůli teplu to potřeba nebylo.

„Chceš snídani do postele?“ zatůkal na ni Sváťa. Chvíli o jeho nabídce velice vážně uvažovala, jenže pak vyskočila a rychle se

oblékla. Lépe se jim bude mluvit u stolu.

Sváťa začal o setkání s Plamem vyprávět ještě s plnou pusou.

„To víš, chtěl o tobě vědět úplně všechno, když si tenhle školní rok nemůžete povídat jako obvykle. Postupně jsem mu vylíčil, na co jsem si vzpomněl, a na závěr jsem se vytasil s tím okopírovaným obrázkem domitoroskopu. Plam z něj taky nebyl dvakrát moudrý, ale slíbil mi, že se zkusí zeptat.“

„A koho?“

„Jednoho dračího archiváře. Prý na něj musel použít drobnou magickou motivaci, aby ho přiměl mluvit.“

„No jo, jemná kouzla Plam ovládá skvěle,“ zasmála se Hanka, „ostatní draci jsou zvyklí na drsnou magii a jeho nenápadných specialit si obvykle ani nevšimnou.“

„Podle toho, co archivář říkal, je domitoroskop zařízení, které v případě potřeby dokáže najít Pána pokladů.“

„Najít Pána pokladů? Co je to za blbost?“ podivila se Hanka. „Copak on se před ostatními schovává?“

„Víš co? Začnu pěkně od začátku podle Plamova vyprávění,“ dopil Sváťa kakao a hned pokračoval. „Současným pánem draků je Habeturdeur. Poté co zvítězil nad svým předchůdcem, žil prý nějakou dobu celkem klidně na území svého rodného hnízda. Jenomže jak šel čas, začali za ním přicházet mladí silní draci, aby si s ním změřili své síly. Pár jich zabil, ale tím si nepomohl. Přilétali stále další a další. Znechucený vládce draků se proto odstěhoval a usídlil se stranou od ostatních. Bohužel ho ti, co s ním chtěli bojovat, vždycky našli. Což ho našťvalo do té míry, že se začal skrývat. Jenže proti tomu oficiálně protestovalo několik dračích hnízd. Prý by Pán pokladů měl být k zastížení vždy, když je třeba projednat něco důležitého. Jako vládce draků bys měl vládnout, a ne se schovávat, říkali mu. Proto Habeturdeur vymyslel domitoroskop a nechal ho v opatrování svému rodnému hnízdu. Ale opět se našel nějaký náfuca, který domitoroskop ukradl, aby mohl vyzvat Pána pokladů na souboj.“

„Koukám, že se vládce draků nenudí,“ ušklíbla se Hanka.

„Vid'? Podle archivářova názoru je současný Pán pokladů inteligentní drak s vysoce vyvinutým sedmým smyslem. Proto

domitoroskop zdokonalil a vytvořil celkem třináct kousků. Na dračím shromáždění je rozdal tak, aby byl přístroj k dispozici v největších a nejdůležitějších lokalitách. Akorát upozornil draky, že pouze jeden z rozdaných přístrojů bude ukazovat na Pána pokladů. Ostatní budou zaměřeny na draky, kteří s ním nemají nic společného. Jeho podřízení zase měli tendenci reptat, avšak Habeturdeur je uklidnil, že jakmile někdo začne kterýkoliv z přístrojů používat, on se o tom zaručeně dozví a přijde se osobně přesvědčit, o jaký problém se jedná. Pokud ale domitoroskop někdo vezme z legrace nebo z rozmaru, může od něj očekávat nepříjemný trest. A jestliže s ním některý drak bude chtít zápasit o titul Pána pokladů, musí nejdřív prokázat dostatek inteligence a schopností tím, že ho i v těchto ztížených podmínkách dokáže najít. S tím ostatní souhlasili.“

„A co nákres? Ten taky udělal vládce draků?“

„Archivář tvrdil, že ne. Každý Uznáný starší samozřejmě ví, kde se nachází nejbližší domitoroskop a žádné vysvětlivky k němu nepotřebuje.“

„Hm, jenomže nákres musel vytvořit drak nebo někdo, kdo přístroj znal a viděl.“

„Nebo ukradli svitek přímo z dílny Pána pokladů...“

„Ale lidem přece domitoroskop k ničemu není.“

„Nezapomeň, Hanko, že někteří lidé tu slouží drakům. Třeba Hasan a jeho kamarádi pracují pro draka, který by rád objevil úkryt Pána pokladů.“

„Ale to by znamenalo, že ten drak ještě domitoroskop nenašel. Že ho možná teprve hledá.“

„...a ne oficiální cestou, protože to by ho hledat nemusel a normálně by se zeptal Uznáného staršího ze svého hnízda.“

„Nebo se mýlíme a jde jen o to, že kluci našli či ukradli zajímavý starý svitek,“ pokrčila rameny Hanka, „a ani netuší, co je na něm namalované.“

„Nebo tak,“ uznal Sváťa. „A kde jsi našla tohle?“ zaťukal prstem na sešit, který Hanka objevila minulou neděli.

„Ále, trochu jsem uklízela a našla při tom za knihovničkou primitivní skrýš. Asi patřil Herbichlovu vnukovi.“

„A co na něj říkáš?“

„Co by? Nějaké ručně kreslené mapky,“ pokrčila rameny.

„Mě z tebe klepne! Najdeš ve skryši učiněný poklad a ani se neobtěžuješ si ho pořádně prohlédnout,“ nechápal Sváťa.

„Odhalil jsi něco zajímavého?“

„Mimořádně zajímavého! Divím se, žes na to nepřišla sama. Úplně senzační objev! Chci si o něm s tebou promluvit. A možná i vyzkoušet.“

„Co vyzkoušet?“ nechápala Hanka.

„Copak nevidíš? Nejde jen o mapky. Když si je dobře prohlédneš magickým zrakem... No tak se přece dívej. Už vidíš symbol?“ Sváťa skoro nadsakoval nadšením, zatímco se Hanka vedle něj pokoušela soustředit na kresbu.

„Máš pravdu, vidím ho.“

„Ukaž. Něco mě napadlo,“ přitáhl si Sváťa sešit blíž k sobě. Opatrně se prstem dotkl mapky a vzápětí i šupinky na pásku svých hodinek. Hanka spatřila, jak na šupince zasvětélkoval nový, právě přenesený symbol.

„Senzace,“ dál se rozplýval kamarád, „s tímhle se dostaneme skoro všude. Už ani nebudeme muset používat hopsací sál... a chodit pěšky do města.“

„Nechodili jsme pěšky, máme tu přece prkno,“ dotčeně namítla Hanka, ale Sváťa ji vůbec neposlouchal a ťukal symboly jeden za druhým do své šupinky. U obrázku sadu se zarazil a vyhledal Hančin pohled: „Sem bych se velice rád podíval.“

„Proč ne. Můžeme to zkusit,“ nechtěla mu kazit radost.

„Jenom do sadu nakoukneme a hned se vrátíme,“ nedočkavě na podlaze vykouznil světelný kruh a pokynul kamarádce, aby do něj vstoupila. Sám ji následoval.

Ocitli se v rozlehlé zahradě. Stáli mezi křovím, které jako pás oddělovalo část se záhony od ovocného sadu.

„Tý jo, dračí ovoce,“ šeptal vzrušeně Sváťa, sotva se rozhlédl, „počkej, utrhnu si jeden plod.“

„Svrbí mě nepříjemně za krkem. Vsadím se, že tady bude hlídač,“ nervózně pátrala po zabezpečovacích kouzlech. „Neblázni,“ snažila se Hanka zarazit kamaráda, jenž právě uškubl kulatý plod

podobný malému melounu. Až ji tělo zabrnělo nečekaným přívalem magie.

„Rychle pryč! Mizíme,“ houkla na Svátu a bez váhání načrtla světelný kruh. Ani se pořádně nepodívala na symbol, který použila. Její kamarád magický poplach cítil také. Nezaváhal a s rozběhem hupsl do kruhu. Vmžiku vykroužila druhý a oba stáli na školním pozemku před Rohanovou dílnou.

„Kde to jsme?“ zarazil se Sváta. „Myslel jsem, že nás hodíš domů.“

„Možná sis nevšiml, ale já jsem si symboly ze sešitu opsat nestihla. Další část cesty je na tobě.“

„Tak jo,“ dotkl se Sváta své šupinky, jenomže světelný kruh se mu vykouzlit nepodařilo. Zkusil jiný symbol, bohužel se stejným výsledkem.

„Budeme muset pěšky,“ pokrčil nešťastně rameny.

„Zkusím nás přesunout aspoň k východu ze školy,“ dotkla se své šupinky Hanka. Na světelný kruh se však nezmohla ani ona. Zapátrala v paměti, kterým směrem je východ, když vtom se za nimi ozval drsný hlas.

„Ale, ale, copak tu naši studenti pohledávají v neděli?“

Trpaslík vypadal rozmrzele. Na pozdrav vůbec neodpověděl. Jen čekal na vysvětlení.

„Omlouvám se, pane profesore. Ve zmatku jsem použila šupinku a netušila jsem, že přesuny na školních pozemcích v neděli nefungují.“

„Ve zmatku povídáš? A copak to drží tvůj kamarád v ruce? Šálí mě zrak, nebo jde o dračí ovoce?“

„No, on... my... jaksi...“

„Předpokládám, že ho ukradl, protože na tržišti se neprodává. Takže se co nevidět mohu těšit na návštěvu strážců sadu. Nečekáte doufám, že budu skákat nadšením.“

„Ono se nesmí trhat?“ zaraženě obracel svou kořist Sváta a nakonec ovoce podal trpaslíkovi. Rohan plod prohlédl ze všech stran.

„No jo, už mu ke zralosti mnoho nechybí,“ konstatoval jakoby pro sebe.

„Ještě jednou se omlouvám,“ nevěděla Hanka, co říct. Pak rychle dodala: „Mám vás pozdravovat od Leona Fraska.“

Trpaslík přikývl, ale mračit se nepřestal.

„Dobrá, když už jste tady, pojdte na kafe a zákusek. Dejme tomu, že jsem vás na dnešek pozval k sobě domů, abych vám taky vyřídil jeden pozdrav. Od Zachariáše.“

Rohan odložil ovoce do kamenného výklenku a kývl, aby ho následovali. Prošli kolem jeho dílny dál do skal, kde po pohodlném schodišti sestoupili do zařízeného skalního doupěte. Trochu připomínalo obydlí jejich santarenského trpasličího přítele. Hanka si nemohla vzpomenout, zda v přítomnosti Rohana někdy vyslovila Zachariášovo jméno. Odkud ho asi zná?

Jako by trpaslík odposlouchával její myšlenky, odpověděl na otázku dřív, než ji stihla vyslovit nahlas.

„Využil jsem prázdniny k prohlídce Santareny a ubytoval se v Kouzelných zahradách. Zvláštní náhoda. Jak jsem zjistil, tamější hoteliér vás zná. Domluvili jsme spolu nějaký obchod s kameny a medovinou. Užitečná návštěva.“

Jestli Hanka profesora Rohana z něčeho nepodezírala, tak ze zájmu o turistiku. Zato si dovedla velice živě představit, že ho do Santareny zavedla zvědavost. Možná hledal jejího přítele, jemuž nejsou cizí falanské močály. Pokud toto slovní spojení patří výhradně do trpasličího slangu, bylo jasné, co Rohana přimělo k cestování. Trpaslíci žijící v lidských městech bývají obvykle zdatní obchodníci a není od věci se s nimi seznámit. Zvláště když jeden žije v Pasteku, kde je tak drahé.

„Neuvěřitelná náhoda, že jste potkal právě našeho známého,“ skočil Rohanovi na vějičku Sváťa, „je báječný a hodně nám pomáhá.“

„A má fantastickou medovinu,“ kývl jejich hostitel a šoupl před ně mísu s buchtami. Velikost buchet byla poněkud nadstandardní. Ač na ně měla Hanka chuť, rozhodně se necítila na to, aby některou z nich zkonsumovala celou.

„Dáte si kafe nebo horkou čokoládu?“ zeptal se Rohan.

„Čokoládu,“ vydechl nadšeně Sváťa. Hanka zapřemýšlela, jaká asi bude velikost hrnku.

„Já bych prosila jen nějaký malý šálek kávy,“ pípala nesměle.

„Jo šálek,“ zafuněl trpaslík a sáhl pro čtvrtlitrák. Před Svátu pak postavil cosi jako hrnec s čokoládou. Pozorovala kamaráda, jehož nadměrnost nádoby ani v nejmenším nevyvedla z míry. Navíc sáhl po buchtě. Šibalsky mrkl po Hance, ulomil z ní třetinu a tu jí podal.

Omluvně pokrčil rameny směrem k Rohanovi: „S ní je to těžký. Jí jako vrabec a jak ji znám, ani by kvůli tomu vaše buchtu neochutnala. Což by myslím byla škoda.“

Rohan jeho počínání nekomentoval, protože i on si právě ukousl pořádné sousto a labužnický ho zapíjel kávou. Jen jeho pohled o něco zvládněl, když viděl, jak mladíkovi chutná.

Někde v jejich blízkosti se zachvěla magie.

„Nenechte se vyrušovat. Tuhle návštěvu kalupem vyřídím,“ zdvihl se trpaslík a zamířil ke dveřím.

V minutě byl zpět a skoro se pochechtával: „No jo, hlídači. Vysvětlil jsem jim, že zabloudili.“

Posadil se zpět k nedojedené buchtě. Než do ní kousl, požádal Hanku, aby mu vyprávěla o konfliktu s Kvidem.

„Copak už o tom opravdu ví celé město?“ zachmuřila se, ale trpaslíkově žádosti vyhověla.

„Uzemníš nejmocnějšího muže zdejšího kraje a divíš se, že si o tom cvrlikají vrabci na střeše?“ ušklíbl se vesele profesor.

„Chtěla jsem se mu omluvit, ale nedal mi příležitost.“

„I kdyby ses omluvila stokrát, stejně by ti neodpustil,“ lokl si trpaslík kafe, „takhle ses aspoň neshodila před draky. Osobně si myslím, že zdejší drago profesori návrh na tvé vyloučení ze školy zamítnou. Což ovšem neznamená, že tě čekají klidný časy. Příznivci Kruhu se tě nejspíš pokusí vyprovokovat k nějaký nepředloženosti. Jakmile magicky napadneš spolužáka nebo vyčmuchají jakýkoliv tvůj přestupek, máš to spočítaný.“

„Proč by někoho napadala? Žádné spory tu s nikým nemáme,“ zamračil se Sváťa.

„Neměli jste. Zatím,“ skepticky konstatoval Rohan.

„Asi už bychom vás neměli zdržovat,“ nadhodila Hanka, když si všimla, že její kamarád právě statečně dopil čokoládu.

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny trpaslík, „tak pojdte ven. Uvolním vám cestu ze školy.“

Před jeskyní pro ně trpaslík vytvořil světelný kruh, který je přenesl na ulici. Dračí ovoce jim ke Svátově lítosti nevrátil.

Jestli Hanka čekala, že se o ní a jejím provinění bude ve škole po skončení prázdnin jednat a hovořit, nedočkala se. Žádnou větší reakci okolí nepostřehla. Vyučování probíhalo normálně a nikdo z profesorů se o lázeňské události nezajímal.

Jedině snad Lída se začala chovat mírně odtažitě. Jako by tím pobytem u draků o kousek dospěla. Rozkvetla a stouplu jí sebevědomí. Toho si všimli i její spolužáci a začali ji víc obletovat. V drakonštině udělala až neuvěřitelný pokrok. Doučovací hodiny sice úplně nezrušila, ale oznámila Svátovi, že bude stačit, když se budou scházet pouze jednou týdně ve středu. Hanka měla nepříjemný pocit, že kamarádství mezi nimi výrazně ochladlo. Nechápala proč. Že by ji Naomi zase u Lídy pomluvila? Zamyšleně sledovala, jak se její chráněnka opět přimkla ke své staré kamarádce a obě teď připomínaly nerozlučnou dvojici. Oč jednodušší je kamarádit se s kluky, pomyslela si Hanka. Tam se člověk pohádá, popere a hned se všechno vyjasní. Pak nad tím mávla rukou a rozhodla se chovat jako obvykle. Vnucovat se Lídě rozhodně nebude, jen by si vykoledovala úplné rozkmitření.

Začátkem druhého prosincového týdne Hanka onemocněla. Bylo zvláštní, že si toho nevšimla ani ona, ani Sváťa. Provalilo se to na hodině matematiky, kdy se spolužačka sedící za Hankou přihlásila o slovo a požádala Teuklina, aby ji přesadil dál od Vronové, že se nechce nakazit.

Profesor přistoupil blíž a pozorně se na Hanku zadíval.

„No jo, květnice,“ řekl znechuceně, „sbal si věci, Vronová, a přesuň se domů. Do konce týdne jsi omluvena z vyučování.“

Hanka naprosto nechápala, o čem je řeč. Když ale viděla, jak se od ní odtahují i další spolužáci, bez námitek poslechla. Vyběhla na chodbu a poprvé za celou dobu nastavila obrazec své šupinky přímo na přesun do bytu. Od příhody v sadu s dračím ovocem odložili se Svátou praktické vyzkoušení nových symbolů

z nalezeného sešitu na neurčito. Nyní však chtěla být ze školy pryč co nejdřív, aby mohla zjistit, co se s ní vlastně děje.

Jakmile po přesunu doskočila na zem, hned věděla, že použití symbolu domova nebyl zrovna nejšťastnější nápad. Neocitla se totiž nahoře v podkroví, ale stála uprostřed Herbichlova bytu. Vzápětí na ni zaútočil Avisir. Marně na něj ječela: „Copak mě nepoznáváš, ty hloupej ptáku?“

Musela se zároveň bránit a zároveň hasit to, co spiripyrovy ohnivé flusance zapálily. Cítila neobvyklou únavu, a když se koukla na svou ruku, vyděsila se. Na kůži jí vykvetly jedovatě barevné fleky.

Náhle se v místnosti zhmotnil Herbichlos. Zatím ho znala jako zasmušilého klidného muže, který mnoho emocí neprojevuje. Teď z něj ale sálal vztek a doslova sršel rozhořčením.

„Co tu děláš a jak ses sem dostala?!“ cedil mezi zuby a Hanka měla obavu, že zaútočí a ona se bude muset chránit nejen před Avisirem.

Náhle se však vibrující magie kolem Herbichla o stupínek zklidnila a Hanka sebrala odvalu k odpovědi.

„Pospíchala jsem domů, tak jsem použila šupinku,“ ťukla do hodinek a aktivovala symbol připomínající židli, který podle sešitu patřil ke zdejšímu domu.

„Odkud máš ten symbol?“ zeptal se už klidněji muž a Avisira, jenž se mu přesunul na rameno, chytil za krk, aby mu znemožnil další ohnivé útoky.

„Našli jsme při úklidu sešit vašeho vnuka,“ neochotně přiznala pravdu Hanka.

„Takže on ho ten hlupák nezničil?! Já ho přetrhnu jak hada,“ zamumlal zlostně, ale šlo už jen o zlomek vzteku, který s ním lomcoval při příchodu. Dívka nechala pohasnout své magické štíty a unaveně svésila ramena.

„Hned mi ten sešit přines! Ne, počkej, radši půjdu s tebou nahoru osobně,“ pustil spiripyrův krk a odložil přiškrceného ptáka na jeho samorost. Hanka si jen okrajově všimla, jak se peříčka na Avisirově hlavě duhově zatřpytila.

„A co je tohle?“ otočil si ji Herbichlos k oknu, aby na dívku lépe viděl. „Ty snad máš květnice!“

„Jestli narážíte na moje barevné fleky, nejspíš ano,“ připustila unaveně.

„Kdes k nim přišla?“

„Nemám zdání. Dodneška jsem o téhle nemoci neslyšela. Je přenosná? Podle reakce mých spolužáků se domýšlím, že ano.“

„Hlavně mi tu na nic nesahej, je to nemoc špinavých rukou,“ zavrčel knihovník a po ruce, kterou se Hanky dotkl, se mu rozběhly magické plameny. Sykl bolestí a hned si paži zchladil studenou vodou.

„Na tři dny se zavři do pokoje, ať k tobě tvůj kamarád vůbec nechodí. Hlavně se nezkoušej léčit magicky, jinak ti ty skvrny zůstanou několik měsíců. Čtvrtý den už bys pro své okolí nemusela být nakažlivá. Jen se kapku vybarvíš. Chvilí trvá, než se kůže vyčistí.“

Podruhé už na ni nesáhl, jen ji pobídl gestem: „A teď mě doved' k sešitu mého vnuka!“

Šel jí v patách nahoru do podkroví. Sešit se povaloval mezi knihami na stole a Herbichlos do něj zamračeně nahlédl a hodil ho do krbu. Použil na něj silnější spalovací kouzlo, než bylo nutné. Navíc ještě botou rozdrtil popel, který v krbu po papíru zbyl.

„A teď mi ukaž všechny symboly na svých hodinkách!“ nařídil přísně.

Kdyby byla Hanka v kondici, možná by se hádala, ale dnes bez námitek poslechla. Muž vytáhl z lemu saka tenkou hůlku a s její pomocí, aby se dívky ani nedotkl, použil na symboly ze zničeného sešitu neznámé likvidační kouzlo. Zarazil se až u posledního znaku.

„Symbol ke mně domů si zatím můžeš nechat. Budu s tebou počítat a vysvětlím Avisirovi, že patříš mezi zvané.“

„Nechtěla jsem...“ začala se Hanka omlouvat, ale muž ji gestem umlčel.

„Musím zpátky do školy. Ty si zalez do postele a nedělej hlouposti.“

Ani se nenamáhal odejít z místnosti. Jen na podlaze vyvolal stříbrný kruh a důstojným hopsnutím zmizel.

Hanka přistoupila k zrcadlu a skoro couvla leknutím. I na tváři jí začaly vyskakovat skvrny všech barev a vypadala, jako když se

chystá na maškarní. Ještě zkontrolovala břicho. Mohlo směle konkurovat malířskému plátnu. Unaveně se dosoukala do koupelny a vzápětí do postele.

V následujících dnech se jí skoro pořád chtělo spát. Sváťa navzdory doporučení do jejího pokoje chodil, nosil jí pití a jídlo, které vždy po probuzení našla na stolku.

V pátek ráno začala únava ustupovat. Pocítila, jak se jí vrací síla. Vstala, oblékla se a šla kamarádovi dělat společnost u snídani. Přivítal ji úsměvem. Když ale veselé ohníčky v jeho očích nemizely ani během jídla, Hanka znervózněla: „Co je?“

„Rozkvetla jsi přímo do krásy,“ znovu se neubráníl úsměvu. Hanka se vrhla k zrcadlu. Sáhla si na tvář, aby se ujistila, že vidí opravdu jen sama sebe. Velké barevné fleky začaly mizet, ale jejich ústup se projevoval zvláštním způsobem. Rozpadly se totiž na spoustu drobných skvrnek, které světlaly od středu ke kraji. Její tvář nyní připomínala rozkvetlou louku.

„Hlavně nepoužívej žádnou magii, jinak ti fleky na tváři zůstanou hodně dlouho,“ varoval ji Sváťa. „Víš, že ti to docela sluší?“ prohlásil nevinně, jako by si Hančina nevrleho pohledu, jímž po něm šlehla, ani nevšiml.

Celý týden po návratu do školy Hanka musela strpět záplavu posměšků a vtípků, které si spolužáci při pohledu na její rozkvetlou tvář nedokázali odpustit. Dokonce ani Lída se jí nezastala. Hihňala se s Naomi na společných hodinách a Hance bylo jasné, že jejich vtípky míří na její účet. Naštěstí skvrny začínaly blednout a barva kůže se vracela do normálního odstínu.

Jednoho prosincového dne Hanka konečně objevila příčinu, proč se jí Lída po návratu od draků tolik odcizila. Kamarádka měla na sobě tuniku se širokými rukávy, a jak zvedla ruce, aby si upravila vlasy, Hanka nad jejím loktem zahlédla zelený dračí cejch. Chytila ji za ruku a téměř hrubě ji otočila k sobě.

„Ty máš cejch?!“ nemohla uvěřit, že se Lída dala označkovat.

„No jasně!“ ušklíbla se. „Na rozdíl od tebe jsem nezaváhala ani vteřinu, když mi ho Bohantyr nabídl. Byla bych blbá, kdybych ho nepřijala. Ani netušíš, jaké možnosti tu má člověk s cejchem.“

„Ty ses zbláznila!“ vyjela na ni Hanka, ale blondýnka ji poctila jen soucitným úšklebkem.

Naomi, vyburcovaná hlasitým hovorem, se přišla kouknout, co se děje. Hanka měla pocit, že se na ni dívá jako na nežádoucí domácí hmyz.

„No vidíš, co jsem ti říkala?“ vzala Naomi Lídu kolem ramen. „Ona je úplně pitomá. Bála se cejchu a teď ti závidí. Vykašli se na ni. Ty už patříš mezi elitu a ona ať se jde klouzat.“

Toho dne Lída zrušila i zbývající doučovací hodinu drakonštiny. Hanku zaplavil pocit, že ve své misi těžce selhává. Bude-li Lída něco divného provádět, pravděpodobně se o tom vůbec nedozví. A navíc ten cejch. Vlastně je její vina, že Lídě domluvila pobyt v dračích lázních. Jak asi zareaguje její děda? O tom, co řeknou ochránci, ani přemýšlet nechtěla. Bílý flíček na jejím prstenu zatím barvu nezměnil, ale stejně se cítila provinile.

Když se o cejchu večer zmínila Sváťovi, byl její kamarád stejně šokovaný jako ona.

„Bohantyr je velice rozumný drak,“ vzdychla Hanka, „jenže být celý život jeho vazalem, to si fakt neumím představit.“

„Taky bych o podobnou vyhlídku nestál,“ souhlasně přikyvoval Sváťa, „ačkoliv na druhou stranu by to člověku otevřelo možnost mrknout se do spodní části zdejší knihovny. Ptal jsem se Herbichla, jestli bych nemohl dostat výjimku, ale neuspěl jsem. Škoda.“

Druhý den přitáhl Sváťa domů mimořádně tlustou bichli o dračím cejchování, takže s ním večer vůbec nebyla řeč. Raději si zašla dolů vypůjčit Avisira, aby se něčím zabavila.

Následující den ráno měl kamarád oči celé červené.

„Snad jsi nečetl celou noc,“ dobírala si ho a vlastně ji ani příliš nepřekvapilo, když přikývl.

„A co ses dozvěděl zajímavého?“

„Lída udělala dobře, že se nechala ocejchovat,“ odpověděl unaveně.

„Cože?!“ nechtěla Hanka věřit vlastním uším.

„Chceš říct, že jsem se taky měla nechat ocejchovat?!“

„Ne. Ty spadáš do jiné kategorie, už by ses cejchu nezbavila. Ona však není plnoletá. To znamená, že její cejch se dá definovat

jen jako dočasný. Pro ni je označkování pocta, ale ne celoživotní závazek. Pokud si ho totiž mezi sedmnáctým a osmnáctým rokem nenechá člověk od draka potvrdit, cejch sám od sebe zmizí jako tvoje květnice.“

„Opravdu? Tohle mi Nik neřekl,“ zamumlala Hanka a napadlo ji, kolik důležitých podrobností ještě neví o zdejších zvyklostech. Možná by se měla začít zajímat i o Kruh dračího oka. Jakmile si vzpomněla na Kvida, lehce ji zamrazilo v zádech. Jako by jí její intuice před ním varovala. Rychle své obavy zahнала a trochu se jí ulevilo, že Lídina pošetilost nejspíš nebude mít trvalé následky.

„Ty, Hanko, co myslíš, že by se stalo, kdybych o cejch požádal Plama?“ trochu nesměle se zeptal Sváťa.

Nevěřičně se na něj podívala. Kamarád však svůj návrh mínil smrtelně vážně. Zamyslela se nad ním. Ještě mu nebylo ani šestnáct. Pokud kniha říká o cejchu pravdu, vlastně by neměl Sváťovu budoucnost nijak výrazně ovlivnit. Uměla si představit, jak moc se Sváťa touží dostat do speciálního patra knihovny. Ale bude Plam ochoten se v téhle záležitosti angažovat? A umí to vůbec?

„O Vánocích bychom se s ním mohli zkusit setkat,“ navrhl, když ho Hanka nezarazila hned po vyslovení bláznivého nápadu.

„Nejsem si jistá, jestli s námi Plam nevyběhne,“ pokrčila nerozhodně rameny, „určitě v tomto směru nemá žádné zkušenosti.“

„Vezmu s sebou návod,“ Sváťova tvář se rozzářila směsicí odhodlání a nadšení, „a bude-li potřeba, celou knížku Plamovi přečtu. O cejchu je v ní úplně všechno.“

Černý cejch

Škola v Pasteku svým žákům poskytovala v době Vánoc jen dva volné dny na návštěvu domova. Spolu se sobotou a nedělí se jednalo o čtyři dny a Hanka se na ně těšila víc než na cokoli jiného.

Předposlední školní den se ale stalo něco, co ji doopravdy naštvalo. Některý ze spolužáků v hodině matematiky na ni poslal vlasožroutské kouzlo. Bohužel se jí nepodařilo odhalit, kdo to byl, protože při stopování magie narazila na rozptylovou přehradu. Navíc měla plno práce se zrušením účinku zákeřné magie, která jí odpreparovala jedno obočí a vlasy z levé půlky hlavy. Bylo nad slunce jasnější, že se následky během jednoho dne prostě nedají napravit. Leda by se ostříhala dohola. K dovršení všeho ještě od Teuklina schytala naprosto nespravedlivou pokutu za nesoustředěnost, a to právě v okamžiku, kdy hledala útočníka na úkor své matematické aktivity.

„Dáš mi adresu svého kadeřníka?“ chechtala se Naomi. „Zřejmě je mistrem svého oboru.“ Řehonili se všichni spolužáci včetně Lídy. Hanka zatnula zuby a snažila se blahosklonně usmívat.

Večer se rozhodla pro účes na ježka. Sváťa zmobilizoval všechny své magické síly a znalosti, aby nemusela poslední školní den vystavovat posměchu holou hlavu. Dokázal jí do rána na postiženém místě „povytáhnout“ vlasy skoro o tři centimetry. Poté doporučil Hance, ať neplýtvá magií na vzhled, že jí nový účes sluší víc než komukoliv jinému. Nakonec ho poslechla, což posměváčky ve třídě viditelně zklamalo. Ucítila, jak se někdo pokusil zrušit vzhledové kouzlo kolem ní a byl zaskočen zjištěním, že jsou třicentimetrové vlasy pravé.

Pomalou se smířovala s vyhlídkou, že pořouchlým dotazům a vtípkům se nevyhne ani mezi svými přáteli doma. Navzdory všemu se však na vánoční setkání z celého srdce těšila.

„To je hrozné, letos nemám žádné dárky,“ brblal Sváťa, když se v pátek odpoledne balili na cestu domů, „na tržišti je všechno předražené a vlastně jsem ani nic zajímavého neviděl.“

„A co se zastavit v Dubovníku? Odtamtud otevřu bránu domů a nemusíme se zdržovat ve frontách na přesun.“ Hanka po kamarádovi hodila vyprané sbalené ponožky a překvapilo ji, že je chytil, ačkoliv se vůbec nedíval směrem k ní.

„Doufám, že dorazíš na oslavu slunovratu v magickém útulku,“ zdvihl konečně oči a tázavě se na ni zahleděl, „budou tam všichni naši známí.“

„Jasně. Ale mám toho nějak moc, co potřebuji stihnout,“ vzdychla Hanka, „dnes přespím u Zachariáše, nejspíš mě bude až do noci vyslychat. Sobotu a neděli bych ráda věnovala své čtyřnohé rodině, no a na pondělek jsem slíbila Vronovi, že přijdu pomoci při přípravě slavnosti. Doufám, že v útulku potkám i Nika, chtěla bych se ho na pár věcí zeptat.“

„A na úterní dopoledne předběžně domluv konzultaci s Plamem,“ připomněl jí Sváťa a Hance konečně docvaklo, proč se kamarád tolik zajímá o její prázdninové plány.

„Ale jistě. Já s tím počítám,“ uklidňovala ho a nenápadně do svého vaku přihodila pytlík s magickými kamínky, které pro své kamarády vlastnoručně vyrobila místo kupovaných dárků.

Když si u pastecké veřejné brány vystáli frontu a konečně se přemístili do Dubovníku, zamířili na tržiště. Hned po nákupu poslala Hanka kamaráda domů a sama se přemístila přímo do Kouzelných zahrad. Odložila zavazadlo ve stromovém domku a vydala se do zděné budovy za svým trpasličím přítelem.

„Super sestřih,“ ozval se náhle za ní dívčí hlas. Otočila se a spatřila Andělu s Rafanem.

„Takový praktický,“ zašklebil se její starší kamarád a pokusil se jí rozčuchat pětcentimetrové vlásy.

„Nebud' jako malej,“ plácla ho po ruce Anděla a sklidila za to výhružně láskyplný Rafanův pohled. Líbla ho na tvář a zaťukala na hodinky: „Už musím vyrazit za tátou. Čeká mě na večeři.“

„Že ho pozdravujeme,“ mrkl na ni Rafan a zamával jí, když mizela v bráně.

„Proč nejdeš s ní?“ zajímalo Hanku.

„Zachariáš vaří mnohem líp. A taky jsem děsně zvědavěj, jak válčíš v Pasteku. Kolik už jsi tam měla průšvihů?“

„Něco by se našlo,“ ušklíbla se, ale víc neprozradila. Na vyprávění bude dost času až po večeři. Tušila, že Rafana nezklame a utvrdí ho v jeho teorii, že se na ni nečekané problémy lepí jako špendlíky na magnet.

Vron se u večeře neobjevil, což Hanku docela mrzelo.

„Jo, taky z něj nejsem dvakrát vodvázanej,“ zavrčel souhlasně Zachariáš, „od té doby, co ve funkci Bdělého vystřídal Demita ten novejš, furt někde lítá a tváří se děsně tajuplně. Prý pracuje pro ochránce.“

„Neříkej mi, že sis nedomyslel, čím se zabývá?“ zkusil Rafan z trpaslíka vytáhnout nějakou informaci navíc.

„No, oficiálně realizuje projekt Vzdělání pro děti se sedmým smyslem z chudších rodin. Ale spíš se dohaduji, že dělá ochráncům zvěda. To víš, chlápkuvi bez prstenu na ruce se leckdo svěří.“

„Aby ne. Když chce, vypadá, jako by neuměl počítat do pěti,“ chápavě přikývl Rafan.

„Ono se někde něco děje?“ zajímalo Hanku.

Rafan se zasmál: „Pořád se někde něco děje. Přestupky typu nepovolená magie, nezákonné ovlivňování v obchodním styku, magické podvody, magická zlodějna se řeší stále dokola. Až z tebe bude ochránce, uvidíš sama.“

„Rohan se přimlouval,“ Zachariáš se podrbal ve vousech, „abych tady Hance její ochráncovskou kariéru rozmluvil. Prej má nadání na kameny. A ne malý. Jestli svůj talent promarní, stane se z ní podle jeho slov zbloudilá vesnická slepice.“

„Kdo je Rohan? A co má proti ochráncům?“ zpozorněl Rafan.

„Nejdřív jídlo, potom povídání,“ stanovil trpaslík priority a přinesl na stůl večeři. Její vůně přiměla Rafanova tulíka, aby se probudil. Nejdřív se přišel přivítat s Hankou. Během jídla se pak stěhoval od talíře k talíři a od každého něco ochutnal.

Hned po moučnicku začala Hanka vyprávět, co všechno letos v Pasteku se Svátou zažili.

Rafana zaujaly hopsací přesuny. „Víš, zrovna nedávno jsme u nás probírali různé typy používaných bran. Jeden bývalý ochránce nám vysvětloval, jakými kouzly se zabezpečují veřejné brány. Potom se

rozproudila diskuse a přišla řeč na problematiku divokých bran v nestabilním prostředí.“

„Máš na mysli Quinwal?“

„Ne. Spíš něco podobného jako je rezervace Magický les nebo místa, kde jsou nadlimitní podzemní zdroje. O bránu v Magickém lese by se pokoušel leda sebevrah. Uvolněný výron magie dokáže člověka rozpráshit i s bránou. Jsou ale oblasti, kde k výronům nedochází nebo jsou zanedbatelné. Tam se brány s určitou opatrností vykouzlit dají. Musíš je však nastavit ve vzduchu tak, aby okraj brány nepřišel do kontaktu se zemí. To je myslím případ Pasteku a nejbližšího okolí.“

„Možná máš pravdu,“ přikývla Hanka, když si novou informaci nechala projít hlavou.

„A co Kruh dračího oka?“ zeptal se Zachariáš. „Nekomplikuje ti život?“

Hanka ke své lítosti musela přiznat, že o zmíněné organizaci nic moc neví.

„Ale vzhledem k tomu, že mě ze školy nikdo nevyhodil, nepřipadá mi důležité se o ně starat,“ mávla nad tím rukou.

„Kdybys byla ochránce,“ nesouhlasně se na ni zadíval kamarád, „asi by tě nadřízení za tvůj lehkomyšlný postoj nepochválili. Požádám Svátu, aby tu divnou partu omrkl důkladněji.“

„Neblázni, Rafe. Jsou nebezpeční. Mohl bys dostat bráchu do problémů.“

„Ale, ale! Najednou jsou nebezpeční?!“ rozzlobil se Rafan. „Jsem rád, že jsi konečně přiznala barvu. Koukej být v obraze dřív, než ti provedou nějakou všivárnu!“

Hanka se naježila. Zvažovala, jestli se kvůli tomu, jak na ni kamarád vyjel, nemá urazit. V hloubi duše však cítila, že jen vynesl na světlo její ledabylost.

„Ale no tak,“ zabručel Zachariáš, „nekazte si hezký večer.“

Hanka provinile sklopila oči a Rafan si olízl rty. Tulík vyšplhal na dívčino rameno a položil si ocásek kolem jejího krku.

„Promiň,“ pohládl Rafan Hančino rameno, „po tom, co jsme spolu prožili, jsem trochu nervózní. Víím, že se v Pasteku neflákáš. Omlouvám se.“

„K něčemu se ti přiznám, Rafe, já asi nemám na to, abych dělala ochránce,“ s povzdechem k němu zvedla oči, „neumím mluvit s lidmi tak, abych se něco dozvěděla, spousta věcí mi dochází pozdě, přitahuju maléry...“

„Neplácej nesmysly!“ vstal kamarád, aby jí dolil mošt.

„Mám potíže se chovat diplomaticky. Vždycky mě někdo přílišně našťve...“

„...a zareaguješ dřív, než začneš přemýšlet,“ s pobaveným úšklebkem dořekl Rafan.

„Přesně,“ rozlil se jí na tváři úsměv a zahřál ji pocit vracejícího se porozumění. Rafan už jiný nebude. Vždycky zaryje do bolavého, aby se hnis pochybností vyvalil ven. Vlastně se Hance ulevilo. Nezlabila se na něj. Když člověku zvedne mandle kamarád, je vždycky lepší o věci mluvit než uraženě mlčet. Nakonec se povídání protáhlo skoro až do rána.

Asi by spala mnohem déle, kdyby ji nepřišel probudit Rafanův tulík. S velkým gustem Hanku provokoval, až po něm začala házet všechno, co měla právě po ruce. Dokonce se ho pokusila chytit za ocásek. Tulík byl ale příliš rychlý na to, aby ho polapila. Místo marné snahy se raději oblékla a automaticky se šla k zrcadlu učesat. Jen co se uviděla, s povzdechem odložila hřeben zpět na policičku. Jelikož tu Sváťa nebyl, vlasy rostly svou obvyklou rychlostí. Na druhou stranu jí zase nehrozila obvyklá tulíkova zábava, smotávání vlasů do neuspořádaného hnízda.

„Ztráta vlasů tvému vzhledu prospěla,“ neubrnil se úsměvu Rafan.

Přátelsky se na něj ušklíbala a usedla ke snídani, kterou před ni mladík přisunul. Konečně se zase cítila uvolněně a těšila se na setkání se svou čtyřnohou rodinou a s ostatními přáteli z okolí magického útulku.

P'ujibovy sny

Hanka prošla bránou ke své rodině jednorožců a s velkou radostí se nadechla chladné svěží vůně. Byla tu zima, a zároveň nebyla. Navzdory chladu se cítila příjemně a krásně. Její stádo ji opatrně zdravilo a vítalo domů. Jednorožci se snažili nezahltit její mysl hromadným kontaktem, a přitom většina z nich měla potřebu ji pozdravit po tak dlouhé nepřítomnosti. Jako odezvu nechala ve své mysli naplno proběhnout příjemné pocity z návratu.

R'íhan a L'gala vyčkali, až jim stádo dopřeje trochu soukromí, a teprve potom došli volným krokem k Hance, aby ji uvítali osobně.

„Jestli se chceš nejdřív trochu projít, promluvíme si později,“ vybídl ji R'íhan, který dovedl vycítit její rozpoložení. Byla mu vděčná, že jí po návratu dopřál čas na procházku a nevyzvídal jako lidé, co je nového.

Za okruhem R'íhanova domova ležel sníh a Hanka, která si sem nevzala teplé oblečení, musela sáhnout po magické energii, aby z ní kolem sebe vytvořila hřejivou vrstvičku. Vděčně si vzpomněla na Teuklina, jenž je kvůli neviditelnosti nutil stále dokola kontrolovat povrch svého těla a místo ochranné koule používat jen vrstvu kopírující tvar pokožky. Teprve nyní ocenila, jak málo magie potřebuje k zahřátí. Méně magie znamenalo zároveň i menší narušení lesního prostředí.

Uvolnila svou mysl a nechala ji splynout s magií na území jednorožců. Její duši zaplavil klid a mír.

Chvíli setrvala v příjemné relaxaci a potom v duchu, pomocí dračí komunikace, oslovila Plama. Nyní mohli v klidu probrat vše, co je v poslední době zaměstnávalo. Drak Hance vylíčil, jak se vrátil zpět do hnízda a do rodné jeskyně, kde mu každé zákoutí připomíná matku. Začal podrobně zkoumat matčinu knihovnu a svitky v její pracovně. Sistin, nový Uznáný starší, Plama beze slova přijal zpět do dračí komunity a zaštilil ho svou autoritou. Plam až nečekaně snadno zapadl mezi své vrstevníky a zapojil se do běžné výuky. Několikrát dokonce hlídal dráče svého bratra. Nikdo se mu tu

nesmál ani nepoškleboval. Možná v tom svou roli sehrála i Horova osobnost. Potom spolu probrali Hančiny zážitky v Pasteku. Nakonec musel komunikaci ukončit její dračí přítel, aby stihl závody v letové akrobacii, které jeho hnízdo pořádalo pro mladé. Vtom si Hanka vzpomněla, co slíbila Svátovi.

„Ty, Plame, já vím, že černí draci si obvykle s lidmi nic nezačínají, ale uměl bys vytvořit cejch? Myslím pro člověka?“

„To snad nemyslíš vážně, Hanko!“ nevěřil drak vlastním uším.

„Velice vážně, jinak bych se neptala. Mohli bychom se sejít v úterý u matčina hrobu?“

„Sejdu se s tebou rád, akorát... No, víš, mám nejvyšší čas letět. Do úterka si ale rozmysli, co vlastně chceš.“

Hanka vnímala Plamův odchod ze své mysli skoro jako ztrátu. Skrývat v Pasteku svou identitu a být kvůli tomu odříznutá od přátelské komunikace ji už nebavilo. Skoro si přála, aby ji vyhodili ze školy a mohla se vrátit do Santareny. Mírnou oklikou zatočila zpět k domovu. Najednou zaslechla známý zvuk, otočila se do směru, odkud zazněl dusot, a vzápětí objímala krk svého jednorozčího brášky.

Napůl očekávala, že jako obvykle bude chtít skotačit a honit se po lese. Jenže její bílý bratr tentokrát ladně srovnal krok s jejím a jen se občas lehce hlavou dotýkal Hančina ramena. Dívce vrtala hlavou P'ujibova proměna. Že by dospíval? Nevěděla přesně, kdy k tomu u jednorozců dochází. Možná skutečně přišel jeho čas. Vždyť i ona se změnila.

„Už se velice těšíme na tvoje vyprávění,“ ujistila ji L'gala vřele, když Hanka s P'ujibem dorazila k rodičům. Nezklamala je a vzala líčení zážitků pěkně od podlahy se všemi podrobnostmi. Vynechala pouze chvíle, kdy se ocitla na pochybách ohledně své mise pro ochránce. O těch si raději promluví s R'íhanem později mezi čtyřma očima.

Otec jako obvykle přesně vycítil, co má za lubem, a vyřešil záležitost velice jednoduše. Po večeři na svou lidskou dceru kývl: „Pojď se se mnou projít, H'anaríjo. Pokud nepohrdneš mými radami, probereme spolu pár maličností ještě dnes.“

Tentokrát Hanka nemusela kouzlit proti zimě, neboť jednorožec s tmavou skvrnkou na krku se o její pohodlí beze slova postaral.

Otevřela otci svou mysl naplno a využila schopnosti jednorožců komunikovat přímo myšlenkami, ve kterých se zrcadlily i emoce. Ušetřila si dlouhé vysvětlování a R'íhan se okamžitě dovtípil, co ji trápí.

„Jsi ještě mladá a máš se stále co učit,“ vlídně odpověděl na její obavu, že na zadaný úkol nemá dostatek schopností, „myslím, že ani samotní ochránci od tebe nečekají žádné zázraky. Udělej všechno, co zvládneš a co tě napadne. Věřím, že to bude stačit. Netrap se budoucností a soustřeď se na přítomnost. Hledej semínka a zkus odhadnout, co z nich vyklíčí.“

„Kéž bych dokázala vidět svět stejně jako ty,“ usmála se ve skutečnosti i v duchu. Jednorožcova neotřesitelná důvěra jí vracela klid.

„A co si, tati, myslíš o názoru profesora Rohana?“ zeptala se opatrně.

„Jeho názor je mlha ve větru. Ty tvaruješ svůj strom života. Práce by tě měla uspokojovat. Ptej se sama sebe, co tě baví, v čem jsi dobrá, na co jsi hrdá, když se ti podaří něco mimořádného. V pocitech nech vyklíčit začátek stezky a uč se na ní tančit. Nespěchej. Není kam spěchat. Vyzkoušej vše, co tě zajímá. Až se ti srdce rozběhne radostí, sama poznáš, kde toužíš zakotvit.“

S touto odpovědí Hanka moc spokojená nebyla. Ale natolik už svého čtyřnohého otce znala, aby se dalšího upřesnění nedožadovala. Stejně by se nevyjádřil, jestli se má věnovat magii kamenů, nebo se stát ochráncem. Taktně jí naznačil, aby se rozhodla sama.

Jak kráčeli šerem lesa, Hanka si po chvíli všimla, že začíná sněžit. Vločky se snášely večerním tichem a stromy se tvářily ospale. Hebký sněhový koberec byl narušen jednou lidskou stopou vedle otisků kopyt. Jako by ona a jednorožec byli jedinými živými bytostmi široko daleko.

„H'anaríjo,“ oslovil ji najednou otec, „mám k tobě prosbu.“

Dívka se překvapeně ohlédla. Obvykle se nestávalo, že by po ní otec něco chtěl.

„Co potřebuješ?“

„Byl bych rád, kdyby sis popovídala s P'ujibem.“

„A proč? Co je s ním?“

„Nevím, nechce se mi svěřit.“

„Něco se mu stalo?“

Jednorožec neodpověděl a Hance připadalo divné, že by právě on, který dokáže přečíst a vycítit každou myšlenku, netušil, co jejího bratra trápí.

„Kdy jednorožci dospívají?“ zeptala se přímo.

„To nelze vyjádřit počtem let,“ potřásl hřívou R'íhan, „někdo dřív a někdo později. Jakmile přestanou jednorožce bavit hry, obvykle se začne zajímat o život stáda, což je prvním znakem dospívání.“

„Aha. A co bráška? O co se zajímá?“

„Zajímá se o lidi.“ Tón otcova hlasu Hanku zarazil. Proč by mělo právě R'íhanovi vadit, že je jeho syn zvědavý na svět lidí? Na tom není nic divného, když vyrůstá vedle lidské sestry.

„Ty máš něco proti tomu?“

„Možná, nevím... Uzavřel se před stádem i před rodinou. Mám o něj strach.“

„A proč se nepodíváš do jeho mysli? Pokud chceš, umíš přece číst myšlenky.“

„Tím bych ho zradil. A on by pak svůj domov nemusel považovat za domov. Nic podobného mu udělat nechci. Měl by se svěřit sám. Tobě třeba poví, co se s ním děje.“

„Dobře, zkusím se ho zeptat,“ slíbila Hanka.

Jednorožec potřásl hlavou a otočil se směrem k domovu. Po chvíli sněžení zhoustlo a bez magického zraku už by pomalu ani neviděli na cestu.

„Budeš potřebovat další prostředky na financování studia,“ podotkl otec, „vezmi s sebou zítra k řece bratra, ať ti pomůže s hledáním vhodných kamenů.“

Druhý den se Hanka s P'ujibem vydala podél řeky. Břehy lemovala ledová krajka a rostliny, sklánějící své usychající stvoly do proudu, byly ozdobeny modrostříbrnými prstýnky z ledu.

Oba usoudili, že bude lepší věnovat pozornost kamenitým břehům a vodě se raději vyhnout. Kamenů na březích bylo ale méně

a jednorožec je prohrabával kopýtky, aby vůbec něco našli. Hanka zneužila jeho soustředění, hrábla do nejbližší závěje a trefila ho sněhovou koulí přímo do ucha. P'ujibo se rozhořčeně ohlédl, když však uviděl, jak se jeho sestra kření od ucha k uchu, opsal rohem malý oblouček a Hance přistál sníh z nejbližší větve přímo za krk.

„Jen počkej, tohle ti nedaruju,“ začala se s bráškou koulovat a oba dováděli jako malí.

„Už dost, už dost, příměří,“ zamávala rukama, neboť cítila, jak je kompletně promáčená, ačkoliv do vody ani nevčkročila. P'ujibo rozpustile hrábl kopytem, ale pak elegantně pohnul rohem a galantně dívku svým kouzlem vysušil.

„Ani nevíš, jak je krásné být zase na chvíli doma,“ prohrábla si krátké vlasy a jemně se dotkla bratrovy hřívy, „když se mi v noci zdá, že jsem tady s vámi, jsou to vždycky ty nejhezčí sny.“

„Taky mívám pěkné sny,“ vzdychl mladý jednorožec.

„O domově?“

„Ne. O lidech.“

„Sny o lidech ti připadají pěkné?“ podivila se Hanka.

„Občas se mi zdává o dívce. Je neuvěřitelně krásná a nevinná. Její vlasy mají barvu podzimní břízy a oči se podobají letní obloze.“

„Nevadilo by ti, kdybys mi ukázal její podobu?“ požádala opatrně.

„Ne, podobu ne,“ ucouvl jednorožec polekaně a chvíli se zdálo, že chce utéct. Potom se však zklidnil a znovu začal rozhrabávat kameny.

„Promiň. Omlouvám se za svou hloupou zvědavost.“ Hanka zklamaně pokrčila rameny, otočila se a šla prohledávat břeh dál od svého bratra.

Po chvíli ucítila jemné dloubnutí do ramena.

„Nezlob se na mě, H'anaríjo, ty jsi jediná ze stáda, kdo mě může pochopit. Ale ani tobě jsem neměl nic říkat.“

„A proč? Čeho se bojíš? Každý má přece sny. Jsou normální.“

„U lidí možná. Jenže jednorožec, kterému se zdá o dívce, je pro stádo nebezpečný. Když o mé slabosti někomu řekneš, vyženou mě.“

„Proč by to dělali? Sen nikoho neohrožuje.“

„Kdybych dívku ze svého snu předtím osobně znal, nic zlého by v tom jednorožci nehledali. Ale tohle je... nevím, jak se přesně vyjádřit... něco jako most upletený z lásky mezi mojí duší a duší té dívky. Cítím ve snu neznámý druh magie.“

„Tak se svěř otci. Jistě s tím dokáže něco udělat.“

P'ujibo prudce zavrtěl hlavou, až se jeho hřívka rozevlála na všechny strany: „Nestojím o jeho pomoc. Ona je anděl. Nechci o své sny přijít. Slib mi, že o nich rodičům neřekneš.“

Jednorožec na ni naléhavě hleděl, dokud nepřikývla.

„Dobrá, budu tvé tajemství respektovat,“ vzdychla nad bratrovou neústupností.

„Víš, ty sny jsou krásnější než všechno, co jsem zatím zažil,“ dál básnil P'ujibo a Hance z jeho vášně začala naskakovat husí kůže. Tohle opravdu nebylo normální. Horečně přemýšlela, čím by mohla brášku vytrhnout z poblouznění.

„Možná bych tě mohla seznámit s mojí kamarádkou Lídou. Taky je blondýnka s modrýma očima. Mohl bys pak snít o někom, koho znáš.“

„Ne, nemám zájem,“ zamítl její nápad P'ujibo.

„A nemůžu pro tebe udělat něco jiného?“

„Ne. Jen dodrž svůj slib a nic rodičům neříkej.“

„Spolehni se. Ale možná bys jim to měl říct ty sám.“

„Zatím ne. A nepřemlouvěj mě,“ uzavřel se najednou mladý jednorožec i před ní a odsoudil k nezdaru Hančin poslední pokus přivést ho k rozumu.

Když ji večer R'íhan odvedl stranou, jen bezradně pokrčila rameny.

„On se ti skutečně svěřil?“ s nadějí se zeptal otec.

„Ano, ale nedovolí mi, abych vám o tom řekla.“

„Chápu,“ posmutněl R'íhan.

„Nabádala jsem ho, aby si s vámi promluvil. Avšak neposlouchal mě.“

„Jde o něco zlého?“

„Já nevím. Je to... je to... ještě teď mi naskakuje husí kůže.“

„Chápu. On nechce, abychom mu pomohli,“ konstatoval smutně jednorožec. Hanka toužila otci otevřít svou mysl, ale zradit brášku

nedokázala.

Těsně před usnutím ji napadlo, co asi bude pro bratra horší? Její zrada, nebo solidární mlčení, kvůli němuž se nedočká pomoci od své rodiny a svého stáda? Další dilema, se kterým si nevěděla rady. Do spánku se jí vkradl neklid a několikrát se probudila, aby znovu přemýšlela, co má udělat a co je správné – svěřit se rodičům, nebo ne. Na P'ujibovi jí příliš záleželo. K ránu se rozhodla, že všechno otci poví. Jen on dokáže svého syna zachránit i proti jeho vůli.

Vyhledala R'íhana ještě před snídaní. V okamžiku, kdy se nadechovala, potřásl hřívou a promluvil jako první.

„Nedělej to,“ řekl láskyplně, „jednorožec ti dokáže odpustit hodně věcí, třeba i půjde kvůli tobě na smrt. Nikdy ti však neodpustí zradu. Ani takovou, která vzejde z lásky k němu. Nic mi neříkej. Víím, co tě trápí, a moc mě mrzí, že k nám syn nemá důvěru. Ale ani já ho nezradím a nechám ho jít cestou, již si vybral. Daruji mu svobodu volby navzdory tomu, že cítím, jak se řítí do propasti.“

„Být jednorožcem není vždycky snadné,“ sklopila Hanka oči, aby zamaskovala zmatek ve svém nitru.

„Už na to nemysli. Běž za svými přáteli a dobře se bav. Tohle není tvůj problém a jen čas ukáže, jakým směrem nakonec P'ujibo vykročí.“

„Každý problém rodiny je i můj problém,“ povzdychla.

„Soustřeď se na věci, které můžeš ovlivnit, a netrap se těmi ostatními,“ dodal.

„Děkuji za rady... i za tvoje pochopení, když se jimi neřídím,“ omluvně pokrčila rameny a hrálo ji vědomí, že R'íhan ví, co přesně chtěla říct.

Jenom ji mrzelo, že se s ní toho rána P'ujibo nepřišel rozloučit.

Není cejch jako cejch

Jakmile se Hanka přesunula k útulku pro nemocné magické tvory, byla po klidu pastvin veta. Všude se motalo plno lidí. Část se věnovala zvířatům a zbytek byl zaměstnán přípravou slavnosti. Všichni ji vesele zdravili a zapadla mezi ně jako do velké spřátelené rodiny. Protože se dal očekávat krásný, jiskřivý zimní den, rozhodli se slavnost uspořádat venku. Mojeranovi vnuci si vzali na starost ohňostroj, a když se Hanka přivítala s Vronem, mluvil s ní její přítel vlastně jen napůl.

„Vem si něco na hlavu, ať nenastydneš,“ neodpustil si poznámku při pohledu na její sestřih a jedním dechem pokračoval, „Same, já tě vidím, z příborů nám laskavě rachejtle nedělej!“

Vzápětí jí Sidi vrazila do ruky štos zateplovacích polštářků, aby je rozmístila na dřevěné lavice, které chlapi stavěli podél dlouhého stolu.

Potom zavítala i do kuchyně, kde zastihla svou nejlepší kamarádku Paulu. Stěží si vyměnily pár slov, neboť ani tady nebyl klid.

„Darebové nenažraní,“ ozval se rozhořčený hlas kuchařky, následovala velká rána, jak víko jedné mísy padalo dolů na zem a kolem nich prolétly dvě šmouhy, „Plavíku, Lotrando, počkejte, až vás chytím!“

„Radši sem vůbec nechod!“ mávla utěrkou proti někomu, kdo nakoukl dovnitř dveřmi. Hanka poznala rozesmátého Svátu.

„Jé, to je dobře, že už jsi tady,“ houkl na ni, „pojd' se mnou do haly, potřebuji s něčím pomoci.“

Pokrčila omluvně rameny směrem k Paule, ale ta se jen usmála a postrčila ji ke dveřím: „Jen běž, však se ještě uvidíme.“

Kamarád ji zatáhl do haly se zvířaty, kterým by mrazivé ovzduší nesvědčilo.

„Tak co, domluvila jsi zítřejší setkání s Plamem?“

„Samozřejmě. Snad jsi mě nevytáhl z kuchyně jen proto, aby ses zeptal?“

„Senzace! Doufám, že to s Plamem zvládneme.“

„Svatopluku?!“

„Ano... chci říct, kdybych tě nepotřeboval, netahal bych tě sem. Musím prohlédnout jednu nemocnou hopsuletku. Ale k tomu je nutné, aby ji někdo udržel v klidu aspoň na dvě minuty. Nemohu dělat obojí naráz. A všichni kolem jsou pořád tak zaměstnaní...“

„Jenom já se tu flákám...“ vrhla po něm podmračený pohled.

Uličnicky pokrčil rameny a už ze zvyku se klidil z Hančina dosahu.

Celý den byl plný zmatku a chaosu. Teprve večer, když všichni usedli ke společnému jídlu, se jako mávnutím kouzelného proutku všechno zklidnilo.

Po kratičké meditaci, věnované všem, kdo vkročili na cestu do zapomnění a kteří někomu z přítomných při oslavě slunovratu chybí, začala oficiálně večeře.

Zachariáš sem přivezl speciální mísy a talíře, na kterých teplé pokrmy nevychladly, Vron obstaral dostatek svítilen, aby na sebe dobře viděli, a Mojeranovi vnuci vyzdobili okolí jiskřivými efekty. Navíc po jídle slíbili velkolepý ohňostroj.

Hanka si pro jistotu důkladně prohlédla svůj příbor, než ho vzala do ruky, ale zdálo se, že Vron přehnanou aktivitu vynalézavých dvojčat náležitě usměrnil. Byla o tom přesvědčená až do chvíle, kdy uchopila dlouhou lžičku, aby si zamíchala nápoj, který měl původně dvě barevné vrstvy: dole žlutou a nahoře červenou. Sotva se lžička dotkla tekutiny, proměnila se v prskavku a drobné barevné šupinky ulpěly na všem, co se vyskytovalo poblíž. Navíc nevyprskla jen Hančina lžička, ale následovaly ji i všechny ostatní. Leckdo by možná stihl uskočit, avšak ne z lavice, odkud se dá nejrychleji zmizet jen tím způsobem – že se překulíte dozadu. Pokud si Hanka dobře všimla, uniknout barevným šupinkám kotoulem vzad se v její blízkosti podařilo jen Nikovi a Rafanovi. Pohlédla zvědavě na Vrona. Ten se ani nepohnul, a přesto neměl na kůži jedinou šupinku. Všichni ostatní teď byli kropenatí v nejrůznějších odstínech.

„Nebojte se,“ halekal vesele Sam, „do zítřka barvy zmizí samy od sebe.“

Oba kluci schytali od Mojerany pohlavek, ale vzhledem k oslavám spíš jen symbolický, aby se neřeklo. Jejich ohňostroj po večeři Hanka označila za mimořádně vydařený. Potom nastal čas na předání drobných dárků a přátelské popovídání. Noc byla příliš krátká, aby se člověk stihl věnovat každému, koho znal.

Hance se jen s obtížemi podařilo zatáhnout Nika stranou od ostatních. I jemu věnovala jeden ze svých magických kamínků a zeptala se: „Porad' mi, Niku, jak se má člověk rozhodovat v situaci, kdy rozum radí jednu variantu, a instinkt pravý opak.“ A vylíčila mladému ochránci svoje dilema, s kterým bojovala, když po ní chtěli, aby se Kvidovi omluvila.

„Draci opravdu uzavírali sázky, jestli se omluvíš?“ řehonil se pobaveně Nik bez ohledu na Hančin zachmuřený výraz.

„Nakonec se všechno zamotalo jinak, než jsem zamýšlela,“ vzdychla, „ale co bys mi v takovém případě poradil do budoucna? Jak by si ochránci přáli, abych se zachovala?“

Nik zvažněl: „Nejdřív musíš prodělat výcvik. Při té příležitosti tě vyškolí, kdy a komu je vhodné se omluvit a kde si hrát na hrdinu. Zatím po tobě nikdo nemůže žádat kvalifikované rozhodnutí. Jednej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, to bude ochráncům stačit.“

„Jenže pořád nevím, jestli mám upřednostnit hlas rozumu, nebo instinkty. Co myslíš?“

„Nevím, těžko říct...“

„Ťuk, ťuk, můžu se zapojit do debaty?“ ozvalo se ze tmy a přistoupil k nim Rafan. „Omlouvám se, ale slyšel jsem poslední otázku. Smím na ni odpovědět já?“

„Není třeba. U tebe vím úplně přesně, co bys mi řekl,“ odsekla dívka rozladěně, že se jí nepodařilo zjistit Nikův názor.

„Ano? A co bych ti řekl?“ zeptal se napůl provokativně Rafan.

„Že můj rozum těžce kulhá za pádícími instinkty a že mám poslechnout intuici.“

„No vida, na lepší formulaci bych se nezmohl ani já,“ ušklíbl se kamarád, „tak proč se vyptáváš Nika?“

„Chtěla jsem slyšet názor ochránce.“

„To, že je ochránce, ještě neznamená, že ti odpoví přesněji než já.“

„Co se rozčiluješ? Mám právo se zeptat, koho chci.“

„Už mi nedůvěřuješ?“

„Tohle nesouvisí s důvěrou, ale...“ Hanka se zarazila. Rafan do ní ryl jako vždycky, když chtěl, aby odkryla své karty. „Přišel ses pohádat?“

„Ne,“ opustil kamarád provokativní tón, „jen jsem se přišel mrknout, co vy dva spolu pečete.“

„Neblázni, Rafe,“ usmál se Nik, „nejde o rande, máme pracovní schůzku.“

„Pracovní?“ zbystril mladík a znovu se na oba pátravě zadíval. „Předpokládám, že tajnou. Tak si tu hezky pokecejte,“ otočil se na podpatku a odkráčel zpět do tmy.

Nik se za ním díval a znejistěl: „Nenaštval se?“

„Ne. Věří nám. Jen by asi uvítal, kdybychom ho zasvětili do našich aktivit.“

„Uchovat pracovní diskrétnost je mezi ochránci normální. Měl by si zvykat.“

„Ty ho neznáš tak dobře jako já. Dokáže i z náznaků načerpat tolik informací, že většinou uhodne vše, oč běží. Jako by skládal mozaiku. Jakmile dostupné informace zapadnou do obrazu, ví, že je blízko. Hádám, že můj úkol v Pasteku odhalí v okamžiku, kdy se od Sváti dozví, že je naše spolužačka Lída vnučkou Bdělého. Možná by bylo jednodušší mu o tom říct.“

„Ne. Zatím nic neříkej ani jemu, ani Svátovi. Pokud se tě však na Lídu zeptají přímo, nemusíš zapírat. Sama od sebe jim však nic nenaznačuj.“

„Dobře, Niku. Abych pravdu řekla, zatím se mi plnění úkolu příliš nedaří. V poslední době se nám Lída odcizila. U draků získala cejch a sebevědomí a přiklonila se ke své bývalé kamarádce. Nevím, jak se vetřít do její přízně. Nejspíš nebudu dobrý ochránce.“

„Koukám, že Lída u draků sebevědomí získala a tys ho tam ztratila. Přestaň se trápit tím, co by řekli ochránci, a dělej prostě všechno, co považuješ za správné. Kdyby ti instinkt napověděl, že

za dveřmi číhá malér, ozvi se Vronovi. On situaci zváží a poradí ti nebo pomůže.“

„Mám strach, že něco důležitého přehlédnu.“

„Hlavu vzhůru! A teď už se pojď vrátit k ostatním, než nás začnou podezírat jako tvůj kamarád,“ vzal ji Nik přátelsky kolem ramen a zamířil k Paule, které se Lotranda právě pokoušela zacuchat účes.

„Á, dobře, žes mi ji konečně přivedl,“ spiklenecky mrkla Paula na manžela a dlaní přejela Hance po hlavě proti růstu vlasů.

Hanka se zašklebila: „To fakt nechápu, proč mi teď lidi pořád sahají na hlavu.“

„Musí se přesvědčit, jestli se jim tvůj nový sestřih nezdá,“ poštuchovala ji Paula. Nyní vypadala daleko šťastnější než v létě. Bylo fajn si zase povídat s nejlepší kamarádkou. Vydržely spolu až do svítání.

Po snídani zahlédla Sváťu, jak netrpělivě přešlapuje opodál a čeká na ni. Rychle dopila kávu, oblékla se a rozloučila se s přáteli.

„Tobě to dneska trvá...“ mumlal nespokojeně, když se k němu konečně připojila.

Otevřela na volném prostranství bránu přímo do hor, kde byla pohřbena Karmaneuduna. Kéž by mohla brány používat i v Pasteku. Jenže v dračím městě povolení nedostal ani Vron, natož ona.

U jezera se do nich opřel chladný vítr. Jako by všudypřítomná bílá barva souzněla se smutkem, který tu Hanka pociťovala. Hladinu potáhl mráz ledem a sníh ležel navátý do bílých uhlazených jazyků.

„I v zimě je tu krásně,“ vzdychl tiše Sváťa při pohledu do nížiny.

Měl pravdu. Oblohou se sunula načechraná oblaka a pokojný ráz okolí narušovaly jen jejich stopy.

„Už letím,“ odpověděl drak, jakmile ho oslovila.

Bránu musel vykouzlit vysoko nad zemí, neboť se zhmotnil přímo nad jezerem. Nabral rychlost a při nízkém průletu prudce udeřil ocasem do ledu. Ten se rozpadl na drobné kry a drak při druhé otočce zaplul uvolněným otvorem pod vodu. Led nebyl silný, neboť ho o kus dál prorazil, aby opět vzlétl z vody přímo do vzduchu.

„Koukám, že ses v létání hodně zlepšil,“ ohodnotila Hanka obdivně drakovu letovou techniku. Plam vykroužil otočku nad nimi a setřásl při té příležitosti zbytky studené vody přímo jim na hlavu.

„Co blázníš?!“ otřepala se zimomřivě dívka, když jí ledová sprcha stekla za krk.

„Ále,“ přistál Zuřivý plamen těsně vedle nich a rošťácky mrkl na svou lidskou sestru, „jen si chci být jistý, že jsem plně při smyslech nejen já, ale i ty.“

„Proč bych neměla být při smyslech?“ divila se, zatímco si sušila vlasy.

Drak zafuněl, otřepal z křídel poslední kapky vody a spustil: „Říkala jsi, že ode mě chceš cejch. Co si sakra myslíš, že udělám?! Nejsem žádný otrokář ani trapnej růžovej exhibicionista, abych něco takového používal! Pár textů jsem si o cejchu přečetl a říkám: Ne! Stokrát, tisíckrát ne!!! Respektuj mě laskavě jako černého draka a nechtěj po mně takový svinstvo! Cejch... Ty snad ani nevíš, že je ve hře i varianta, v níž bys jako služka mohla patřit mému bratrovi. Umíš si podobný úděl představit? Sloužit Zuřivému drápovi?! Co kdyby si vzpomněl, ty víš, na co...“

Hanka nejdřív s úžasem sledovala drakovo rozhořčení a vzápětí jí došlo, čím ho tolik rozčílila. Vlastně mu zapoměla říct, že cejch nechce pro sebe, ale pro Sváťu. Jak se tu na ni zlobil, pocítila k Plamovi obdiv a lásku. Bylo nádherné s ním sdílet část osobnosti.

Drak vycítil její emoce a zarazil se. Přišlo mu divné, že má Hanka z jeho projevu takovou radost. Čekal nátlak a přemlouvání. Svým postojem ho úplně zmátla.

„Co je? Rozmyslela sis to?“ zeptal se opatrně.

„Špatně jsem se vyjádřila, Plame,“ usmála se na něj, „o cejch jsem tě nechtěla požádat já, ale Sváťa.“

Drak stočil hlavu, aby mohl zblízka pohlédnout na Hančina kamaráda. Mladík jen lehce přikývl a omluvně pokrčil rameny.

„Jeho závazek není na celý život. Ještě není plnoletý, takže by mu cejch vlastně zůstal jen dva roky,“ uvedla věci na pravou míru a snažila se odhadnout, jak její dračí bratr přijme plánovanou variantu.

„Víš, Plame, v Pasteku jsou místa, kam se neocejchovaný člověk vůbec nedostane,“ pustil se do vysvětlování Sváťa, „a protože Hanka už cejch přijmout nemůže, bylo by užitečné, kdybych se tam mohl podívat aspoň já. Celé jedno patro knihovny je pro nás

nepřístupné a my nutně potřebujeme informace, abychom se mohli chránit před Vyvolenými z Kruhu dračího oka. Ti by mohli být pro Hanku skutečně nebezpeční.“

„Hm,“ zafuněl drak a bylo vidět, že si případnou odpověď důkladně rozmýšlí.

„Rafan mě pověřil, abych o těch lidech zjistil co nejvíc. Taky má o Hanku strach. Bohužel si zneprátelila jednoho z nejvlivnějších představitelů města. Zatím sice nepodnikli nic, co by ji ohrozilo na životě, jenže Raf do mě hučel, abych žádné protivníky nepodceňoval.“

„Opravdu je pro vás přístup do knihovny tak důležitý?“ otočil se drak zase k dívce.

„Nevím,“ zaváhala Hanka, „nedokážu to odhadnout. Možná ano, možná ne. Pokud by ti ale naše záměry způsobily problémy v hnízdě, netrváme na tom.“

Odvrátila se, aby nemusela snášet Svátův vyčítavý pohled. Přesto ho cítila v zádech.

„Hnízdu jsou tyhle záležitosti ukradené. Nikoho nezajímají. Jenom já mám s vaším požadavkem trochu problém. Je proti mému smýšlení, proti všem mým zásadám. Pomocí cejchu bych mohl Svátu ovládnout a přinutit ho, aby dělal věci, a to i takové, se kterými z hloubi duše nesouhlasí. I když na druhou stranu,“ drak zase pohlédl z jednoho na druhého, „bych vás měl zároveň víc pod kontrolou...“

Sváťa se ošil, ale drakův pohled vydržel: „Já ti důvěřuji, Plame. A neprovozují nic, co bys nemohl vědět. A o tvůj cejch stojím.“

„Dobře, přemluvili jste mě,“ ukončil své námítky jejich dračí přítel. Sváťa se rozzářil a vykročil drakovi vstříc.

„Udělejte si pohodlí,“ vyzval je Plam, „kouzlo cejchu bude chvíli trvat. Nemám žádnou praxi a chci ho vytvořit správně, přesně jak se píše v příručce, kterou mám z matčiny knihovny.“

„I já jsem přinesl knihu půjčenou v Pasteku,“ vylovil Sváťa ze svého zavazadla zmíněný svazek. Drak do něj nahlédl a spokojeně pokyvoval.

„Popis souhlasí. Je totožný s tím mým,“ konstatoval, když dočetl zatrženou pasáž.

Sváťa si vyhrnul rukáv až k rameni. Stejně jako Hanka se posadil na kámen, jenž jim drak ohřál svým dechem. Vítr se opíral do oblých hřbetů sněhových jazyků a Plam se soustředil na svůj neobvyklý úkol. Hanka ani nedutala, ačkoliv byla napnutá, zdali se kouzlo drakovi podaří.

„Hotovo,“ prohlásil najednou Plam unaveně a Sváťa ukázal Hance zmrzlou ruku. Nad loktem se mu proplétal černý ornament.

„Paráda, co?“ usmál se na ni a potom poděkoval drakovi.

„Nebolí to?“ zeptal se chlapce Plam.

„Trochu,“ přiznal Sváťa, „ale já něco vydržím.“

„Do zítřka by se místo kolem označení mělo zklidnit. Počítej však s tím, že tě ruka tu a tam bude zlobit. Kdykoliv se nějaká magie dotkne tvého cejchu, ucítíš zvláštní brnění.“

„Bolení zubů je horší,“ hrál si Sváťa na hrdinu, ale Hanka na něm poznala, že není ve své kůži.

„Dej mu na ruku teplý obklad,“ poradil jí Plam. Potom si protáhl křídla a oznámil jim, že si musí zaletět domů odpočinout. Něžně se rozloučil s Hankou a zmizel.

„Chceš jít k vám domů, nebo se přesuneme k Zachariášovi?“ obrátila se na Sváťu.

„Oběd u Zachariáše je tou nejlepší náplastí na všechny bolesti,“ natáhl se pro své zavazadlo, jenže Hanka byla rychlejší. Popadla vak a prostrčila Sváťu vykouzlenou bránou do známé zahrady.

Když se pozdě odpoledne vraceli do Pasteku, byly všechny přepravní plošiny rozpůjčované. Stáli s těžkými zavazadly v rukou a vůbec se jim nechtělo se vláčet takovou dálku pěšky. Zachariáš je napakoval vším možným, od jídla, zeleniny až po sušené ovoce. Jídlo bylo sice lisované do tenkých plátků, ale právě teď jim o moc lehčí než ve skutečnosti nepřípadalo.

„Zkusím šupinku, mohla by nás hodit aspoň k tržišti,“ soustředil se Sváťa na své hodinky. Na zemi se mu však podařilo vykroužit jen pár jiskřiček.

„Promiň,“ omlouval se Hance, „nějak už dnes nemám sílu. Všechnu mi vysává ta bolavá ruka.“

„Mám nápad,“ rozhodla se při pohledu na svého zdeptaného kamaráda, „Herbichlos mi dovolil používat symbol k němu domů. Právě teď je vhodná příležitost využít jeho laskavosti.“

Vykroužila na zemi stříbrný kruh a postrčila do něj kamaráda i se zavazadly. Namáhavě nadskočil a hned za ním se stejným způsobem přemístila i Hanka.

Čekala, že doskočí na rovnou podlahu a nepočítala s tím, že se v místě doskoku bude povalovat Sváťův vak. Zvrtla si nohu a rozplácla se i s kufrem na podlahu. Zároveň její mysl zaplavil známý ptačí jek.

Avisir vztekle dorážel na Sváťu a kloval ho do rukou, kterými si její kamarád kryl oči. Už měl předloktí celé zkrvavené. Zacouval do rohu, kde se schoulil do dřepu, aniž by zuřivého spiripyra pustil ke svému obličejí.

„Co jančíš, bláznivej ptáku?“ ohnala se Hanka po Avisirovi, ale vykoledovala si jen palčivý plivanec.

„Ty jedna mrcho zákeřná,“ naštvála se na něj, když se nedal odradit a opakovaně zaútočil na Sváťu. Hmátla po jeho ocasu. Chytila ho za brčka a mrskla s ním do opačného rohu místnosti. Jedno brko jí přitom zůstalo v ruce.

Spiripyr divoce zaječel a šel jí po hlavě.

„Bude z tebe zase bezocasá slepice,“ zasyčela na něj krvelačně a podklesla v kolenou těsně před kontaktem. Pták narazil do krbové zdi a Hanka sebrala košťátko na vymetání krbu. Než se Avisir vzpamatoval, přetáhla ho po hřbetě a znovu hmátla po jeho ocasních perech. Jenže spiripyr už byl opatrnější a včas se přemístil jinam. Znovu zamířil k Sváťovi. Hanka se oháněla košťátkem jako plácačkou a díky spiripyrově zobáku zbylo za chvíli z krbové pomůcky jen oškubané torzo s držátkem. Hanka se chtěla natáhnout pro krbovou lopatku, ale pták jí to nedovolil. Aspoň ho zaměstnala natolik, aby dal pokoj krvácejícímu Sváťovi.

„Ták dost!!!“ zazněl Herbichlův rozkaz jako prásknutí bičem. Hance zacukaly koutky úst, když si všimla, že má knihovník ve vousech zamotané dvě polévkové nudle. Asi byl někde na večeři.

Rychle potlačila nutkání ke smíchu a začala se omlouvat. Knihovníkův zrak spočinul na Sváťovi. Nevšímal si Hančiných omluv a přivolal k sobě Avisira. Ten se vznesl a přistál na hřbetu jeho ruky. Na křídlech se mu modrozeleně zalesklo peří a ocas měl opět o něco delší.

„No, kamaráde, už zase začínáš vypadat k světu,“ konstatoval muž a odnesl ptáka k jeho samorostu.

„Pojďte sem,“ kývl na Hanku a Sváťu, aby přistoupili blíž. Vzal z police kamennou dózu a namazal jim rány a spáleniny. Mast pálila jako čert, takže oba zatnuli zuby a jen mimika knihovníkovi prozradila jejich pocity.

„Vy dva mě stále něčím překvapujete. Občas nevím, co si mám o vás myslet,“ zahleděl se na ně muž a Hanka uzavřela svou mysl, když ucítila jeho zvědavý psychický dotyk.

„Ukaž ruku,“ nařídil Svátovi.

Mladík poslušně nastavil předloktí, kde mu pták potřhal oblečení i kůži. Knihovník ale hmátl po jeho levé ruce a poněkud bezohledně mu vyhrnul rukáv až nad loket.

„Černý cejch jsem už hodně dlouho neviděl,“ procedil knihovník mezi zuby, a aniž Svátu pustil, sáhl po utěrce u krbu. Nebo to byl ručník? Přehodil ho přes kámen, na němž obvykle kouzelník vařil či ohříval jídlo, a pak ukázal na dřevěnou krabičku, která byla v polici mimo jeho dosah. Hanka mu ji podala a sledovala, jak sype na kus hadru třpytivý černý prášek. Lehce luskl prsty a prášek vzplanul. K Hančinu překvapení však hadr neshořel, jen jako by doutnal. Herbichlos ho připlácl na Svátův cejch a chlapec sykl bolestí.

„Vydrž,“ řekl muž a převázal hadr kolem ruky. Avisir za jeho zády nazlobeně zasyčel.

„Kuš! Tohle je přítel,“ houkl na něj knihovník a potom dodal směrem k Hance, „nesmíte se na něj zlobit, on prostě nesnáší ocejchované lidi. Ani mě nemá rád, jen mě svým způsobem respektuje. To, že se vám podařilo ho skoro vyléčit, považuji za malý zázrak. Díky.“

„Váš obklad už zabírá,“ dotkl se Sváta obvazu a usmál se.

„Nech si ruku zavázanou až do rána. Černej cejch je prevít. Bez ošetření by tě mohla bolest trápit ještě hodně dlouho. Tohle mám vyzkoušené. Čím dřív člověk uhelný zábal použije, tím je účinnější.“

„Tak děkuju.“

„Hm. Akorát, že jsem kvůli vám přišel o večeři. Nestihl jsem dojíst ani polévku. A teď už by bylo hloupé se vracet.“

„Něco vám za chvíli přinesu. Máte rád rajskou?“ usmála se Hanka a drbala si spáleninu, která právě začínala svědit.

„Mám. A nedej si to,“ podal jí Herbichlos kufr a Svátův vak. Vyprovodil je před dům, a než zabočili za roh, dodal: „Ještě něco! Knížky ze školní knihovny není dovoleno odnášet mimo Pastek. Tohle si laskavě запиšte za uši!“

Namáhavě se dohrabali do podkrovního bytu.

„Páni, já snad usnu dřív, než se přesunu do postele,“ vzdychla Hanka unaveně, když sebou plácla do křesla.

„Ještě dlužíš našemu panu domácímu tu rajskou,“ zaujal Sváťa stejnou pozici v druhém křesle a ani on nevykazoval snahu jídlo připravit.

„Vlastně nám ani nevynadal. Zaslouží si ji,“ konstatovala Hanka, zvedla se a slíbenou večeři profesorovi zanesla.

Hned potom oba zapadli do postele, aby nabrali sílu na nadcházející školní dny.

Nástrahy Kruhu dračího oka

Od středy do pátku Sváťa trávil každé odpoledne v knihovně. Hance bylo jasné, že to ještě nějaký čas jiné nebude a že si na samotu po návratu ze školy musí zvyknout. Chodila si proto půjčovat Avisira, aby si měla doma s kým povídat. K ní se pták choval téměř přátelsky a vzájemné poštučování se obvykle obešlo bez větších zranění. Někdy pták jen tiše poslouchal, co Hanka povídá, a chvílemi klímbal na svém samorostu.

I v pátek odpoledne dívka přemýšlela nahlas, zatímco ptačí host měl hlavu skloněnou k jedné straně a zavřené oči.

„No vidíš, Avisire, vyhrožovali mi, že ve škole nevydržím ani do konce roku, a zatím se vůbec nic neděje. Za necelý týden začneme psát nový letopočet a co nevidět se přehoupne i první polovina školního roku. Skoro se zdá, že proti mně nic nepodniknou. Škoda že nejsem muška. Moc ráda bych zaletěla do lázní a poslouchala, zda si tam o mně ještě povídají...“

„Mám tlumočit?“ skřehotavě se zeptal pták.

Hanka se na něj překvapeně podívala, a přestože nechápala, co má Avisir na mysli, přikývla: „No... ano.“

Byla zvědavá, o co půjde.

Pták začal mluvit lidskou řečí a nejen to. Dokonce napodoboval dva hlasy.

„...se ptáš vážně? Samozřejmě že nejsem spokojený. Takové hloupé drobné legrácky přece nemohou účinkovat!“

„Ale tvrdil jste, že je do konce února čas.“

„To sice ano, jenže je potřeba hru přitvrdit.“

„Samozřejmě. S tím se počítá.“

„Jak je vidět, nejde o slečinku, kterou rozhodí, přijde-li o vizáž nebo o vlasy. Zkuste něco účinnějšího.“

„Snad se nám ji podaří vyštvať, aniž bychom jí museli ublížit.“

„Ty vaše hloupé ohledy...“

„Naše? Vy jste přece nařídil, aby zmizela bez rozruchu a vyšetřování!“

„Copak je tak složitý ji zdeptat, když ji vidíš každý den? Čekal jsem od tebe víc.“

„No tak ať to zařídí ta pitomá husa, co doma používá zakázané magické vůně.“

„Ale, ale... podívejme se! Takže ty ji špehuješ?! A pročpak? Máš v úmyslu ji vydírat? Brzdi, mladej, a drž se od ní dál! Ona má mnohem důležitější úkol než ty. Jestli jí zkřížíš stéblo přes cestu, tak si mě nežádej.“

„Já jen, že vůbec nedbá na opatrnost.“

„A co je ti po tom? Ona už věrnost Kruhu prokázala několikrát. Patří mezi Pojmenované právem. Ty ses mezi ně dostal nedávno, takže si moc nevyskakuj. Hleď si zadaného úkolu a ji nech na pokoji. Rozumíš?“

„Také jsem prokázal věrnost Kruhu.“

„Ale na rozdíl od ní jsi téměř nic neriskoval. Zatím sis mohl jen hrát. Teď ovšem očekávám, že ve stanovené lhůtě uspěješ, jinak ti vlastnoručně vydláždím cestu mezi bezejmenné.“

„Žádný strach, já svůj úkol zvládnu. Jenom nechápu, proč jste ji prostě po tom incidentu nenechali vyhodit ze školy.“

„Draci a ten pošahanej trpaslík nás přehlasovali. Právě proto je nutné, abys odvedl svou práci ty. Dej si záležet. A pospěš si. Nepůjde-li po dobrém, odejde po zlém. Zkrátka si porad, jak umíš, ale během dvou měsíců ať je pryč!“

„Stane se, jak si Kruh přeje, pane.“

Avisir se odmlčel a Hanka přemýšlela, čí slova jí vlastně tlumočil. A jednalo se o rozhovor, který probíhal právě teď, nebo jde o něco z dřívějšíka?

„Poslyš, Avisire, dokážeš mi říct, kdo s kým mluvil?“

„Starší muž a mladík ze školy.“

„Jak se jmenují?“

„Nevím.“

„Jak vypadají?“

„Jako lidi.“

„Copak jsi je neviděl?“

„Ne. Jenom slyšel. Na tvou žádost.“

„Ten rozhovor probíhal právě teď?“

„Ano.“

„A už spolu někdy mluvili?“

„Nevím.“

„Dřív jsi je neslyšel?“

„Ne.“

„A jak to, že jsi je slyšel teď?“

„Na tvou žádost.“

Hanka z jeho odpovědí moudrá nebyla.

„A kdybych se tě zeptala, co právě teď říká Sváťa?“

„Nic, neslyším ho.“

„A co říká Lída?“

„Neznám. Žádná spojitost.“

„Jaká spojitost?“

„Neznám vyžádanou bytost, nedokážu lokalizovat.“

„Škoda. Její plány by mě fakt zajímaly,“ povzdechla si Hanka a zamyslela se nad další objevenou Avisirovou schopností. Kdyby byl pták ochotnější k rozmlouvám, kdoví co všechno by o něm ještě zjistili.

„Mohu si půjčit domů tyhle tři knihy?“ zaskřehotal znenadání.

„Cože?“ trvalo Hance chvíli, než si vzpomněla, že Avisira požádala, aby tlumočil, co říká Sváťa.

„Ale já bych potřeboval všechny tři.“

„Vyznělo by líp, kdybys tlumočil celý rozhovor a nejen to, co říká Sváťa,“ podotkla Hanka.

„V žádném případě. Opakuji, že knihy ze spodního patra se půjčují jen po jedné. Mám ti snad zarecitovat půjčovní řád, abys mi rozuměl?“

„No dobře. Vezmu si tuhle.“

„Už nemusíš pokračovat,“ zarazila Hanka Avisira, „nejde o nic zajímavého.“

Pták zmlkl.

„Doufám, že někomu jinému netlumočíš, co říkám já,“ zadívala se na spiripyra výhružně.

„Jen pánovi.“

„No nazdar. Ale co... tolik jsme ho zase nepomlouvali. A poslyš, Avisire, ty tlumočíš každému, kdo tě požádá?“

„Ne.“

„A čím jsem si to zasloužila já?“

„Máš moje pero.“

Hanka stočila pohled na polici, kam odložila svůj úterní úlovek – modrozelené lesklé pero násilně vytržené z Avisirova ocasu.

„Hm, zajímavé. Jen aby tě někdo kvůli tomu neoškubal,“ vzala zmíněné pero do ruky a ušklíbla se na ptáka, který měl od úterka výrazné, duhově modré opeření.

„Mě dokáže chytit jen drak,“ odvětil pyšně.

„Já ale nejsem drak,“ namítla Hanka.

„Oči klamou. Jsi drak.“

„Poslyš, jestli tvým poznámkám dobře rozumím,“ zamyšleně si prohlížela ukořistěný brk, „něco tě nutí sloužit tomu, kdo ti pocuchá peří.“

„Ne sloužit. Jen na požádání.“

„Takže mi netlumočíš dobrovolně?“

„Ne,“ potvrdil její slova pták.

Hanka vzdychla: „Otec říká, že jeden z největších darů je dar svobody. To, co umíš, by pro nás bylo užitečné, avšak neměla bych dobrý pocit, kdybys nám pomáhal z přinucení. Vezmi si své pero zpátky. Nechci tě omezovat. Jsi jeden z nejzajímavějších tvorů, které jsem kdy potkala, a mám tě svým způsobem ráda, i když spolu momentálně válčíme.“

Podala Avisirovi pero a očekávala, že ho svým silným zobákem rozcupuje na kousíčky. Spiripyr ho ale opatrně uchopil a jeho aura se rozhořela rudou září. Hanka užasle sledovala, jak se modrá barva pera změnila na rudou, posléze bílou a nakonec zůstalo zlatavé. Pták ho položil před dívku.

„Máš dobrého otce,“ pronesl Avisir skoro slavnostně, „naučil tě dívat se a vidět. Tvůj dar mě potěšil. I já ti chci něco dát. Tohle je pero přátelství. Občas pro tebe budu tlumočit dobrovolně.“

Hanka zdvihla zlatý brk a v prstech cítila magické mravenčení. Spiripyr ji stále překvapoval.

„Děkuju. Cením si tvé nabídky. Znamená to, že teď jsi mým přítelem?“

„Přátelství draka a ptáka? Nenakřáp ti někdo hlavu? Pero přátelství znamená jen, že budu respektovat tvoje přání.“

„Chceš naznačit, že na našem vztahu se vlastně nic nemění...“

„Chytrá dračí hlavička.“

„Takže budeme v léčení pokračovat i nadále?“ zeptala se tónem, ve kterém lehce vibrovala struna pořouchlých záměrů.

Pták se hned načepýřil v obranném postoji.

„Ale ne dneska,“ zasmála se Hanka jeho reakci, „za chvíli se vrátí Sváťa. Asi bych tě měla odnést dolů.“

„Dračí otrok,“ opovržlivě se oklepal pták.

„Sváťa není žádný otrok,“ zamračila se a popadla samorost tak razantně, až musel Avisir roztáhnout křídla, aby udržel rovnováhu, „on je přítelem draka! Pamatuj si to, hloupej ptáku!“

Spiripyr po ní prskl palčivou slinu a Hanka byla chvíli v pokušení omlátit ptáka o futro. Pak si ale řekla, že dnes byl Avisir až neobvykle milý a hovorný, a potlačila chuť mu ublížit. Rychle ho odnesla do knihovnickova bytu a netrpělivě čekala na kamarádův návrat.

„Tak co? Půjčili ti jenom jednu knížku místo tří?“ provokativně se zeptala, když dorazil.

„Tys mě špehovala?“ zeptal se překvapeně a trochu se mu nakrabilo obočí. „Žádnou magii jsem necítil...“

„Bez obav. Nechtěla jsem tě sledovat. To Avisir. Stačilo jedno vyškubnuté brčko a...“

Hanka Sváťovi vylíčila svůj odpolední objev. Jenže kamaráda zaujal víc odposlechnutý hovor než spiripyrovo zlaté pero.

„Takže brácha měl pravdu.“

„A v čem?“

„Že ty tvoje květnice a ztráta vlasů nebyly náhoda. Tvrdil, že každá normální holka už by Pastek nechtěla ani vidět, kdyby se dvakrát za sebou střetla s posměchem spolužáků kvůli svému vzhledu.“

„A já nejsem normální?“

„Ani v nejmenším,“ ve Sváťově hlase zazněl obdiv a láska. Vzápětí hned sklopil oči a několikrát si odkašlal, než se na Hanku

znovu opatrně podíval. „Zdá se, že budeš zakopávat o nepříjemnosti i v dalších dnech.“

„Jenže teď už si budu dávat pozor,“ zavrčela Hanka. „To by v tom byl čert, abych nezjistila, kdo ze spolužáků na mě šije boudu.“

„Proč ale do konce února? Proč ne třeba do konce ledna? Jestli je za tím Kvido, spíš bych čekal, že se tě odtud pokusí vystrnadit co nejdřív.“

„No. Však uvidíme, kdo si na kom vyláme zuby,“ zašklebila se bojovně.

Následující dny byla ve škole jako na trní. Neustále dávala pozor, zda odněkud nepřichází nějaká magická aktivita. V posledním prosincovém dni se jí někdo pokusil znemožnit v hodině magické rovnováhy. Její motýlci zahynuli ve zlomku okamžiku, neboť nečekané zablokování jejího magického proudu mělo podobné účinky jako prudká herda do zad. Hančina obranná reakce rozhodila magickou rovnováhu nejen v místě, kde seděla, ale i několik dalších spolužáků při tom utrpělo ztrátu koncentrace a motýlků. Jejich rozhněvané protesty okamžitě přivolaly profesora. Nesmlouvavě Hanku vykázal z hodiny s pokutou. Jelikož napadení proběhlo velice rychle, neměla čas zaměřit útočníka. Možná zareagovala přehnaně na pouhou škodolibost, ale kdo by se tomu v její současné situaci divil.

Další incident se odehrál za několik dní v polední pauze. Zašimralo jí v zádech a svetr, který měla na sobě, se začal rozpadat na vlákna. Ještě zahlédla, jak Sváťa zdvihl ruku a zahýbal prsty. Na koho vlastně zaměřil své kouzlo? Hanka se rychle ohlédla. Jak se proluly dva proudy magie, vycítili kolizi střetu všichni v nejbližším okolí.

Její kamarád najednou odhodil nedojedenou svačinu do prachu a v rozběhu chytil jednoho ze starších kluků pod krkem. Oba se okamžitě svalili na zem ve snaze dostat toho druhého pod sebe. Hanka na nic nečekala a spěchala Svátovi na pomoc. Dva kluci jí však zastoupili cestu. Možná čekali, že zareaguje jako holka, ale zmýlili se. Ne nadarmo se učila u Mojerany. Jeden schytl ránu loktem do žeber a druhý ji pustil, jakmile ho kopl pod koleno. Konečně se prodrala kruhem přihlížejících. Svátův soupeř měl

výhodu díky své váze. Kamarád to vyrovnával u něj málo vídanou zuřivostí. Zaváhala. Ti dva na zemi se nekontrolovaně převalovali, takže nevěděla, jak zasáhnout. Ani jeden z nich nyní nepoužíval magii, aby na sebe nepřitáhli pozornost některého z profesorů. Navíc si Hanka nebyla jistá, zda by se Sváti nedotklo, kdyby se vložila do zápasu jednoho proti jednomu. Její kamarád ale viditelně prohrával. Soupeř ho přitlačil břichem na zem a snažil se mu zkroutit ruce dozadu. Už se chystala, že zakročí, když se přihodilo něco zvláštního. Jak se její kamarád pokusil vykroučit ze sevření, povolily švy na jeho rukávu. Kluk nahoře ztratil rovnováhu a Sváťa ho shodil ze svých zad. Vyskočil a připravil se na další útok. Protivník dosud v ruce svíral jeho rukáv, ale místo aby zabojoval o vítězství, zůstal stát s otevřenou pusou. O krok ucouvl a pustil urvanou část oděvu do prachu. Všichni ztichli a v němém údivu zírali. Hance trvalo několik vteřin, než si uvědomila, na co hledí. Na Sváťův černý cejch. Využila jejich strnulosti a šla sebrat rukáv. Přihlížející dav spolužáků o krůček ucouvl. Jen Lída se posunula kupředu, aby si prohlédla černý ornament.

„Páni,“ vydechla obdivně, „ty máš... Netušila jsem, že i černí draci...“

„Vsadím se, že jde o podvod, černí draci cejch nepoužívají. Určitě ho má namalovaný,“ ozval se hlas z davu.

„Tohle není namalované,“ dotkla se Lída ruky a její pohled přetékal obdivem. Sváťův protivník se nenápadně vytratil a taky ostatní se začali rozcházet, aby stihli odpolední vyučování.

„Stav se u mě večer. Moc ráda bych slyšela, jak jsi přišel k černému cejchu,“ usmála se Lída, ale vstřícné odezvy se nedočkala.

„Promiň, potřebuji si ještě něco ověřit v knihovně,“ zamumlal Sváťa a otočil se k ní zády. Lída posmutněle vyrazila za čekající Naomi.

„Ukaž, aspoň provizorně ti spravím rukáv,“ nabídla mu Hanka.

„To se nemělo stát,“ vzdychl Sváťa, „potřeboval jsem ten cejch kvůli knihovně a ne, aby mě ostatní okukovali.“

„No jo, budeš teď pro ně celebrita,“ neodpustila si malé popíchnutí a magicky spojovala švy rukávu. Nejmíň do večera by

měl vydržet. Bohužel její svetr už dát dohromady nešlo. Zůstala jen v tenké blůzce. Naštěstí v prostorách školy nikdy nemrzlo. Sváťa poděkoval a oprášil si kalhoty.

„Nechci být středem pozornosti. Vadí mi to,“ bručel popuzeně.

„Žádný strach. Za pár dní si zvyknou a dají ti pokoj.“

„Ale co jim mám říct, až se budou ptát na mého draka?“

„Večer spolu něco vymyslíme,“ postrčila ho Hanka směrem k hopsacímu sálu.

Ačkoliv Sváťovi ani nepoděkovala, imponovalo jí, jak se jí kamarád zastal. Nebylo důležité, jestli někoho přepral, nebo ne, ale fakt, že se o to vůbec pokusil. Je příjemné mít vedle sebe někoho, kdo vždycky stojí na vaší straně, pomyslela si vděčně.

V příštích dnech se kolem Sváti začali rojit starší kluci ve snaze se skamarádit. Nebyl tím vůbec nadšený. Začal se spolužákům vyhýbat. Díky tomu on i Hanka poznali nejrůznější zákoutí školy, kam utíkali, aby si mohli v klidu sníst svůj oběd. Do hodin se naučili přemísťovat pomocí šupinky a podobným způsobem rovněž opouštěli školu. Tato taktika byla užitečná i pro Hanku, neboť se značně zúžily možnosti příznivců Kruhu dračího oka. Jejich snahy znepříjemnit jí život jako by ustaly. Během ledna ji nepostihly žádné mimořádné pohromy. V klidu se věnovala učení a dokonce zase o něco pokročila i v matematice.

Nejvíce jí však bavily praktické lekce u Rohana. Během několika posledních hodin pracovala s jeho pomocí na kamínku s tajnou schránkou, která maskovala ještě tajnější schránku. Brala to jako naprosto skvělou zábavu až do chvíle, kdy práci dokončila.

Rohan z jejích rukou převzal magický kámen a významně se na ni zadíval: „Právě jsi složila zkoušku z prvního stupně výroby magických kamenů. Přeješ si pokračovat u mě, nebo si vybereš jiný obor vzdělání?“

„Jasně že chci pokračovat,“ nechápala Hanka, proč se jí ptá na takovou samozřejmost.

„Výborně,“ kývl a na chvíli se otočil zády. Když se k ní znovu obrátil, vložil jí do ruky její poslední výrobek.

„Je tvůj,“ řekl významně a čekal.

Hanka poděkovala, ale všimla si, že jeho vyčkávavý postoj trvá. Pomalu kámen otevřela. Do ruky jí vypadlo pár drobných diamantů. Pohlédla na trpaslíka. Ne, tohle není ono, uhádla z jeho pohledu, a otevřela supertajnou schránku. Na dlaň se jí vysypalo několik semen.

„Nedávno jste mi přinesli jablko,“ mrkl na ni spiklenecky, „usušil jsem pár semen i pro tvého kamaráda. Slyšel jsem, že rád zahradničí. Tady však není nejvhodnější klima, ať si je raději zasadí někde poblíž svého domova.“

„Opravdu je to...“

„Jen pár obyčejných semínek,“ přerušil ji rychle profesor a naznačil, aby je opět schovala dovnitř. Pochopila, že není žádoucí mluvit o jejich původu nahlas. Páni! Sváťa se zblázní radostí! Proto ta supertajná schránka. Semena dračího ovoce jsou nepochybně velká vzácnost. Od Rohana je milé, že se s nimi rozdělil. Měla z dárku větší radost než z nového proužku na svých hodinkách. Ukončená specializace jí podle regulí školy umožňovala praktikovat naučené znalosti, jak sama uzná za vhodné. Bude-li vyrábět magické kamínky, jistě se kdykoliv a kdekoliv snadno uživí. Její nadšení učitele potěšilo a spokojeně sledoval, jak se semena opět vrátila do svého úkrytu.

Pak pokračoval: „Jako téma tvé další specializace navrhuji magické vylepšování zbraní a ochranných pomůcek. Co ty na to, H'anaríjo?“

„To zní dobře,“ usmála se, „to zní moc dobře.“

Byla osudu vděčná, že ji v Pasteku svedl dohromady s profesorem Rohanem. Pod jeho vedením se toho vlastně naučila nejvíc.

Po příchodu domů magický kámen věnovala Sváťovi. O jeho tajných schránkách se však nezmínila. Byla zvědavá, zda na ně její kamarád přijde sám. K jejímu zklamání ale kámen odložil a svou pozornost zaměřil na velice objemnou kroniku Pasteku, kterou právě přivlekl z knihovny. Byly v ní záznamy o událostech ve městě za posledních padesát let, vyjma posledního roku. Autor zápisků podle stručného vyjádření na posledním popsaném listě nečekaně zemřel na srdeční selhání.

„Vážně máš v úmyslu ji celou přečíst?“ prolistovala Hanka část knihy. Občas přelétla očima kousek textu, jenomže nic zajímavého neobjevila. Studovat záznamy, kdy se někdo narodil, zemřel či oženil, jak se vyhláška města o úklidu změnila s podrobným upozorněním, která část byla vymazána, přepsána či upřesněna, ji rozhodně nebavilo. Její kamarád byl ovšem jiného názoru.

„Rozhodně. Jedná se o neskutečnou pokladnici informací.“

„Tuhle bichli nepřelouskáš ani za dva měsíce,“ prohlásila skepticky.

„Když budu číst jenom důležité části, za dva až tři dny to musím zvládnout,“ usadil se u stolu a nalistoval první stránku.

Hanka nad ním jen rezignovaně pokrčila rameny a šla trénovat selektivní neviditelnost. Podle Teuklina nebyl problém ukrýt hodinky na ruce tak, aby ruka byla vidět. Ač se hodně snažila, kouzlo se jí nedařilo. Přemýšlela, co napsat do pojednání za tento týden, aby nevypadala tak zoufale neschopně. Možná by měla radši ještě den nebo dva pokračovat v tréninku. Neviditelnost je zatraceně náročná disciplína.

Co zapsal kronikář

V sobotu u snídaně Sváťa prohlásil, že kroniku dočetl. Významně ji položil na stůl a Hanka povytáhla obočí, když viděla, jak se bichle ježí záložkami.

„Budeš mi předčítat?“ ušklíbala se.

„Mám to v úmyslu,“ odpověděl kamarád úplně vážně, „tak si na dopoledne neplánuj žádnou práci.“

„Nezbláznil ses?“ znejistěla.

„Jestli se chceš orientovat v tom, co se kolem tebe děje, tak si laskavě udělej pohodlí a poslechni si pár faktů,“ zaťukal na desky knihy a autoritativně mávl rukou, aby se posadila do křesla. Hanka začala být zvědavá a beze slova poslechla.

Sváťa nalistoval první záložku a začal číst.

„Arlevian pěstováním ohnivých plodů získal tak nesmírné bohatství, že na něj dračí Klan zelených ostnů nedokázal hledět s klidnou myslí a rozhodl se úspěšného vetřelce vypudit ze svého území. Střet ale skončil Arlevianovou smrtí a rozprášením veškerého jeho služebnictva. Podle svědeckých výpovědí během střetu zemřelo dvacet šest nebo možná dvacet sedm lidí. Byli to především sadaři a strážci z Arlevianových zahrad.“

Sváťa zdvihl oči od knihy: „Tohle nebudu číst celé, abys mi neusnula. V podstatě šlo o to, že slavný pěstitel a distributor dračího ovoce byl zavražděný i s těmi, kdo uměli ovoce pěstovat. Což velice pobouřilo odběratele a žádali soud nad Klanem zelených ostnů. Vedli spolu dlouhý a nepřehledný spor, kdy Klan tvrdil, že ovoce je vlastně nebezpečná droga, zatímco ti druzí se oháněli prospěšností a léčebnými účinky ohnivých plodů. Nakonec se musela sejít velká dračí rada a rozhádané strany slíbily, že se podrobí jejímu rozhodnutí.“

„A všechno se odehrávalo v Pasteku?“

„Přesně tak. Ti, co rozhodovali, si dokonce vyzkoušeli účinky dračího ovoce na sobě. Nakonec se usnesli takto...“

Sváťa otevřel knihu u druhé záložky: „Za mnohočetnou smrt způsobenou Arlevianovi a jeho lidem odsoudila rada Klan zelených ostnů ke ztrátě území v rozsahu jednoho dračího přeletu od místa vraždy. Toto území bylo označeno jako samostatná správní jednotka pod přímým dozorem velké rady. Péče o sad byla svěřena rodnému Arlevianovu hnízdu.“

Opět přerušil čtení a pokračoval vlastním komentářem: „Tohle rozhodnutí se však radě moc nepovedlo, protože hnízdo nemělo s pěstováním dračího ovoce žádné zkušenosti. Sadu se nedařilo, draci reptali, že je ohnivých plodů méně a méně, až nakonec pověřené draky odsud vyhnali a zase vyvstala otázka, kdo se o zdejší zahrady postará. Abych to celé zkrátil, nakonec vyhrál drak, který začal v prostorách bažin provozovat něco jako lázně. Byl natolik inteligentní, že si dal práci s tím, aby našel zbytek lidí, kteří přežili nájezd Klanu zelených ostnů, a pověřil je péčí o sad. Ti aspoň věděli, jak se co dělá. Po čase se stromům začalo dařit. Geoharbes ve spolupráci s obchodně zdatným Pertinahem nakonec udělali z lázní světoznámou dračí lokalitu.“

„A píšou tam, proč se dračí ovoce rodí jenom tady? Přece by bylo logické, aby si každé hnízdo vypěstovalo sad pro vlastní potřebu, ne?“

„Ano. Zájem by určitě byl. Ale dračí rada poté, co ovoce vyzkoušela na sobě, usoudila, že konzumace velkého množství ohnivých plodů by mohla vést k degeneraci dračí podstaty, a povolila jejich pěstování pouze v Pasteku.“

„To bych se divila, kdyby všichni draci poslechli a nevzali si domů nějaká ta semena,“ zapochybovala Hanka.

„O žádné krádeži tu není ani zmínka. Ale podle kronikářova vyjádření je ostraha sadu mimořádně kvalitní.“

„Jistě. Však jsme si ji vyzkoušeli na vlastní kůži,“ ušklíbla se Hanka. „Ještě tam máš něco zajímavého?“

„To si piš! Jsou tu zaznamenané i okolnosti vzniku Kruhu dračího oka.“

„Opravdu? Tak povídej.“

„Jeho začátky spadají do chvíle, kdy se sem za svým synem Pertinahem přestěhovala jeho dračí matka Zadrápnutá. Ze zdejších

poznámek vyplývá, že je mimořádně schopná, tím myslím všeho schopná a značně ambiciózní.“

„To je ta, co k ní patří Kvido, ne?“

„Přesně tak. A nejen Kvido. Mnohem důležitější osoba, která má její cejch, je Kvidova sestra Apolena. Jak tady čtu, tak v kronikářově době kolovala po městě rádoby vtipná hádanka: Kdo je větší dračice – Apolena, nebo Zadrápnutá? Škoda že její podstatu kronikář blíž nevysvětlil.“

„Takže Kruh dračího oka je jejich dílo?“

„Pravděpodobně ano. Stojí tady psáno: Skupina lidí z okruhu dračích služebníků začala pořádat vzdělávací seance s názvem Dračí oko vás vidí. Návštěvníci těchto aktivit se následně cítili odpočatí a plní síly. Obliba seancí se rozšířila po celém Pasteku. Jenže se ukázalo, že školitelům nejde o blaho zúčastněných, ale o získávání citlivých informací. Proto městská rada seance zakázala. Zdvihla se však vlna protestů a dva nejzatvrzelejší radní se pod tíhou okolností vzdali svých funkcí. Příznivci seancí poté založili něco jako sektu s názvem Kruh dračího oka. Dokonce získali pozemek hned vedle školy, kde si vytvořili areál pro svou činnost. Většina členů městské rady se do nové sekty dobrovolně přihlásila. Oficiálními představiteli této skupiny jsou ti, kdo nosí titul Dračím okem vyvolený. Na veřejnosti však jako mluvčí už od začátku nejčastěji vystupují Kvido a Apolena, což jsou, jak známo, služebníci Zadrápnuté.“

„Jako kdyby měli v plánu ovládnout celé město...“

„Však ho taky ve velké míře ovládli. Kronikář tvrdí, že v podstatě rozhodovali o vyhláškách a zákonech. Bez jejich souhlasu nebylo nic důležitého schváleno. Kdykoliv se jim někdo znelíbil, postarali se, aby městský úřad dotyčné osobě natolik zkomplikoval život, až ji to dohnalo k vystěhování z Pasteku. Kronikář tenhle odstavec zakončil veršovanou poznámkou, že nepřátelství Kruhu je horší než kopec dluhů.“

„Proč mě ale nevyhodili ze školy, když jsou tak mocní?“

„Jestli to nebude tím, že o škole nerozhoduje městská rada, nýbrž přímo sami draci.“

„Máš snad pocit, že mi draci fandí?“

„Jo. Draci tě berou. Cítí, že jsi jejich spřízněná duše.“

„Na jejich loajalitu bych nesázela.“

„Já ano. Přemýšlej trochu. Kvido určitě žádal, abys byla vyloučena ze školy. Jestli jeho návrh neprošel, musel se proti němu postavit někdo důležitý. A kdo asi jiný než některý z draků, co nás učí. Tipnul bych si Artevara.“

„To jsou všechno jen dohady,“ ušklíbla se Hanka.

„Dejme tomu, ale tlumočím dohady nejlepšího odborníka, jakého znám.“

„Máš na mysli bráchu?“

„Trefa do černého! Páčil ze mě všechny podrobnosti a nakonec prohlásil, že tohle je jediné vysvětlení, které nekulhá na všechny čtyři.“

„Ještě tam máš něco?“

„Jo. Ještě jsou tu popisy rituálů Kruhu dračího oka. Zajímají tě?“

„Jestli nezabere jejich čtení celou noc, tak ano.“

„Tak já je stručně shrnu. Náš kronikář nikdy členem Kruhu nebyl, ale všechno prý zapsal podle vyprávění jednoho známého, jenž se dostal mezi Pojmenované.“

„Takže ani sám nevěděl, jestli píše pravdu,“ zapochybovala Hanka.

„On svému zdroji věřil. Tvrdí, že jde o seriózního a důvěryhodného člověka.“

„Tak proč tajil jeho totožnost?“

„Protože ani Pojmenovaní si nemohou být jistí trvalou pozicí v Kruhu. Stačí tři hlasy Vyvolených a spadnou zpět mezi Přistupující, ne-li přímo mezi bezejmenné.“

„Koukám, že si Vyvolení svůj vliv pěkně pojistili.“

„Vypadá to tak.“

„Zajímalo by mě, co na jejich aktivity říkají draci.“

Sváťa pokrčil rameny: „O tom kronikář nepíše.“

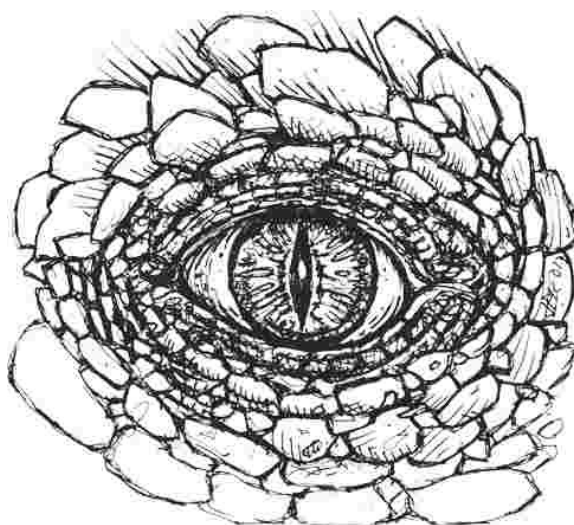
„No nic, pokračuj,“ vybídla ho Hanka.

„Takže všechno začíná, když tě osloví nějaký člen Kruhu a vyzve tě, aby ses připojila k jeho členům. Odmítnutím nic nezkažíš, ale nemůžeš pak očekávat, že si v Pasteku vybuduješ svou životní kariéru. Ti, co tu chtějí podnikat a prosperovat, velice ochotně

nabídku přijmou. Jsou pozváni na nejbližší hromadnou sešlost. Než jim prozradí místo konání, musí složit přísahu mlčenlivosti. Hned poté obdrží pozvánku, která slouží zároveň jako přenosová brána. Jde o něco podobného jako jsou naše symboly na šupince. Kronikář nepíše, na jakém místě se rituál odehrával, ale popisuje větší prostranství poblíž skalního masivu s dračím okem.“

„Masiv s dračím okem? A to má být co?“

„Oko se prý ve skále objevuje vždy na začátku každého setkání, kdy na přítomné sešle v rámci meditace pocit štěstí a síly. Potom si obvykle prohlédne ty, kdo mají zájem zařadit se mezi Přistupující, a ty, kteří procházejí obřadem pojmenování.“

Občas se oko objevuje i při zadávání úkolů jednotlivým členům. Podle popisu se jedná o oko mimořádně velikého draka. Ale na druhou stranu nikdo z Kruhu netvrdí, že kromě oka viděl i tělo.“

„A kde by jinak vzali živé dračí oko? Je to snad iluze? Co o něm říkají?“

„Počkej, někde jsem si tu založil jejich rituální popěvky,“ začal Sváťa zuřivě listovat knihou.

„Tady jsou. Říkají: Dračí oko vás vidí, chrání a posiluje. Otevřete se jeho magii a pozvedněte svou mysl na vyšší úroveň. Vyslyšte volání Dračího oka a ono vás na oplátku pozve do chrámu klidu a blaženosti. Připojte svou mysl ke kruhu přátel a vykročte na cestu souznění a společného úsilí o lepší budoucnost... Dál už se vlastně

opakuje totéž, jenom jinými slovy. Já bych rituál vyhodnotil jako mix meditace, hypnózy a ovlivňování mysli.“

„A někdo z kouzelníků se přitom stará o iluzi dračího oka,“ přikývla dívka.

„Pravda je, že se všichni jednoznačně shodují, jak je meditace skvělá a příjemná. Členové Kruhu se obvykle na každé setkání těší. Až na několik výjimek. Přistupující by měli časem dokázat svou věrnost významným skutkem. Nejsou-li sami dost aktivní, je jim dříve nebo později příslušný úkol přidělen. A potom jde do tuhého. Třikrát nesplníš zadaný úkol a jdeš z kola, pardon, chci říci z Kruhu ven.“

„...a jako bezejmenný si už v Pasteku neškrtněš,“ dopověděla Hanka.

„Přesně tak,“ přikývl Sváťa. A pokračoval: „Úkoly však nedostávají jen Přistupující, nýbrž i Pojmenovaní. Těm sice mohou rozkazovat pouze Vyvolení, ale v případě selhání se metoda třikrát a dost praktikuje i zde.“

„Takže ani Pojmenovaný nemá nic jistého...“

„Je svým způsobem ve výhodě. Může bez omezení zadávat úkoly Přistupujícím, což se dá určitě využít mnoha způsoby. Také má právo navrhopvat, aby konkrétní Přistupující byli pojmenováni a postoupili na vyšší úroveň.“

„Jakým způsobem? Dostanou nové jméno?“

„Dá se to tak říct,“ přikývl Sváťa, „aby mohl být někdo pojmenován, musí s tím souhlasit jeden z Vyvolených. Ten přidělí Přistupujícímu tajné dračí jméno. Kdo jeho tajné jméno zná, může s tímto Pojmenovaným hovořit v myšlenkách i na dálku. Obvykle tajné přízvisko znají jen Vyvolení a nejbližší přátelé dotyčného z okruhu Okem pojmenovaných.“

„Že by něco jako dračí komunikace?“ zaujala Hanku popisovaná schopnost.

„Těžko říct. Další podrobnosti, jak komunikace funguje, kronikář neuvádí. Zajímavé je, že rituál pojmenování může proběhnout buď na některém veřejném setkání Kruhu, nebo i v soukromí a tajně, pokud to okolnosti vyžadují. Takže přehled o Pojmenovaných mají pouze Vyvolení a nikdo jiný. Na povrch mohou informace o nich

vyplavat až v situaci, kdy je utajený člen požádán o službu, kterou jinému Pojmenovanému nechce poskytnout.“

„Zajímavé. Opět jeden mocenský bonus pouze pro Vyvolené. Mají dokonale vymyšlenou strukturu. Ještě by mě zajímalo, jak se vlastně člověk stane Vyvoleným.“

„O tom prý rozhoduje výhradně Dračí oko. Jeho moci a vůli se podřizuje veškeré dění v sektě.“

„Takže je vysoce pravděpodobné, že má celou sektu pod palcem Kvido a jeho sestra Apolena.“

„Možná ano, možná ne,“ pokrčil rameny Sváťa.

„Dejme tomu, že má Kvido opravdu takovou moc,“ začala spekulovat Hanka, „mohl by moje vyštvaní z Pasteku zadat jako úkol několika Pojmenovaným a ti posléze další skupině Přistupujících. To bych proti sobě měla celou armádu lidí.“

„Myslím, že jeho přístup nehodnotíš ze správného úhlu. Kdybys potřebovala z domu vyhnat jednu myš, co bys udělala?“

„Pořídila si kočku.“

„Jenom jednu?“

„No jistě. Na vyhnání myši přece stačí.“

„Tak vidíš.“

„Předpokládáš, že na mě poštvál jen jednoho Pojmenovaného?“

„Jestli se nedomákl, kdo doopravdy jsi, vsadil bych na to poslední sušenku.“

„Hm, jestli mě podcení, mohl by být nepříjemně překvapen.“

„Mně spíš vrtá hlavou ten konec února. Proč konec února? Jakou roli v jejich plánech hraje právě tenhle termín?“

„Kromě uraženého Kvida mě nenapadá nic, kvůli čemu bych měla zmizet,“ nedokázala na Sváťovu otázku odpovědět ani Hanka.

Ještě chvíli Sváťa předčítal zajímavosti z kroniky o lázních, o zlodějích dračího ovoce a trestu, který za svůj prohřešek vyfasovali, o problémech s kouzlem brány, jež se tu a tam vyskytly i u zkušených kouzelníků, o slavnostním zařazení nového dračího zájemce do učitelského sboru školy krátce poté, co jiný drak na funkci profesora rezignoval.

„To by mě zajímalo, co vedlo Artevara k tomu, aby se stal učitelem,“ komentovala Hanka právě přečtený úryvek z kroniky, „já

z jeho výrazu nikdy nepoznala, zda pracuji dobře nebo ne. Jako učitel by měl být k žákům otevřenější.“

„O jeho důvodech tady nic není, ale píše se tu, že se po svém příchodu do školy zasadil o to, aby i žáci bez cejchu měli možnost získat plnohodnotné vzdělání. Rozšířil výuku v oblasti zpracování magických předmětů a artefaktů, čímž značně vylepšil pověst zdejší školy.“

„No vida, kdo by to do něj řekl.“

„A tohle je taky zajímavé,“ podržel si Sváťa prst na řádce textu a zkontroloval, jestli mu kamarádka věnuje náležitou pozornost, „Artevar mimo jiné prosadil, aby škola přestala posílat své žáky do služby k drakům jako deruvijano. Opakoval, že škola není oprávněna vystavit své svěřence nekontrolovatelnému riziku. Trval na tom, aby tahle praxe skončila jednou provždy. Zákaz používat studenty jako deruvijano sice při hlasování neprošel, ale bylo stanoveno, aby zodpovědnost za uzavřenou dohodu s drakem přešla na jednotlivce, který případnou smlouvu odsouhlasí. Každý svobodně a naprosto dobrovolně rozhodne sám o sobě, zda bude zaměstnán u draků jako deruvijano, či nikoliv.“

„Takže škola zaběhlou zvyklost provozuje dál, jenom za ni nezodpovídá,“ ušklíbla se Hanka.

„Ale snahu měl, jak vidíš.“

„Poslyš, Sváťo, nepíšou něco zajímavého i o té holce, co tu nedávno umřela?“

„Byl jsem zvědavý, kdy se na ni zeptáš,“ usmál se spokojeně a rozevřel kroniku u další záložky. „Píše se tu: Toho dne došlo ve škole...“ Sváťa se odmlčel.

„Co je?“ zarazil Hanku jeho zamyšlený výraz.

„Zrovna jsem si všiml, že se to stalo v březnu.“

„Tak už konečně čti.“

„Toho dne došlo ve škole k politováníhodné události. Jedna studentka překročila školní řád a použila nepovolenou magii. V důsledku toho promarnila svůj život a jen díky včasnému zásahu profesorského sboru nedošlo k dalším ztrátám na životech. Vyšetřování potvrdilo, že se jednalo o nehodu, neboť nezkušená žákyně nezvládla složité kouzlo a zavinila si svou smrt sama.“

Nicméně profesor Artevar veřejně vyhlásil, že od této chvíle škola magicky zabezpečila veškeré prostory areálu, aby už nikdy k podobné nehodě na jejím území nemohlo dojít.“

„A dál?“

„Poslední rozloučení s Harper Vaniovou se konalo v jejím rodném městě. Škola rodičům poskytla vysoké odškodné. Tím zápis končí. Víc kronikář nenapsal.“

„Pěkně to odbyl. A co ten podobný případ před rokem?“

Sváťa rozevřel jednu z posledních stránek.

„Zaznamenal jen stručnou zmínku, poslouvej. Pozornost města vzbudila jedna soukromá akce, kdy došlo k vážnému poškození mysli jedné ze studentek. Škola ale jakoukoliv odpovědnost odmítá, neboť použitá magie významně překročila rámec vyučovaných kouzel. Poškozená si musela být vědoma, že si zahrává se silami, které sama nezvládne. Další vyšetřování bylo zastaveno, neboť přivolaný specialista neprokázal cizí zavinění. Škola vyjádřila politování nad zdravotním stavem své žákyně, poskytla rodičům finanční prostředky na léčení a svým žákům zakázala používat nově nabyté znalosti bez úspěšně složené zkoušky.“

„No jasně. Nikdo za nic nemůže,“ ušklíbla se Hanka.

Sváťa si zamyšleně kousal spodní ret.

„Co je?“

„Hádej, kdy se to přihodilo. Zase v březnu...“

Tentokrát se zadumala Hanka. Jestli mají ochránci pravdu a Lídě opravdu hrozí nebezpečí, je načase ji víc hlídat. Ale před kým a před čím? Jestliže ona riziková kouzla nějak souvisí s přivoláváním, jakou roli v tom může sehrát Naomi? Vyhecuje Lídu, aby přivolala něco nebezpečného, nebo je pravda, co říká, a chce kamarádku ochránit?

„Možná bych měl přijmout Hasanovu nabídku a zařadit se mezi Přistupující...“

Hance chvíli trvalo, než jí došlo, co vlastně kamarád navrhuje. Zdvihla oči, ve kterých se musel zrcadlit jednoznačný nesouhlas.

„Zkus o tom chvíli přemýšlet,“ pokračoval poté, co viděl její reakci, „poznali bychom lidi, kteří jsou pod vlivem Kruhu, což

znamená víc informací a lepší přehled o táboře tvých nepřátel. Co ty na to?“

„Že tě napadla pěkná blbost.“

„Kdyby ti stejný návrh předložil Raf, určitě bys jeho pomoc neodmítla.“

„Teď se pro změnu zamysli ty. Umíš lhát jako on? Umíš uhodit pod pás, když není zbytí? Máš stejný čich na pravdu a lež? Dokážeš předem ublížit někomu, kdo tě ohrožuje?“

„Chceš říct, že jsem neschopnej...“

„Vůbec ne. Jsi jinej. Jsi příliš čestný, vstřícný a otevřený na to, abys obstál jako špeh v nepřátelském táboře. Mnohem víc mi pomáháš jako poradce. Vystrachal jsi spoustu informací, ke kterým bych se jinak nedostala. Jsem ráda, že tě mám vedle sebe.“

„Půjdu udělat oběd,“ zdvihl se Sváťa od stolu a Hanka měla pocit, že jeho sebevědomí o mnoho nepozvedla. Pořád se asi cítil ukřivděný jejím odmítnutím. Sice se snažil zklamání zamaskovat, ale znala ho příliš dobře.

„Raf si myslí, že tě sem delegovali ochránci, abys dávala pozor na Lídu. Hned se dovtípil, že je Laridon jejím příbuzným,“ pátravě se zadíval na Hanku Sváťa, sotva na stůl položil ohřátou polévku.

„To se dalo čekat, že brácha uhodne i tohle,“ ušklíbla se.

„Rád bych ti s tím pomohl.“

„A co asi jiného děláš? Zkrátka pokračuj v tom, co umíš nejlíp.“

„Co tím chceš říct?“

„Aby sis na nic nehrál. Buď sám sebou. Povídej si s lidmi a ptej se na všechno, čemu nerozumíš.“

„Buď sám sebou! To se ti snadno řekne! S tímhle černým cejchem už si dost dobře nemůžu hrát na neviňátko.“

„Zapomeň, že ho máš.“

„A jak asi, když se mě každý den dvacetkrát někdo zeptá, jak jsem k němu přišel?“

„Pověz jim pravdu.“

„Pravdu?“

„Chtěl jsi prozkoumat další patro školní knihovny, proto ses domluvil s jedním mladým drakem, aby ti tajně a proti svému

přesvědčení udělal cejch. Takže musí být každému jasné, proč jméno draka tajíš.“

„A nebudu potom vypadat jako blbec?“

„Jdi do háje, brácho, máš snad zatmění mysli? Kolik asi lidí by k něčemu takovému dokázalo přemluvit černého draka?“

„Budou si myslet, že kecám.“

„No a? To je přece jejich problém a ne tvůj.“

Sváťa se konečně zase usmál, jako by se mu ulevilo. Pomalu dojedli polévku a pustili se do masa na houbách.

„Možná máš pravdu. Řeknu jim, že se na vstup do Kruhu zatím necítím dost zralý.“

Hance se ulevilo. Představa, že si bezelstný kamarád zahrává s nejmocnějšími silami města, ji děsila. Vůbec se jí nelíbila možnost, že by důvěřivého a láskyplného Sváťu ovládli nebo ohrozili. Ani dost málo nechtěla, aby se změnil. Měla ho ráda. Sice ne tak, jak by si přál, avšak dost na to, aby se o jeho křehkou a čistou duši strachovala. Vděčně se na něj usmála a při tom ji napadlo, jak ho zaměstnat.

„V jednom bys mi ale pomoci mohl. Přestaň se vyhýbat Lídě.“

Sváťa vzdychl: „Víš, co po mně chceš?“

„Jenom si s ní povídej. Nic dalšího jsem tím nemyslela.“

„I tak budu balancovat na tenkém ledě,“ podotkl nesouhlasně, „nechci jí ublížit.“

„Ani já,“ přikývla s pochopením, „jenže se mnou už se skoro nebaví. Kdyby Naomi vymyslela nějakou hloupost, nic se nedozvíme.“

„Dobře, zkusím s ní prohodit pár slov,“ znovu vzdychl kamarád.

Odpoledne Hanka zaběhla pro Avisira. Sváťa pro něj mezitím přichystal překvapení. Nastražil na stůl drobký sušenek, které při konzumaci začnou s mírným zpožděním pěnít a prskat přímo v puse nebo v krku. Těšil se, co udělají se spiripyrem. Za to, jak se k němu ten zlostný pták v poslední době choval, to bude jen drobná splátka.

Nutno říct, že si svou malou zlomyslnost Sváťa opravdu vychutnal. Ať už Avisir čekal útok, nebo ne, nachystanou zradu neodhalil. Drobečky pečlivě sezobal do posledního a po chvilce vypěnil doslova a do písmene. Tentokrát nedokázal plivat oheň,

takže útočil aspoň zobákem na jejich krk a ruce. Zaznamenal však jen pár úspěšných zásahů. Oba jeho protivníci měli za těch několik měsíců dostatečné zkušenosti, aby včas uhnuli nebo se ubránili. Zvláště pokud se jednalo jen o „přátelské“ dovádění.

„Už vypadáš docela dobře,“ konstatoval Sváťa, když ptákovi začaly docházet síly a konečně se mu přestaly dělat bubliny u zobáku. Avisir se po něm nevraživě ohnal.

„Co máš proti lidem, kteří se přátelí s draky?“ zamračila se na něj Hanka.

„Cejchuje se tupý dobytek, aby se nezatoulal,“ kýchl a vyprskl zbytek pěny. Vzápětí natočil hlavu, aby viděl na Sváťu: „Tupý dobytek si nic lepšího nezaslouží.“

Hanku ptákova zarputilost vytáčela.

„A proč ty zůstáváš u Herbichla a nežiješ svobodně v lesích nebo horách?“

„Má moje zlaté pero.“

„To já mám přece taky.“

„Chceš, abych bydlel s tebou?“ opatrně se zeptal pták.

„A bydlel bys, kdybych řekla ano?“

„Možná.“

„Máš závazky ještě k někomu dalšímu?“

Avisir se začal probírat svými peříčky a Hanka usoudila, že asi neodpoví. Pak ji ale spiripyr překvapil.

„Jsem dračí přítel.“

„A s kterým drakem se přátelíš, jestli to není tajemství?“ zeptala se překvapeně.

„S tím nejlepším.“

„A co potom děláš u knihovníka?“

„Příjemné bydlení, zacházení i strava,“ přiznal pták.

„A ty mi příště něco vykládej o dobytku,“ uškíbla se Hanka, „možná nejsi ocejchovaný, ale držíš se tam, kde tě nakrmí a kde máš střechu nad hlavou. Tomu říkáš svoboda? Vždyť tady můj kamarád je svobodnější než ty.“

„Dob...“

Hanka se výhružně naklonila k ptákovi: „Hele, jestli ještě jednou použiješ slovo dobytek, oškubu ti ocasní pera do posledního!“

Pár vteřin nebylo jasné, jestli se po ní pták ožene zobákem, ale spiripyr zaváhal, několikrát přešlápl a otřepal se: „Dobrá. Uznávám, že i on může být dračí přítel.“

„A navíc je i tvůj přítel,“ kula Hanka železo, dokud bylo žhavé, „protože kdyby nebyl, nenechal by si tu od tebe neustále ničit kůži, oblečení a pokoj.“

„Mám tlumočit?“ zničehonic se naprosto nelogicky zeptal pták.

„Ano,“ vyhrkl Sváťa dřív, než se Hanka z náhlého obratu v hovoru vzpamatovala.

„Je tady u mě Herman a přinesl večeři pro čtyři strážníky. Vezměte Avisira a přijďte k nám dolů. Doufám, že vám společná večeře nebude vadit,“ velmi zdvořile napodobil pták Herbichlův hlas.

Pozvání přijali s nadšením. Hermana už dlouho neviděli a těšili se, co řekne, až uvidí Avisira.

Starý sluha je nezklamal.

„To snad není pravda,“ překvapeně spráskl ruce, „já toho ptáka ani nemohu poznat, jak se změnil. Páni! Takové nádherné peří. Vy jste ho opravdu dokázali vyléčit. To jsem moc rád. Teď už Herbichlovi rozhodně ostudu dělat nebude.“

Hanka se musela v duchu smát, když viděla, jak pták slastně při té chvále mhouří oči a natřásá se, aby jeho dorůstající opeření působilo ještě načechraněji.

„No jo, už přece jen vypadá trochu k světu,“ příkyvoval i knihovník.

„Jen jestli mu tahle vizáž vydrží,“ zapochyboval Sváťa, „jestli nebude mít pravidelný pohyb a trochu zábavy, tak nevím, nevím.“

Hanka odložila samorost s Avisirem ke krbu a Herman začal servírovat večeři. Povídali si o jeho zimní zahradě, o počasí, o škole a ze setkání se vyklubal docela příjemný večer.

„A co Lída? Už se konečně s Azuelou skamarádila?“ neodpustila si Hanka zvědavou otázku.

„Ale kdepak. Chová se k ní čím dál hůř. Ta holka je jak z divokejch vajec. Minulý týden na sebe s Azuelou ječely tak, že je musela slyšet celá ulice.“

„Copak? Azuela ji nepustila na mejdan?“

Herman vzdychl: „Nevím, jestli bych měl říkat víc...“

Utřel si pusou ubrouskem, zadíval se na Hanku a potom přece jen pokračoval: „Slečna Lída namíchala naší bojovnici něco na spaní a utekla večer za svou kamarádkou. Našel jsem Azuelu spát v křesle na chodbě, tak jsem ji vzbudil a doporučil jí, aby raději použila postel. Ani si neumíte představit, jak zuřila, když slečnu nenašla doma. Hned pro ni letěla a přivlekla ji zpět v podstatě násilím.“

„To se Lídě zřejmě nelíbilo, co?“

„Ztropila velkolepou hysterickou scénu, že jsem byl připravený u dveří, abych v případě nutnosti došel pro lékaře. Moc nechybělo, aby ji Azuela šupem dopravila domů a dala výpověď.“

„Nemá chudák zrovna pohodovou službu,“ souhlasila Hanka a nasměrovala řeč na jiné téma, aby Hermanovi zbytečně nekazila náladu. Další hovor poslouchala jen na půl ucha a dumala, jakým způsobem Azuelu upozornit, že právě březem by mohl být rizikový. Sice by ji ráda varovala, ale nechtělo se jí mluvit o schopnostech spiripyra. A bez toho by těžko vysvětlovala, kde vzala informace. Než stihla vymyslet nějakou okliku, Sváťa to vyřešil za ni. Začal mluvit o kronice, kterou si půjčil z knihovny, a Hanka jen užasle sledovala, jak nenápadně převedl řeč i na události z minulých let.

„Nechápu, proč se o některých prkotinách kronikář rozepisuje na dvě stránky, ale skoro nic nenapsal o úmrtí studentky v březnu před dvěma roky. Moc by mě zajímalo, jaké kouzlo se jí vymklo z ruky a proč umřela,“ upřel svůj nevinný pohled na Herbichla, „zaujala mě i poznámka, že další ztráty na životech nebyly. Takže se domýšlím, že ta magie byla nebezpečná i pro okolí.“

Knihovník se zakabonil, avšak odpověděl: „Přivolávat inteligentní bytosti libující si v temných barvách magického spektra je mimořádně hloupý nápad. V podstatě nikomu nebylo jasné, proč právě tohle ta pitomá holka zkoušela. Když už si chtěla zahrávat se smrtí, jsou mnohem příjemnější způsoby, jak umřít.“

„A koho přivolala?“ zkoušela Hanka míru Herbichlovy ochoty mluvit o nepříjemném incidentu, který škola nejspíš toužila ututlat.

„Už jsi někdy slyšela o běsech?“

„Ano. Tom se Samem nám o jednom vyprávěli.“

„Zřejmě si někde něco přečetli.“

„Ani ne. Jednalo se o jejich spolužáka a trochu s ním kamarádili.“

„Opravdu?“ ušklíbl se Herbichlos nevěřícně. „A kde že to studovali?“

„V Airbowanu. Ale jenom jeden rok, pak je vyhodili.“

Herbichlos překvapeně pozvedl obočí a jeho nedůvěřivý pohled se vytratil: „Koukám, že máte zajímavé kamarády. Vím o pár lidech, kteří v Airbowanu studovali, jenomže nikdy jsem s nikým z nich nemluvil.“

„Je zajímavé,“ vpadl jim do řeči Sváťa, „že podobný malér se odehrál ve stejnou dobu, to jest v březnu, ale o rok později. Tehdy se také jednalo o přivolávání?“

„U druhého případu jsem nebyl,“ zavrčel neochotně Herbichlos.

„Že by někdo znovu přivolal běsa?“ spekuloval nahlas Sváťa.

„Ne, tentokrát se prý jednalo o harpyji a ta dívka nezemřela. Přivolání neproběhlo na pozemcích školy, takže o tom nic víc nevím.“

Sváťa ani v nejmenším nebral ohled na knihovníkovu zachmuřenou tvář: „A co když se podobná akce chystá i na letošní březen?“

„Něco konkrétního jsi zaslechl? Mezi studenty?“

Sváťa pokrčil rameny: „Jen mě udivuje shodný termín obou událostí.“

„No, doufám, že už žádná z vašich spolužaček nebude tak nebetyčně hloupá, aby přivolávala to, co školní pravidla výslovně zakazují. Kdybyste se o něčem doslechli, musíte své podezření oznámit škole včas. S temnými experimenty si není radno zahrávat.“

„Nemáte nic podobného v plánu, že ne?“ ujišťoval se opatrně Herman.

„My určitě ne,“ usmála se na něj Hanka, „my na přivolávání nechodíme. To spíš Lída. Slyšela jsem, že je v tomhle oboru úspěšná.“

„Jezuskote, tohle ani neříkejte nahlas,“ polekal se sluha, „budu muset Azuele říct, aby na naši slečnu dávala v březnu pozor.“

Hanka si v duchu zamnula ruce. A je to. Azuela bude varovaná a víc toho pro dívčinu bezpečnost v téhle chvíli udělat nemohou.

Další intriky Kruhu

Po domluvě se Svátou Hanka naplánovala větší dozor nad Lídou i ve škole. Její kamarád se přestal vyhýbat spolužákům a rozhodl se čelit opakovaným zvědavým dotazům.

Naomi jejich návrat ke společenskému životu nesla nelibě. Zato Lída byla nadšená. Hanky si moc nevšímal, její přítomnost brala jako nutný přívažek k příležitosti vidět se s chlapcem svých snů. Nevynechala jedinou příležitost prohodit s ním pár slov.

V úterý při polední pauze Hanka úspěšně odrazila magický útok. Jakýsi kluk, kterého vůbec neznala, se pokusil ovlivnit její mysl a magické schopnosti. Chabý pokus byl v podstatě odsouzen k nezdaru dřív, než se ho útočník rozhodl uskutečnit. Hanka nad jeho snahou jen mávla rukou a nechala ho být.

Znovu na ni zaútočili hned další den. Ve středu po drakonštině kluk se zrzavými vlasy otevřel přímo za školním vchodem bránu a strčil do Hanky tak prudce, že připraveným přechodovým oknem prolétla jako moucha po zásahu plácačkou. Na druhé straně udělala kotrmelec a zjistila, že se nalézá na pasteckém tržišti. Ve středu byl tržní den. Prodejci se snažili nabízet své zboží a kupující se motali mezi pulty. Zrovna tudy procházelo víc lidí, než by čekala. Byla klika, že do nikoho při příchodu nevrázila. Skoro si oddechla. Nečekaně otevřenou bránou ji mohli expedovat kamkoliv a docela dobře i zabít. Naštěstí se jednalo jen o malou hloupou zlomyslnost. Oprášila si šaty a vyklepala z vlasů smetí.

„Hej, ty tam, zatýkám tě pro nepovolené použití kouzel,“ ozval se za ní ostrý hlas. Ohlédla se. Muž v uniformě městské stráže právě natahoval ruku, aby ji uchopil za rameno. Lidé mu mlčky ustupovali z cesty. Hanka přejela očima okolí. Trčela tu nešikovně mezi stánky v jakési slepé uličce.

Co se dá dělat, pomyslela si rezignovaně, budu se muset ušpinit ještě jednou. Po čtyřech vlétla pod pult nejbližšího prodejce, až překvapený majitel stánku se zeleninou zděšeně vyjekl. Jak odskočil, udělal jí místo, čehož bleskově využila k útěku před

zákonem. Ještě v běhu aktivovala šupinku a vzápětí hupsla do kruhu, který ji přemístil přímo k profesorovi Rohanovi.

„Promiňte, mám potíže,“ omlouvala se, když ho po doskoku skoro povalila. Usoudila, že i on se sem právě dopravil podobným způsobem jako ona.

„Jaké máš potíže?“ ušklíbl se.

„S pasteckou policií, honí mě,“ přiznala udýchaně.

„Použila jsi při útěku několik odskoků, nebo jsi skočila přímo ke mně?“ V jeho pohledu se mihl stín nespokojenosti.

„Přímo. Promiňte, neuvědomila jsem si...“ nejradši by si nafackovala za svou nepromyšlenou reakci. Zdejší policie určitě dokáže lidi vysledovat, zvláště když k útěku využili magii. Bylo by rozumnější přesunout se do školy a zamíchat se mezi ostatní studenty. Zase se ukázalo, že jí to nemyslí dost rychle.

„Nebudu ti pořád zachraňovat zadek,“ zavrčel rozmrzele trpaslík a odepnul z brašny dlouhý řemen. Brašnu jí podal: „Podrž to oběma rukama, otoč se ke mně zády, a ať už se děje cokoliv, ani se nehni.“

Se smíšenými pocity ho poslechla.

„A teď pusu na zámek, nechci slyšet jediný slovo, jedinou námitku! Jasný?!“

Hance jeho záměry moc jasné nebyly, ale trpaslíkův tón nepřipouštěl jinou variantu než absolutní poslušnost. Rozhodla se mu důvěřovat.

Znamé zachvění magie signalizovalo, že se sem někdo přemísťuje. Městský úředník se objevil okamžik předtím, než ji trpaslík nešetrně švihl řemenem od brašny přes zadek. Překvapeně vyjekla.

Rohan se vzápětí nevlídně podíval na nezvaného návštěvníka v úřední uniformě.

„Co tu chcete?“ nerudně se na příchozího zamračil.

„Ji,“ ukázal úředník na dívku, „provinila se použitím brány, ačkoliv nemá pro kouzlo náležité povolení.“

„To nebyla její brána, byla moje. Chtěl jsem si na tržiště skočit pro něco dobrého. Akorát že mi do ní skočila, když se chtěla vyhnout trestu. Ale to se přepočítala! Teď si ho vychutná dvojnásob.“

Trpaslík se znovu ohnal řemenem. Tentokrát úder tolik nebolel a Hanka se jen nesouhlasně ohlédla.

„V tom případě musím udělit pokutu vám,“ pokračoval strážce zákona přísně, „a to za nedostatečný dozor nad svěřeným žákem. Zaplatíte pět set.“

„Hm. Tady je máte,“ hodil mu trpaslík k nohám safír, bratru nejmíň za dva tisíce. „Drobný si nechte. A teď vypadněte, mám práci.“

Hanka schytala třetí ránu. Tentokrát ji Rohan nešetřil a přitlačil. Vyjekla částečně překvapením a částečně bolestí.

„Přejete si kopii zápisu?“

„Nic neseписujte a už sakra vypadněte!“

„Jak je ctěná libost,“ chlap v uniformě se zlomyslně zahleděl na pádnou trpaslíkovu ruku, jak se znovu napřahuje k ráně, a potom zmizel.

Hanka zatnula zuby, ale čtvrtá rána už nedopadla. Rohan svěsil ruku s řemenem, uchopil ji za rameno, otočil k sobě a vzal si zpět předmět z jejích rukou.

„Zasloužila bys víc, jenže nic se nemá přehánět,“ připnul řemen zpět k brašně.

Kdysi, ještě v Útulném domově, zažila Hanka kvanta tělesných trestů. Už skoro zapoměla, jaké to je. Kdyby je Vron ze sirotčince nevytáhl, kdoví jaký život by ji čekal. Vlastně by měla být vděčná osudu, že se dostala do školy a že je teď tady. Nezlobila se na Rohana. No, možná trošku ano. Ale může si za to sama. Kdyby se nezachovala hloupě, nemusel by improvizovat. A pak, jeden výprask ji přece nemůže rozházet, zvláště když ji spasil před úředními nepříjemnostmi...

„Můj zadržanější zadek mě dost bolí,“ ušklíbala se vyčítavě na profesora a začala lovit ve své kapse peníze za pokutu, kterou profesor musel zaplatit.

„Nenamáhej se,“ odmítl trpaslík platbu, „stejně to asi byl jeden ze zákeřnejch pokusů, jak tě dostat pryč ze školy. Nemám pravdu?“

„Zásah do černého,“ vzdychla a nenápadně si hladila bolavé pozadí, kde bude mít určitě nejméně dva pěkně barevné pruhy.

„Musíš mít, moje milá, voči i vzadu, jinak prohrajú všechno, co jsem na tebe vsadil.“

„A smím se zeptat, na co jste vsadil?“

„Že tu budeš studovat ještě v dubnu.“

„A vsadil někdo na to, že tu zůstanu až do konce školního roku?“

„Budeš se divit – nikdo.“

„Nechci odtud odejít, ale na druhou stranu bych se nerada nechala zabít.“

„Ti, co se tě snaží vyštípat, evidentně nepatří mezi vrahy. Přesto se měj na pozoru. Mohli by přitvrdit, aby dosáhli svého a vyštvali tě ze zdejší školy.“

„Což se jim nejspíš jednou povede... Nikdy předem nevím, co na mě chystají.“

„No, dneska jsi měla namále. Proč myslíš, že jsem toho úředníka o tolik přeplatil?“

„Máte peněz, že nevíte co s nimi?“ zajiskřilo Hance šibalsky v očích.

„Slabej pokus o humor,“ ušklíbl se trpaslík. „Ty prachy dostal za to, že tenhle incident nedá do zápisu. A protože akceptoval můj trest pro neposlušnou žákyni a vzal prachy, nehrozí ti veřejné obvinění. Z toho vyplývá, že proti tobě dost dobře nemohou zahájit trestní řízení a oficiální cestou tě vypovědět z Pasteku. Budou tě muset nachytat při nějakém jiném překročení městských zákonů.“

„Což je pro ně relativně snadné, když ani netuším, z jaké strany mi hrozí příští podraz.“

„Svádíš boj s neviditelným protivníkem, H'anaríjo. Zákopová válka o každý den. Neříkej, že tě hra o přežití nevzrušuje.“

Hanka měla chvíli dojem, že se Rohanovi stýská po otevřeném střetnutí, do něhož by se mohl zapojit se zbraní v ruce. Ale možná má pravdu. Pokud tu situaci člověk přijme jako boj o každý den, a každý den, kdy se neocitne na lopatkách, vyhodnotí jako své vítězství, má to něco do sebe.

Trpaslík s uspokojením zaznamenal jiskru v jejím oku. Dál už záležitost neprobíral a zahnal dívku do dílny, kde na ně čekala práce na bojovém opasku, který měl zvyšovat sílu majitele. Hanka si celé

odpoledne nemohla pořádně sednout, avšak o polštářek se požádat neodvážila.

V následujících dnech se Hanka začala na veřejnosti pohybovat s několika vrstvami magických štítů. Dva byly detekční a další tři byly kombinací odražení, neutralizace a usměrněného pohlcení magické aktivity. Sice si pod nimi občas připadala jako ohrožený druh lovné zvěře, ale fungovalo to. Dokázala se vyhnout přeměně kůže na šupiny i koncentrované dávce hysterie.

„Á, naše obrněná dáma,“ posmívala se jí Naomi, kdykoliv se k ní a k Lídě připojila. Tvářila se, že si jejich poznámek nevšímá, a přesně podle trpaslíkovy rady byla vděčná za každý školní den, který přestála bez úhony.

Škola v Pasteku stanovila jarní prázdniny na první dva březnové týdny. Trochu ji mrzelo, že se s většinou kamarádů nepotká, neboť na jiných školách měli volno už v únoru. Přesto se těšila na dny, kdy nebude muset střežit svou kůži před každým, kdo se pohybuje v její blízkosti.

Poslední únorový pátek měla od rána výbornou náladu. Lída je v pořádku a ona se ubránila sílícímu magickému nátlaku. Před ní jsou dva nádherně dlouhé volné týdny. Ještě se nerozhodla, jak s nimi naloží. Tentokrát žádné dračí galeje v lázních! Užije si volna a musí navštívit kromě své čtyřnohé rodiny i ostatní známé.

Musela se hodně přemlouvat, aby hodinu matematiky absolvovala bez Teuklinova napomínání a bez pokut. Ale možná byl učitel během posledního dne před prázdninami shovívavější.

Drakonština s Terignavanem byla vyloženě odpočinková. Drago profesor se věnoval dračímu folklóru a především pohádkám pro dráčata. Většinu z nich znala. Bylo příjemné, když je vyprávěl někdo jiný a ona mohla jen naslouchat.

Náhle zaznamenala dotek magie. Nesměřoval sice přímo na kůži, ale byl znepokojivě blízko. Ohlédla se po útočníkovi a střetla se s rozpustilým pohledem Hasana. Zašklebil se a poslal jí vzdušný polibek. Honem kontrolovala, co jí provedl, protože se zezadu ozval tlumený smích. No jasně – vlasy. Zelektrizoval je, aby stály v pozoru kolmo vzhůru. Musela zrušit svoje obranná kouzla, aby je vůbec dokázala dát do pořádku. Smích vzadu neutichal. Jak se ti cvoci

mohou bavit takovou pitomostí?! Profesor si naštěstí ničeho nevšímal a dál vyprávěl jednu z pohádek.

Když hihňání zezadu neutichalo, Hanka se otočila a významně si poklepala na čelo. Pro jistotu ještě jednou zkontrolovala mysl, tělo, vlasy, kůži... Všechno se zdálo být v pořádku. Pustila hloupé pubertácké žerty ze zřetele a znovu se zaposlouchala do profesorovy kultivované drakonštiny.

Na konci hodiny jí kluci dali ve dveřích přednost. Konečně nějaké milé gesto, pomyslela si a začala se ohlížet po Sváťovi. Našla ho až po chvíli, jak se vybavuje s Lídou. Jakmile se přiblížila, dívka zmlkla. Hanka zaznamenala, že má za svými zády Naomi. Možná Lídu vyrušila ona... Naomi měla pusku od ucha k uchu. Něco ji zřejmě dobře pobavilo. Hanka ustoupila o krok, aby na ni líp viděla. Mít tuhle dívku za zády nepovažovala za dobrý nápad.

Najednou ji vzal Sváťa za loket.

„Pojď pryč,“ zašeptal přídušeně.

„Proč? Děje se něco?“ ohlédla se na něj a udiveně povytáhla obočí, když viděla, že je ve tváři rudý jako rak. Jakmile na zemi opsal stříbrný kruh, nezaváhala a hupsla do něj. Ocítla se na plácku mezi křovisky, kde rostl nádherný vysoký strom, podobný těm, co vídala u jednorožců. Hned po ní dorazil i Sváťa.

„Tady jsme ještě nikdy nebyli,“ rozhlížela se překvapeně.

„Já už tu několikrát byl,“ přistoupil Sváťa ke kmeni a zbožně ho pohladil, „víš, on tu roste tak sám, ani dryádu u sebe nemá, potřeboval by společnost.“

„Tak tu něco zasad.“

„Ale co? Tohle je pan strom. Vnímá, cítí, dokáže se i dorozumívat. Potřeboval by speciální společnost. Možná bys mohla přinést nějakou mladou sazeničku od jednorožců.“

„Nevím, jestli by mi to umožnili. Bojím se, že pro podobný experiment nebude mít stádo pochopení. Ale zeptat se můžu.“

„Tak se prosím tě zeptej,“ otočil se Svāta zase k ní. Ještě pořád byl v obličeji trochu červený.

„A teď se otoč ke mně zády a zruš na chvíli svoje magické ochrany.“

„Co je? Co mám na zádech?“

„Spíš jde o to, co tam nemáš,“ sklouzl jeho hlas do chraplavé polohy.

Vyhověla mu a rozčilovalo ji, že netuší, co její kamarád provádí. Cítila jen magické šimrání od krku až na zadek.

„Hotovo,“ oznámil přiškrceně a vylovil jídlo. Hanka stále čekala, že jí vysvětlí, o co šlo, ale kamarád mlčky zabořil oči do svačiny a šel se posadit zády ke stromu. I Hanka vylovila své lívance s marmeládou a čekala, až Sváťa zdvihne oči.

„Můžeš mi konečně prozradit, co jsem měla na zádech?“ zeptala se znovu, jakmile se na ni podíval.

„Nic.“

„Nelži a pověz, o co šlo!“

Sváťa vzdychl, jako když se připravuje k mimořádně obtížnému úkolu, polkl a konečně promluvil: „Nelžu ti. Tam, co máš obvykle šaty, jsi neměla nic.“

„Co tím chceš říct?“ dolehlo na Hanku neblahé tušení.

„Někdo ti vzadu zneviditelnil oblečení. Musel bejt fakt dobrej, protože to dokázal, aniž by sis něčeho všimla.“

Teď pro změnu zrudla Hanka. Hanbou i vztekem zároveň.

„Já toho Hasana zabiju!“ skřípala zuby, když si uvědomila, proč jí kluci ve dveřích dávali přednost a čemu se řehtala Naomi. A ono drobné kouzlení se zježenými vlasy sloužilo vlastně jen na odpoutání její pozornosti. Tohle už bylo moc i na ni. Má cenu se po prázdninách do téhle školy vracet?

„Po prázdninách už si na to nikdo ani nevzpomene,“ pronesl Sváťa, jako kdyby odpovídal na její myšlenky.

„Na,“ vrazila mu zbytek svých lívanců, „nějak mě přešla chuť.“

Její kamarád pokrčil rameny a s chutí dojedl i druhou svačinu. Hanka přecházela sem a tam jako raněná lvice.

„Jestli ho odpoledne načapám u školy, povím mu něco, co si za rámeček rozhodně nedá. Tímhle opravdu překročil všechny meze.“

„Fajn, jestli tam bude, podržím ti ho, abys mu mohla svůj názor vysvětlit ručně,“ přikývl Sváťa, „ale teď musíme jít, jinak prošvihneme začátek vyučování.“

„Tak jo,“ konečně se Hanka trochu uklidnila.

Odhalování skrytých magických vlastností bylo nyní mnohem složitější než na začátku roku. Některé předměty v sobě tajily až sedm různých, jemně rozdílných magických vylepšení, a dokud studenti přesně nepojmenovali každý z nich, nedostali se dál.

Hanka obvykle neměla ve zvyku pospíchat hned domů, ale tentokrát byla u stříbřitého hopsacího kruhu první. Sváťa v duchu záúpěl. Byl by mnohem raději, kdyby dnes Hanka na Hasana vůbec nenarazila. Obával se, že se schyluje k dalšímu nebezpečnému střetu. Našel kamarádku postávat poblíž východu ze školy. Solidárně se k ní připojil a pět minut doufal, že se nic neseemele. Vtom se vynořil Hasan se svými dvěma kamarády. Hanka prošla východem těsně za nimi a poklepala Hasanovi na rameno.

„No ne,“ otočil se mladík a pobaveně se ušklíbl, „naše kámoška s růžovými kalhotkami.“

Hanka původně měla v úmyslu mu jenom vynadat, ale neuctivý posměšný tón ji vytočil natolik, že se její ruka sama od sebe sevřela v pěst a vylétla k nosu posměváčka rychleji, než čekal. Razance jejího úderu by Hasana neodvolatelně poslala k zemi, kdyby ho kamarádi nezachytili. To, že se mu vzápětí spustila krev z nosu, ho vlastně zachránilo před další ránou, k níž se dívka napřahovala.

„Zavolám strážníka,“ nabídl Hasanovi Gabor.

Mladík s krvácejícím nosem opět získal ztracenou rovnováhu a zlostně odstrčil ruce svých kamarádů.

„Zbytečná námaha,“ zavrčel směrem ke Gaborovi, „vždyť ani nepoužila magii. Z čeho bys ji obvinil? Z toho, že mi jednu ubalila? A navíc docela oprávněně?“

„Teče ti krev.“

„Už skoro ne.“ Hasan se pokusil setřít zbytek krve a udělal si šmouhu na tváři.

Konečně Hanka ovládla svůj vztek a usoudila, že snad tahle malá lekce postačí. Zapíchla bojovně svůj ukazováček do vzduchu před Hasanovou bradou: „A už na mě nic podobného nezkoušej!“

„Nerozčiluj se. Nemáš se za co stydět. Všechno, co bylo vidět, stálo fakt za to,“ řekl jakoby omluvně. „Nechtěla bys se mnou chodit?“

„Ubožáku! Co si o sobě vůbec myslíš? Já s žádným přísluhovačem Kruhu nechci mít společný ani toaletní papír,“ odsekla.

„Neříkej, že se ti nelíbím...“ pokusil se Hasan o rošťácký kukuč, ale šmouha na tváři mu kazila výsledný dojem.

Hanka nemohla popřít, že tenhle kluk má v sobě jiskru a jisté kouzlo přitažlivosti. Svým furiantstvím jí občas připomněl Rafana. Byl praktický a dovedl ocenit dobrou akci. Neurazil se, když mu jednu vrazil, dokonce uznal, že oprávněně. Byl jí svým způsobem sympatický. Ale patřil ke Kruhu dračího oka. Kdyby na jeho nabídku kývla, jen by znásobila komplikace, které i tak překračují únosnou míru. A navíc má vedle sebe Sváťu. Do háje! Proč o tom vlastně vůbec uvažuje?!

„Jsi jen hloupej přísluhovač zákeřnejch čarodějů. Nechci s tebou ani chodit, ani kamarádit,“ otočila se k odchodu.

Její odmítnutí se Hasana dotklo. Chytl ji nad loktem a znovu ji otočil obličejem k sobě. Jeho výraz už nebyl ani rošťácký, ani dobromyslný.

„Ty přivandrovalá nicko, ani jsi neměla dost odvahy přijmout dočasný cejch a chceš urážet Pojmenovaného? Všichni ve městě, kdo něco znamenají, jsou členy Kruhu. A ty jsi jen zbabělá malá holka.“

Hanka se mu vyškubla ze sevření a ušklíbla se: „Máš v hlavě pomotané priority. Chudáčku... Ty jsi asi kdo? Rohožka pod botami Vyvolených! Jen když budeš poslušný a úslužný k těm vašim namyšleným panákům, možná ti milostivě dovolí se naparovat v nějakém úřadu. To tě uspokojuje?! Je mi tě líto!“

„Pitomá holka, co ještě nevytáhla paty z maminy kuchyně a ani nemá dračí cejch, mě nemůže urazit,“ prohlásil dotčeně.

Sváťa, který až doteď stál tiše za dívkou, dospěl k názoru, že nastal čas jejich slovní přestřelku ukončit. Vzal Hanku kolem ramen, aby ji nasměroval domů, a odpověděl Hasanovi místo ní: „Kdybys věděl jen polovinu toho, co nevíš, vzalo by ti to dech.“

Lehce dívku postrčil o další krok: „Pojď a vykašli se na něj. Sice ho pojmenovali poté, co Kruhu našel domitoroskop, ale on sám přitom ani nedokázal odhalit, k čemu ten přístroj slouží.“

Po jeho slovech ztuhl nejen Hasan a jeho kamarádi, nýbrž i Hanka. Odkud to proboha Sváťa ví?

„Jdeme,“ nařídil rezolutně a společně s kamarádkou odcházel pryč, zatímco ostatní za nimi jen konsternovaně zírali, aniž se zmohli na jakoukoliv reakci.

Jakmile došli domů, Hanka na Sváťu uhodila: „Jak jsi propánakrále přišel k informacím o Hasanově pojmenování?“

„To ne já, to Plam,“ usmál se kamarád šibalsky. „Když jsi Hasanovi jednu ubalila, vycítil, že se něco děje. Tentokrát se ale nespojil s tebou, nýbrž se mnou. Zatímco se všichni soustředili na váš střet, Plamovo kouzlíčko zkoumalo Hasanovu mysl. Jak se před tebou vytahoval, že je Pojmenovaný, běžely mu hlavou obrazy, jak odevzdává nalezený domitoroskop a jak ho díky tomu povýšili. Nemohl jsem odolat, abych mu to vzápětí nevetl do tváře. Vejtaha jeden hloupej!“

„A vážně nevypátral, k čemu ten přístroj slouží?“

„Tahle informace se z jeho mysli vyčíst nedala. Risknul jsem však malý soukromý odhad. A zdá se, že jsem se trefil do černého, co myslíš?“

„Udělal sis nepřítele, víš to?“

„Mým nepřítelem se stal v momentě, kdy ti provedl ten nechutný žert.“

Hanka pohlédla Sváťovi do očí. Nejradši by mu dala přátelskou pusku, ale bála se narušit křehkou rovnováhu jejich vztahu. Nepřála si, aby se její dlouholetý kamarád začal chovat zamilovaně.

„Až se vrátíme z prázdnin, dej si na něj dobrý pozor,“ pronesla nakonec a honem hledala téma, které by tenhle sblížující okamžik převedlo někam do bezpečnějších rovin. Zrak jí padl na magický kamínek. Sáhla po něm jako po spáse.

„A nezapomeň si vzít domů můj dárek. U vás bude bezpečnější,“ vložila mu ho do dlaně.

„A co vlastně umí?“ pootočil ho v dlani a zahleděl se znovu na Hanku.

„Přece chodíš do hodin odhalování skrytých vlastností, ne? Zjisti si to,“ spiklenecky na něj mrkla.

„Dneska jsem odhaloval celé odpoledne, tak bys mi snad mohla napovědět, ne?“

„Ani náhodou! Nechci ti zkazit překvapení.“ Ignorovala kamarádův lehce vyčítavý pohled a šla připravit pití.

Sváťa se posadil ke stolu, odsunul dvě otevřené knihy, aby si udělal místo, a začal zkoumat Hančin kamínek. Postavila mu k ruce

sklenici s jablečným moštem a se zájmem sledovala, jak se snaží. Po chvíli kamínek vydal své první tajemství a na stůl se vysypaly malé diamanty.

Kamarád rozčarovane zdvihl zrak a střetl se s dívčíným šibalským pohledem. Pusa se mu roztáhla v úsměvu: „Tohle ještě není všechno, vid?“

„Tohle je všechno, o čem se může mluvit nahlas.“

„Ty mě napínáš.“ Svátův obličej se rozsvítil nadšením, že drží v ruce další záhadu, kterou musí rozlousknout. Ale ať se snažil, jak se snažil, další tajemství kamene odolávalo všem jeho pokusům.

„Nepospíchej,“ smála se mu Hanka, „máš na odhalování celé prázdniny. To víš, Rohan je dobrý v každém směru. Lepšího profesora jsem tu ani najít nemohla.“

„Aspoň mi malinko napověz,“ loudil kamarád.

„I kdybys tu záhadu luštil déle než rok, věř mi, že bude stát za vynaloženou námahu.“

„Celé prázdniny se mnou nebude žádná legrace,“ namítl vyčítavě.

Azuela odchází

Hanka se pokusila trochu uklidit, aby po nich při odjezdu na prázdniny nezůstal příliš velký nepořádek. Zvolna se chystali k odchodu, když vtom na jejich dveře někdo zaklepal.

Azuela!

„Stalo se něco?“ vyděsila se Hanka.

„Myslíš Lídě? Ne, ta je v pořádku,“ uklidnila ji návštěvnice. „Ale rád by si s tebou promluvil její děda.“

„A není on už náhodou ve funkci Bdělého?“

„To sice je, ale s tebou chce mluvit soukromě. Ne z titulu své funkce.“

„A můžeme k němu jít spolu?“ kývla hlavou směrem ke Svátovi.

„Laridon bude chtít, abys mluvila otevřeně.“

„Nevadí. Sváťa stejně všechno ví.“

„Dobře. Tak pojďte oba,“ přikývla Azuela. Jakmile vyšli z domu, otevřela bránu do nádherné zahrady. Obydlí Laridonovy rodiny se odráželo na hladině jezírka s barevnými rybkami.

„Přestěhovali se sem nedávno,“ sdělila jim cestou Lídina společnice, „celou zahradu neobejdeš ani za tři hodiny. Mezi námi, hlídat objekt ani osoby bych tu nechtěla.“

„Všechno je nesourodé a přepřácané,“ vrtěl hlavou Sváťa, „měli by si pořídit lepšího zahradníka.“

„Bezpochyby,“ ušklíbla se Azuela, „teď si mohou dovolit skoro všechno.“

Zdálo se, že Laridon vůbec nepočítal s tím, že by mohli pozvání odmítnout. Očekával je v knihovně, která byla částečně vybavena jako pracovna. Na stolku, kam se běžně odkládaly knihy, bylo připraveno pohoštění a křesla byla předem rozmístěna do kruhu, aby mohli jen usednout a začít mluvit.

Laridon je přivítal s úsměvem, ale kolem očí nedokázal zamaskovat starostlivé vrásky. Azuela na nic nečekala a usedla do jednoho křesílka. Laridon jí podal pití a gestem hosty vybídl, aby si

vybrali občerstvení. Hanka zvolila misku s ovocným salátem, Sváta dal přednost nadýchanému moučníku.

„Děkuji vám, že jste přišli,“ řekl a pokývl, ať klidně pokračují v jídle. Sám se podobně jako Azuela jen napil a sáhl po dýmce. Během řeči ji velice precizně a pomaličku nacpával, jako by chtěl zamaskovat nervozitu a něčím zaměstnat ruce.

„Pochopitelně už vím, čím ochránci Hanku pověřili. Sice mi jejich plán připadá trochu překombinovaný, ale budiž. Až do včerejška jsem si myslel, že je ve škole všechno v pořádku a pod kontrolou.“

Laridon se na okamžik odmlčel a šlehl pohledem směrem ke strážkyni.

„Dokud mě tady Azuela nepožádala o uvolnění ze služby. Prý není v jejích silách strážit někoho, kdo s ní odmítá spolupracovat.“

Hanka překvapeně zdvihla obočí a byla velice zvědavá, co se dozví.

„Šel jsem si tedy promluvit se svou vnučkou. Byla rozčilená. Než jsem se jí stihl na cokoliv zeptat, nařídila mi, abych Azuelu vyhodil, neboť neustále překračuje hranice slušného chování. Upřesnit své obvinění nechtěla. Jen trvala na tom, že Azuelu vedle sebe nechce, a jen tak mimochodem mi oznámila, že byla přijata mezi Přistupující do Kruhu dračího oka. Prý je to v Pasteku velká pocta a uznání mimořádných schopností takto vyznamenaného jednotlivce...“

„Cože?“ Hanka málem vyprskla poslední sousto. „Oni už ji zatáhli přímo do Kruhu? Vždyť je nezletilá.“

Bdělý přestal nacpávat dýmku a sledoval, jak se kdo tváří.

„Podle oficiálních informací je Kruh dračího oka jakési sdružení významných obyvatel Pasteku, kde se odehrávají hromadné meditace a prý se při tom neděje nic nezákonného ani rizikového.“

Poté se Laridon otočil na Hanku: „Ale tvoje reakce naznačuje, že máš na věc jiný názor než moje vnučka. To mě zajímá. Pověš mi o Kruhu něco víc?“

„Jistě, ráda,“ přikývla Hanka, „jenomže podrobnosti neznám, o těch by vám měla vyprávět především Lída.“

Muž odložil nacpanou dýmku a vzdychl: „Víš, s ní to poslední dobou není jednoduché. Hraje si na dospělou. Bojím se, že nám její puberta dá zabrat víc, než jsme čekali. Dřív byla svéhlavá, ale

svěřovala se. Dnes mi jen stručně oznámila holá fakta a diskusi odmítla. Mám o ni strach. Už jsem přišel o syna, nechci ohrozit i ji.“

„Doporučila bych ji do Pasteku vůbec nepouštět,“ zapomněla Hanka, s kým mluví, jenže Bdělý byl teď spíš starostlivým dědou než představitelem lidské rasy.

„Chápu, navrhuješ nejjednodušší řešení. Ale bohužel nepoužitelné. Je tou školou úplně posedlá. Sice už přestala mluvit o létání na drakovi, avšak nikam jinam nechce. Prý kdybych jí Pastek zakázal, do konce života se mnou nepromluví ani slovo. A ona je toho schopná, to mi věř. Je paličatá po tátovi.“

Azuela se na svém místě zavrtěla a vložila se do rozmluvy: „Problém je v tom, že jsme ztratili její důvěru. Jestliže nebude spolupracovat, není v lidských silách ji chránit. Kamarádí s lidmi, kteří se mi nelíbí. Stále víc a víc podléhá jejich vlivu. Mám-li říct pravdu naplno, úplně ji zblbli, pane. Není s ní rozumná řeč. Nemohu ji dál ochraňovat.“

„To je pravda. I nám se vyhýbá. Trochu mluví akorát tady se Svátou,“ potvrdila její slova Hanka.

„Jenže on ji ochránit nedokáže,“ ušklíbla se Azuela, „toho by přepralo i pětileté agresivní mrně.“

„Leda by bylo z dračího rodu,“ zamračil se ukřivděně Sváťa.

Azuela však jen opovržlivě mávla rukou a Laridonovi došly úsměvy.

„Ještě zvažte svoje rozhodnutí, Azuelo. Rád bych vás poprosil, abyste zůstala aspoň do konce školního roku,“ zkusil mladou ženu přemluvit nejen slovy ale i pohledem.

Mladá bojovnice však odhodlaně zavrtěla hlavou: „Je mi líto, pane, že musím odmítnout. Nezlobte se. Mám Lídu ráda a nikdy bych si neodpustila, kdybych selhala. Trvám na tom, co jsem řekla – bez důvěry ji střežit nemohu.“

„Škoda. Ale chápu vás a děkuji za vaše dosavadní služby. Na rozdíl od mé vnučky jsem s vámi byl spokojen,“ Laridon vstal a došel k polici, kde měl připravený váček s drahými kameny. Azuela rozpačitě převzala z jeho rukou svou mzdu, uklonila se a odešla.

„A co vy? Nechtěli byste bydlet společně s mojí vnučkou?“

„To by nedělalo dobrotu, pane,“ ozval se Sváťa dřív, než mohla Hanka přikývnout, „ona je velice hezká dívka a já bych za sebe nemohl stoprocentně ručit... jestli tedy chápete, co tím chci naznačit...“

Laridon se usmál a přikývl: „Jistěže chápu, taky jsem byl mladý...“ A znovu vzdychl. Sáhł po nacpané dýmce a konečně si ji zapálil.

„A teď mi povězte všechno, co víte o Kruhu dračího oka,“ vyzval je.

Hanka a Sváťa se střídali ve vyprávění. Laridon beze slova naslouchal a knihovnu provoněl kouř jeho tabáku.

Všichni tři sebou škubli, když se zcela nečekaně rozrazily dveře.

„Ty zase kouříš v knihovně, dědo? Víš, co by ti na to máma řekla, vid’?!“ vtrhla dovnitř Lída.

„Jéje, kde vy se tu berete?“ překvapeně zaznamenala přítomnost svých dvou spolužáků.

Tentokrát se nejrychleji vzpamatovala Hanka.

„Azuela si vyžádala naše svědectví, že s tebou nezacházela špatně ani násilně,“ zvolila diplomatickou odpověď, která se částečně blížila pravdě.

„Jo. Až na to, že na mě řvala jak rozzuřená dračice. A pak... vy jste přece u našeho posledního konfliktu vůbec nebyli. Tak jakou může mít vaše svědectví cenu? Tak jsi ji konečně vyhodil, dědo?“ pohlédla Lída nasupeně na muže s dýmku.

„Právě odešla a už se nevrátí,“ odvětil škrobeně a bez úsměvu.

„No sláva. Zacházela se mnou jak s usmrkaným fakanem.“

„Budu ti muset sehnat jiný dozor.“

„Copak jsem nějaký trestanec? Jsem dost velká, dědo, dokážu si poradit sama.“

„Jsi nezletilá a já nehodlám nic riskovat.“

„Nechci, aby se mi někdo cizí coural po celém domě.“

„Fajn! V tom případě požádám tvou matku, aby se k tobě dočasně přestěhovala.“

„To bys mi přece neudělal, dědo...“ polekala se Lída.

„Nedáš-li mi na vybranou, Lidko, budu na tom trvat.“

„No dobře, ať je po tvém. A sežeň mi někoho sympatického,“ podvolila se s povzdechem dědově vůli. „Slibuju, že nebudu dělat žádné naschvály.“

„Beru tě za slovo,“ významně na ni pohlédl Laridon a Lída urychleně vyklidila pole. Práskla za sebou dveřmi, až to zadunělo.

„Vážně nevím, koho lepšího než Azuelu k ní seženu,“ vzdychl muž a nechal si dovyprávět, co si Hanka se Svátou o Kruhu přečetli. Pak jim poděkoval a vyprovodil je na zahradu, aby se přemístili, kam potřebují.

Po jejich odchodu se Laridon zamyšleně vrátil do pracovny a vyklepal vyhaslou dýmku. Jako Bdělý si mohl dovolit skoro všechno, ale přesto jeho postavení nestačilo na to, aby si poradil s jednou malou tvrdohlavou holčkou, kterou z celého srdce miloval. A hanba by ho fackovala, kdyby na ni někdy v životě měl uplatnit svou magickou moc. Tohle se příbuzným nedělá. Ale co kdyby na tom závisel její život? Znovu si začal nacpávat dýmku. Některá rozhodnutí vůbec nejsou jednoduchá...

Jednorožcovo mlčení

Hanka jako obvykle absolvovala večeři u Zachariáše. Tentokrát se tu sešla s Vronem a Nikem. Skoro měla pocit, že podává jedno hlášení za druhým. Nejdřív u Laridona a teď tady. Ještě že u jednorožců na své vyprávění nepotřebuje hlas. Sice ho ze zvyku používala, ale podstatné byly obrazy v její mysli. Zatímco Nikovi musela podrobně vysvětlovat, co kde komu řekla a co slyšela, doma to bylo jednodušší. Jednorožci si dokázali sami přečíst tu část mysli, kterou jim nabídla v rámci komunikace. A jakpak se asi má bráška P'ujibo?

„...z útulku ti vzkazují, že se můžeš zastavit, kdykoliv se ti to bude hodit,“ tulíkovy drápky ji zašimraly na krku a Lotranda přeběhla na její druhé rameno. Díky tomu Hanka zase začala vnímat, že na ni Nik mluví.

„Jo, díky,“ zareagovala roztržitě, „určitě mám v plánu tam pár dní strávit.“

„Ty už napůl spíš,“ zasmál se Nik jejímu nepřítomnému pohledu, „tedy pokud nejsi zamilovaná.“

„Ne, zamilovaná opravdu nejsem,“ řekla unaveně a zvedla se.

„Tak dobrou noc. A pozdravuj u jednorožců,“ popřál jí mladý ochránce a odchytil svého tulíka.

Rozloučila se a vyšplhala do stromového domečku, který tu ona i kluci pořád měli k dispozici. Divila se, že je Zachariáš ještě nevystěhoval, když se tu zdržují tak zřídka. Ale bylo milé, že sem nebytoval cizí lidi. Měla útočiště ve větvích ráda.

V sobotu ráno se v klidu nasnídala a vyrazila domů k jednorožcům. Už na ni čekali.

Stáhl se jí žaludek obavami, sotva je spatřila. Nečekala na ni jen její rodina, nýbrž i S'faidea a K'lumonideotis. Vzápětí se přidružil i B'hara.

Sotva ucítila jejich přivítání, okamžitě věděla, že je L'gala smutná a R'íhan napjatý. P'ujibo stál uprostřed skupinky a měl mysl tak

uzavřenou, jak to Hanka ještě u žádného jednorožce nezažila. Napohled působil nervózně a vzdorovitě.

„Co se tu děje?“ zeptala se dívka nahlas.

Za všechny jí odpověděla S'faidea: „Čekáme na tvůj příchod, abychom vyřešili jednu vážnou záležitost. Chtěli jsme, aby u rozhodování byla celá vaše rodina. P'ujiba zasáhlo velice záludné přitahovací kouzlo. Čekali jsme, zda si s ním poradí sám nebo jeho nejbližší. Dál ale čekat nelze. Kouzlo se objevuje opakovaně a je nejvyšší čas zarazit jeho působení. Nyní se poradíme, jakým způsobem to provedeme.“

„O jaké kouzlo se jedná?“

„Tvého bratra zasáhla kontaktní magie,“ ochotně jí začal vysvětlovat K'lumonideotis, „což znamená, že každým novým použitím kouzla se kontaktní kanál rozšiřuje a zpevňuje. Je to lidský kanál a není vhodné, aby kdokoliv z jednorožců strpěl od lidí jakékoliv ovlivňování.“

„Taky jsem člověk,“ připomněla jim Hanka.

„Jistě,“ souhlasila S'faidea, „jenže ty jsi členem stáda, a kontaktní kanál mezi tebou a R'íhanem je proto přirozený a oficiální. P'ujibo je však příliš mladý, abychom mu mohli dovolit důvěrné spojení s cizím člověkem. Je potřeba tento kanál jednou provždy uzavřít.“

„Nesouhlasím,“ ozval se konečně i P'ujibo, „můj kontakt nikoho neohrožuje.“

„Tak proč před námi uzavíráš svou mysl?“

„Nechci se svého kontaktu vzdát. Nic krásnějšího jsem v životě nezažil.“

„To je zlé,“ ozvala se mysl dalších členů stáda, kteří tu sice nebyli, ale záležitost je zajímavá, a proto pozorně naslouchali. Hanka zapátrala po názoru svého otce. K jejímu údivu se nijak nevyjádřil.

„Prosím o návrhy, jak vyřešit tento problém našeho stáda,“ otevřel prostor pro vyjádření ostatním jednorožcům K'lumonideotis.

Hanka zděšeně naslouchala možnostem, které se ozývaly z různých stran.

„Vypovězení ze stáda... zablokování magické aktivity... vynucený výslech a likvidace druhé strany... odklonění kanálu na

opačnou spektrální rovinu... uzavření do odstíněné bubliny, dokud nedostane rozum...“

Všichni jednorožci mluvili najednou přesně tak, jak byli zvyklí, když šlo o výměnu názorů. Hanka se pořád ještě nedokázala v té změti plně orientovat. Nedokázala se na větší množství nesourodých podnětů soustředit. Asi bude muset počkat, až se návrhy posunou někam dál.

„Jsem proti násilnému výslechu,“ ozval se konečně rozhodný R'íhanův hlas.

„Už nikdo žádný nový návrh?“ vzal si opět slovo K'lumonideotis.

„Dobrá, probereme je postupně. Vypovězení ze stáda je až poslední možné řešení, zatím o něm nebudeme uvažovat. Zablokování magické aktivity je trest, ale nikoliv řešení. Bez P'ujibovy spolupráce nemůžeme odblokovat nebo zlikvidovat sesilatele kouzla. Vynucený výslech neschválila rodina. Zbývají tedy dva návrhy. Odstíněná bublina nebo odklonění komunikačního kanálu.“

„Odklonění je příliš riziková záležitost, nedoporučuji ho,“ ozvala se S'faidea.

„Vždyť jsme tento způsob párkrát úspěšně použili. Při troše opatrnosti je vhodný,“ namítl B'hara.

„Náhodné přesměrování toku magie může ohrozit nejen tvůrce kouzla, ale i nás. Zvláště pokud zasažený člen stáda nespolupracuje.“

„Myslím, že tentokrát má S'faidea pravdu. Zatím nebudeme riskovat P'ujibovu smrt. Pro jistotu posílím obecnou zrcadlovou vrstvu naší komplexní ochrany před vetřelci. Když se někdo pokusí o větší průnik, je velká pravděpodobnost, že si náhodné odklonění vykoleduje vlastními silami. A našeho mladého poblouzněného nešťastníka zatím zaštitíme magicky odstíněnou bublinou. Apeluji na jeho rodinu, aby ho co nejdříve přivedla k rozumu. Buď se musí sám odříznout od komunikačního kanálu, nebo nám k němu umožní přístup a my tuhle patálii vyřešíme za něj, dokud ještě není pozdě. Souhlasíte?“

Ze stáda zaznělo dostatek souhlasných odpovědí, aby mohl K'lumonideotis prohlásit plán za schválený. Kolem jejího čtyřnohého

bratra se zamihotal vzduch a utvořila se jakási průhledná slupka, která magické schopnosti mladého jednorozce omezila pouze na nejbližší okolí. P'ujibo vzdorovitě potřásl hřívou a zamířil do lesa. Bublina se přesouvala spolu s ním. Po chvíli tu s Hankou zůstali jen rodiče R'íhan a L'gala.

„Abych se přiznala, moc tomu nerozumím. Co přesně se bratrovi stalo?“

„Začal komunikovat s neznámým člověkem. Asi s čarodějem nebo čarodějkou.“

„Ale ve škole v Santareně si přece také povídal s lidmi. Jaký je v tom rozdíl?“

„Povídat si s lidmi či s jinými tvory je běžné a úplně normální. Mít však s někým důvěrný dálkový kontakt založený na magii, je něco jiného. To je přípustné pouze mezi členy stáda nebo při vznikajícím vztahu mezi budoucími partnery. A jak jistě sama uznáš, člověk není vhodným partnerem. Přesněji řečeno: úzký kontakt možný je, ale není žádoucí. Takový jednorozec obvykle bývá vyhnán z magického území a je zapomenut.“

„Máme nějakou naději bráškovu pomoci?“

„Podle toho, jak zarputile odmítá rady ostatních, jen mizivě malou nebo žádnou,“ konstatoval smutně R'íhan.

„A v té bublině, co má kolem sebe, magické volání neuslyší?“

„Přesně tak.“

„Nás taky neuslyší?“

„Koho má na dohled, toho uslyší. Může se pást, může se pohybovat po celém našem území, ale hranice našeho lesa opustit nedokáže, v tom mu bublina zabrání.“

„A co s ním bude dál?“

„To kdybych věděl. Buď časem přijme nabídku stáda k odklonění magie a kontakt už neobnoví, nebo bude z rodného území vypovězen.“

„Možná byste s ním měli promluvit.“

„O to se snažíme dva měsíce,“ ozvala se L'gala, „on ale nenaslouchá. Odmítá s námi hovořit. Dokonce se přestal učit a jen mlčky vykonává tresty, které mu ukládáme. Úplně se odtrhl od reality a svým chováním se nenávratně odsuzuje k samotě.“

„Doufáme, že bude mluvit aspoň s tebou,“ ucítila R'íhanův láskyplný dotek v mysli.

„Dobře. Odpoledne se po něm podívám a zkusím si s ním popovídat.“

„Nic víc stejně udělat nemůžeš,“ přikývl jednorozec.

Hanka se jemně dotkla jeho nozder. Cítila zoufalý zármutek obou rodičů a velké obavy o dítě. Sdílela jejich pocit. Pak ji požádali, aby vyprávěla, co je nového v Pasteku.

Vyhověla jim, ale nemohla se dočkat, až po obědě vyrazí hledat brášku. L'gala jí poradila směr, kterým jít. Bylo tu nádherně. Všude bylo znát, že jaro vypukne co nevidět. Drobné zelené výhonky, ptačí zpěv, zemitá vůně všude kolem...

Vlastně ani nemusela dlouho hledat. P'ujibo se k ní přidal sám ze své vlastní vůle. Nechtěla hned příjemnou chvíli kazit slovy, rozhovor může počkat. Tiše kráčeli vedle sebe a sdíleli náznaky jara s živoucím lesem. Zastavili se nad vodopádem a pozorovali hru světla a stínů. P'ujibo se přitiskl k Hančinu rameni a nechal se od ní hladit. Vníkala, jak se mu stýská po normálním životě ve stádu, jak na něj dolehla osamělost, protože z jeho mysli zmizela existence ostatních členů stáda. Odřízli ho bublinou nejen od jeho snů, ale i od normálního života jednorozce. Nastaly mu těžké chvíle. Opatrně jí otevřel svou mysl. Stesk a smutek se v ní mísil se vzdorem. Měl stádu za zlé, že se ho snaží nátlakem donutit k návratu do normálu. Stále víc se zatvrzoval a lpěl na svém snu. Dal Hance jasně najevo, že nemá cenu ho přemlouvát. Svým způsobem se jí ulevilo, že nemusí hledat argumenty, proč by jednorozec nesměl mít sny. Hance jeho provinění nepřípadalo nijak závažné.

„Vždycky budeš můj bratr,“ řekla mu v duchu, „ať se rozhodneš tak, nebo onak. Ráda bych ti nějak pomohla, ale nevím jak.“

„Pomáháš mi už jen tím, že jsi tady se mnou a neopakuješ hloupé důvody, které do mě hustí ostatní.“

„Podle tebe nemají pravdu?“ zeptala se a hned jí bylo jasné, že se dopustila velké chyby. Jednorozec se od ní odtáhl, uzavřel mysl a rozběhl se pryč.

„Promiň,“ poslala za ním omluvnou myšlenku a osaměla. Začala přemýšlet, jak se svým bráškou jednat, aby ho příště neodradila.

Jeho důvěra je velice křehká, každého hned podezírá z nátlaku a skrytých úmyslů. Možná by se měla postavit na jeho stranu, a ne se ho snažit přivést zpět ke stádu. Co když stádo nemá pravdu? Vždyť se jedná jenom o sny nebo o kontakt na dálku. Co je na tom závadného? Proč tolik povyku kvůli hlouposti?

Najednou v mysli ucítila v rámci dračí komunikace Plamův dotyk. „Zítřka mám celý den volno. Uděláš si na mě čas, sestřičko?“

„S největší radostí,“ odpověděla a hned se začala těšit na setkání.

Jak je možné, že stádu nevadí moje komunikace s drakem, napadlo ji vzápětí. To je přece taky dálková komunikace. A navíc s bytostí, která by mohla být nepřitelem stáda. Rozběhla se za R'íhanem. Tohle jí musí nějak vysvětlit. Proč ona může, a její bratr ne? Není v tom ještě něco, co jí neřekli?

Po večeři se šla s R'íhanem projít a zavedla řeč na Plama. Odpověď asi nebyla jednoduchá, protože otec chvíli přemýšlel, než se pustil do vysvětlování.

„Částečně máš pravdu, dcero. Tvůj kontakt s drakem je hodně podobný tomu, co stádo P'ujibovi zazlívá. Ale tvoje a Plamovo propojení tu bylo už v okamžiku tvé adopce. Museli jsme vaši spřízněnost se vším všudy přijmout, nebo odmítnout. Drak je součástí tvé duše, avšak neovlivňuje tě. Váš vztah je vyvážený. Stádo vlastně vyjádřilo důvěru tobě i Plamovi. On má na draka velice rozumnou a kultivovanou povahu. I to jsme vzali v potaz. Co se týče vašeho vztahu, nejde o vztah založený na zamilovanosti či emoční závislosti. Právě v tom se liší tvoje propojení od P'ujibova.“

„A kdyby byl bráška propojen s důvěryhodným člověkem, stádo by k tomu přihlédlo?“

„Podle reakce svého syna soudím, že se z jeho strany jedná o silnou srdeční závislost. Vy lidé byste řekli, že se zamiloval až po uši. Zkušenosti z naší historie potvrzují, že jednorožec se nezamiluje ani do starého člověka, ani do kluka, ale obvykle do dívky, která ještě nebyla dotčena partnerskou láskou. Nebo máš snad nějaké náznaky, že jde o něco jiného?“

„Asi máš pravdu,“ uznala Hanka zamyšleně.

„Tak vidíš. Z toho nemůže vzniknout vyvážený vztah. Lidská dívka se dříve či později zamiluje do muže a zlomí mému synovi srdce.“

„A kdyby ho milovala stejně silně jako on ji?“

R'íhan se zase odmlčel a nějakou dobu kráčeli v šeru lesa vedle sebe jen v tichém zamyšlení. Nakonec se jednorožec přece jen rozhoupal k odpovědi.

„Dobrá, nebudu ti tajit, že už došlo ke dvěma případům, kdy jednorožci akceptovali vztah jednoho z nás a lidské dívky. Jednalo se o prokazatelně oboustranně mimořádně silnou náklonnost, kdy hrozilo, že vynucené odloučení nepřežije ani jeden z nich.“

„No sláva, konečně se dostáváme k jádru věci,“ zaradovala se Hanka.

„Moc nejásej,“ zchladil její nadšení R'íhanův zasmušilý tón, „tyto nesourodé dvojice nedopadly nijak slavně.“

„Co se jim stalo?“

„První z obou žen se tolik toužila stát jednorožcem, že časem úplně přišla o rozum a zemřela, protože se rozhodla přijímat stejnou potravu jako její čtyřnohý druh. Nikdo ji nepřesvědčil, že dělá velkou chybu.“

„A ten druhý vztah?“

„Ti ještě žijí. Jednorožec odešel od stáda, ona se vzdala lidské společnosti. Zvolili samotu, neboť nenašli pochopení ani u jedněch, ani u druhých. Vlastně se odsoudili k vyhnanství. Nedokážu posoudit, jestli je ještě pořád jejich soužití naplňuje štěstím natolik, aby to vyvážilo osud, jaký si zvolili.“

„Samota ti připadá jako nešťastný osud?“

„Pro jednorožce určitě. Hlavně pokud trvá roky a roky. Vlastně už se ti dva nemají kam posunout. Nebudou mít potomky, které by vychovávali a připravovali do života, nebudou se stádem ani s přáteli vychutnávat proměny času. Nejsem přesvědčený, že samotná láska může vynahradit vše, o co přicházejí. Osobně bych se přiklonil k záporné odpovědi.“

Hanka se nad jeho názorem zamyslela. Až takhle daleko neuvažovala. Nyní částečně začala chápat, proč se jednorožci snaží P'ujibův vztah zatrhnout hned v počátcích. Ale zvolili opravdu

správnou cestu? Tím si jistá nebyla. Pořád ji nenapadalo, jak mladému jednorožci pomoci. Vlastně – něco málo by pro něj jeho rodiče udělat mohli...

„Mám na tebe prosbu, otče.“

„Povídej,“ povzbudil ji jednorožec, když se zarazila, aby našla správná slova.

„Tvůj syn, vlastně váš syn, ať už ta záležitost dopadne jak dopadne, je mladý a já cítím, že potřebuje vaši lásku. Potřebuje každý kousek lásky, který mu můžete poskytnout.“

„Ale on s námi přestal mluvit sám od sebe.“

„Já přece nemluvím o komunikaci. Jen o lásce. Máte ho přece rádi.“

„Samozřejmě.“

„Víš, jak jsi mi často posílal pohlazení na dobrou noc? Bylo nádherně uklidňující, krásné, příjemné, věděla jsem, že je někde někdo, komu záleží na tom, jak se cítím. Chtěla jsem poprosit tebe i L'galu, abyste něco podobného poskytli nyní i mému bratrovi. Přestaňte ho nutit, aby promluvil, jenom mu dejte najevo, že je a vždycky bude milován.“

„Pokud bude dostatečně blízko, aby nás vnímal, splníme ti tohle přání s největší radostí.“

„Jsi báječný. Jsi ten nejlepší otec, jakého znám.“

„Kéž bych měl z P'ujiba stejnou radost, jako mám z tebe,“ vzdychl jednorožec.

Druhý den ráno Hanka vyrazila za svým dračím přítelem. Sešli se u jezera, aby uctili vzpomínkou památku jeho dračí matky.

„Už jsi se mnou dlouho nelétala. Což takhle jeden malý trénink?“ foukl jí drak do vlasů.

„Moc ráda,“ vyšplhala mu za krk a pokusila se kouzlem zpevnit své oblečení, aby se během letu neprodřelo o dračí šupiny a aby její kůže přežila bez zbytečných šrámů. Pevně se chytla výstupků na dračím hřbetu, aby se neskutálela už při vzletu. Mávání křídel k jejímu pohodlí příliš nepřispívalo, ale jakmile drak vystoupal dostatečně vysoko a začal plachtit, byla to nádhera. Intenzivní pocit blízkosti a sounáležitosti se nedal popsat. Oba si let nesmírně užívali.

„Což takhle koupel?“ uličnický se zeptal drak, když se v průběhu kroužení objevila přímo pod nimi stříbrolesklá hladina jezera.

„V téhle zimě? Zbláznil ses?“ protestovala Hanka. „Chceš snad, abych nastydla?! Ať tě to ani nenapadne!“

„Nač tolik řečí? Chladná koupel posiluje zdraví.“

„Ne, já proti tomu rozhodně protest...“ nedořekla, protože se potřebovala včas nadechnout a přitisknout k dračímu krku.

Drak v plném letu rozrazil vodu a vtáhl ji pod hladinu. Voda byla opravdu ledová. Hanka doplávala co nejrychleji k nejbližšímu břehu a vyškrábala se ven. Magicky vysušila sebe i šaty a mírně zahřívala oblečení, dokud jí nepřestaly drkotat zuby. Drak se zatím blaženě převaloval na hladině.

„Nepřeháníš to?“ kroutila nad ním hlavou.

„Občas je koupel velice příjemná,“ konstatoval a krůček po krůčku se vysoukal z vody. Rozevřel křídla, aby k nim mohlo slunce, a uvelebil se vedle své přítelkyně na břehu.

„Nějak jsi vyrostl, co jsem tě neviděla,“ opřela se Hanka o jeho bok a nastavila obličej jarnímu slunci.

„Taky jsi vyrostla. Hlavně magicky.“

„Co tím chceš říct?“

„Čaruješ úsporně a s větší lehkostí. Je radost tě sledovat. A je moc krásné být zase chvíli jenom s tebou.“

„Kdyby nás teď viděli draci z vašeho hnízda! To by byl malér! Hnali by tě pryč tak rychle, že bys nestačil balit kufry. Doufám, že jim o mně nevyprávíš...“

Drak pobaveně zafuněl. Věděl, že má Hanka pravdu a že by ho jeho soukmenovci za dnešní zábavu rozhodně nepochválili. Ale nelámal si tím hlavu. Prožíval společnou chvíli plnými doušky a právě teď mu bylo blaze.

Vycítil však, že dívka není v takové pohodě jako on.

„Máš starosti. Nechceš si o nich se mnou popovídat?“ velice jemně vybídl Hanku, aby se mu svěřila se svým trápením.

„A nebude tě nudit povídání o jednorožcích?“ láskyplně svého dračího přítele podrbala na hlavě, kterou k ní natočil.

„Ani v nejmenším,“ vyzval ji drak a trpělivě naslouchal, dokud neskončila.

„Porad' mi, Plame. Co mám dělat?“

„Postupuj krůček po krůčku.“

„Ale čím mám začít?“

„Přece obnovením důvěry mezi tebou a P'ujibem.“

„Co když to nepůjde?“

„Vsadím se, že půjde. Jenom na něj nesmíš naléhat. Máš přece dva týdny volna. Strávíš-li je s ním, určitě promluví.“

„Mám tomu obětovat celé dva týdny?“ zarazila se Hanka, která měla během prázdnin úplně jiné plány.

„Máš P'ujiba ráda?“

Drak po ní vlastně ani žádné vyjádření nechtěl. Hanka musela odpovědět především sama sobě, jak naloží s volným časem. Zamyslela se. Jako vždycky i tentokrát uvažovala o důležitosti

jednotlivých naplánovaných výletů a setkání. Dá přednost vlastní zábavě, nebo se pokusí obnovit ztracenou důvěru svého bratra? Co je pro ni přednější? Náhle přesně věděla, jak se rozhodne. Možná v příštích dnech zklame pár kamarádů, ale s tím se nedá nic dělat.

„Díky, Plame.“

„Kdybych mohl být nějak nápomocný, dej mi vědět,“ zafuněl spokojeně a složil sluncem osušená a prohřátá křídla. I Hanka se zvedla a se zívnutím se protáhla.

„Jestli někdy budeš mít pár hodin volna, mohli bychom se zase proletět,“ navrhla.

„Dnešní koupel ti nestačila?“ pousmál se koutkem úst.

„Nemáš náhodou špatný sluch? Já přece mluvila o létání!“

„Určitě se ti ozvu.“

„Budu se těšit,“ mávla na rozloučenou a prošla bránou přímo k jednorožcům.

Posadila se do trávy u svého oblíbeného jezírka s divokými ptáky a začala zvažovat, jak využije čas strávený na území stáda. Neměla v úmyslu běhat a shánět bratra. Věřila, že za den nebo dva přijde sám.

Aby zbytečně nezahálela, naplánovala si výpravu za drahými kameny. Tentokrát se chtěla zaměřit na ty, které měly předpoklady pro další magické zpracování. Prozatím má dost času i klidu, aby trénovala své nové schopnosti. Asi by měla pár hodin věnovat i nácviku neviditelnosti a pár hodin údržbě a zvelebování zdejšího lesa...

Vycítila překvapení svých rodičů, když jim oznámila, že zůstává. Snažili se nedat nic najevo, ale vzbudila v nich záchrvěv naděje.

Hledání a zkoumání nalezených kamenů Hanku bavilo. Jako by v rukou držela poupě, které teprve rozkvetne do plné krásy. Vybrala si několik nejhezčích a nejzajímavějších. Vrátila se s nimi na své oblíbené místo, kde už na ni čekalo ovoce a zelenina. Hm, pozornost rodičů. Vybrala si podle své chuti a znovu obrátila svou mysl k nalezeným kamenům. Věděla, že nesmí nic uspěchat. Najít ideální souznění s kamenem chce čas a trpělivost. Každá struktura je jiná, svým způsobem jedinečná. Musí vycítit každou zvláštnost,

žilku nebo kaz a kámen jako celek propojit ve své mysli s barvami magie.

Jakmile se ponořila do zkoumání kamenů, přestala vnímat čas. Ani nepostřehla příchod večera. Kvůli tmě odložila aktivaci magického pole na ráno.

Probudila se svěží a odpočatá. Proběhla se kolem jezera, opláchla se chladnou vodou a těšila se, jak bude vkládat kouzla do kamenů. Uvědomovala si sílu svého sedmého smyslu a hodlala ji využít naplno. Kámen, s nímž včera sladila svou mysl, aktivovala ještě před snídaní. Dala do něj vše, co měla právě k dispozici. Už při tvorbě magického pole cítila, jak bude hluboké a stabilní. Odvedla dobrou práci. Měla z ní radost. Potom chvíli meditovala a odpočívala. Záhy postřehla přítomnost brášky.

Postával opodál a pozoroval ji. Vyslala k němu jen přátelský úsměv a ujištění, že by ji jeho společnost potěšila. Nic víc. Začal se pást a občas zdvihl hlavu.

Hanka se vrátila ke svým kamenům. Dnes už nebude mít dost magie na práci, ale může zatím zkoumat strukturu dalšího vybraného kousku.

Po očku stále sledovala svého bratra. Blíž nepřišel, neustále však zůstal na dohled. Cítila kontakt s jeho myslí a občas ho ujistila, že je fajn, když jí dělá společnost. Těsně před setměním zmizel. Možná proto, že se k Hance při večerní procházce připojil R'íhan.

„Na člověka jsi magicky velice zdatná, H'anaríjo.“

„A nevádí stádu tvarovací magie?“

„Ani v nejmenším. Stádo je potěšeno tím, co umíš.“

„To je dobře. Víš, v Pasteku jsem potkala skvělého učitele.“

A práce s kameny mě baví čím dál víc.“

„Já vím. Cítím tvou spokojenost.“

S R'íhanem si Hanka povídala ráda. Těšil ji jeho zájem a láska. Naučila se, že je lepší se mu svěřit a své prohřešky netajit. Nikdy ji nekáral přímo a chápal, že člověk prostě nikdy není dokonalý a všechny nedostatky a chyby k němu neodmyslitelně patří. Na druhou stranu se Hanku pokoušel podněcovat, aby vnímala své slabosti a aby se je snažila aspoň částečně měnit k lepšímu. Jako v záležitosti s Kvidem. Uznal, že se Hanka své spolužačky zastala

oprávněně, ale fyzický útok označil za zbrklost. Jenomže Hanka tentokrát oponovala. Podle ní jiná možnost, jak zastavit nepřiměřeně krutý a nespravedlivý trest, neexistovala. I R'ihana bavilo diskutovat po večerech se svou lidskou dcerou. Byl jí vděčný, že zůstala o prázdninách se stádem.

P'ujibo se během následujících dnů popásal v blízkosti Hanky, ale povídat si nepřišel.

V pátek se znovu ozval Plam a Hanka nadšeně souhlasila s dalším společným výletem. Báječně si zalétali, a protože bylo krásně, dívka se smířila i s další koupelí. Když se sušili na slunci, drak najednou zdvihl hlavu a roztáhl pysky k úsměvu.

„Co se děje?“ zpozorněla Hanka.

„Sváťa právě rozluštil tajemství tvého kamínku. Jeho nadšení jsem si nemohl nevšimnout.“

„Škoda že jsem u toho nebyla,“ vzdychla, když si představila, jak musel být její kamarád mile překvapen.

„Poslyš, sestřičko, nejsou ta semínka nebezpečná?“

„Promluvím se Svátou, aby dobře zvážil, kam je vysadí. Ale on moc dobře ví, co má v ruce.“

„Jestli mu něco vyroste, docela rád bych aspoň jeden plod ochutnal,“ podotkl Plam.

„Ty přece žádné potíže s chrlením ohně nemáš. Nebo snad ano?“

„Nemám, i přesto mě velmi láká vyzkoušet účinky dračího ovoce na sobě.“

„Pokud mě pokaždé nebudeš máchat v jezeru, možná se za tebe přimluvím,“ škádlila ho Hanka.

Bylo jí v dračí společnosti tak dobře, že se jí ani nechtělo vracet k jednorožcům. Tady na slunci vedle Plama jí nic nechybělo, zatímco tam na ni čekal smutný pohled na nešťastného bratra. Přesto pořád doufala, že za ní nakonec přijde a bude ochotný si popovídat. Chce to jen trpělivost, trpělivost a k tomu navrch zas a znovu trpělivost.

Následujícího dne, právě se zabývala tvarováním kamenů, se konečně dočkala. P'ujibo přišel blíž. Dívka vstala, přistoupila k němu a zabořila hlavu do jeho hřívy. Nechal se beze slova objímat a Hanka silou mocí držela na uzdě své emoce, aby ho nepoplašila. Cítila jeho

bezbřehý smutek. Nechtěla ho litovat ani mu dávat rady, o které nestál. Jen ho ujišťovala, že ať se stane cokoliv, vždy zůstane jejím přítelem a bratrem. Pak se zase vrátila ke své práci.

„Vím, co si myslíš i co mi chceš říct,“ konečně se P’ujibo rozhodl promluvit, „vím i to, že jsi jediná ve stádě, kdo pro mě má aspoň kousek pochopení.“

„Jsi můj bráška a není mi lhostejné, co se s tebou děje.“

„Rád bych ti všechno řekl, ale bojím se. Bojím se a stydím se za sebe.“

„Za co se stydíš? Za svoje city?“

„Za ně ne. Spíš za svou slabost. Za to, že nejsem normální. Nechovám se, jak ode mě stádo čeká. Nezasloužím si vaši lásku.“

„Co to plácáš za nesmysly, bráško? Zasloužit si lásku! Zasloužit si můžeš leda mzdu, úctu nebo pokárání. Ale láska je přece úplně jiná kategorie. Vůbec si neumím představit, co všechno by se muselo stát, abych tě přestala mít ráda.“

„Asi jsem se zamiloval do člověka.“

„No a?“

„To je přece hrozné, ne?“

„Proč hrozné? Jak jsem slyšela, občas se to stává.“

„Jenže stádo mě kvůli tomu zavrhuje.“

„Podívej, mluvila jsem s otcem a vnímám celou záležitost trochu jinak. Stádo se tě prostě pokouší zachraňovat proti tvé vůli. Což je podle mého mínění špatně zvolený přístup.“

„Ty mě nechceš zachraňovat?“

Hanka se usmála a zavrtěla hlavou: „Nejdřív mi pověz, před čím.“

Teď hlavou potřásl i jednorozec: „Já nevím. Leda před tou hloupou bublinou, co mám kolem sebe.“

Měla na jazyku ještě asi tisíc otázek, zase je však spolkla, aby brášku neodradila od dalšího hovoru. Jednorozec se odmlčel a znovu se začal pást. Hanka si ale překvapeně všimla, že neškube trávu jako obvykle a jen se na oko probírá stébly. Že by mu nechutnalo? Zadívala se na něj s určitou obavou. Na pohled jeho hrudník vypadal o něco hubenější. Dřív mu žebra tolik neprosvítala. Nebo se jí to zdá?

Její taktika se osvědčila. V následujících dnech si s ní P'ujibo začal povídat víc a častěji. Náladu jí kazil jen pocit, že bráška není ani o trochu veselejší. Spíš naopak. V druhém prázdninovém týdnu už se ani nenamáhal předstírat, že se pase.

Ve čtvrtek Hance povolily nervy. Ačkoliv jí rozum radil, aby se spolehla na moudrost rozhodnutí svého stáda, intuice se boxovala s rozumem v ringu protichůdných pocitů. Hančin šestý smysl bil na poplach, že tahle metoda dožene jejího bratra na cestu do zapomnění. Nakonec své emoce na uzdě neudržela a uhodila na bratra přímo.

„Pověz mi, P'ujibo, žereš ty vůbec něco?“

„Ani ne. Nějak nemám chuť.“

„Na to, abys normálně jedl, žádnou extra chuť nepotřebuješ!“

„Mýlíš se, H'anaríjo. Každé stéblo mi připomíná dřevěnou třísku, každý kousek ovoce chutná jako bahno, i naše křišťálová voda je najednou hořká a nechutná.“

„Jsi nemocný...“

„Ani ne. Jen nemám pro co žít.“

Hance chvíli trvalo, než poslední větu dokázala strávit. Připadalo jí nemyslitelné, aby jednorožec, navíc mladý jednorožec, toužil po smrti. To je přece proti veškeré logice! Potřásla hlavou, jako by z ní chtěla ta šokující slova vytrást, a zamračila se.

„To je ti všechno kolem tebe úplně lhostejné?“

Jednorožec neodpověděl.

„Podívej,“ odložila všechny ohledy, které k P'ujibovi celé prázdniny měla, „možná ses ocitl v situaci, s níž si nevíš rady. Ale hledal jsi vůbec jiné řešení, než je smrt?! Ono by asi bylo moc namáhavé hledat jinou cestu, že?! Rozhodl ses, že budeš zbabělec, o nic se nepokusíš a od všeho utečeš?!“

Hanka se dostávala do ráže a všemi svými smysly bratra varovala, ať před tímhle rozhovorem nezkouší zdrhnout, ať se konečně jednou vzchopí a přizná pravdu nejen jí, ale i sám sobě.

„Jenomže s tím, co mě potkalo, se nedá bojovat. Před tím se dá jedině utéct do zapomnění,“ konečně odpověděl a znělo to velice nešťastně.

„Tvrdiš, že jinou cestu nevidíš? Víš, co říká můj brácha Rafael? Existuje nekonečné množství cest, a když se jeden trochu snaží, vždycky se dá najít nějaká přijatelná. Nechceš se zamyslet nad svými možnostmi?“

Jednorožec neodpovídal, ale Hanka pokračovala bez ohledu na jeho souhlas či nesouhlas.

„Všechno kolem nás má v naší mysli nějaký stupínek důležitosti. Než začneme zkoumat tvoje stupínky důležitosti, povím ti něco o mých. Poté, co jsem se vloni vyhrabala ze šlamastyky kolem sitbelů a vzpamatovala se z toho blázince v Quinwalu, začala jsem přemýšlet, co je teď pro mě v životě nejdůležitější, co chci v nejbližší době dělat, čeho chci dosáhnout, co mě baví. Docela mi trvalo, než jsem si všechno ujasnila. Víš co? Zkus odhadnout, co je pro mě důležité. Jsem zvědavá, jestli se trefíš,“ ukryla Hanka část svých myšlenek, aby si mladý jednorožec nemohl odpověď přečíst v její mysli.

Zkroušený P'ujibo trochu pookřál. Když se zrovna nemluvílo o něm, hned se cítil lépe.

„Co je pro tebe důležité...“ zopakoval otázku a na pár vteřin se zamyslel. „Toužíš se stát ochráncem, proto potřebuješ být úspěšná ve škole, důležitý je pro tebe vztah s Plamem, Vronem a kluky, co je znáš odmala, důležitý je pro tebe domov u Zachariáše, útulek pro magická zvířata. A učíš se zacházet s kameny, abys je mohla prodávat a nebyla existenčně závislá na nikom dalším. A možná ti trochu záleží i na našem otci.“

„Jsi blízko,“ otevřela Hanka zase svou mysl, „ale netrefil ses úplně přesně. Domov u Zachariáše mi je sice milý, jenže zdaleka není tak důležitý jako domov, který mám tady. Vás vnímám jako svou skutečnou rodinu. Podobně vnímám i Plama a oba kluky, s nimiž jsem vyrůstala. Mám také hodně přátel a daleko na ostrově i biologického otce. I na nich mi pochopitelně záleží. Co se týká mé touhy stát se ochráncem, měl jsi pravdu, patřila na přední místo v mém žebříčku hodnot. Ale už nepatří, změnila jsem názor. Některé podstatné vlastnosti, které dobrý ochránce potřebuje, mi chybí. V roli ochránce bych se musela chovat jinak, než je mi příjemné. Pořád bych polemizovala sama se sebou, zda se něco nedalo

udělat jinak a lépe, nutila bych se k rozhovorům s lidmi, kteří mi nejsou sympatičtí, vyčítala bych si každé opominutí... Docházím k názoru, že tuhle cenu za svůj sen platit nechci. Nebudu ochráncem. Zato mě začala bavit práce s kameny. Nejen že by mě magické nápady uživily, ale vzrušuje mě je vymýšlet. Pořád cítím, jak by se jednotlivé kroky daly udělat lépe, těší mě pátrat po nových postupech, zdokonalovat se, učit se u těch nejlepších. Chápeš? Tohle je mimořádně důležitý dílek do mého smyslu života. Jestli pro mě bude stejně důležitý i v budoucnosti, ještě nevím, to se ukáže až časem.“

Hanka zmlkla a doufala, že i P'ujibo bude nyní ochoten mluvit o svých snech a touhách. Nějaké přece mít musí.

„A co je teď nejdůležitější pro tebe?“ zeptala se ho. „Víš co? Zapomeň na stádo i na všechny, co ti radí nebo tě kritizují, a podívej se pozorně do své mysli. Co bys udělal, kdyby neexistovala žádná omezení ani zvyklosti?“

„Šel bych hledat svůj sen.“

„Tu dívku ze svého snu?“

„Ano. Ale nechtěj ji znát. Její totožnost neprozradím ani tobě.“

„Dobře. Nebudu se tě na ni ptát, neboj se. Ale představ si, že ji najdeš a dejme tomu, že i ona úplně nejvíc touží po tobě. Co bude dál?“

„Zůstaneme spolu.“

„A dál? Počítáš s tím, že váš vztah nepřijmou ani lidé, ani jednorožci? Budete si muset najít nějaký osamělý kout přírody, kde se vám bude líbit. Stále ještě si pohrávám s variantou, že vaše city budou vzájemné, pevné a stálé. Čím vyplníte svůj život v letech, která spolu strávíte?“

„Proč přemýšlíš o něčem, co nikdy nebude existovat?“

„Můj milý bratře, mám v úmyslu se postavit na tvoji stranu, možná i proti vůli celého našeho stáda. Je to závažné rozhodnutí. Než se pustím do nesnadného vyjednávání s naším otcem, ráda bych znala tvou vizi budoucnosti. Chci pochopit, co považuješ za svůj smysl života. Jak vypadá vize, ve které by ses cítil šťastný?“

„Žil bych tady u stáda i s ní...“

„A co když ona bude chtít, abyste žili v blízkosti lidí.“

„Přece jí odtud mohu kdykoliv otevřít bránu k lidem.“

„A bude-li argumentovat stejnými slovy jako ty a nabídne ti, že od ní můžeš kdykoliv zaběhnout domů. Máš ji tolik rád, abys přistoupil i na její řešení?“

„Co já vím? Ještě jsem se s ní neseťkal.“

„Vůbec netušíš, co si přeje, a navzdory tomu rozhoduješ o svém životě či smrti? Neměl by ses nejdřív zajímat, jaká je?“

„Ale nebudu pak muset odejít pryč od našeho stáda?“

„Pravděpodobně ano. A co myslíš? Bude to lepší, nebo horší než smrt?“

„Zahanbuješ mě, H'anaríjo.“

„Ano. Jenže proč to dělám? Mám tě ráda. A kvůli tomu hodlám riskovat hádku se stádem. Možná potom budu muset odejít i já. Ale jestli ti pomůžu najít řešení, budu spokojeně usínat a nebudou mě trápit výčitky svědomí, že jsem nečinně přihlížela, jak tu pomalu ale jistě chřadneš.“

„Taky tě mám rád. A nechci, abys ztratila domov, který je pro tebe stejně důležitý jako pro mě. Zítra ráno já sám požádám stádo o změnu rozhodnutí. Odejdu odtud a začnu hledat anděla ze svého snu. Máš pravdu. Měl bych vědět, pro koho se vlastně trápím.“

„Když bude potřeba, budu vedle tebe a podpořím tě.“

Hanka cítila bratrovo odhodlání a tiše doufala, že ho do rána nepřejde. Odklusal pryč a v jeho pohybu se zase objevila jiskra. Možná to bylo tím, že přestal věšet hlavu a ploužit se unaveným krokem. Kam ale půjde, jestliže opustí stádo?

Hanka se rázným krokem vypravila za R'íhanem. Rychle mu tlumočila P'ujibovo rozhodnutí a zeptala se ho na radu.

„Jediné místo, kde by nebyl sám a kde by ho bez námitek přijali, je útulek pro zraněná magická zvířata,“ řekl po krátkém zamyšlení.

„Jiné vhodné zázemí mě nenapadá.“

„Dneska s tebou na večerní procházku nepůjdu. Stavím se ještě na pár slov u Zachariáše,“ oznámila mu Hanka lehce omluvným tónem. Doufala, že z jejích myšlenek nevyčetl i chuť zpestřit si ovocný a zeleninový jídelníček něčím vydatnějším.

„No, že se taky jednou ukážeš,“ bručel Zachariáš při jejím příchodu.
„Každou chvíli se tu po tobě někdo ptá. Ale musíš chvíli počkat. Na večeri má přijít i Vron. Ten se aspoň slušně předem ohlásí a objedná.“

„Promiň, rozhodla jsem se narychlo pod tlakem okolností.“

„Fakt? A já myslel, že jsi konečně dostala hlad.“

„To taky,“ zasmála se a hned se hrnula do kuchyně, aby mu pomohla.

Vron dorazil asi hodinu po ní. Vypadal zaprášeně a unaveně. Jeho tvář ale spokojeně zářila, a když ji uviděl, přidal k rozesmátým očím i úsměv.

„Náš program pro děti nadané sedmým smyslem začíná skvěle fungovat,“ mnul si ruce a udělal si pohodlí u stolu v kuchyni.

Zachariáš mu podal džbán s pivem a vytáhl z trouby šřavnatou pečení. Zavoněla celou kuchyní, až se Hance začaly sbíhat sliny.

Zpočátku jedli mlčky. Pak začala svým dvěma přátelům vyprávět o starostech, které má její adoptivní rodina s mladým jednorozčcem.

„To nejni dobrý, to vůbec nejni dobrý,“ mumlal nespokojeně trpaslík, sotva skončila, „a ty se jako obvykle snažíš sebe i celou svoji rodinu namočit do pěknýho maléru.“

„Protože už se na něj nemůžu koukat.“

„No jo, no jo, ale útulek mi nepřipadá jako dobrá volba. Co když si ten tvůj jednorozččí bráška bude myslet, že se ho snažíte předhodit doktorům?“

„A co kdybys ho vzala do hor k jezeru?“ navrhl Vron.

„Hory nejsou pro něj. Potřebuje krajinu, kde je plno stromů a svěží tráva.“

„Zkusím se poptat,“ zahučel trpaslík s povzdechem.

„Nenamáhej se,“ skočil mu do řeči Vron, „ukážu Hance útočiště, kam se může uchýlit.“

„Ty myslíš...?“

„Jo. Můj kout, kde se chci na stará kolena schovat před světem. Osamělý jednorozčec by mi nevadil. Jestli si ale bude chtít přivést nějakou ženskou, doporuč mu, ať si najde něco vhodnějšího.“

„Kout na stará kolena?“ překvapeně povytáhla obočí Hanka.

„Já věděl, že se mi budeš smát,“ vzdychl Vron a vyzval ji, aby ho následovala. Venku byla tma, akorát okolí prozařovalo světlo měsíce. Její přítel otevřel bránu do krajiny, která voněla jarem.

Hladina magie tu byla klidná a vyrovnaná. Z blízkého lesa se ozývaly zvuky nočních tvorů. Záhy je objevil netopýr a začal trhaně nalétávat do jejich blízkosti.

„Támhle je můj srub,“ vedl Vron dívku k malé vyvýšenině na kraji lesa. „Když budeš chtít, můžeš v něm klidně přespávat, místa je tam dost. Používám ho zatím jen málokdy.“

„Díky. Tady se bude P’ujibovi líbit. Na víkend tu s ním zůstanu, ale pak se musím přesunout do školy.“

„A nechceš se raději vrátit do školy v Santareně?“

„Možná časem... Jenže do dubna musím vydržet v Pasteku, jinak by jeden trpaslík prohrál sázku,“ zavrtěla lehce hlavou. Sama byla zvědavá, jestli to zvládne.

Druhý den vstala brzo, aby ji jednání jednorožců nezastihlo v útlumovém stavu rozespalosti. Celá jejich rodina se sešla u snídaně.

Stejně jako minule se S’faidea a K’lumonideotis objevili osobně. P’ujibova nervozita jako by nakazila všechny zúčastněné. A protože si nové jednání vyžádal on, všichni netrpělivě očekávali jeho vyjádření.

„Zbavte mě prosím toho odstínění,“ požádal je klidně. S’faidea mu vyhověla a mladý jednorožec oslovil stádo a ujistil všechny, že nemá v úmyslu nikoho z nich ohrozit svým jednáním. Mluvil klidně a účelně. Hanka se dohadovala, že nejspíš své vystoupení včera večer prodiskutoval s rodiči a nechal si od nich poradit. Velice moudré! Asi přece jen dospívá, pomyslela si smutně.

Nakonec P’ujibo stádu oznámil, že jim neposkytne kontakt na osobu, která se vetřela do jeho mysli, a to ani v případě, že mu bude hrozit doživotní vyhnanství. Sice miluje rodné území, ale v případě nutnosti je ochoten se ho vzdát.

Hanka okamžitě vycítila ve stádu nesoulad. Zhruba polovina myslí pulzovala pochopením, avšak zbytek žádal tvrdší přístup a nepodmíněné vyhoštění vzpurného jedince. Poté si vzali slovo i rodiče. L’gala poukázala na případ, kdy jednorožec zvolil život

vedle člověka, a přesto zachoval věrnost letitým zvyklostem jednorožců. R'íhan zase všechny upozornil na skutečnost, že jeho syn teprve dospívá a není vyloučeno, že časem najde cestu zpět ke stádu.

V podstatě řekli všechno, čím se dalo argumentovat. Hanka přemýšlela, má-li se i ona zapojit do diskuse, ale ucítila jemný otcův dotyk s žádostí, aby svým člověčím temperamentem do jednání nezasahovala. Vyhověla mu a tiše čekala, k jakému verdiktu se stádo přikloní.

„Vzali jsme v úvahu P'ujibovo mládí,“ tlumočila jim konečné rozhodnutí S'faidea, „a požadujeme, aby jmenovaný jedinec opustil území stáda, dokud nebude ochotný promluvit o druhé straně, která ovlivňuje jeho mysl. Změní-li někdy názor, smí se vrátit k dalšímu jednání o svém vyhnanství. Nyní se ptám, kdo ze stáda se za něj zaručí a dohlédne na to, aby dodržoval nepsaný kodex jednorožců a nepošpinil jejich dobré jméno?“

„Já,“ ozvalo se trojhlasně z myslí rodičů i Hanky.

„Souhlasíme. Bude za něj ručit jeho rodina. P'ujibo opustí rodné území ještě dnes. Nepřijde sice o ochranná kouzla našeho stáda, ale vzhledem k jinému místu pobytu počítejte s tím, že budou mnohem slabší než tady.“

S'faidea a K'lumonideotis důstojně odklusali a dopřáli jim čas, aby se mladý jednorožec mohl důstojně rozloučit se svým domovem.

Celý den jejich rodina strávila společně. Odsunuli z mysli všechny otázky a jen se procházeli po nejoblíbenějších místech. U vodopádu prošli vodou a na druhém břehu P'ujibo Hanku vylákal ke hře na honěnou mezi stromy. Jako by se nakrátko vrátili do šťastné minulosti – k něčemu, co měli oba rádi a co už se nikdy nebude opakovat. Prožili spolu dojemně nádherný den.

Navečer Hanka svou rodinu vyzvala, aby ji následovala. Vkročili na Vronovu louku v okamžiku, kdy za vrcholky stromů zdejšího lesa začalo zapadat slunce. Místo se sice nedalo srovnávat s prastarým hvozdem jednorožců, ale nedotčená příroda a magicky vlídné prostředí bohatě stačily k tomu, aby byli příjemně překvapeni.

Pozorovala je, jak obíhají louku, sklánějí se nad potokem a znovu se rozbíhají směrem k ní.

„Poděkuj svému příteli, dcero,“ požádal ji R'íhan, „tohle místo je lepší, než jsme doufali, a jsme mu vděční za to, že se má náš syn kam uchýlit. Kéž tu najde klid i kousek šťastné budoucnosti.“

Nakonec Hanka a P'ujibo ve ztichlém podvečeru osaměli.

„Nebojíš se samoty?“ zeptala se ho starostlivě. Měla strach, aby se rozkolísaná mysl jejího bratra nevrátila k myšlenkám na smrt.

„Bojím,“ přiznal se její bratr, „ale své rozhodnutí měnit nechci. Jsem rád, že jsem se zbavil své vězníci bubliny. Stále se cítím ponížený a jakoby ulepený od té násilné magie. Musím ze sebe setřást doznívající účinky. Pak teprve začnu hledat dívku ze svých snů.“

„Zůstanu s tebou aspoň do zítřka.“

„Není třeba, H'anaríjo, mám v plánu projít si v klidu tenhle kraj a najít ztracenou rovnováhu. Běž za svými přáteli a neboj se. Na cestu do zapomnění se dobrovolně nevydám.“

„Budu na tebe myslet,“ neudržela se a objala ho, i když věděla, že by neměla. Její bráška ale zareagoval potěšeným zafuněním.

„Tak už běž,“ vyzval ji a Hanka se přemístila do Kouzelných zahrad. Než se vrátí do školy, měla v úmyslu aspoň na chvíli navštívit útulek, pozdravit se s přáteli, prohodit pár slov s Paulou a ještě jednou se vyspat ve svém oblíbeném stromovém domečku.

Kde je Lída?

Návrat do Pasteku Hanku sklíčil. Všude jinde bylo jaro, ale zdejší ulice zrovna zelení nehýřily. Navzdory probouzející se přírodě jí tohle město připadalo nevlídné a zaprášené. Skoro zalitovala, že se pro návrat rozhodla už v neděli v poledne. Na druhou stranu tím získala čas na sepsání povinné zprávy pro Teuklina o pokusech s neviditelností zaměřených na jednotlivé živočišné smysly. Sice u jednorožců trénovala, ale psaní neustále odkládala. Nabyla dojmu, že popisovat své zkušenosti jí zabere víc času než je získávat. Doufala, že se Sváta vrátí až večer a ona v klidu stihne sesmolit text, aby měl hlavu a patu.

Zhruba po hodině ji rozbolela hlava. Nejvyšší čas na pauzu, protáhla se a začala si v duchu pohrávat s myšlenkou zajít ke knihovníkovi pro Avisira.

Sakra, ptáku, pomyslela si, ty se přece umíš přemísťovat. Proč pro tebe pořád musíme chodit dolů? Nemohl bys nám ušetřit cestu?

Udělala si mošt, a když se otočila zpět ke stolu, kde měla rozepsaný úkol, spatřila na opěradle židle duhově modrého spiripyra, jak si probírá peří pod krkem.

„Mohl,“ odpověděl na její poslední myšlenku, „stačí jen požádat.“

„Ty jsi ale hloupý opeřenec,“ usmála se na něj, „nemohl jsi nám naznačit, co umíš?“

„Tvoje hloupost, že jsi na to nepřišla dřív.“

Hanka po něm střelila štiplavé kouzlo a Avisir ji hned vzápětí naštvál tím, že jeden z jeho ohnivých plivanců zasáhl její právě sepisované školní pojednání. Pár minut na sebe doráželi, než dívku přestaly škodolibé hrátky bavit. Pokoušela se magicky opravit poškozený papír, ale uspokojujivého výsledku nedosáhla. Usoudila, že bude jednodušší úkol přepsat.

„Za tohle ti teda pěkně děkuju,“ vrčela naštvaně, „teď budu muset naškrábat celou slátaninu znovu a ještě k ní vymyslet solidní závěr.“

Pták se polekaně přemístil, když prudším pohybem ze stolu smetla ohořelý zbytek papíru a natáhla se pro čistý list.

„Hlavně abych to stihla přepsat, než Sváťa dorazí. Doufám, že mě u přátel a u rodiny moc nepomlouvá...“

„Mám tlumočit?“ zeptal se Avisir.

„Proč ne,“ souhlasila zvědavě Hanka a odsunula úkol, do něhož se jí vůbec nechtělo.

„...přece víš, jak je to pro mě těžké,“ imitoval pták Svátův hlas.

„Pravidla jsou pravidla. Trvám na slibu, který jsi mi dal.“

„No dyť jo! Zatím jsem ani jedno z tvých pravidel nepřekročil,“ hájil se rozdurděně.

„Ještě aby! Ale měl bys lovit i v jiných vodách. Lída na tebe přece letí, sám jsi to říkal.“

„Víš, kam si můžeš strčit ty svý rady?!“

„Klobouk nemám, tak se výběr značně zužuje.“

Hanka teprve nyní poznala druhý hlas. Musela se usmát, když si představila, jak v Rafanových očích tančí poťouchlé ohníčky.

„Tak zkus trénovat jinde. Někde se přece musíš naučit, jak říct holce, že má pěkný vlasy, milej úsměv nebo třeba krásný oči. Střídmě servírované poklony slyší ráda každá,“ pokračoval v udílení rad mladšímu bratrovi.

„A kolika holkám jsi je říkal ty?“

„Pár by se jich našlo.“

„Asi bych měl varovat Andělu!“

„Vážně jsem tě tolik naštvál?“

„Ani ne. Já jen, že má snaha nikam nevede,“ Avisir krásně imitoval i Svátův povzdech.

„Můžu ti opakovat jen to, co říkám stále dokola. Podívej se na sebe. Zatím jsi víc kluk než mužskej. Dokud ti není aspoň dvacet, u většiny starších holek prostě nezaboduješ. S tím nic nenaděláš.“

„Rozhodně jí dlužím pusu za ten kamínek, co mi dala.“

„Jestli nechceš všechno pokazit, drž se pravidel! Jinak ti vlastnonožně nakopu, ty víš co.“

„Brambory zasazený nemám, tak se výběr dost zužuje,“ oplatil Sváťa bráchovi stejnou mincí.

„Už dost,“ zarazila Hanka spiripyra.

Šmírovat důvěrný rozhovor od ní nebylo příliš etické. Ale zvědavost potlačit nedokázala. V duchu poděkovala Rafanovi, že bráchu zpacifikoval natolik, aby se jejich společné bydlení v Pasteku neproměnilo v jeden velký trapas a problém. Sváťa byl ve svých citech vytrvalý. Dokud byl dítě, dalo se s tím žít. Jenže jak roste, začíná se jejich vztah komplikovat. Zatím mohou aspoň předstírat, že jsou dobří kamarádi, avšak kdyby se pokusil překročit tuhle křehkou hranici, všechno by se změnilo. Doufala, že poslechne rady staršího bratra a bude se držet zpátky. Svým způsobem ho měla moc ráda. Ale spíš jako bráchu.

První školní den po prázdninách nezačal právě ukázkově.

„Co mi to sakra provádíš? Co jsem ti udělala?!“ vystartovala proti Hance hned v pondělí ráno Lída a s každou vyřčenou otázkou do ní prudce strčila, takže Hanka musela o krok ustoupit, aby si zachovala rovnováhu. „Mstíš se mi, že už s tebou nekamarádím? Nebo co to má bejt?“

„A co má jako bejt?“ nechápala Hanka její zuřivost. Teprve když jí spolužačka zašermovala rukama před obličejem, všimla si, že má mezi prsty plovací blány.

„Ale já přece nic...“ protestovala proti nařčení, jenže Lída se chovala jako lavina vpůli kopce. Byla rozjetá a nic ji nemohlo zbrzdit.

„Jsi pěkná mrcha, víš to?! Jestli tě z Pasteku nikdo nedokázal vyštvat, postarám se ti o parádní vyhazov já. Na mě si můžeš vsadit!!!“

Hanka si připadala jako ve špatném snu. Proč se Lída osopila právě na ni?

Sváťa se k ní naklonil a zeptal se: „Jen tak mezi námi, proč jsi na ni poslala žabí kouzlo?“

„Já nic neposlala,“ zatápala Hanka po stopě magické aury. Pak jí docvakly souvislosti. Někdo svedl falešnou stopu k ní. Až doteď ani netušila, že se něco podobného dá narafičit. Vron měl pravdu. Kdoví co všechno zdejší děti dovedou. Velice chytrá podpásovka! Navzdory všem ochranám a štítům její protivníci vždycky našli skulinu, jak ji znemožnit.

V poledne se pod ní pro změnu propadla zem. Nečekaně se vnořila do tekutého písku. Zajela dolů až po kolena a útočník přesně

v té chvíli vrátil zemi původní hustotu a hmotnost. Vyplývala spoustu magie, než se z pasti vyhrabala. Nešlo o nic nebezpečného, ale měla zlost, že se tolik různých lidí nechalo naočkovat myšlenkou, že je potřeba ji z Pasteku vystrnadit. Stupňující se schválnosti spolužáků jí pořádně brnkaly na nervy. Nemohla se soustředit na učení. Byla otrava pořád kolem sebe udržovat ochranné pole. A navíc podrývají i poslední zbytky kamarádky vztahů s Lídou.

V úterý po ní někdo hodil lepkavé rostlinné osidlo, které mělo snahu se natahovat a omotávat se kolem ní. Naštěstí byl nablízku Sváťa. Hanka nestačila zírat, jak suverénně si s rostlinou poradil a odrazil útočný šlahoun zpět na sesilatele. Pro změnu se spolužáci nesmáli jí, ale Davidovi.

„Dobrá práce,“ poděkovala gestem kamarádovi a spěchala za Lídou a Naomi, aby je pro jistotu měla na očích aspoň v den, kdy s nimi měla společné vyučování.

Ve středu jí Naomi polila oblečení podivným inkoustem, který Hančiny štíty nedokázaly odklonit. Ba naopak. Barva se rozlézala spolu s magií a ulpívala na šatech tak urputně, že ji dívka nebyla schopná odstranit. Ze zoufalství zvolila jinou obranu. Nechala magii vykroužit různé geometrické obrazce, aby barva aspoň vypadala jako vzor na šatech.

Uvítala, když se mohla odpoutat od kolektivu a vypravit se za Rohanem. U něj si aspoň nemusí nepřetržitě hlídat záda.

„Fujtajfl! Čím sis to vylepšila garderobu?“ zamračil se, sotva dorazila.

„Můj vzor se vám nelíbí?“ ušklíbla se.

„Copak vzor! Ale ta špiónská barva, co máš na sobě, se mi ani dost málo nezamlouvá!“

„Špiónská?“ podivila se.

„No jo, něco s ní uděláme,“ podrbal se ve vousech a zatáhl dívku do dílny.

„Chvilku se nehýbej,“ poručil jí a foukl na ni jemný prášek. Při dotyku s barvou vzplál a Hanka se ocitla uprostřed modrého ohně. Naštěstí nepálil. Jen jí nepříjemně brněla kůže. Oheň pohasl a barva se v podobě drobných vloček neškodně snášela na podlahu.

„Co by se stalo, kdyby mi zůstala na šatech?“ vyzvídala Hanka.

„Nejenže by slyšeli každé tvé slovo, ale ten, kdo ji na tebe chrstnul, by mohl přesně sledovat, kde jsi a co děláš.“

„Hnusnej sajrajt,“ oklepala ze sebe poslední vločky a konečně se mohla v klidu věnovat práci, která ji bavila. Dnes pro ni profesor připravil obzvlášť náročnou záležitost – kovové rukavice, co se měly díky magickému vylepšení přizpůsobit jakékoliv velikosti ruky a chovat se jako látkové, aniž by ztratily svou odolnost a pevnost.

Domů se vracela ve výborné náladě. Odháněla ze své mysli představy, co asi spolužáci vymyslí zítra. Sváťa se jako obvykle zapomněl v knihovně, což tentokrát Hanka uvítala. Přivezla si od jednorožců kamínky, jimž se o prázdninách věnovala, a dnes měla chuť pokračovat a některý z nich přeměnit na magický objekt. Rozložila si je na stole a nechala pracovat svou intuici, aby zvolila správný kamínek pro léčivou magii. Byla naprosto uvolněná a soustředěná, postupně si kamínky pokládala na dlaň a nořila se do jejich struktury.

Vtom někdo prudce zabušil na dveře. Lekla se tak, že upustila zkoumaný kámen a srdce jí tlouklo jako zblázněné. Ozvalo se další zabušení. Konečně rozdýchala prvotní leknutí a pomalu vstala. Kdo to může být? Zaktivovala osobní magické štíty a s rukou na klíče se zarazila. Co když se jedná o další podraz?

„Kdo je tam?“ zeptala se nahlas.

„To jsi ty, Vronová? Tady je Pohromak. Otevři!“

„Pohromak?“ naprosto nechápala, co u ní kouzelník pohledává.

„No tak dělej, nemám čas tvrdnout za dveřma!“

No jasně, kdo jinej by žádal o návštěvu tak hulvátským způsobem, ušklibla se dívka a stiskla kliku. Vtrhl dovnitř jako velká voda a bez skrupulí zvizitýroval celý byt.

„Co si to dovoluujete?“ postavila se mu Hanka do cesty, jakmile chtěl vtrhnout i do její ložnice.

„Kde je? Kde ji máš?“

„A co?“ nechápala, proč se zuřivě domáhá prohlídky celého podkroví.

„Kde je Lída?“

Konečně Hance docvaklo, oč běží.

„Snad nejste Lídina nová ochranka?“ neubránila se škodolibému úsměvu, ve kterém se mísilo překvapení s náznakem soustrasti.

„Přestaň se hloupě křenit a řekni mi, kde je.“ Dívčino pobavení mu rozhodně nebylo po chuti.

Hanka se koukla na hodinky a ztuhla. Ve škole už Lída určitě být nemohla. Leda by dělala Svátovi společnost v knihovně.

„Moment, něco si ověřím,“ natáhla ruku proti Pohromakovi, aby k ní nemohl přistoupit blíž. Zavřela oči a zkontaktovala svého kamaráda.

„Jejda, to už je tolik hodin?“ podivil se. „Trochu jsem se začetl. Promiň, za chvíli jsem doma. Cože? Ne, Lída se mnou není. Proč se ptáš?“

Hanka Pohromakovi pohlédla do očí a zavrtěla hlavou: „Nevím, kde je. Možná u Naomi.“

„Ne. U ní už jsem byl.“

„I v prvním patře?“

„Proč? Dušovali se, že nahoře už nikdo není.“

„S kým jste mluvil? S Naomi?“

„Jen se služebnou.“

„Já bych první patro prověřila ještě jednou a důkladněji,“ zatvářila se pochybovačně.

„Zatracená práce! Pojd' se mnou.“ Tentokrát z jeho hlasu nezaznívala hrubost, ale spíš obava. A zřejmě se jednalo o hodně velkou obavu, protože otevřel bránu přímo v pokoji, což je proti všem pravidlům bezpečnosti. Postrčil Hanku kupředu a oba v tu ránu stáli před vchodem do domu, kde bydlela Lídina nejlepší kamarádka. Čaroděj si vynutil vstup a nemilosrdně zakouznil na nešťastnou služebnou. Odvedla je až do pokoje, kde kdysi Hanka viděla obřad přivolávání. Tentokrát byla místnost prázdná.

„A jsme v háji. Žádné jiné místo, kde by mohla být, neznám,“ pokrčila Hanka rezignovaně rameny.

„Cítím stopy po bránách,“ zamumlal Pohromak, „tohle místo...“ Odmlčel se a Hanka pozorovala, jak se zamračeně soustředí. Lechtání použité magie na ni dotíralo s nepříjemnou intenzitou.

„...nám možná pomůže,“ dořekl větu a vzápětí otevřel další bránu. Měla zřetelně nestabilní okraj, což Hanku znervóznilo.

Pohromak ji ale bezohledně popadl za loket a protáhl ji na druhou stranu prostoru skoro násilím.

„Vaše brána je divná,“ protestovala rozhořčeně.

„Tuhle cestu z pokoje používali nejčastěji, jen jsem vyvolal opakování kouzla. Nikdy jsem ve zdejších končinách nebyl, proto ten nestabilní okraj.“

Pohromak se pozorně rozhlížel: „Dávej pozor! Nevidíš ji tu někde?“

„Nepojistil jste si Lídu sledovacím kouzlem?“ podivila se Hanka.

„To si piš, že pojistil. Proč myslíš, že ji tak zuřivě hledám? Bud' je mrtvá, nebo odstíněná. Že já tenhle kšeft bral!“

„Tomu se divím i já,“ ušklíbla se. Neměla Pohromaka ráda a trable mu z celého srdce přála. Ale věc měla háček. Šlo o Lídu a ne o něj. Vytěsnila z myšlenek svou averzi vůči němu a nechala svůj magický zrak bloudit po okolí.

„Támhle,“ označila směr rukou a pobavilo ji, že Pohromak udělal totéž, co ona, skoro ve stejný okamžik. Místo, na které oba současně ukázali, aktivitou téměř svítilo.

Kouzelník natáhl krok a poklusem dorazili na volné prostranství, kde se odehrávalo něco velkého. Ne co do množství lidí, ale ve smyslu magickém.

Silové pole, připomínající průhlednou polokouli, chránilo ty, kdo byli uvnitř. První, koho si Hanka všimla, byl Kvido. Nehybně stál v absolutním soustředění, po zuby ozbrojený... Díky své výšce působil vskutku impozantně. Další tři postavy seděly na zemi – Lída, Naomi a žena ve slavnostním kouzelnickém rouchu. Lída zřejmě něco říkala, jenže přes bublinu nebylo nic slyšet. Hanka zdvihla ruku, aby se pokusila magickou slupku kolem nich narušit, Pohromak ji však zarazil.

„Co blázníš? Chceš je zabít?“

„Zajímá mě, co říká a co dělá,“ odsekla, ale připravené kouzlo nepoužila.

„Jo, to mě taky. Akorát bych uvítal, kdyby zdejší aktivity vnučka Bdělého přežila. Musíme počkat na chvíli, až magické pnutí nebude tak silné.“

Měl pravdu. Hance až vstávaly chlupy na krku, jak se nejbližší okolí zachvívalo nestabilní odezvou. Bublina tlumila nejen zvuk, ale i vyzařování aury kolem kouzel. Kdo nebyl uvnitř, nemusel čarování vůbec vycítit.

Co jen proboha dělají, vrtalo Hance hlavou, když se pnutí, místo aby sláblo, rozechvělo dalším nápoem.

Sakra, Avisire, teď bych potřebovala, abys mi tlumočil, co říkají, pomyslela si zoufale. Pohromak na tom nebyl, co se nervozity týče, o moc líp než ona. Ruce zaťal do pěstí a nervózně si kousal ret.

„Jsem tady. Stačí požádat,“ zaťaly se Hance do ramene drápy. Málem podklesla pod nečekanou vahou spiripyra, ale na poslední chvíli srazila kouzelníkovu ruku, která vyčarovala obranné kouzlo proti ptákovi. Část magie sice Avisira zasáhla, avšak hlavní proud ho minul. Pták zlostně zasyčel.

„Zadržte! Tohle je přítel,“ hrubě odstrčila Pohromaka a tím vlastně muže zachránila před Avisirovým ohnivým plivancem.

„Co to sakra znamená...“ mračil se kouzelník na Hanku. Ta mu ale nevěnovala pozornost a pohládila spiripyra po hrudi.

„Potřebujeme vědět, co říkají lidé uvnitř bubliny. Dokážeš nám tlumočit? Nám oběma?!“ upřesnila svůj požadavek.

„Jistě,“ přisvědčil pták a přesedl na druhé Hančino rameno, dál od Pohromaka. Potom mírně nahnul hlavu a začal napodobovat hlasy.

„...a tebe, kterého tak dlouho a důvěrně znám, proto volám... ještě jednou volám a do třetice volám...“ Lídin hlas nezněl v podání Avisira příliš věrohodně.

„...tady jsem a čekám na tvůj příchod. Je tu má víra, láska a důvěra. Přijď a dotkni se mé ruky a mého srdce.“

Po ochranné bublině se rozběhlo jiskření a nerovnováha těsně u ní se prohloubila, až Hanka nervózně zatnula zuby. Zmocnil se jí divný pocit, jako by prasklo napjaté vlákno a švihlo nesprávným směrem. Zavibrovalo v magii podobně jako falešná nota ve složité písni.

„Zatraceně! Odrazilo se to!“ tlumočil pták slova staré ženy.

„Pryč odtud! Vypadněte, já jdu hned za vámi,“ poručil Kvido.

Magická aktivita náhle poklesla. Pohromak na nic nečekal a zaútočil na bublinu. Pod jeho kouzlem se rozprskla na milion jiskřiček.

Udalo se tolik věcí najednou, že Hanka stěží vnímala, co všechno je v pohybu. Viděla starou ženu, jak hbitě vstala, popadla Lídu za ruku a protáhla ji obloukem narychlo otevřené brány. Otevřel ji Kvido? Ne, Kvido to být nemohl, protože právě útočil na bytost, která se tu zničehonic zjevila. I Hanka vyrazila kupředu, aby se pokusila dohnat Lídu. Jenže cestu jí přehradil tvor, jehož Kvido kouzlem odhodil stranou.

Mezitím se Pohromak pokusil zopakovat bránu, v níž zmizela žena s Lídou. Kvido po něm ale sekl mečem a donutil ho ustoupit. Zrušil průchod a otevřel jiný. Pozadu do něj nacouval. Pohromak po něm skočil. Vyhnul se nastavené zbrani a vzápětí oba zmizeli v neznámu.

Bytost, o kterou Hanka zakopla, se zdvihla a ohnala se po dívce ostrými drápy. Avisir celý zrudl ohnivou barvou, zaječel na všech úrovních a vrhl se proti útočně naladěnému tvorovi.

Naomi teprve teď vstala a odpotácěla se stranou. Třesoucíma se rukama se pokusila o bránu, jenže neuspěla. „Oni mě tu nechali, oni mě tu nechali,“ mumlala zoufale, z očí jí tekly slzy a nemohla zastavit třes rukou.

Hanka se překulila, aby unikla ostrým drápům a sáhla po magii. Ale přivolaná bytost byla rychlejší. A bohužel i mocnější. Slova v neznámém jazyce Hanku přimrazila na místě a Avisira v podstatě také. Jen taktak stihl dosednout na zem a bezmocně otevřít zobák. Bytost se vztyčila ve své plné velikosti a Hance konečně došlo, o koho se jedná. Harpyje!

To tedy bylo nadělení!

Přesně před tímhle ji Vron varoval. Ve své ztuhlosti ani nedokázala sáhnout po amuletu. Vlastně, i kdyby to dokázala, stejně neměla v úmyslu utéct a nechat Avisira a Naomi napospas rozzuřené harpyji.

„Kde je ta, co mě přivolala?!“ chraptivý hlas ještě umocnil vypjatost situace.

Hance se uvolnil krk a konečně mohla aspoň promluvit: „Ctěná avelleto, je mi líto, ale nevím...“

„Marně se ji snažíš chránit,“ vztekla ji přerušila hrozivá postava, „mně neunikne. Má kletba ji dostihne tak jako tak.“

„Ale ona vás nevolala,“ namítla nesměle Naomi, „kouzlo se na vás odrazilo jen nešťastnou náhodou.“

„Tím hůř,“ zasyčela harpyje, „když neumí přivolávat, ať nečaruje! A že už nikdy čarovat nebude, za to ti ručím!“

Hance se strachem sevřely všechny vnitřnosti. Tohle nebyla planá výhrůžka, byla přesvědčená, že právě v téhle chvíli jde Lídě o samotnou existenci, přímo o život. Rychle se nadechla, aby se pokusila změnit neodvratný osud své chráněnkyně.

„A co kdybych vás požádala o laskavost a vy byste tu nešťastnici ušetřila?“ vyřkla s vědomím, že zadlužit se u harpyjí je ještě větší průšvih než podobný závazek u sirén.

„Žádáš mě o laskavost? Ty, hloupá nedostudovaná holka? Nespádla jsi na hlavu?“

„Jsem sestrou draka, dcerou jednorožců a na hlavu jsem nespádla,“ odsekla Hanka a rozčilovalo ji, že se nedokáže vyvléknout ze znehybňujícího kouzla.

Harpyje se zarazila a naklonila se k Hance blíž: „Jsi ta, která držela v rukou osud světa?“

„Měla jsem od vás křišťálový amulet, jenž mi v Quinwalu pomohl,“ s jiskřičkou naděje pohlédla na harpyji.

„Hm, v tom případě ti prokážu laskavost, aniž bych vyžadovala závazek,“ potřásla hlavou jejich děsivá společnice a Hanka se znovu mohla pohybovat. „Co žádáš?“

„Abyste neohrozila tu, která vás omylem přivolala, ani její život, ani mysl, ani zdraví.“

„Nějaký trest za svou lehkovážnost dostat musí. Ale dobrá. Budu respektovat tvé přání. Vezmu jí jen veškerou její srst. Kdyby se však mou kletbu někdy pokusila magicky zvrátit, sama ponese odpovědnost za svou volbu. S každým pokusem zestárne o deset let a stejně nemá šanci uspět. Jestli ti na ní záleží, tak ji varuj.“

Naomi vypadala vyděšeně: „Snad nepřijde o všechny své krásné vlasy?“

„Chceš jí věnovat ty svoje?“

„Ne, to ne,“ chytila se dívka za hlavu, jako by tím mohla zachránit svou hřívu.

„Já myslela, že jsi její kamarádka,“ zahleděla se jí harpyje přímo do očí.

„To jsem,“ bázně potvrdila Naomi.

„Lžeš,“ zasyčela hrozivě jejich společnice, „ale i pro tebe mám dárek. Už nikdy nedokážeš promluvit nic jiného než čistou pravdu.“

Několika hrozivými nesrozumitelnými slovy potvrdila kletbu. Skoro to vypadalo, že odejde, jenže zavadila zrakem o spiripyra. Natáhla ruku s hrozivými drápy, zdvihla ho ze země a zálibně si ho prohlédla.

„Jsi krásný jedinec svého druhu. Nechceš mi věnovat peříčko?“

„Nerozdávám na potkání,“ oklepal se pták nespokojeně.

„No, když ne, tak ne,“ vyhodila ho harpyje do vzduchu a poslala za ním ohnivou kouli. Hanka se nejdřív polekala, hned si však uvědomila, že oheň Avisirovi víc prospěje, než ublíží. Než se ohlédla zpět, harpyje byla pryč. Ulehčeně si oddychla. Ale jen na okamžik, protože vzápětí jí došlo, že je Lída pořád v nebezpečí. Otočila se k Naomi a chytila ji za šaty přesně v okamžiku, kdy se chystala utéct pryč.

„Neutíkej! Nepůjdeš nikam, dokud mi nepomůžeš najít Lídu! Kam ji ta žena odvedla?“

„Těžko říct,“ pokrčila dívka rameny a nevypadala, že by se jí chtělo spolupracovat.

„Co vlastně chtěla Lída přivolat?“ uhodila na ni Hanka rázně.

„Jednorožce,“ odpověděla neochotně.

„Cože? Proč zrovna jednorožce?“

„Plní úkol Kruhu, aby si vysloužila pojmenování.“

„A do háje...“ vyklíčilo v Hance neblahé tušení. „Je s ním v kontaktu dlouho?“

„Dost dlouho. Nejdřív jsme si jen hrály, ale když ji přijali mezi Přístupující, nařídili jí, aby přivolání dotáhla do konce.“

„Takže dnešní termín není náhoda, nebo snad ano?“ pokračovala Hanka ve výslechu.

„V březnu se dají nasbírat houby.“

„Jaké houby? A kde?“

Naomi se kroutila nevolí, ale přesto odpovídala: „Houby pravdivého vidění... na území jednorožců.“

„Kdo to nařídil? Kvido, nebo ta žena, co tu byla s vámi?“

„Apolena.“

„To je ta, co ji odvedla?“

„Ano.“

„Kde bys Lídu hledala? Určitě existuje několik míst, kam ji Apolena mohla zatáhnout, aby dosáhla svého,“ naléhala Hanka na dívku, která nyní kvůli kletbě nemohla lhát.

Lhát nemohla, zato zkoušela mlčet.

Hanka ji však uchopila za šaty a přitáhla si neochotnou spolužačku blíž k sobě. Použila nejuživější pohled, jaký svedla: „Teď mě na ta místa zaveďš a nepřestaneme hledat, dokud je nenajdeme, rozumíš?!“

Naomi nešťastně přikývla. Avisir Hance přistál na rameni a znovu zaťal drápy do stejného místa jako prve. Hanka jen sykla bolestí, ale neodehnala ho. Okřídlený spolubojovník se mohl hodit.

Na prvním prostranství, kam se přemístili, nikdo nebyl. Ani na dalším.

„Nezkoušej na mě zdržovací taktiku!“ rozzlobila se Hanka.

„Zaveď mě tam, kde by opravdu mohly být!“

Další místo obklopovala temnota, v níž Hanka jen stěží rozeznávala siluety stromů. Kolem se tyčily strmé srázy. Ocitli se na dně hluboké rokle, která se táhla kolem Pasteku. Naomi se bez váhání vydala po úzké pěšině až za zatáčku, kde se prostranství rozšiřovalo. Konečně Hanka uviděla Lídu. Přesněji řečeno: uviděla holohlavou dívku ve známých šatech. Šokovaně na ni zírala. Něco jiného bylo slyšet harpyjínu kletbu a něco jiného byl pohled, který se nyní Hance naskytl. A co horšího – k Lídě se právě blížil jednorožec a jemně se dotkl čenichem její dlaně. Sice v šeru neviděla podrobnosti, avšak o jeho totožnosti ani v nejmenším nepochybovala. Lída a P'ujibo! Rozběhla se k nim, protože ji sevřel panický pocit strachu, že se stane něco nenapravitelného. Za Lídinou postavou se vztyčila silueta kouzelnice s napřaženými rukama.

„Ne! To nééé,“ vykřikla Hanka a z jejího ramene odstartoval Avisir. Ale ani on nedokázal zabránit tomu, co následovalo.

Stará žena do dívky strčila tak prudce, až Lída upadla na jednorožcův roh. Poté žena popadla dívku v pase a vysadila ji na P'ujibův hřbet. Hanka nerozuměla, co kouzelnice Lídě říká, možná šlo o instrukce, možná o magii. Avisir na ženu zaútočil, ale byl razantně odmrštěn stranou. V okamžiku, kdy byla Hanka dva kroky od nich, otevřel jednorožec bránu. Velice pomalu a opatrně, aby neshodil Lídu, prošel na druhou stranu. Hanka v rozběhu skočila za nimi a nad její hlavou se mihl modrý záblesk, jak se spolu s nimi protáhl bránou i spiripyr.

Kolem nohou jí zavířila jemná mlha... okolní stromy jí byly až příliš povědomé. Ve zlomku vteřiny vytušila, kde jsou. Vězeli v horší šlamastyce, než čekala. Polil ji mrazivý pot. Spěchala za P'ujibem a byla si víc než jistá, že znesvěcení místa neprojde ani jednomu z nich. Ocitli se totiž přímo v Posvátném háji jednorožců.

Náhle se její čtyřnohý bratr zastavil a Lída sklouzla z jeho hřbetu na zem. Hanka nevěřícně sledovala, jak do malého vaku sbírá houby. V okamžiku, kdy se Lída narovnala, uviděla na její hrudi poblíž ramene velkou krvavou skvrnu.

„Co to tu vyvádíte?“ obořila se na ně Hanka.

P'ujibo jen sklonil hlavu a neodpověděl. Zato její kamarádka měla v očích žár nadšení a opojení. Nejspíš si vůbec nevšimla, že krvácí.

„Splnila jsem úkol,“ přitiskla si vak s houbami na prsa a hleděla na Hanku jako na nějaké náhodné obecenstvo, „konečně mě přijmou mezi Pojmenované.“

„Jsi očarovaná, nebo padlá na hlavu? Nevidíš? Teče ti krev. Musíme tě ošetřit,“ vzala ji Hanka za ruku.

Lída ji však odstrčila a začala se znovu škrábat na hřbet jednorožce.

Ještě ani nebyla pořádně nahoře, když ho požádala: „Vezmi mě zpět, můj krásný bílý příteli.“

Hanka je chtěla zadržet, ale vyrušilo ji pronikavé zaječení Avisira. Ohlédla se a uviděla, jak její ptačí přítel útočí na přicházející S'faideu. Strážkyně nebyla sama. Obkličovalo je šest jednorožců.

„Zadrž, ty hloupej ptáku, tohle nejsou nepřátelé.“

„To si jen myslíš,“ zaskřehotal zuřivě, „nyní už jsou!“

Hanka koutkem oka zaznamenala, že P'ujibo s dívkou mezitím nerušeně zmizeli pryč.

„Okamžitě na ně přestaň útočit, Avisire!“ nařídila spiripyrovi ve chvíli, kdy se okolní vzduch zaplnil křižujícími se blesky. Dvě omračující kouzla ptáka zasáhla a srazila ho na zem. Kvůli převalující se mlze nebylo pořádně vidět, kde se rozzuřený spiripyr skrývá. S'faidea i přesto v útoku pokračovala, a po jejím kouzlu Hanka vedle sebe zaslechla přidušené skřípání zobáku. Zalovila v mlze, a když svého spojence nahmátla, nešetrně ho popadla za krk a tím, že ho přitiskla k sobě, mu zabránila v jakékoliv další aktivitě. Ignorovala drápy, které se jí zařaly do kůže, a vykročila naproti strážkyni.

Jednorožci mlčky stáli kolem, jako by na něco čekali.

„Provinila jsem se?“ zeptala se Hanka S'faidey přímo.

„Ještě nevím,“ odvětila, „potřebujeme tvé svědectví. Nejdřív nám ukaž, jak probíhal váš příchod do Posvátného háje. Rovněž nás zajímá, proč tě doprovází dračí okřídlený zvěd.“

Hanka natočila Avisira v náruči, aby se vyhnula drápům a mohla se soustředit na komunikaci se stádem. Pak ve své otevřené mysli zopakovala vše od chvíle, kdy začala spolu s Pohromakem hledat Lídu. Bojové emoce strážců pohasly a Hanka vycítila souhlasnou odezvu.

„Tvé provinění můžeme označit jako méně závažné,“ potřásla hlavou S'faidea, „až budeš mít volno, věnuješ dvacet dní práce pro blaho lesa. Souhlasíš?“

„Ano, s největší radostí,“ ulevilo se Hance, že jí nepovolený vstup do Posvátného háje prošel tak lehce.

„Smím se ještě zeptat na zdejší houby? Jsou nebezpečné?“

„Nijak zvlášť. Jasnozřivé pýchavky nejsou jedovaté, ale jsou vzácné. Všude jinde už se kouzelníci postarali o jejich vyhubení.“

„Vážně? A co je na nich tak zvláštního?“

„Dají se najít jen touhle dobou. Jestli si potřeš oči práškem, co je uvnitř plodnice, žádná magie neoklame tvůj zrak. Prohlédneš každou neviditelnost či magickou vizuální iluzi, ať už ji stvořil kdokoli, třeba i nejschopnější kouzelník.“

„To zní zajímavě,“ zamyslela se Hanka. Možná by nebylo marné si najít i houbu pro sebe. S'faidea asi její myšlenky vnímala, protože ji upozornila: „Prášek z čerstvých hub je neúčinnější. Ale velice rychle slábne a po roce je téměř k ničemu.“

Náhle si Hanka uvědomila, že tu není kvůli houbám, nýbrž kvůli Lídě, a zarazila se. Připadalo jí divné, že jednorožci nezadrželi ani dívku, ani jejího bratra.

„Proč jste dovolili mojí kamarádce a P'ujibovi odejít z háje tak snadno?“ zeptala se zvědavě.

„Jejich dny jsou sečteny. Je zbytečné, abychom jim ubližovali ještě víc, než ublížili oni sami sobě.“

„Nerozumím. Co se jim stane?“ požádala Hanka o vysvětlení.

„Tím, že jednorožec prolil dívčinu krev, vydal se bezvýhradně do moci té, kterou zranil. Nyní je mezi nimi pevné magické pouto a on je nucen splnit každý její příkaz. Ale ne dlouho. Dívka své zranění pravděpodobně nepřežije. Podle mého odhadu na něj zemře velice brzo. A P'ujibo k naší velké lítosti kvůli tomu krví zpečetěnému poutu opustí tenhle svět společně s ní.“

„Mně její zranění připadalo povrchové. Možná neumře,“ zapochybovala Hanka.

„Poranění způsobené rohem živého jednorožce sice nepřivodí okamžitou smrt, avšak velice těžko se hojí. Jestli nevykrvácí dnes, zabije ji horečka, nebo postupem času ztratí sílu a chuť k životu. Těžko odhadnout, jaké následky ji postihnou,“ trpělivě vysvětlovala S'faidea.

„Copak neexistuje žádná možnost, jak ji vyléčit?“

„Jen nepatrná. Slyšela jsem pouze o dvou lidech, kteří zranění podobného druhu přežili, ale osobně jsem je neznala. Prý měli tak velké srdce, že jejich ránu zahojila láska. Příběh, který jsem kdysi vyslechla, se však nemusel zakládat na pravdě. Raději se připrav na nejhorší.“

„I tak bych se měla pokusit o její záchranu. Musím za ní,“ rozhodla se Hanka s povzdechem.

„Dopřej svému ptákovi trochu vzduchu, nebo ti cestou umře,“ napomenula ji S'faidea a otevřela pro Hanku bránu, která kopírovala P'ujibovu.

Dívka si uvědomila, že nevědomky zatíná pěsti a Avisirův krk svírá silněji, než měla v úmyslu. Povolila sevření a spiripyr se chrčivě nadechl. Na nic dalšího nečekala a proběhla bránou.

Málem vrazila do temně zelené dračí hlavy. Jemněji tvarovaný čumák jí prozradil, že jde o dračici, a ostře ošoupané hlavové ostny i velikost těla signalizovaly, že se jedná o starou samici. Pohled měla nabroušenější než trpasličí nůž. Hance z něj naskočila husí kůže. Hned vedle ní stál Kvido s pochodní a Apolena právě zkoumala obsah vaku, který Lída naplnila v háji.

„Natrhala přesně to, co jsi potřebovala, má paní,“ prohlásila kouzelnice nadšeně.

„Na nic nesahej, všechno je moje,“ zasyčela zlostně dračice.
„Radši zaříd', aby nikdo nemohl svědčit!“

Hanka díky svému magickému zraku zachytila změnu aury kolem Kvida, což znamenalo, že sahá po magii. Hleděl přímo na ni. Pustila z ruky spiripyra a ve zlomku vteřiny vyhodnotila situaci jako krizovou. P'ujibo s Lídou vypadali pěkně zřízeně, byli za hranicí svých sil. Ani boj s drakem a dvěma kouzelníky nepřipadal v úvahu. Jedinou přijatelnou možností byl útěk. Rafan by řekl strategické vyklizení nevýhodných pozic. A protože drak se zrovna nadechl a Kvidova aura bobtnala energií, zbývala Hance sotva vteřina na akci, kterou zamýšlela. Popadla jednorožce za hřívu, přidržela jednou rukou svou kamarádku, aby nesklouzla dolů, a hmátla po svém amuletu. Naštěstí zafungoval okamžitě a bleskově je všechny tři přesunul do Kouzelných zahrad.

Na hranici života a smrti

Lída během transportu ztratila vědomí. Její tělo neuvěřitelně ztěžklo a Hanka ji držela z posledních sil. Pustila hřívu a zápolila s bezvládnou Lídou, která nezadržitelně sklouzávala dolů do trávy, přebarvené měsíční září do šedočerného odstínu. I jednorožec se třásl vysílením.

Vtom se tělo kamarádky odlehčilo a Hanka ho s úlevou svěřila dvěma silným rukám. Pohladila P'ujiba po zpcené šiji a doufala, že i Avisir bezpečně zamířil domů. Rozhodně patřil k ptákům, kteří se o sebe dovedou postarat.

„Co se jí stalo? Jenom omdlela, nebo je zraněná?“ zeptal se Zachariáš, zatímco držel Lídu v náručí.

„Vezmi ji dovnitř,“ nadechla se Hanka zhluboka chladného nočního vzduchu, aby zklidnila srdce, které jí ještě divoce bušilo rozčilením, „vypadá to s ní zle.“

Ještě neudělali ani dva kroky a vzduch se zachvěl. Vedle nich vystoupil z brány Vron. Asi zaregistroval použití záchranného amuletu.

„Co se děje? Potřebuješ pomoc?“ otočil se na Hanku.

„Bojím se, že ano,“ přikývla, „sežeň toho nejlepšího léčitele, který je k dispozici. Laridonově vnučce jde o život. Zranil ji roh jednorožce. Možná by neškodilo, kdybys přivedl i Svátku. Lída ho má ráda a jeho léčitelské schopnosti rozhodně nejsou k zahození.“

„Jasně. Udělám, co půjde,“ přikývl Vron a znovu zmizel ve tmě. Hanka vyrazila za trpaslíkem a spolu s ním dorazila až do pokoje za kuchyní, kde Zachariáš Lídu položil na lůžko pro hosty. Jakmile rozsvítil lampičku na stole, Hanka se zděsila. Dívčiny šaty doslova zrudly krví.

„Nekoukej jak tvrdý Y a běž převařit vodu. Až přejde varem, rozděl ji do dvou nádob a přines obě sem,“ nařídil jí trpaslík.

„A neměla bych spíš magicky...?“

„Nezdržuj zbytečnými otázkami a pospěš si,“ přerušil ji zlostně. Hanka pokrčila rameny a rozběhla se do kuchyně, aby vyplnila

Zachariášův příkaz. Starý zkušený trpaslík nepochybně ví, co dělá. Aspoň pomohla magicky vodě, aby se dřív vařila. Mezitím několikrát klaply dveře a na chodbě se rozzářila další světla. Spěchala s konvicí a kameninovou miskou k trpaslíkovi.

„No, to je dost,“ zavrčel na ni a naházel do konvice i do misky rozličné směsi koření a přihodil i pár magických kamínků. Dívka na posteli se již nacházela v péči Demita a Vrona. Hrud' měla obvázanou pruhy bílého plátna a trpaslík opatrně namáčel okolí rány. Na Lídině krku trůnila Demitka a vypadala důležitě. Zahlédnout tulíka, který se tváří důležitě, bývá vzácné. Zpravidla to signalizuje kritickou situaci. Vtom do místnosti vrazil Sváťa a nesl ze zahrady trs květů. Podal je Demitovi a starý muž je v dlaních rozemnul nad Lídinou hlavou, aby jejich vůni nemocná dívka musela vdechnout. Víčka se jí zachvěla a tlumeně zasténala.

Demit se otočil na Vrona: „Potřebuji všechny tulíky, co jsou k mání. Urychleně!“

Vron uchopil Hanku za rameno a vytáhl ji na chodbu.

„Zkontaktuj Nika a Rafana, ať ihned přijdou, že případné oficiality vyřídíme dodatečně. A ať sebou hodí,“ požádal ji, „já zkusím přivést ještě další tři tulíky. Snad budou stačit.“

Hanka přikývla a okamžitě své přátele oslovila. Rafanovi nemusela nic říkat dvakrát. Dorazil s Plavíkem dřív, než by jeden napočítal do pěti. Zato probudit Nika bylo složitější. Ale i to se jí nakonec podařilo. Demit pustil tulíky dovnitř a ostatní návštěvníky vykázal do kuchyně.

Hanka využila volné chvíle a přichystala pro zúčastněné malé občerstvení. Mezitím vyprávěla, co se v Pasteku přihodilo. Nik a Rafan se ji neúspěšně snažili uklidnit. Jelikož k Lídě Hanku nepustili, vypravila se ven zkontrolovat, jak si vede jednorozec. Stál ukrytý ve stínu stromů jako vytesaná socha.

„Jak je ti, bratříčku?“ zeptala se starostlivě.

„Dokud žije ona, žiju i já,“ odpověděl rezignovaně. Hanka ho objala, ale necítila žádnou vstřícnou odezvu. Svěsila nešťastně ruce a o krok ustoupila. Jako by před ní stál někdo cizí a ne její bratr P'ujibo.

„Chceš vodu? Nebo nějaké ovoce?“ zkusila položit ryze praktickou otázku.

„Nedokážu pozřít ani kapku rosy, natož něco jiného,“ odmítl její snahu. Hanka stěží zadržovala slzy. Zemře-li Lída, nastane poslední noc i pro P'ujiba. A ona s tím nemůže vůbec nic dělat. Aspoň se posadila vedle něj, aby ve tmě nebyl tak sám.

Venku se pomalu začalo rozednívat, když za ní přišel Rafan a přinesl jí teplý čaj. Vděčně ho vypila a nechala se odvést dovnitř. Všichni léčitelé seděli v kuchyni a nachystané občerstvení mizelo rychleji, než se připravovalo.

„Jak jí je?“ zeptala se a pohlédla přitom na Vrona.

Odpověděl však Demit: „Ještě stále se neprobrala, akorát už není v přímém ohrožení života. Vzkázali jsme pro jejího dědu.“

„A má šanci se uzdravit?“ zeptala se Hanka tiše, jako by ani nechtěla slyšet odpověď.

„Zatím její stav příliš slibně nevypadá, ale uděláme pro ni vše, co půjde.“ Pochyby v jeho pohledu Hance napověděly víc než slova, která jí adresoval, „třeba bude mít štěstí.“

„Tulíci jsou pořád ještě u ní?“ rozhlédla se po místnosti.

„Jestli někdo dokáže nastartovat uzdravování, spoléhám právě na ně,“ přikývl Demit, „z její mysli a aury je nutné odčerpat veškeré temné odstíny magie. Jinak ji nezachráníme.“

„Jestli se na ni chceš podívat, klidně můžeš,“ vyzval ji Vron, „Sváťa se od ní odmítá hnout.“

Rafan Hanku doprovodil až ke dveřím a postrčil ji dovnitř. Sám ale nevstoupil.

Lída působila ve světle lampičky bledě a vypadala křehčeji než panenka z porcelánu. Tulíci, jindy tak neposední a veselí, v tuto chvíli nehybně leželi na jejím těle. Občas některý z nich pohnul ocáskem, ale to bylo všechno.

Sváťa seděl na židli u Lídiny hlavy a byl natolik soustředěný, že snad ani Hančin příchod nezaznamenal. Vzala kamarádčinu ruku do svých dlaní a ucítila cosi zvláštního. Něco jako nezřetelný kontakt. Byla z něj lehce zmatená.

„Nezapomeň, že má dračí cejch,“ promluvil v její mysli Plam. I na dálku vycítil, jaké měla Hanka potíže, a pravděpodobně sledoval

i veškeré dění v průběhu dnešní divoké noci. Její dračí přítel měl mnohem citlivější vnímání než ona.

„No jo vlastně... Bohantyr! Myslíš, že tuší, v jakém je jeho chráněnka průšvih?“

„O tom nepochybuji,“ přitakal Plam, „akorát asi nedokáže lokalizovat místo jejího pobytu, když je v bezvědomí.“

„Jednorožci a draci, oheň a led... dá se spojit neslučitelné?“ spekulovala Hanka. „Nebude dračí cejch bránit v jejím uzdravení?“

„Vyloučeno to není,“ přiklonil se k jejímu názoru i Plam, „kdoví co Bohantyr udělá. Snad by bylo lepší ho požádat, aby se do celé záležitosti raději nemíchal.“

„A nezačal ji hledat? Možná proto jsem cítila náznak kontaktu.“

„Být tebou, vrátím se do Pasteku a promluví si s ním,“ navrhl Plam.

Vtom se z chodby ozval hluk. Hanka tiše vyklouzla z místnosti a zavřela za sebou dveře, aby nežádoucí ruch nedolehl až k nemocné spolužačce.

Zaslechla otvírání dveří a nepříjemně našťvaný hlas: „Proč mi nikdo neoznámil, že je Lída Laridonová tady?!“

No nazdar! Pohromak. Vlastně na něj úplně zapoměla. Nejspíš se ho Kvido dokázal nějak šikovně zbavit. A jestli ano, musí z toho být Pohromak na mrtvici. Docela chápala, že zuří, když svou chráněnkou objeví úplně jinde, než by měla být, a navíc se nikdo ani neobtěžuje mu o tom podat zprávu.

Podle hlasu odhadla, že se slova ujal Rafan. Hanka s povděkem přijala fakt, že se její kamarád svého budoucího tchána nebojí, a dokonce je schopen ho uklidnit.

Znovu klaply dveře a chodbou zaduněl hlas Bdělého. Na stupnici rozčilení by dosáhl nejvyšších hodnot. Ani jemu Hanka netoužila přijít do rány. Proplížila se do kuchyně, aby nebyla v dosahu, až zraněnou a holohlavou Lídu spatří. V kuchyňských dveřích ji ale odchytil Vron.

„Být tebou, tak Pohromakovi aspoň týden nechodím na oči,“ doporučil jí a strkal ji chodbou ven, „vůbec se mi nelíbil jeho tón, když v kuchyni prohlásil, že si s tebou musí co nejdřív něco vyříkat.“

V zahradách už bylo světlo, ale slunce ještě nezačalo hřát. Jednorožec stál pořád na stejném místě. Vron však Hanku zadržel, jakmile k němu chtěla zamířit.

„Na P'ujiba dohlédnu já,“ ujistil ji a pokračoval, „ty se teď musíš vrátit do Pasteku a postarat se, aby nehodili veškerou odpovědnost za zranění Lídy Laridonové na vás nebo na jednorožce. Podle poměrů, jaké tam panují, bych hádal, že celou záležitost otočí hlavně proti tobě.“

„Asi nestihnu začátek vyučování,“ ušklíbla se Hanka, když mrkla na hodinky.

„Ale stihneš. Otevřu ti bránu v blízkosti tržiště. Tam se snad městským hlídačům dokážeš ztratit, ne?“

Hanka pohlédla na reliéf šupinky v pásku hodinek a přikývla.

„Svátku omluv z vyučování do konce týdne a dávej na sebe pozor,“ Vron se dotkl jejího ramene a přeléčil jí škrábance od Avisira. To je stejně zvláštní, pomyslela si, jako by teď měl větší schopnosti než v době, kdy býval kouzelným džinem. Potom otevřel bránu a Hanka proklouzla do Pasteku.

Okamžitě použila šupinku, aby se přesunula domů k Herbichlovi. Ještě ho zastihla před odchodem do školy. Právě sypal Avisirovi do misky barevné zrní. Pohled na spiripyra Hanku překvapil. Na svém samorostu vypadal impozantně. Skvěl se v plné kráse. Bojové podmínky uplynulé noci neuvěřitelně prospěly jeho vzhledu. Peří mu modře duhově zářilo a ocasní brka byla hustá i správně dlouhá.

„Jak jí je?“ zeptal se knihovník.

„Myslíte Lídě?“ ujišťovala se Hanka.

„A koho jiného bych měl myslet?“ zavrčel podrážděně. „Avisir mi všechno vylíčil.“

„Zatím nic moc,“ neochotně odpověděla a vyhnula se jeho pohledu.

„Bohantyr tě bude chtít vidět,“ procedil mezi zuby Herbichlos. „Už od půlnoci dělá ve městě dusno kvůli tomu, že jeho chráněnka byla napadena jednorožci.“

„Jak přišel na takový nesmysl?“ zvedla Hanka konečně oči.

„Ta dívka nebyla zraněna rohem jednorožce?“

„To sice ano,“ připustila zamračeně, „ale ne P'ujibovou vinou. Copak vám Avisir nevyličil podrobně...?“

„Já nejsem ten, kdo tě bude hájit,“ obořil se na ni muž uprostřed věty, „než vyrazíš do školy, dobře si rozmysli, co povíš. Faktem zůstává, že jednorožec, kterého prokazatelně velmi dobře znáš, vážně poranil tvou spolužačku. Všechny bude velice zajímat tvoje výpověď. Co myslíš, že bude tvrdit Kvido a jeho sestra? Postavíš svoje slovo proti jejich slovu? Já ani Avisir se do vašeho sporu v žádném případě míchat nebudeme. Takže buď tak hodná a nesnaž se nás použít jako svědky!“

„To je od vás nadmíru laskavé,“ kousavě opáčila dívka a bylo jí jasné, že ji čekají těžké chvíle. Vron měl dobré tušení. Jestli to spojenci Kruhu proti ní otočí tímhle způsobem, jak může obhájit pravdu? Odsoudí ji dřív, než se dovolá někoho, kdo umí vizualizovat minulost. Základní fakta hovoří proti ní. Stačí je maličko překroutit a má na krku další malér. A tentokrát to bude malér s velkým M. Jak z něj sakra ven?!

Věděla, že nemá mnoho času, aby vymyslela něco geniálního. Bude muset improvizovat. Co by jí asi poradil Rafan? Nejspíš by řekl: Nesnaž se lhát a použij pravdu tak, aby hrála do rukou především tobě. Jo, to se mu snadno řekne...

Hanka vyběhla nahoru do podkroví se převléknout a celou dobu vymýšlela, na jakou nitku navléknout korálky pravdy, aby ona a jednorožec nebyli obviněni z pokusu o vraždu Lídy Laridonové. Marně hledala cestu, jak pravdu využít ve svůj prospěch. Nedá se nic dělat. I ona bude muset trochu lhát. Jestli však její nápad vyjde, nebudou ji moct z ničeho obvinít. Jenomže tím zároveň pomůže i těm, kteří Lídino zranění způsobili, což se jí líbilo daleko méně. Stále doufala, že ji napadne lepší varianta, ale ať obracela situaci z té či oné strany, spásná myšlenka nepřicházela.

Jakmile prošla školní bránou, spolužáci v její blízkosti ztichli a všichni na ni zvědavě zírali. Vtom se objevil profesor Teuklin a děti se rozestoupily.

„Vyučování dnes začne o půl hodiny později,“ oznámil jim stroze a kývl na Hanku, „a ty pojd' se mnou, musíme si promluvit.“

Poslušně hupsla do načrtnutého kruhu. Přemístili se ke stromu, který Hanka poznala. Podobně jako stromy u jednorožců natahoval své větve vysoko k nebi. Nebyl sice ani teď na jaře ve své nejlepší kondici, ale začínal rašit a dotýkal se Hančiny mysli uklidňujícím dojmem.

Na rozdíl od stromu na ni ti, co se zde shromáždili, působili zcela opačně. Obzvláště Bohantyr se tvářil téměř výhruzně. Naštěstí mezi rozezleným zeleným drakem a její osobou, přešlapoval jako živá ochranná hradba celý profesorský sbor včetně Artevara a Rohana. Možná byli přítomni i někteří zástupci města a Kruhu. Rozhlédla se pozorněji. Kvida s Apolenou tu naštěstí neobjevila.

Nervózně si kousala ret v očekávání, co se bude dít. Ohlédla se na Teuklina, ale žádné reakce se od něj nedočkala. Přitom se nezdálo, že by ji chtěli předhodit přímo Bohantyrovi. Docela ji překvapilo, když se jejího výsledku ujal jindy tak mlčenlivý drago profesor Artevar.

„Obdrželi jsme informaci,“ nezdržoval se zelený drak žádnými zbytečnými frázemi a přešel rovnou k věci, „že tvoje spolužačka byla poraněna rohem jednorožce, jehož prý velmi dobře znáš, a že právě teď bojuje o svůj život. Pověz nám, co je na tom pravdy?“

„Moje spolužačka Lída Laridonová je opravdu vážně zraněná,“ přikývla Hanka a snažila se opatrně volit slova, která použije, „a já byla očitým svědkem její tragické nehody. Lída zakopla a velice nešťastně upadla na roh mladého jednorožce. Hodně krvácela a nyní je v péči své rodiny. Mám velký strach o její zdraví. Nikdo mi nechtěl říct, jestli umře, nebo přežije.“

„Nehoda?“ zavrčel podrážděně Bohantyr. „Žádná nehoda! Tu dívku zavekli do háje jednorožců. To vím naprosto přesně! A tam byla napadena. Jen pěkně pověz všechno, co o tom víš!“

„Budte tak laskav, Bohantyre, a nezastrašujte naši žáky,“ požádal rozrušeného draka Artevar. Poté se obrátil na Hanku: „A ty nám vyprávěj pěkně od začátku, co všechno jsi během dnešní noci viděla.“

„Začalo to tím,“ spustila pomalu s nádechem nervozity Hanka, „že za mnou včera večer přišel jeden můj známý, který měl v Pasteku dohlížet na Lídu Laridonovou. Ptal se, jestli nevím, kde je.“

Ona Lída měla občas ve zvyku vyplížit se tajně z domova, aby mohla navštívit své kamarády. Zavedla jsem proto pana Pohromaka tam, kde bydlí její přítelkyně Naomi. Zde jsme však žádnou ze spolužaček nezastihli. Pan Pohromak chvíli přemýšlel a potom nás přenesl na místo, kde jsme Lídu i její kamarádku opravdu našli. Jenomže Lída před námi utekla. Pan Pohromak se vydal za ní, ale mě už s sebou nevzal. Zůstala jsem sama ve společnosti její nejlepší kamarádky Naomi. Nakonec jsem Naomi přemluvila, aby mi pomohla s hledáním Lídy. Zpočátku se nám nedařilo ji najít, a proto jsme navštívily všechna místa, na která si Naomi vzpomněla. Na jednom z nich jsme Lídu objevily. Velice mě překvapilo, když jsem vedle ní uviděla i známého jednorozce. Jmenuje se P'ujibo. Běžela jsem blíž. Lída se nás však polekala, ztratila rovnováhu a zranila se o jeho roh. Mohu tady na místě všem odpřisáhnout, že ji jednorozec v žádném případě sám nenapadl a byl tím, co se stalo, stejně nepříjemně zaskočen jako já. V panice se snažil uprchnout bránou. Jenomže Lída se ho pevně držela, takže ji vzal s sebou. Hrozně jsem se o ni bála, proto jsem skočila za nimi. Ocitli jsme se v Posvátném háji jednorozců. Byla tam strážkyně s několika dalšími jednorozci, ale nikdo z nich ani v nejmenším Lídě neublížil. Neměli sice radost, avšak nedotkli se nás ani jediným kouzlem, na tom trvám. Jestli nevěříte, jednorozci má slova určitě rádi potvrdí.“

„A dál?“ pobídl ji Artevar, když se nakrátko odmlčela.

„Nakonec jsem zraněnou kamarádku i s jednorozcem přenesla pomocí svého amuletu domů do Santareny, kde se moji přátelé pokoušejí zachránit její život. Věřím, že pro ni udělají úplně všechno, co půjde. Akorát si nejsem jistá, jestli její dračí cejch nezkomplikuje léčení. Nemám zkušenost, jak funguje kontakt mezi drakem a jeho chráněncem. Ale vím, že Lída teď hlavně potřebuje absolutní klid. Každý rušivý prvek ji může zabít.“

Významně se podívala směrem k rozrušenému zelenému drakovi. Tentokrát už se Bohantyr odstrčit nedal a prodral se hradbou profesorů až k ní.

„Kdo ji ošetřuje?“

„Myslím, že celou léčbu řídí Demit, to je muž, který byl ještě vloni ve funkci Bdělého. Lída je v těch nejlepších možných rukou,“

odpověděla Bohantyrovi drakovsky.

„Neřekla jsi všechno! Opravdu na ni jednorožci nezaútočili?!“

„Ani jediným kouzlem se o ni neotřeli. Chcete, abych znovu přísahala?“

„Ne. Cítím v kostech, že mi nelžeš.“ Zdálo se, že jí drak nehodlá ukousnout hlavu ani ožehnout tvář ohněm. „Pošlu do Santareny svého člověka, aby sledoval léčbu mé chráněnký.“

„Povězte mu, ať se informuje u Zachariáše v Kouzelných zahradách,“ projevila Hanka dobrou vůli a částečně drakovi otevřela svou mysl, aby mu dala najevo, že oceňuje jeho schopnost naslouchat rozumným argumentům, i když je znepokojený a rozčilený.

„Škoda že jsi nestála o můj cejch i ty,“ zavrčel už téměř vlídně.

Hanka postřehla, že i ostatní kolem nich dospěli k názoru, že slyšení je u konce, a začali se rozcházet.

„Jen mi ještě vysvětli, kde se vzal jednorožec v Pasteku?“ vzal Hanku za rameno Teuklin.

„No, to by mě taky zajímalo. P’ujibovi moc do řeči nebylo a Lídy jsem se zeptat nemohla,“ zamračila se Hanka podobně jako on.

Teuklin po ní šlehl podezíravým pohledem, ale dál nenaléhal. Zato se k ní přitočil Rohan a v očích mu jiskřilo pobavením: „A já se tak těšil, že konečně vypukne nějaká válka mezi draky a jednorožci. Mám připravené skvělé brnění. A ty celou záležitost odpinkneš doztracena. Do falanských močálů! Potřeboval bych trochu protáhnout rezavějící instinkty.“

„A že jsem tak zvědavá, na čí straně byste stál?“

„Přece na své, jako vždycky,“ ušklíbl se na ni, „a teď běž, jinak zmeškáš začátek vyučování.“

Hanka dnes přivítala s úlevou dokonce i matematiku. V poledne zaběhla za Terignavanem, aby omluvila Svátovu nepřítomnost. Růžový drak vzal její informaci na vědomí, ani se na nic nevyptával. Pak se vydala rovnou na hodinu magické rovnováhy. Měla už pořádný hlad, protože naposledy jedla u Zachariáše v Santareně a svačinu si připravit nestihla.

Jak se rozhlížela, Naomi do školy vůbec nedorazila. Měla velkou chuť se jí ještě na pár věcí zeptat, ale nedostala příležitost.

Odpoledne pospíchala, aby se vyhnula zvědavým dotazům svých spolužáků a byla co nejdřív doma. Odhodila veškerou opatrnost a zkontaktovala Vrona.

„Zatím nic nového. Vždyť je to sotva pár hodin, co jsi pryč. Děda chtěl Lídu převézt domů, ale když viděl, jak na tom je, změnil názor. Uznal, že lepší péči jí nikde jinde neposkytnou,“ referoval ochotně.

„A P’ujibo?“

„Odmítá opustit Kouzelné zahrady, chce být u Lídy co nejbliž. Nepodařilo se mi ho přemluvit k odchodu.“

„Já vím. Umí být velmi paličatý,“ vzdychla.

Nepříliš nadšeně se zvedla a šla si udělat večeři. Po dvou soustech ji ale přešla chuť na jídlo. Události minulé noci ji rozhodily víc, než si připouštěla. Na co je mi veškerá magie, pomyslela si trpce, když ani nedokážu pomoci svým nejbližším.

Odložila příbor a zkontaktovala R’íhana. Ozval se okamžitě. Otevřela mu svou mysl, aby nemusela pracně hledat slova.

„Trápíš se zbytečně, dcero, pomáhat můžeš jen tomu, kdo je ochoten tvou pomoc přijmout. P’ujibo o ni právě teď nestojí. Raději mi ukaž, co všechno se od včerejšího večera přihodilo.“

Hanka zaváhala, zážitky byly ještě příliš živé a měla obavy, jestli se neřídila víc emocemi než rozumem.

„Jen povídej,“ vybídl ji vlídně R’íhan, „projdi čas krůček po krůčku a co nemůžeš změnit, přijmi jako nevyhnutelnou cestu osudu.“

Otec měl pravdu. Když mu vylíčila všechny události, dospěla k názoru, že víc pro Lídu ani pro P’ujiba udělat nešlo.

„Jen mě mrzí,“ dodala nakonec, „že ti, kdo Lídu do celého maléru uvrtali, jsou mimo podezření.“

„Možná ano, jenže tvoje svědecká verze jim nabourala možnost obžalovat tebe nebo naše stádo ze spoluúčasti na smrti tvé kamarádky.“

„Ale, tati, ona přece ještě neumřela.“

„Ještě ne...“

„Přála bych si teď být u ní.“

„Spíš tuhle možnost dopřej Svátovi. Jestli někdo dokáže vrátit Laridonovu vnučku do života, tak jedině on,“ snažil se jednorozec

jemně usměrňovat její emoce.

„Vážně jsi přesvědčený, že umře?“

„Nediv se. Přivoláním jednorožce překročila veškeré hranice etiky, které se týkají sedmého smyslu. Dobrovolně pošpinila svou auru. Teď podle mého mínění nemůže mít dostatečně čistou mysl, aby umožnila tělu zahojit se.“

„Ale tati, přivolávání ji přece učili ve škole a ona je v něm opravdu dobrá. Navíc je v pubertě a už z principu odmítá naslouchat radám. Snadno se dá zmanipulovat kdejakým darebákem, který ovládá správná slova. To přece ještě neznamená, že je špatná.“

„Nechci ti brát naději.“

„Zítřka odpoledne se za ní zajdu podívat.“

„Tvůj amulet byl jednorázový, podruhé ti fungovat nebude.“

„Kašlu na všechny pastecké předpisy! Dnes už vím, že tady nikoho svou bránou neohrozím. Jestli to dokážou, ať si mě klidně chytí a vyhostí.“

„A kdopak ještě včera vykřikoval, že ho do dubna ze školy nikdo nedostane?“ připomněl jí malinko potměšile R'íhan. Na jednorožce se občas choval až nečekaně lidsky.

Hanka rozladěně přerušila kontakt. Jestli ji něco dokázalo spolehlivě naštvat, pak to, že někdo použil její vlastní slova proti ní. Věděla, že má jednorožec pravdu, a o to víc se na něj zlobila. Vztekala se nejen na něj, ale i na pastecké předpisy, sama na sebe a svou bezmocnost. Měla velikou chuť do něčeho kopnout.

Asi by si měla právě teď pozvat Avisira, dokud má bojovou náladu... Jenže on vlastně už žádnou léčbu nepotřebuje. Nikdy nevypadal zdravěji než ráno, kdy ho potkala dole u Herbichla.

Znechuceně se podívala na zbytek večeře. Rozhodla se jídlo vyhodit.

Zabušení na dveře v ní vzbudilo rozporuplné pocity. S Vronem přece už mluvila, kdo jiný by za ní mohl přijít? Šla otevřít a ani se nenamáhala zjistit komu.

„Zase vy?“ řekla překvapeně místo pozdravu a zalitovala, že se nepokusila předstírat nepřítomnost.

Dovnitř vstoupil Pohromak a netvářil se nijak příjemně. Jenže kdy on se tvářil příjemně? Nemohla si vzpomenout. Připravila se na ostré kázání. Dnes bude mít velký problém, aby držela pusu a nepohádala se s ním.

Pohromak vylovil z kapsy papír a odkašlal si: „Mluvil jsem dopoledne s Rafaelem. Prý ti dlužím laskavost za to, že se malá Laridonová dostala do Santareny živá a ne jako mrtvola. Abych se přiznal, nemám podobné dluhy rád. Kazí mi zažívání. Tak jsem pro tebe něco zařídil.“

Zamračeně Hance podal papír. Trochu nedůvěřivě do něj nahlédla. Pastecké povolení? Rychle přelétla očima text. Povolení dvakrát denně použít kouzlo brány k osobním účelům... Páni! Tak tohle vskutku od mrzutého kouzelníka nečekala!

„Děkuji,“ pokusila se zdvořile kývnout hlavou, „nemyslím si, že mi něco dlužíte, ale cestovní povolení se mi teď opravdu bude hodit.“

„Platí až od zítřka,“ zamumlal napůl úst a otočil se k odchodu. „Sbohem.“

„Na shledanou,“ najednou se Hance výrazně zlepšila nálada. Dokázala si totiž velice živě představit Rafa, jak hučí do rozzuřeného Pohromaka a jak svými chytrými argumenty otáčí celou situaci v její prospěch. Jestli svého přítele zastihne zítra u Zachariáše, nechá si od něj podrobně vylíčit celý rozhovor. Není nad to mít skutečné kamarády. Ohřála si nedojedenou večeři a s chutí vylízala talíř.

V průběhu pátečního dne se situaci ve škole rozhodla postavit čelem. Na zvědavé dotazy odpovídala většinou pokrčením ramen nebo s patřičnou dávkou prezíravosti ve smyslu: „Když si někdo zahrává s nepovolenou magií, nemůže se divit, že špatně skončí.“ A pokud byl někdo neodbytný, dodala: „Víc o tom nevím, zeptejte se Naomi.“ Jenže té se nikdo zeptat nemohl, neboť od incidentu do školy nedorazila.

„Prý se znáš s jednorožcem,“ dorážel na ni i Hasan.

„A taky se dvěma housenkami a motýlem,“ odsekla a divila se jeho drzosti. Tvářil se, jako by mezi nimi nikdy nedošlo k žádnému konfliktu, jako by byli nejlepší přátelé.

„Ale no tak, nebuď taková netýkavka.“

„Hele, běž zobat žížalky do jiný louže, ano?!“ otočila se k němu nezdvořile zády, aby jasně dala najevo, že se s ním nemá v úmyslu vybavovat.

„A co ten tvůj černě ocejchovaný ocásek? Kam se poděl, že není ve škole?“ halekal za ní Hasan.

Už se nadechovala, že ho setře, když jí došlo, že používá stejnou taktiku jako Rafan. Snaží se ji vytočit, aby z ní vyrazil pár informací. Kdepak, na tohle mu neskočí. Jen se na něj mlčky přezíravě ušklíbla.

Hned po skončení školy se bez prodlení přemístila do Kouzelných zahrad.

„P'ujibo?“ rozhlédla se po svém bratrovi.

„Jsem tady,“ ozval se jednorožec ze zarostlé části zahrady.

Rozběhla se k němu a objala ho. Ani se nezaradoval. Ucítila jen bezbřehou lhostejnost ke všemu kolem a horečku obav o zraněnou dívku.

„Měl bys něco sníst,“ řekla mu, jakmile zavadila pohledem o jeho vystouplá žebra.

Symbolicky si ukousl trs trávy.

„Půjdu se podívat za Lídou,“ mávla nad ním bezradně rukou a zamířila k budově.

Hned ve dveřích ji vyhmátl Zachariáš: „Ty taky.“

„Co já taky?“ nechápavě zvedla obočí.

„Taky bys měla něco sníst,“ postrčil ji do kuchyně.

„Ale já bych radši nejdřív...“ snažila se změnit směr, jenže trpaslík jí zastoupil cestu, „teď je u Lídy její děda, takže ti doporučuju strávit pár minut u dlabance a nevyrušovat je.“

„Už se probírala?“

„Ano. Před chvílí. Proto jsem Laridona zavolał.“

V kuchyni zastihla Sváťu, jak se láduje bramborovými plackami. Tvářil se spokojeně, ale kruhy pod očima prozrazovaly, že toho moc nenaspal.

„Přišla jsi zkontrolovat Lídu? Z nejhoršího by měla být venku,“ usmál se na Hanku a postrčil talíř s plackami blíž k ní. Neodmítla. Zachariáš postavil na stůl džbáněk s jablečným moštem. Hanka nalila sobě i kamarádovi.

„Jsou tu ještě tulíci?“

„Jo,“ přikývl, „ale jestli chceš mluvit s bráchou, musíš si počkat do nedělního odpoledne.“

„Spíš bych pár slov prohodila s Lídou.“

„Hm, to nejsi sama. Akorát bys měla pár dní počkat. Sotva se probrala...“

„Jenže až ji děda vezme domů, nikdo se k ní nedostane.“

„A na co tak nutnýho se jí potřebuješ zeptat?“ zamračil se Sváťa.

„Zajímá mě, co cítí k P'ujibovi.“

Sváťa ji obdařil chápavým pohledem, ale mírně zavrtěl hlavou.

„Choulostivá otázka. Mohla by ji rozrušit. Víš, jak je křehká nitka jejího života? Potřebuje spoustu lásky a péče. Stres by mohl zvrátit všechno, o co se tu celou dobu snažím,“ podotkl velice vážně, až měla Hanka pocit, jako by se její kamarád v posledních hodinách napil z kalichu dospělosti.

Do kuchyně nakoukl Laridon.

„Zařídím její převoz domů,“ oznámil trpaslíkovi.

Odpověděl mu ale Sváťa: „Nechte ji prosím ve společnosti tulíků ještě aspoň do zítřka. Bez nich jí bude mnohem hůř.“

„Mohou se k nám přestěhovat s ní,“ navrhl Laridon.

„Tulíkům těžko něco nařídíte,“ pokrčil Sváťa rameny, „můžete je jen požádat.“

„No, jak myslíš. Nechám ji tu tedy do zítřka. Zastavím se pro ni v poledne,“ souhlasil bez velkého nadšení Bdělý. Poté zaostřil na Hanku.

„Pojď se mnou na chvíli ven,“ oslovil ji, „potřebuju slyšet všechny podrobnosti.“

Dívka se s mužem posadila na terase a poctivě vylíčila, co se od chvíle, kdy ji navštívil Pohromak, přihodilo.

„No jo, no jo, ten jednorožec je nepříjemná komplikace,“ zahučel spíš sám pro sebe, „no, až se Lidka vyléčí, pokusíme se s tím něco udělat.“

„Snaží se být u ní co nejbliž. Vezmete ho s sebou k vám domů?“ zeptala se opatrně Hanka.

„Mít na zahradě jednorožce? To podle mě není dobrý nápad. Měl by se vrátit ke svým.“

„Jenomže stádo ho zpátky nevezme...“

„Podívej, děvče, Lidka na tom momentálně není zrovna nejlíp. Nejdřív se musí uzdravit a dát si do pořádku vlasy. Nebudu riskovat, že ji pohled na jednorožce rozruší nebo uvrhne do deprese.“

„Přece jsem vás upozornila na varování harpyje ohledně vlasů.“

„Jistě. Poslouchal jsem tě velice pozorně. Neměj obavy, dám na ni pozor.“

Hanka vzdychla. Tenhle muž jí s P'ujibovým problémem nepomůže. Vidí jen svou vnučku a nic dalšího ho nezajímá. Hlavně aby nechtěně neublížil i jí. Jak Hanka harpyje poznala, není radno brát jejich doporučení na lehkou váhu. Rozloučila se s Laridonem a vrátila se dovnitř. Sváťa už zase seděl u Lídy a držel ji za ruku. Nad nemocnou se vznášelo jeho kouzlo spánku.

Posadila se k nim a nemohla se ubránit lítosti. Ještě před pár dny to byla veselá krásná dívka. Jak málo někdy stačí, aby člověk uklouzl na nádherné slunečné cestě, po které kráčí, a všechno je najednou jinak. Bledá dětská tvář podtržená holou hlavou Hanku dojímal. Plavík ji přišel přivítat studeným čumáčkem a hned se zase vrátil na své místo v Lídině posteli. Ostatní tulíci jen otevřeli oko, aby jim neuniklo, kdo přišel, a ani se nepohnuli. Už tohle samo o sobě napovídalo, že zatím situace není o mnoho lepší.

Tiše Sváťovi vylíčila, co bylo ve škole a jakou musela zvolit taktiku, aby se vyhnula obvinění z pokusu o zabití kamarádky.

„Lepší obranu by nevymyslel ani Rafan,“ řekl uznale, „kdyby teď proti tobě chtěli něco podniknout, museli by přiznat, že nehodu viděli i oni. Byli by sami proti sobě, kdyby chtěli o Lídině zranění mluvit veřejně.“

„No právě.“

„A co jsi řekla Laridonovi?“

„Jenom to, co jsem opravdu viděla. Přece nebudu Bdělému podsouvat naše dohady a závěry.“ Hančin pohled znovu zabloudil k Lídinu bledému obličej. „Opravdu si myslíš, že se uzdraví?“

„Dnes tomu věřím víc než včera. Rána se začala hojit. Vidíš? I tulíci už střídavě pochrupují, takže je všechno na dobré cestě.“

„Tak se běž taky vyspat, počkám tu s ní.“

„Dobře. Ale za dvě hodiny mě vzbudí.“

Do neděle u Lídy střídavě bděli. Občas se probouzela a měla žízeň. Zachariáš pro ni vařil speciální bylinkový čaj, který mírnil bolest a posiloval krev.

V neděli během dopoledne postupně dorazili společníci tulíků, až na Rafana, ten se ohlásil po obědě.

Demit dívku důkladně prohlédl a potvrdil Svátovo vyjádření, že se rána hojí. Laridon si přivedl dva muže s nosítky. Plavík se usadil na Svátově rameni a spolu s ním přihlížel, jak Laridon s Demitem Lídu pomáhají naložit na nosítka. Ještě před odchodem Bdělý všem poděkoval a nechal svoji vnučku přenést domů.

Hanku mrzelo, že se dívka na jednorožce ani nezeptala. Ano, byla sice v kritickém stavu, ale její čtyřnohý bratr také...

Našla ho na stejném místě jako minule. Prázdné oči a svěšená hlava vypovídaly o tom, že Lídin odchod vzal na vědomí. Hanka se posadila do trávy na dohled od něj a zkoušela na něj mluvit. Vůbec nedal najevo, zda ji poslouchá. Nakonec ztichla a jen mu mlčky dělala společnost. Měl by se vrátit tam, odkud ho Lída zavolala. Zkusí se Vrona zeptat, jestli souhlasí. Kde se zase propánakrále zdržel? Hanka se napojila na jeho mysl pomocí dračí komunikace.

„Potřebuješ pomoci?“ zeptal se.

„Ne, jen si promluvit o svém...“

„Teď nemohu,“ přerušil ji, „ale hned, jak tu skončím, zastavím se v Santareně. Předpokládám, že jsi tam.“

„Jasně. Počkám tu na tebe.“

Usadila se pohodlněji a snažila se k P'ujibovi vysílat pozitivní energii. Ale asi jen plýtvala magií. Váhavě oslovila R'íhana.

„Výborná zpráva,“ zareagoval nadšeně, když mu oznámila, že dívka s velkou pravděpodobností přežije, „tvůj kamarád je veliký kouzelník. Možná si ani neuvědomujete, co dokázal. Stádo srovnává jeho léčení se zázrakem.“

„Vím, že je dobřej.“

„Musí mít vřelé srdce a čistou duši.“

„Samozřejmě. Přesně takový náš Svatoušek je. Občas čekám, kdy mu narostou andělská křídla.“

„Pokoušíš se o legraci?“ trochu nejistě zareagoval R'íhan.

„Promiň, nesměju se mu,“ omluvila se Hanka, která občas zapomínala, že se sice její otec naučil o lidech hodně, ale smysl pro humor ještě zdaleka nedotáhl k dokonalosti, „vždyť přece sám cítíš, jak ho mám ráda.“

„To ano, akorát k němu nechováš dost úcty. A on by si ji, zvláště po tom, co dokázal s Lídou, opravdu zasloužil.“

„Co teď uděláme s P'ujibem?“ stočila raději Hanka rozhovor do praktické roviny.

„Nemyslím, že existuje naděje ho zachránit. Jestli ho dívka opustí, utrápí se k smrti, jestli ne, bude nešťastný.“

„Ale bráška má veliké a čisté srdce.“

„Jenže se o něj dělí s člověkem.“

„...který si to podle tvého názoru vůbec nezaslouží,“ dořekla se stopou sarkasmu Hanka.

Jednorožec mlčel a tiše souhlasil.

„Nemusíš mít pravdu. O Lídě jsi taky tvrdil, že nepřežije.“

„Přežila jen díky tvému kamarádovi a díky tulíkům.“

„Až se Lída trochu vzpamatuje, zkusím s ní promluvit. Třeba existuje nějaká možnost, jak P'ujiba zachránit.“

„Nemůžeš ho zachraňovat proti jeho vůli.“

„To se ještě uvidí,“ přerušila Hanka kontakt a v hloubi duše zazlívala jednorožci, že už pro syna nechce nic udělat. Zavřela oči a pokusila se vlnu nevole, která v ní vibrovala, odsunout pryč.

Na rameno jí skočil tulík a přitiskl se k ní. Otevřela oči a uviděla přicházet Rafana.

„To máš marné, Plavíku, na slušné hnízdo pořád ještě nemá dost dlouhé vlasy,“ řekl svému malému chlupatému příteli a usmíval se. Pak ale zahlédl P'ujiba a zvážněl.

„Moc životaschopně nevypadá,“ kývl hlavou směrem k němu a přisedl si k Hance.

„Je magicky připoutaný k Lídě. Od chvíle, co ji odvezli, nemluví.“

„Magicky připoutaný?“ přežvykoval kamarád zamyšleně ta dvě slůvka a opět se zahleděl na uboze vyhlížejícího P'ujiba.

„Prožil její krev. Otec tvrdí, že teď musí Lídě splnit vše, oč ho požádá.“

„A co kdyby ho požádala, aby už se na ni nevázal?“

„On ji miluje. Nevím, jestli by tvůj nápad fungoval.“

„Rozhodně by ho mohli vyzkoušet.“

„Prolil její krev, svou roli v tom určitě hraje i magie.“

„Nesmysl! To by potom každý jednorožec, který se postaví proti nepříteli, musel své protivníky rohem umlátit, místo aby je probodnul. Umíš si takové válčení představit?“

Hanka se neubránila úsměvu.

„Podle mě za tím vězí nějaká jejich morální úchylka. Něco ve smyslu, že prolitá krev přítele je dluh, co se nedá do konce života splatit. Do jaké míry se na jejich poutu podílí magie, těžko říct.“

„Jednorožci pouto vidí jako nezrušitelné. No nic. Co mi radíš?“

„Především si v Pasteku dobře hlídej záda.“

„Ale ne. Myslím ohledně P'ujiba.“

„Dopřej mu čas a volnost.“

„Už jsi jako jeho otec,“ zamračila se, „a co když se mezitím utrápí?“

Rafan natáhl ruku k Plavíkovi. Tulík přeběhl od Hanky k němu.

„Nechceš se mrknout i támhle na toho jednorožce?“ zeptal se svého tulíka.

„Ne,“ přitiskl se k němu jeho chlupatý přítel.

„Proč ne?“ podivil se Rafan.

„Jeho bolest by mě mohla zabít.“

„Vážně je tak velká?“

„Nemá břehy, ani zlomek naděje, utopil bych se v ní.“

Rafan ho zadumaně pohládl: „Hlavně že jste pomohli Lídě. Cením si toho a děkuju ti.“

„Bez bratříčka stromů bychom nic nedokázali,“ skočil Plavík zase na Hančino rameno a Hanka vděčně přijala pocit úlevy, který jí tulík poskytl. Vzápětí si vzpomněla, na co se chtěla kamaráda zeptat.

„Ty, Rafe, jak jsi dokázal přesvědčit Pohromaka, že je mým dlužníkem?“

„Těší mě, že oceňuješ brilantní kousek mé diplomacie,“ pustil se Rafan s chutí do vyprávění se všemi podrobnostmi. Byli tak zabraní do rozhovoru, že si ani nevšimli, kdy se v jejich blízkosti objevil Vron se Sváťou.

Vron přistoupil k jednorožci a skoro hrubě Sváťu odstrčil stranou: „Nepleť se mi pod nohy, tohle není tvoje záležitost.“

Sklidil za to chlapcův ukřivděný pohled. Předstíral nevšímavost a kývl na Hanku.

„Odvedeme ho zpátky ke mně. Ale budeš ho muset přemluvit, aby se pohnul, nebo ho prostě dostrkat skrz bránu až na místo.“

„Jsem připravená,“ vstala a spolkla otázky jako Myslíš, že má šanci přežít? Nebojíš se, že na tvém oblíbeném místě umře jednorožec? Máš nějaký nápad, jak ho zachránit?

„Můžu jít s bráchou s vámi?“ zeptal se Rafan.

„Obávám se, že budete muset. Jinak s tímhle bílým rohatým paličákem nepohneme,“ ušklíbl se přátelsky Vron a významně se podíval na Sváťu, „akorát na něj proboha nezkoušejte nic magického, ať vás nemusím křísit.“

Vron měl pravdu. Po otevření brány na P'ujiba nefungovalo nic, ani Hančino naléhání a prosby. Kluci ho museli násilím dostrkat skrz a Hanka ho vlekla za hlavu a za hřívu. Naštěstí už neměl sílu, aby aktivně vzdoroval.

Terezka

„Páni, tady je nádherně,“ rozhlédl se Rafan, když se konečně dostali na druhou stranu.

„Uf. Že s ním ale byla dřina,“ prohrábla si Hanka zpocené vlasy a díky tomu si uvědomila, že jí tulík pořád sedí za krkem. Podrbala ho na bříšku a zhluboka se nadechla svěží lesní vůně.

„Chvilku tu na mě počkejte,“ přikázal Vron a zmizel.

„Má tu i parádní sруб,“ začal Rafan zvědavě zkoumat okolí. Nakoukl dovnitř a překvapeně hvízdal. Mávl na kamarády, aby se šli taky podívat. Hanka udiveně povytáhla obočí. Zařízení uvnitř se od minula změnilo. Na oknech visely veselé záclonky, na stole se skvěl nový kostkovaný ubrus, na něm trůnilo připravené pohoštění a mísa s ovocem. V rohu za skříní navíc přibyla další menší postel, opatřená nebesy a květinovým závěsem.

„Někdo tu s ním bydlí,“ podotkl nevěřičně Sváťa.

„Nebo bude bydlet,“ zamyšleně upřesnil Rafan, „ale na postýlku pro nás to rozhodně nevypadá.“

Pak se bleskově pohnul, až se Hanka polekala. Její přítel však jen odchytil Plavíka, který se nenápadně přesunul na stůl a hrábl do misky s pohoštěním.

„Tohle se, kámo, nedělá!“ pokáral ho mrzutě. „Jestli máš hlad, řekni si.“

Tulík jen prskl a snažil se vykroutit z pevného stisku.

„Asi se vrátil Vron,“ hrnula se Hanka ven, když se jejich smyslů dotklo zachvění na hladině poklidného magického okolí. Kluci vyběhli za ní.

Ke sрубu přicházel jejich přítel a vedl za ruku dítě – malou holčičku, tak šesti či sedmiletou, s tmavýma očima a s nepořádně zacuchanými vlásky. Jak je dívenka spatřila, pokusila se mu vytrhnout, ale on svíral její ruku tak pevně, že neuspěla. Proti její vůli ji přitáhl blíž k nim a s mírným pobavením sledoval její výraz. Holčička se přestala pokoušet o útěk, avšak tvářila se zarputile.

„Dovolte, abych vám představil Teri, chci říct Terezku Martinovou. Nějaký čas by tu se mnou měla bydlet. Uvítám, budete-li nás chodit navštěvovat co nejčastěji,“ usmál se na Hanku a oba kluky.

Tulíkovi se konečně podařilo vyprostit z Rafanovy ruky. Přihopkal blíž k dívce a zadíval se na ni. Okamžitě se odtáhla a schovala se za Vronem.

„Nemusíš se bát, neublíží ti,“ přistoupil Rafan o krok, a hned zase couvl, když se dívka začala cukat a opakovaně pokoušet o útěk.

„Ona se nás bojí,“ udiveně pohlédl na Vrona.

Hanka si dřepala na bobek a přivolala Plavíka k sobě. Huňatý tvoreček jí hupsnul na ramena, pak na hlavu a začal se jí přehrabovat v dorůstajících vlasech. Holčičí zvědavý kukuč prozradil, že holčičku podívaná zajímá. Opatrně se natočila, aby lépe viděla. Hanka pomalu sáhla do svých vlasů a vzala tulíka do ruky. Jako by chápal, o co se snaží, nechal se hladit a drbat na bříšku a neustále pokukoval po malé Vronově společnici. Hanka Plavíka položila na zem a postrčila ho směrem k dívence. Tulík vždy udělal dva krůčky, zastavil se, podrbal na čumáčku, další dva krůčky, učesání ocásku, další dva krůčky, ohlédnutí, další dva krůčky a už byl skoro u ní. Terezka se shýbla, aby ho zkusila pohladit. Vron se sehnul spolu s ní. Nejdřív se dotkla tulíkovy chlupaté hlavičky, přejela mu dlaní po hřbetě a dál už ho hladila bez zábran. Potom ho volnou rukou zvedla do náruče. Teprve nyní Vron usoudil, že holčička neuteče, a pustil ji, aby si mohla s Plavíkem hrát.

„Nechod' nikam daleko,“ nařídil jí a ostatní vybídl, aby vstoupili do srubu.

Jakmile se usadili, zeptal se jich: „Všimli jste si na té malé něčeho zvláštního?“

„Má mimořádně velikou a jasnou auru. Je nadaná,“ přikývla Hanka, „jenom nechápu, proč jsi ji nezařadil do svého programu pro nadané děti a bereš ji sem.“

„Tipnul bych si, že se jí stalo něco ošklivého,“ zadíval se tázavě na muže Rafan.

„Bojí se světa kolem sebe. Co kdybys ji představil i P'ujibovi?“ ve Svátově pohledu bylo něco víc než otázka.

„Máte pravdu. Tahle holčička byla dcerou jednoho ne právě vlídného lichváře. Podle toho, co jsem viděl, strávila většinu svého života zavřená v nevelké sklepní komoře, aby nerušila svého otce. Matka ji tím asi chránila před jeho násilnickou povahou. To děvče pravděpodobně nemá žádné vzdělání a vůbec nemluví. Není možné ji nechat mezi ostatními dětmi.“

„A co se stalo jejím rodičům?“

„Otec její matku v záchvatu zuřivosti zabil a sám téměř ve stejném okamžiku umřel na infarkt. Ta malá byla u toho a ani nevěděla, jak přivolat pomoc.“

„A žádné jiné příbuzné už nemá?“

„Zdá se, že ne. Aspoň se tam doposud nikdo neobjevil. Nejhorší na celé věci je, že lidé ze sousedství se ze smrti její rodiny škodolibě radovali. Lichváře nenáviděli tolik, že část jejich zloby ulpěla i na jeho malé bezbranné dcerce. Kdybych se tam neobjevil, nejspíš by dopadla hodně špatně. Musel jsem ji adoptovat, aby mi ji svěřili.“

„Takže Tereza Vronová, nikoliv Martinová,“ zašklebil se vesele Rafan, „co ty na to, Hanko? Zdá se, že máme novou ségru.“

Hanka se ale nezasmála. Upřeně hleděla do mužových očí a tiše se zeptala: „Jsi nervózní. Co nám zamlčuješ? Jak jsi ji našel?“

„No tak dobrá... Asi byste měli vědět všechno. Přivedl mě k ní nekontrolovaný magický výboj. Na místo mě povolali ochránci, když jim došlo, že cílem vyšetřování je malé děcko. Prý abych ji jako odborník přes nadané děti prověřil. Sepsal jsem sice oficiální zprávu, ale jednu okolnost jsem v ní neuvedl...“

Hanka napjatě čekala, co je na celé události tak zvláštního, aby Vron musel potlačovat nervozitu.

„...že právě Teri zastavila otcovo srdce.“

„A do háje!“ zamrzl Rafanovi úsměv. „A přesto jsi ji adoptoval?“

„Má neobyčejné nadání a neměla zrovna štěstí na rodinu. Chceš ji za to soudit?“

„Kdo je bez viny, ať hodí kamenem...“ rozhlédla se po svých kamarádech Hanka, když si uvědomila, jak by asi bez Vronova přispění skončili oni.

„Předpokládám, že bránila svoji mámu a svou existenci. Na to má právo. Chuť do života není trestná. A možná by se mohla líbit i P'ujibovi,“ zamyšleně podotkl Sváťa.

Hanka na něj překvapeně pohlédla a konečně se jí rozsvítilo. Zaplavila ji vlna naděje. No jistě! Jestli může něco jednorozce probrat z letargie, tak jedině neštěstí někoho jiného. Někoho bezbranného, kdo se bez svého zavinění dostal do neřešitelných problémů. Nejradši by Sváťovi za ten nápad dala pusu.

„Nevím, jak ostatní, ale já tu ve dnech volna budu pečená vařená,“ usmála se Hanka. „Dostaneme ji z toho. Naučíme ji všechno, co potřebuje, aby mohla na Ostrov volby co nejdřív.“

„Myslíš, že mi malá ségra vrátí tulíka?“ nadhodil Rafan a zvedl se. „Omlouvám se. Mám nejvyšší čas, abych se stihl vrátit na základnu do večerky.“

Vyšli ze srubu společně. Jakmile se objevili, tulík opustil holčičku, přeběhl k Rafanovi a vyskočil mu na rameno. Terezka je pozorovala nepřátelsky, ale neutekla.

„Jestli na mě budeš koukat takhle zamračeně, už ti příště, až přijdu, tulíka nepůjčím,“ houkl směrem k ní lehce výhružným tónem Rafan.

V očích holčičky se mihla obava, ani teď však neutekla.

„P'ujibo, kde jsi?“ zapátrala Hanka po jednorozci, jenže čtyřnohý bratr nebyl v dohledu ani se neozval. Nepřekvapilo ji to.

„Asi už taky půjdeme,“ řekla, jakmile Rafan zmizel, „aby se tu Teri mohla v klidu porozhlédnout.“

„Ale ve středu přijďte na večeri. Mezitím už se tu snad tohle malé kvítko rozkouká natolik, aby sebou neškubalo pokaždé, když někdo promluví,“ pozval je Vron.

„Uvař něco dobrého,“ kývla Hanka.

„Přidal jsem do látky nad postelí magii proti zlým snům,“ sdělil Vronovi tiše Sváťa a pak následoval kamarádku bránou do Pasteku.

Přemístili se přímo před Herbichlův dům.

„Tomu říkám pohodlíčko,“ liboval si Sváťa, „myslím, že začnu mít Pohromaka rád.“

Jejich školní týden začal zvýšeným zájmem spolužáků. Ale odpovídali neurčitě a natolik lhostejně, že veškeré vyptávání

nakonec ustalo samo od sebe.

Naomi stále chyběla. K jejich překvapení útoky členů Kruhu poněkud polevily a byly spíš symbolické než nebezpečné. Přesto Hanka ochranu nepodceňovala. Zkřížila plány nejvyšším představitelům Kruhu a pochybovala, že by jí odpustili. Nechtěla se dočkat skutečného napadení, proto nic neponechávala náhodě.

V úterý po vyučování ji Sváťa požádal: „Vezmi nás do Dubovníku.“

Vyhověla mu a byla zvědavá, co má v úmyslu. Došlo jí to až v okamžiku, kdy ji zavlkl k prodavači hraček.

„Musíme Teri přivést nějaký dáreček. Co myslíš, líbila by se jí támhle ta panenka?“

„Jak to mám vědět?“ zaváhala Hanka.

„Já ji vezmu. Naší Aničce by se líbila,“ rozhodl se Sváťa, „a co jí vybereš ty?“

Hanka se bezradně rozhlédla. Co by asi mohlo zaujmout malou holku? Nakonec se rozhodla pro dřevěnou truhličku se zrcátkem. Tázavě se podívala na kamaráda, jestli její volbu schválí.

„Jo. Bezva nápad,“ kývl souhlasně. Hanka do truhličky přidala hřebínek a sponu do vlasů.

Ještě se trochu zdrželi nákupem sušenek a ovoce. Hned po návratu do Pasteku ale vybalili dárky pro Terezku a pustili se do jejich magického vylepšování. Sváťa panence zpevnil a prodloužil vlasy a opletl je zklidňujícím kouzlem. Hanka na truhličce vytvarovala pár jednoduchých květinových motivů, které tu a tam vylepšila drobnými blýskavými kamínky. Sice si je původně s sebou přivezla jako platidlo, jenže teď už stejně neutratí tolik peněz jako zpočátku, kdy musela jídlo nakupovat na zdejším tržišti. A třeba sestřičce udělají radost. Do hřebenu se pokusila vložit magii dobré nálady, ale obávala se, že její kouzlo brzo vyprchá, materiál nebyl vhodný pro ukládání magie.

Ve středu po vyučování na nic nečekali a vyrazili k Vronovi. Kolem srubu bylo prázdné, proto nakoukli dovnitř. Na stole našli vzkaz: Vyzvedávám objednanou večeři, Teri jsem vzal s sebou. Vron.

„My se zatím můžeme poohlédnout po P’ujibovi, co ty na to?“ navrhl Sváťa.

Hanka potřásla pochybovačně hlavou, ale přece jen zkusila svého čtyřnohého bratra v duchu oslovit.

Docela ji překvapilo, když se objevil. Šla ho obejmout a prsty mu prohrábla zacuchanou hřívu. Nesnažila se mu ani dávat rady, ani ho utěšovat, jen mu zprostředkovala vjem, jak moc ho má ráda a jak si váží toho, že její doteky neodmítá. Sváťa se držel opodál a mlčky je pozoroval.

Jednorozec sebou trhl v okamžiku, kdy se zamihotala brána a vběhla sem holčička. Mávl ocasem a svižným klusem zmizel mezi lesními velikány. Terezka se zastavila a dívala se za ním velkýma smutnými očima.

Vron vlekl v náručí objemnou krabici, patrně s večeří. Kdepak pro ni byl? Že by u Zachariáše? Odmítl jejich pomoc a donesl krabici do srubu. Usmál se, sotva na stole spatřil dárečky pro Terezku.

„Rozbal si je,“ vybídl holčičku, jakmile zvědavě nakoukla dovnitř. Odmítavě zavrtěla hlavou.

„Tak aspoň přines na stůl talíře,“ požádal ji vlídně. Dívenka přihopkala ke skřínce a začala nosit nádobí a příbory. Podávala je Hance, která je skládala na stůl.

Dušené maso s opečenými plackami a zeleninou pronikavě zavonělo, jakmile Vron otevřel krabici. Hance se okamžitě začaly sbíhat sliny a zřejmě nejenom jí. Ve spolupráci se Svátou rozdělila jídlo na čtyři talíře a Vron mezitím donesl čerstvou vodu z nedaleké studánky. Pustili se do jídla. Vron podal Terezce lžící, ale ta ji odstrčila a ukázala na vidličku.

„No dobře jak myslíš,“ pokrčil rameny, „když vidličku, tak vidličku.“

Všichni po očku sledovali, jak holčička nezkušeně zápasí se záludnou pomůckou. Vron se naklonil a nakrájel jí maso i placky na menší kousky. Terezka však velmi rychle přišla na to, jak se vidlička používá. Jen zrníčka hrášků a kukuřice vzdorovala její snaze o napíchnutí tupými hroty. Když jeden z hrášků vystřelil Svátovi do klína, odstrčila židli a přichystala se k útěku. Hanka s kamarádem se však k jejímu překvapení rozesmáli.

Sváťa sebral neposlušný kousek zeleniny a pomocí vidličky ho odpíkl na Hanku. Ta ho zachytila a přihrála ho na Vrona. Ten ho ale

chytil a hodil do smetí.

„Vy jste vážně jak malí, copak takhle se zachází s jídlem? Co si o vás Terezka pomyslí?“ pokáral je vlídně.

„Dojíš to, nebo už nechceš?“ obrátil se na holčičku. Ta se opatrně vrátila ke stolu a znovu se chopila vidličky. Vzápětí ke Svátovi vystřelil další hrášek. Chytil ho, mrkl na Terezku a strčil ho do pusy s výrazem: tady je všechno v pořádku, nikdo nic neviděl. Hanka v sobě dusila smích a dokonce i na dívčině tváři probleskla jiskřička veselosti.

Zatímco Vron posbíral prázdné talíře, Sváťa k Terezce přistrčil donesené dárky: „Tohle je pro tebe, rozbal si to.“

Holčička se opatrně dotkla jedné z mašlí. Asi ještě nikdy nic nerozbalovala.

Sváťa natáhl ruku a tahem za volný konec mašli povolil. Papír kolem dárku se lehce rozevřel a holčička najednou pochopila, oč jde. Rychle hrábla dovnitř, popadla panenku a nadšeně ji přitiskla k sobě. Hned bylo vidět, že už něco podobného vlastnila.

Sváťa k ní přistrčil i druhý dárek a cvrnkl do volného konce mašle. Terezka bez velkého rozmýšlení zatáhla a vybalila Hančinu krabičku. Aniž by pustila panenku, začala dívenka prstem zkoumat vzory a kamínky na víčku. Sváťa se znovu natáhl a předvedl jí, jak se schránka otevírá. Nakoukla dovnitř, natáhla ruku, ale pak ji zase v nejistotě stáhla zpět. Tázavě zvedla oči ke Svátovi.

„Neboj se, všechno je tvoje,“ řekl, avšak Terezka pořád jen bez pohnutí stála a koukala.

„Smím tě učesat?“ zeptala se Hanka a sáhla po jejím hřebínku.

„Posaď se. Učešu tě a dám ti do vlasů tuhle sponku, ano?“ nabídla holčičce židli. Váhavě se i s panenkou usadila a toporně strpěla česání i sepnutí vlasů.

„Podívej, jak ti to sluší,“ natočila k ní Hanka zrcátko.

„Asi nebude patřit mezi fintilky,“ pobaveně konstatoval Sváťa, když se Terezka bez zájmu koukla na svůj obraz v zrcadle.

„Pojďte se chvíli projít ven,“ vyzval je Vron poté, co domyl nádobí.

Volným krokem se vydali podél lesa, po velkých kamenech přešli potok a nad loukou pozorovali světelnou hru slunce a vatově

roztaháných oblaků. Terezka poskakovala kolem nich a darovanou panenku stále ještě pevně svírala v náruči. Občas ji zaujal nějaký květ nebo brouk a zdržela se jejich prohlížením zblízka. S úsměvem čekali, až zajímavý objekt prozkoumá, a zase pomalu kráčeli dál. U nejvyššího dubu zabočili na sotva znatelnou lesní pěšinu a pod Vronovým vedením zamířili zpět ke srubu.

„Co kdybych o víkendu zkusil na chvíli přivést naši Aničku?“ sondoval opatrně Sváťa.

Vron chvíli mlčel, asi zvažoval mladíkův návrh.

„Abych se přiznal, tak nevím,“ pokrčil nakonec rameny, „spolehnu se na tvé uvážení. Zaručeně máš v tomto směru víc zkušeností než já.“

„Tak já ji sem v sobotu odpoledne vezmu. Na rozdíl od Terezky jí pusa jede od rána do večera. A to je nejmíň o dva roky mladší než ona. Kdyby si náhodou nepadly do oka, mohu Aničku kdykoliv odvést zpátky domů. Sám jsem zvědavý, jak se na sebe budou holky tvářit.“

Hanka Vronovi pomohla Terezku umýt a uložit do postele. Pohladila ji po vláskách a popřála dobrou noc. Holčička k ní natáhla ruku s panenkou a ukázala na vlásky.

„Taky ji mám pohladit?“

Radostné přikývnutí potvrdilo, že pochopila správně.

„Dobrou noc, panenke,“ pohladila tedy i novou Terezčinu hračku. Byla ráda, že ji u toho nevidí Rafan. Ten by si určitě neodpustil nějakou rádobu humornou parodující scénku. Sváťovi, který žil pod jednou střechou s malou ségrou, její gesto vůbec hloupé nepřipadalo.

„Nevíš, jak se má Lída?“ obrátila se Hanka na Vrona, když opustili srub a usadili se před ním.

„Věděl jsem, že budeš zvědavá, tak jsem se zeptal,“ usmál se na ni. „Po fyzické stránce se prý její stav zlepšuje neuvěřitelně rychle. Ale stále odmítá vyprávět, co zažila.“

„No, vsadím se, že už ji zpátky do pastecké školy rodina nepustí,“ podotkl Sváťa a nezdálo se, že by mu Lídina společnost chyběla.

„A na P'ujiba se neptala?“ zajímalo Hanku.

„Jestli ano, nezmínili se mi o tom.“

Hanka se neubránila povzdechu. Musí být trpělivá a počkat, až se spolužačka uzdraví natolik, aby ji mohli pozvat sem, nebo si s ní někde v klidu pohovořit. Už kvůli P'ujibovi doufala, že to bude brzo.

Najednou pro ni byla škola v důležitosti až na druhém místě. Na první se z nějakého nepochopitelného důvodu vyšplhal zájem o Terezku. Snad proto, že ji pozorování dítěte odvádělo od neradostných myšlenek na mladého jednorozce a Lídu. Pro ty dva momentálně nemohla nic udělat. Pro malou holčičku možná ano.

V pátek odpoledne se Hanka se Svátou rozdělili. Ona zamířila za Vronem, on domů.

„Dobře že jsi přišla tak brzo,“ zaradoval se Vron, „musím si odskočit něco zařídit. Kdybych se nevrátil včas, udělej Terezce k večeri těstoviny se zeleninou, co zbyla v misce od oběda.“

Ani jí neposkytl čas na vyptávání a zmizel. Terezka se tázavě podívala na Hanku.

Ta jen rozpačitě pokrčila rameny: „Asi má nějakou naléhavou práci. Budeš tu muset do večera vydržet se mnou.“

Hanka se rozhlédla a přemýšlela, čím svou malou sestřičku zabavit. Ta, jako by jí četla myšlenky, vzala ji za ruku a táhla ji k potoku.

Nakonec proč ne, řekla si Hanka a nechala se odvést na místo, které holčičku zajímalo. Vedle písčitého břehu se potok rozléval do jakési blátivé zátočiny. Terezka si hbitě zula botky a vstoupila do mělké vody. Začala budovat z bláta a písku soustavu ohraničených rybníčků, zdobila každou stavbu zelenými stvoly rákosu a modrými kvítky. Na svůj doprovod jako by úplně zapomněla. Vydržela si hrát se svými rybníčky neuvěřitelně dlouho.

Hanka si zatím na břehu udělala pohodlí a po chvíli se jí začaly klížit oči. Jen na pár vteřin je zavřela a neplánovaně usnula. Probudil ji výkřik.

Vyskočila, sáhla po magii ale hned si uvědomila, kde je. Břeh kolem rybníčků byl prázdný. Vběhla do potoka, aby se mohla rozhlédnout na obě strany. Holčička jako by se do země propadla.

„Teríííí, Terezkóó,“ zahalekala na všechny strany. Marně. Nikde se nic neozvalo. Učinila magický pokus dívenku lokalizovat, ale

neuspěla. Asi byla příliš rozčilená a nesoustředěná. Snad bude rychlejší podívat se po ní v kruhu kolem místa, kde si hrála. Přece nemůže být daleko.

Hanka zasakrovala, když si v křoví natrhla tričko a poškrábala se o trny. Dokončila okruh a zase nic. Pomalu začínala panikařit. Co jestli se Terezce něco přihodilo?! Na kterou stranu potoka se vydat?

„Klid, sestřičko, nic vážného se jí nestalo,“ dotkla se náhle její mysli uklidňující věta. „Jdi po proudu a za chvíli jsi u nás.“

Poslechla P'ujibovu radu a spěchala korytem potoka ve stejném směru jako voda. Ta byla hned za ohybem prudší a mířila přímo do strmé rokliny. Kameny byly částečně obalené mechem a značně kluzké. Nepřístupný břeh byl hustě zarostlý a dolů se dalo projít pouze vodou.

Vzápětí je spatřila. Holčička objímala jednorozcův krk a P'ujibo ji opatrně vlekl k jedinému suchému a nezarostlému místu na břehu. Kdyby byl v plné síle, dokázal by tam dívku dopravit magicky bez

jediného doteku. Ale možná se sem přenesl bránou a tím se vyčerpá. V téhle chvíli jednorožec vypadal, že se pohybuje z posledních sil.

Hance podjela noha a sklouzla do vymleté prohlubně. Na břeh se vydrápala kompletně zmáchaná.

„Podobně jako ty dopadla i ona,“ oznámil Hance P’ujibo.

Hanka si dřepala, aby se plačící Terezce podívala na zranění. Kotník jedné nohy si zoufale svírala rukama a tekly jí slzy jako hrachy. Z druhého chodidla jí kapala krev. Musela došlápnout na nějakou rozbitou škebli či ostrý kámen. Hanka ránu opatrně očistila a rovnou začala magicky rovnat poškozenou tkáň a kůži. Po chvíli se rána zatáhla strupem a přestala krváčet. Hanka zkontrolovala dívčino tělo. Všechno bylo v pořádku, až na kotník. Kostí poškozené nebyly, ale vazivo bylo zhmožděné vyvrknutím. Zranění nebylo ani tak vážné jako bolestivé. Hanka položila své ruce přes Terezčiny a vyslala hojivou energii k jejímu kotníku. Možná nespraví všechno, avšak nejhorší bolest by měla ustát.

„Tak co? Lepší?“ utřela holčičce slzy a nos. Podívala se na ni a dočkala se váhavého přikývnutí.

„Asi tě budu muset vzít na záda,“ magicky ještě vysušila její šaty, „do zítřka bys ty bolavé nohy neměla namáhat.“

Hanka pohlédla roklí nahoru a dolů a zvažovala, kudy se jí půjde líp. Terén nevypadal lákavě ani nahoře, ani dole.

„Moc místa tu sice není, ale zkusím otevřít magický průchod, jinak bych si tu mohla nohy polámat i já,“ ušklíbla se Hanka a vzduchem se zamihotala brána. Částečně visela nad potokem, blíž k nim už otevřít nešla.

„Proskoč aspoň ty,“ vybídla P’ujiba, „my raději projdeme korytem.“

„Vysad’ mi ji na hřbet, pronesu ji ke srubu a vrátím se pro tebe,“ navrhl jednorožec.

Hanka při pohledu na kamenitý terén potočního koryta přikývla.

„Drž se hřív,“ poradila holčičce, když ji vysadila na hřbet jednorožce.

P’ujibo se jediným odrazem přenesl bránou na pevnou půdu druhého konce. Hanka se odrazila, jak nejvíc dokázala, a s trochou

magického nadlehčení rovněž prolétla bránou. Jenom nestihla na druhé straně zabrzdit a překulila se přes rameno do trávy.

Zavřela oči a zůstala na okamžik ležet.

„Je ti něco?“ přiblížil P’ujibo starostlivě nozdry až k jejímu obličejí. Nemohla si pomoci. Tohle si přece nenechá ujít.

„Baf!“

Jednorožec polekaně uskočil a Hanka měla co dělat, aby stihla vyskočit a zachytit Terezku, která po nečekaném pohybu svého oře sletěla dolů jak zralá švestka. Nadhodila si ji v náruči a ohlédla se po svém čtyřnohém kamarádovi.

„Díky, bráško.“

Ukřivděně odfrkl, ale vzápětí potřásl smířlivě hlavou, přistoupil k nim a dotkl se čenichem Terezky. Holčička ho pohladila po hebké srsti nad rohem a dívala se na něj jako na svatý obrázek.

Hanka Terezku odnesla do srubu, převlékla ji do čistého oblečení a nechala ji na posteli hrát si s panenkou. Přemáchla v čisté vodě svoje i její oblečení, aby ho zbavila blátivých skvrn, a obětovala část magie na usušení vypraných kousků. Potom šla připravit večeři.

„Vidím, že jdu právě včas,“ vtrhl dovnitř Vron, začichal kolem těstovin a povytáhl obočí, když uviděl Terezku v posteli.

„Zvrkla si nohu. Tak jsem jí přeléčila kotník a nařídila jí, aby do zítřka zůstala v klidu,“ vysvětlila Hanka a začala na stůl servírovat jídlo.

„A kde má boty?“

„Asi zůstaly ještě venku,“ snažila se působit klidně Hanka, i když v ní hrklo. Jak na ně jen mohla zapomenout?! „Po večeři je přinesu. A co jsi vlastně dělal ty?“ pokusila se odvrátit Vronovu pozornost od dalšího hovoru o událostech, které souvisely s vyvrknutým kotníkem.

„Jenom drobnou inspekci v přístavu kvůli dováženému koření. Nic zajímavého.“

Společně povečeřeli a potom Vron vybalil knížku.

„Co to máš?“ hned se po ní sápala Hanka.

„Jenom pohádky pro Terezku.“

„Tyhle neznám. Ale nevadí, dneska večer jí jednu nebo dvě přečtu.“

„Ani bys nevěřila, jak těžké je sehnat pohádky, v nichž se nikdo nikoho nesnaží sníst nebo zabít.“

Nakonec Hanka nepřečetla ani jednu, ani dvě, nýbrž hned tři pohádky najednou. Terezka při čtení vůbec nejevila snahu usínat. Daleko dřív zívávala Hanka.

Ráno se vzbudila pozdě a Vron se jí smál, že by mohla soutěžit s jezevcem.

„Kde je Teri?“ rozhlédla se.

„Někde venku.“

„Copak se o ni nebojíš?“

„A měl bych?“

„Co kdyby se jí zase něco stalo?“

„Dostal bych výstrahu. Malé sledovací kouzlo je běžnou rodičovskou praxí, to nevíš?“

„Na nás jsi ho taky používal?“ zeptala se podezřívavě.

„Ne. Nebyl jsem oficiálně váš rodič a už jste byli velcí.“

„Včera jsi vycítil, že se Terezce něco přihodilo?“

„Samozřejmě.“

„Já jen, že ses vrátil tak pozdě.“

„Přece jsi ji hlídala ty, tak proč bych si měl zbytečně dělat starosti?“

„To je fakt, o nic vážného nešlo.“

„Tak vidíš.“

„Stejně se po ní radši půjdu podívat,“ zhlitla Hanka snídání a vyrazila ven.

Rovnou zamířila k potoku a nemýlila se. Terezka rozbořila včerejší stavby a začala budovat jiné.

„Víš co, já ti dneska pomůžu,“ zula své boty i Hanka a vyhrnula si nohavice. Asi dnes bude muset prát už v poledne...

Obě budovaly blátivé hráze v největší shodě až do chvíle, kdy holčička potřebovala další rákos na ozdobu. Našla jen dva dlouhé stvoly, ostatní spotřebovala v minulých dnech. Suverénně zamířila po proudu. Hanka ji doběhla a postavila se jí do cesty.

„Tam ne. Dneska si vyber něco jiného,“ prohlásila nesmlouvavě.

Malá stavitelka se na ni nesouhlasně podívala a obešla ji, aby pokračovala zvoleným směrem.

Hanka popoběhla a znovu se jí postavila do cesty.

„Copak už nevíš, co se ti včera stalo?! Zakazuji ti do té rokliny chodit!“

Trucovitý odmítavý pohled Hanku nepotěšil.

„No tak, Teri, měj rozum,“ pokusila se o smířlivý přátelský tón, „je to nebezpečné místo a tvoje nohy se sotva zahojily. Jsou i jiné rostliny, kterými můžeš vylepšit své hráze.“

Terezka se po ní nasupeně podívala, ale naštěstí už na cestě do rokliny netrvala. Otočila se a uraženě zamířila zpět k rybníčkům. Hanka si oddechla. Moc zkušeností zatím s dětmi neměla, ale tuhle situaci zvládla na jedničku.

Holčička došla k rybníčkům a všechny postavené hráze zlostně rozkopala. Hanka zkoprněle sledovala její počínání a neměla nejmenší ponětí, jak zareagovat.

Nakonec Terezka s mokřýma zablácenýma nohama vklouzla do bot a utřela si mazlavé ruce do šatů. Hanka už se nadechovala, že jí za trucovité chování od plic vynadá. Zarazila se v poslední chvíli. Tohle dítě prožilo zlé věci. Je vhodné na něj křičet? Raději se nejdřív zeptá Vrona, jakým způsobem ji pokárat.

Malá na nic nečekala a upalovala ke srubu. Hanka popadla do ruky své boty a přemístila se ke srubu vykouzlenou bránou.

Vron právě na zápraží škrábal brambory. Mrkl po ní jedním okem a nesouhlasně podotkl: „Bylo to opravdu nutné?“

„A co jako?“

„Používat magii na něco, co ti nezabere ani deset minut. Začínají se ti dostávat pod kůži pastecké manýry.“ Odhodil oškrábaný brambor a pohledem zavadil o Hančiny nohy. „A jak to vypadáš, prosím tě,“ zdvihl k ní oči, „běž se umýt.“

„Teri vypadá ještě o něco hůř,“ ušklíbla se. Mezitím dorazila ke srubu i holčička. Hanku ignorovala, jako by ji neviděla, a zamířila přímo k Vronovi.

„Rád tě vidím, malá princezno,“ usmál se na ni. Oplatila mu úsměv a chystala se ho obejmout. Vron vhodil loupanou bramboru zpět do hrnce, udělal z podřepu kotrmelec do strany a natáhl před sebe odmítavě ruku: „Ne, ne, ne, to ne. Máš s sebou něco, čeho se bojím. Nejdřív to dej pryč, pak se budeme zase kamarádit.“

Jeho tón zněl přátelsky, až laškovně. Přesto se holčička zastavila a bezradně se na sebe podívala.

„Opravdu nevíš, čeho se bojím?“

Zavrtěla hlavou.

„Přece toho, co na tobě ráno ještě nebylo. Ani na tvou velké pomocnici,“ ukázal na Hanku.

Terezka přešla prstem po předloktí, až na ukazováčku ulpěl kus bláta. Zvedla oči k Vronovi.

„Ty jsi ale chytrá holčička,“ usmál se, „uhodla jsi mou hádanku hned napoprvé. Zaveď Hanku ke kameni pod studánkou a postarej se, ať se sem vrátí čistá. Ano?“

Dívka přikývla a vzala Hanku za ruku. Ta jen upustila své boty do trávy a nechala se táhnout ke studánce. Voda proudila přes hladce vydlabaný kámen, který mohl posloužit jako umyvadlo s průtokem. Terezka ho očividně dobře znala. Umyla si ruce a ukázala Hance, kam se má posadit. Pak neznámo odkud vykouzila velký hrnek, nabrala vodu a polila Hanku shora přes vlasy.

„Vždyť mám špinavé jen nohy,“ bránila se, ale marně. Následovaly další hrnky, až měla mokré všechno, jen nohy byly pořád ještě od bláta.

„A teď si to vyměníme,“ popadla rozdováděnou Terezku a posadila ji na své místo. Opláchla z ní všechno bláto a vyčistila i boty. V nestřežené chvíli holčička zase popadla hrnek a Hanka schytila další sprchu.

„No tohle,“ dala si ruce v bok a výhružně sáhla po hrnku. Tereza ho pustila, radostně vypískla a bosky prchala pryč, aby unikla vodní pomstě.

Hanka si domyla nohy, vyčistila prohlubeň, sebrala pohozené botky a s úsměvem zamířila ke srubu. Terezka už si hověla ve Vronově náruči a rozpustile pomrkávala po mokré Hance.

„Hm, dobře jsi ji umyla,“ pochválil holčičku a ta se celá rozzářila. Hanka se už nemusela ptát, zda může té malé vynadat. Vronova taktika byla jasná. Káral neposlušné dítě oklikou a s humorem.

Po obědě dorazil Sváťa s Aničkou. Terezka měla snahu se ukrýt v posteli. Popadla do náruče panenku a vtiskla se do nejbližšího rohu postele. Malá upovídaná Sváťova sestra na ni

ale žádné ohledy nebrala. S bezprostřední samozřejmostí rozhrnula závěsy, shodila z nohou boty a hupsla na postel také.

„Jé, ty máš krásnou panenku, ta se mi líbí, má takové pěkné dlouhé vlásky. Půjčíš mi ji?“

Sváťa zvedl vak, který s sebou přivlekli: „Hele, Any, jestli chceš, aby ti Terezka něco půjčila, musíš jí na oplátku nabídnout něco svého.“ A vysypal vak do postele mezi dívky. Terezka vykulila oči. Nejspíš nikdy tolik hraček najednou neviděla.

„Tak tohle je moje panenka Sára a tohle Olinka. A tady v kufříku mám na ně oblečení,“ začala se tou horou hraček probírat Anička, „asi bych jim měla obléknout čepičku, aby jim nebyla zima.“

Za malou chvíli už obě holčičky svlékaly a oblékaly panenky. Terezka se podřídila velení mladší kamarádky a ochotně se zapojila do hry.

„No vida, a máme klid,“ zamnul si spokojeně ruce Sváťa.

„To mě podrž, jak si nechá od té malé poroučet,“ pobaveně vrtěl hlavou Vron.

„Ještě jsem přinesl něco,“ vybalil Sváťa obrázkové kartičky s písmeny a podal je Hance, „snad ji bude poznávání písmen bavit. Nedávej jí všechny najednou, ukazuj jí je postupně a zkus ji naučit, jak písmena vypadají a jak znějí.“

Hanka překvapeně zjišťovala, jak je práce s malým dítětem náročná a nevyzpytatelná. Kdyby malá mluvila, bylo by všechno jednodušší. Vron ji ale zrazoval od použití magické komunikace.

„Raději bych tohle trauma nechal odeznít přirozenou cestou,“ řekl jí večer, když o tom spolu diskutovali, „není jediný důvod, proč by měla být němá. Jen prostě zatím nechce mluvit. Jednou se to zlomí a kdoví jestli pak nebudeme vzpomínat na krásné zlaté časy, kdy mlčela.“

V neděli odpoledne, když se Hanka chystala k odchodu do Pasteku, najednou se k ní Terezka rozběhla a skočila jí do náruče. Překvapeně ji k sobě přitiskla. Jakmile ji chtěla vrátit na zem, holčička ji odmítala pustit.

Posadila se s ní do dřepu a začala ji šimrat: „Leze brouček na kolínko, pak vyskočí na ramínko, tam ho nikdo neruší, vytahá tě...“

Konečně se Terezka pustila a přitiskla si dlaně na uši.

Hanka vstala a pohládila ji: „Já zase přijdu. Ale teď se musím vrátit do školy.“ Při odchodu bránou ji provázel vyčítavý dětský pohled.

Poslední dny v Pasteku

Začínat při pondělku hodinou matematiky byl pro Hanku vždycky ten nejhorší okamžik po víkendu. Musela zatnout zuby, překonat zoufalou nechuť do počítání a soustředit se na úlohy, které se před ní jedna za druhou objevovaly.

Skoro se lekla, když jí Teuklin položil ruku na rameno.

„Pojď se mnou,“ vybídl ji profesor klidně a společně vyšli na chodbu. Na tázavý Svátův pohled pokrčila rameny. Nebyla si vědoma žádného přestupku. Učitel zavřel dveře a vážně na ni pohlédl.

„Chce s tebou mluvit drago profesor Terignavan. Máš za ním teď hned zajít.“

„Tak jo, dobře. A... nevíte, o co jde?“

„Vím a je mi líto, že škola nemůže rozhodnout jinak. Tak běž.“

To jsem se toho dozvěděla, ušklíbla se v duchu Hanka, když se profesor vrátil do učebny. S povzdechem se vydala do malované síně a zaklepala na pootevřené dveře.

„Pojď dál,“ vyzval ji růžový drak. „Posaď se.“

Hanka znejistěla. Tohle nevypadalo na kázání kvůli přestupku či udělení pokuty. Intuice jí signalizovala, že půjde o daleko větší průšvih. Jen zatím nevěděla o jaký.

„Než se dostaneme k jádru věci, rád bych ti sdělil okolnosti, které našemu rozhodnutí předcházely,“ spustil profesor v drakonštině. Hanka se musela hodně soustředit, aby mu rozuměla, protože mluvil rychle a tlumeně.

„V posledním týdnu sem dorazilo několik oficiálních stížností od rodičů tvých spolužáků. Prý si nepřejí, aby se v blízkosti jejich dětí pohybovala osoba odpovědná za zranění, po němž se vnučka Bdělého tak dlouho léčí. Všichni do jednoho prohlásili, že raději vezmou své děti pryč z naší školy, než by riskovali, že něco podobného postihne i jejich potomka. Vysvětlení školy nepřijali a trvají na tom, abys byla vyloučena. Co ty na to?“

Hanka se zamyslela. Kdoví kam až sahají prsty Kruhu. Ale zatahovat do intrik děti jako rukojmí jí připadalo hloupé.

„Předpokládám, že mě vyloučíte...“

„No, možná bychom našli i přijatelnější variantu,“ řekl pomalu drak, „co kdybys ty sama požádala o předčasné ukončení studia?“

„A v čem je rozdíl?“ podivila se.

„Zachováš si vážnost a na tvou vlastní žádost by páni profesori mohli navrhnout mimořádné přezkoušení z předmětů, které studuješ. Můžeš získat osvědčení příslušného stupně, pokud složíš zkoušku. Jinak úplně zbytečně ztratíš rok studia.“

„Nechci škole působit potíže. Je nutné žádost podat písemně?“

„Ne, úplně stačí ústní vyjádření.“

„Dobře. Tak tedy... Dovolte, drago profesore Terignavane, abych vás požádala o předčasné ukončení studia na zdejší škole z rodinných důvodů.“

„Ano, беру na vědomí a souhlasím. Požádej profesory o přezkoušení, abys mohla nabyté znalosti oficiálně využívat i v budoucnu. Zároveň ti oznamuji, že jsi právě teď úspěšně složila zkoušku z drakonštiny na úrovni nejvyšší překladatelské kvalifikace.“

„Jste velice laskavý. Děkuji,“ uklonila se Hanka růžovému drakovi a pomalu vyšla ven.

Tak přece dosáhli svého! Když ji nedokázali vyštvat přímo, zatlačili na školu oklikou. No, co se dá dělat, bude si muset zabalit.

„A tys jim na to kývla?“ škaredil se na ni Sváťa, jakmile mu v poledne vylíčila, co ji potkalo.

„A měla jsem snad jinou možnost?“

„Tvrдила jsi, že se tu budeš držet zuby nehty.“

„Ale ne za každou cenu. Proč by měli kvůli mně odcházet ze školy moji spolužáci?“

„A co já? Já jsem vosk? Necháš mě tu samotného?“

„Promiň.“

„Taky požádám o předčasné ukončení.“

„Už máš přečtenou celou zdejší knihovnu?“ neodpustila si rýpnutí.

Nakonec to Sváťa nesl mnohem hůř než ona. Odpoledne doma remcal tak, že raději zavolala Avisira, aby si ještě užila jeho společnosti, než bude muset odejít.

„Vidím, že ti to škrcení u jednorožců prospělo,“ naposledy ho s gustem popichovala.

„Kamarádiš s příšerně nudnými rohatými patrony,“ poškleboval se pták.

„Říkali ti dračí špeh. Nevíš, co tím chtěli naznačit?“

„S nimi bych se nepřátelil, ani kdyby prosili,“ odsekl Avisir, aniž odpověděl na otázku.

„Patřím k nim, jsem členem stáda,“ připomněla mu Hanka.

„Ale ty jsi víc drak než jednorožec. A nejsi nudná,“ dodal skřehotavě.

„Hanka už tady s námi dlouho nepobude,“ připomněl mu nabručeně Sváťa.

„Tak už se konečně přestaň mračit,“ dloubla do něj přátelsky Hanka, „přece nám pomluvy Kruhu nepokazí poslední společné dny. Stejně by mě zajímalo, co o mně říkali...“

„Mám tlumočit?“ zeptal se spiripyr.

„Jestli jde o něco zajímavého, tak ano,“ zpozorněla dívka.

„Nonsi měl lepší odhad než ty, když nás před ní varoval,“ zněla lidská slova, ale podle přízvuku je pronášel drak.

„Je to jenom studentka.“

„Hlupáku, podcenil jsi ji. Každý přece vidí, že je v ní něco dračího. A k tomu navíc jednorožci! Jestli jsou mé informace správné, říká si dcera jednorožců a sestra draka. A důvěrně se přátelí s mnoha ochránci. Nejvyšší čas, aby vypadla z Pasteku.“

„Už jsem všechno zařídil. A co ten kluk, co s ní bydlí?“

„Nezajímavej ňouma zahrabanej v knížkách. Ten nás neohrožuje.“

„Neměl bych se postarat, aby odešel s ní?“

„Nerada bych u profesorů ze školy vzbudila podezření. Není žádoucí, aby začali hlídat naše aktivity. Drž se stranou. A už běž, nemám na starosti jenom tebe.“

Spiripyr se odmlčel.

„Co to bylo za draka, který mluvil?“ zeptala se Hanka.

„Zelená samice.“

„Její jméno neznáš?“

„Asi ne,“ konstatovala Hanka, když se nedočkala odpovědi.

„Nezajímavej ňouma,“ přežvykoval zachmuřeně Sváťa ta dvě nelichotivá slova a vypadal našťvaně.

„To mi řekni, proč se mě pořád ještě snaží vyštvať z Pasteku,“ vrtěla Hanka hlavou. „Že by chystali další nezákonné přivolávání? Houby, po kterých toužili, už přece mají.“

„Těžko říct,“ zareagoval Sváťa zadumaně, „kvůli čemu tě nechťejí mít nablízku. Třeba se bojí, že bys přece jen mohla svědčit proti nim.“

„No... možná...“ kousala si ret Hanka a pak pohlédla na svého kamaráda, „ale stejně z toho nemám dobrý pocit. Asi bys tu měl zůstat aspoň ty a dohlédnout na zdejší děcka. Kdyby ohrozili ještě někoho ze spolužáků, tak bez ohledu na následky vystoupím veřejně a obviním je. Tahají do sekty nezletilé, využívají je, to jim přece nemůže procházet donekonečna.“

„Nemělo by,“ souhlasil Sváťa, ale jinak se k Hančinu návrhu blíž nevyjádřil.

V dalších dnech si Hanka s profesory domlouvala termíny závěrečných zkoušek. Většinou jí ochotně vyšli vstříc, jen v matematice neuspěla.

„Tvoje matematická úroveň je natolik slabá, že je zbytečné se pokoušet o nějakou zkoušku. Stejně se matematikou nikdy živit nebudeš, tak k čemu osvědčení.“

„No, neviditelnost mi taky moc nejde,“ předpokládala, že ani tady ji profesor ke zkoušce nepřipustí.

„Neviditelnost je složitě kouzlo. Nemůžeš očekávat, že ho zvládneš přes noc. Jsi na dobré cestě a věřím, že jednou tuhle náročnou disciplínu pokoříš. Takže zkoušku bychom mohli zařadit na čtvrteční ráno hodinu před začátkem vyučování. No a na pátek ráno bychom mohli napsat efekty, co ty na to?“

„Dobře,“ přikývla, „já přijdu.“

Ze všech profesorů se na Hanku nejvíc mračil Rohan.

„Kdo ti vsugeroval nápad přerušit školu uprostřed roku?!“

„Kdybych ji nepřerušila, stejně by mě vyhodili.“

„No jo, no jo, já vím,“ bručel pod vousy, „takže zkoušku, povídáš? A kdy bys asi tak na ni chtěla přijít?“

„Co takhle prvního dubna?“

Trpaslíkovi se v očích pobaveně zablesklo: „Tak ujednáno. Dřív bych stejně žádný volný termín nenašel.“

„Nebyla by nějaká možnost, jak byste mě mohl dál učit?“ zeptala se opatrně.

„Mno, popřemýšlím o tom. Ale teď do práce,“ zahnal ji do dílny.

Aby zvládla zkoušky, měla méně času na Terezku a Vrona. Však jim to vynahradí, až z Pasteku vypadne.

Ačkoliv měla ze zkoušek obavy, nakonec u všech profesorů uspěla. V neviditelnosti obstála sice jen taktak, naštěstí Teuklin přimhouřil oko.

Druhého dubna si vyzvedla u Terignavana osvědčení o získaných vědomostech. Zároveň mu odevzdala hodinky, neboť už od zítřka nebude žákem téhle školy.

Růžový drak jí popřál štěstí a osobně ji vyprovodil na školní dvůr. Uvědomila si, že se jí po hodinách drakonštiny bude stýskat. Tolik příběhů z dávných dračích dějin by nikde jinde neměla šanci slyšet. A navíc se při nich neuvěřitelně zdokonalila v drakonském vyjadřování. Zpočátku školu ráda neměla, ale teď při odchodu si musela připustit, že jí zdejší pobyt byl v mnohém i k užitku.

Sváťa nakonec o předčasné ukončení ročníku nepožádal. Rozhodl se dokončit školní rok v normálním termínu. A protože Hanka pořád ještě vlastnila povolení otvírat v Pasteku bránu dvakrát denně, slíbila mu návštěvy a přesuny, kdykoliv si to bude přát.

Hančin nový domov

Třetího dubna se rozhodla přestěhovat do Vronova srubu. U Zachariáše si vyzvedla své staré hodinky a amulet s Vronovou pamětí. Šňůrka už u něj byla poněkud ošoupaná, tak ji trpaslík nahradil jinou.

„Není moc dlouhá?“ zaváhala dívka, když si starý amulet navlékala na krk. Ale pak jen mávla rukou.

V santarenské škole si domluvila individuální výuku zaměřenou na směřování a dlouhodobé shromažďování zásob magie. A kromě toho se rozhodla ještě pro specializaci tvarování šperků. Docela jí vyhovovalo, že bude chodit do školy jen dva dny v týdnu. Konečně měla dost času pro Terezku. Po několika dnech zjistila zvláštní věc. Holčička se každé ráno budila za svítání. Opatrně, aby nikoho nezbudila, se vytratila ze srubu a zmizela v šeru lesa. Za hodinu se vrátila a v pohodě dospala zbytek ranních hodin. Nebylo snadné ji sledovat, byla nadmíru opatrná.

Protože ale vždy mizela stejným směrem, jednou Hanka využila iluzi, aby zamaskovala, že není v posteli, a trpělivě číhala na svou malou sestřičku v lesním houští. Konečně se dočkala. Co zjistila, ji zahřálo u srdce. Terezka se scházela s jednorožcem. Nosila mu kousek ovoce a zeleniny, česala mu hřívu hřebenem z krabičky, kterou dostala od Hanky, a dokonce mu při tom broukala jakousi melodii. P'ujibo sice o mnoho lépe nevypadal, ale zatím žil a zdálo se, že mu Terezčina přítomnost dělá dobře.

Jednoho dne Vron přinesl Hance dopis: „Tohle ti nechal Nik u Zachariáše.“

Nedočkavě ho otevřela a zarazila se. Byla oficiálně pozvaná na zhodnocení akce, zaměřené na ochranu Lídy Laridonové. Podívala se na svůj prsten. Bílý odlesk na něm ji uklidnil. Snad jí nebudou klást za vinu Lídino zranění.

Když pak u Zachariáše čekala, až ji Nik vyzvedne a zavede na místo schůzky, málem si nervozitou začala kousat nehty. Uklidnila

se teprve na místě, neboť se ukázalo, že není sama, koho se budou vyptávat. Dorazila i Azuela a Pohromak.

Muselo jít o důležité šetření, protože byl přítomen i odborník na vizualizaci dějů minulých. Jak postupně vypovídali o všem, co Lídu během roku potkalo, došlo i na jeho vystoupení. Po Hančině svědectví převedl do obrazu její vzpomínky na chvíli, kdy Naomi přivolávala tulíka. Přítomní ochránci byli zděšení faktem, že si někdo něco takového vůbec dovolil. Nakonec se dopracovali až k oné kritické noci, kdy dívka přivolala jednorožce. Azuela vypadala spokojeně, že se jí takhle část šetření netýká, zato Pohromak znervózněl.

Vizualizaci scény, kdy se Hanka dohadovala s harpyjí, muž vyvolal včetně obrazu i zvuku. Musel být opravdu špičkovým odborníkem, když zvládl obojí najednou.

Tentokrát se na chvíli mezi přítomnými rozhostilo ticho.

Nakonec promluvila žena, kterou Hanka neznala: „Musím přiznat, že jsem ztrátu vlasů považovala za vážné selhání ochrany toho děvčete. Po zhlédnutí podrobného svědectví jsem ale změnila názor. Ochrana zafungovala lépe, než kdo mohl předpokládat. Víc by pro ni nedokázal udělat nikdo z nás.“

Souhlasné mumlání zaniklo ve výzvě, aby Hanka pokračovala v líčení následných událostí. Muž, který měl na starosti vizualizace, se začínal potit. Kolik jich asi ještě zvládne, byla zvědavá Hanka poté, co se propracovala ke scéně, kdy čarodějka strčila do Lídy a došlo ke zranění. Jen si otřel pot z čela a pustil se do dalšího kouzla, kde bylo přesně vidět, kdo stál v pozadí. Dokonce dokázal zesílit zvuk natolik, že bylo slyšet, i co Apolena Lídě šeptá.

„Od teďka je jednorožec tvůj sluha a musí splnit vše, o co ho požádáš. Ať tě vezme na místo, kde rostou houby pravdivého vidění. Přines mi je a na příštím shromáždění slavnostně vstoupíš mezi pojmenované. Ty to dokážeš! Cítíš se skvěle a jsi plná elánu. Tak si pospěš a vykonej, co je třeba.“

Zesílený šepot zněl děsivě.

„Jak se k nezvané návštěvě postavili jednorožci?“ zeptal se Nik.

„Povím vám vše, co se týkalo Lídy. Zbytek byl soukromý hovor mezi členy stáda,“ rozhodla se Hanka tlumočit jen část událostí

v Posvátném háji.

„Mám potvrdit výpověď obrazem?“ zeptal se vyčerpaný muž.

„Není třeba. Víc nás zajímá, co se s Lídou přihodilo po odchodu z Posvátného háje.“

Naštěstí byla scéna, kdy Hanka použila svůj amulet, relativně krátká. Muž se snažil udržet vizualizaci co nejdéle, ale krátce potom, co vzal Zachariáš Lídu do náruče, mu došly síly a obraz pohasl.

„Děkujeme za vaše služby,“ dovolila mu žena vzdálit se. „Co bylo dál, už známe i ze svědectví jiných. Nyní dávám hlasovat o míře úspěšnosti celé plánované akce.“

Hanka udiveně vzhledla. Pod stropem zasvětélkoval rudý světelný válec. Přisedící natáhli ruce a spodní část válce se zbarvila zeleně. Zelená barva stoupala, až nakonec u stropu zůstal jen malý proužek rudé barvy.

„Výborně! Zaneste do protokolu, že akce byla označena za pětadevadesátiprocentní úspěch. Děkujeme především Haně Vronové, která v kritických okamžicích prokázala svou pohotovost a postarala se o ohroženou dívku lépe, než by to dokázal leckterý špičkově vyškolený ochránce.“

„No vidíš, jsi dobrá,“ plácl ji po rameni Nik. „Jestli pořád ještě chceš mezi ochránce, stačí požádat. Teď tě zaručeně vezmou všemi deseti.“

„Ještě nejsem rozhodnutá. Než jsem si to vyzkoušela, byly mé představy o téhle práci poněkud naivní.“

„Zmoudřela jsi,“ usmál se Nik. Z Hančina prstenu zmizela bílá ploška a opět na něm zářily jen ty rudé. „Tvoje přísaha skončila po zhodnocení akce,“ vysvětlil jí Nik. „Jestli máš soupis vynaložených prostředků, vezmu ho do kanceláře a ochránci ti proplatí výdaje.“

„Byla jsem líná si to psát,“ mávla Hanka rukou, „nic po nich nechci.“

„Jak myslíš,“ zatvářil se nesouhlasně, ale nahlas nic nenamítal. Možná i proto, že k nim přistoupila Azuela.

„Jdu se podívat na Lídu. Nechceš jít se mnou?“ usmála se bojovnice na Hanku.

„Ráda,“ přikývla a vyrazila Azuele v patách.

Laridon je očekával. Hanka se podivila, že tu není i Lídina matka.

„Zhroutil se a není na tom o nic lépe než naše Lidka. Musí se léčit jinde, aby ji neměla pořád před očima,“ vysvětlil neochotně, proč se o vnučku stará sám. Mávl rukou, jako by chtěl zahnat všechny nepříznivé okolnosti, a pokynul jim, aby šly dál.

„Tak co, jak slyšení probíhalo?“ zeptal se Azuely.

„Devadesátipětiprocentní úspěch,“ žena se zvědavě podívala, jak se Bdělý zatváří.

„To není možné,“ rozhostil se mu na obličeji nevěřičně výraz.

„Zprávu určitě dostanete.“

„Byla vážně zraněná, přišla o vlasy a rada ochránců přesto vyhodnotila ochranu jako úspěch?“ stále pochyboval o jejím tvrzení.

„Je to tak. Je v podstatě zázrak, že vaše vnučka hrubé porušení etiky mezi druhy přežila. Už o svých zážitcích promluvila?“

„Ne. Je teď jako vyměněná. Dřív byla rázná, plná života, nápadů, energie. Nyní jen sedí, kouká do prázdna, nebo lhostejně vykoná, co jí nařídíme. Zůstal jen stín její holčičky.“

V jeho hlase zazněla taková bolest, že se Hanka až zachvěla. I on byl stínem dřívějšího Laridona, jemuž v očích jiskřil humor a hlas duněl sebejistotou a vlídností.

„Můžeme se za ní podívat?“

Vedl je do zahrady, kde v houpací židli podřimovala Lída.

„Je z tebe pěkná bledule,“ postavila se před ni Azuela se založenýma rukama, „měla bys začít trochu sportovat.“

„Ahoj,“ špitla Hanka a přitáhla si volnou židli blíž k Lídě.

„Ahoj,“ odpověděla jí bývalá spolužačka mdlým hlasem.

„Tak už se jim povedlo mě z Pasteku vyštvat,“ oznámila jí Hanka. Lída projevila vlažný zájem.

„Dojdu pro nějaké občerstvení,“ otočila se Azuela a vydala se do domu.

„Co je s Naomi, nevím, protože už se ve škole vůbec neobjevila,“ pokračovala Hanka ve zprávách o dění v Pasteku v době, než předčasně ukončila školní docházku.

„Už se asi mezi Pojmenované nedostanu,“ posteskla si Lída tiše.

„Ty bys mezi ně fakticky chtěla patřit?“ nemohla Hanka uvěřit, že tohle děvče pořád ještě touží po ocenění Kruhu dračího oka.

„Víš... najednou nic nemám, nic nejsem, nic nechci,“ vzdychla rezignovaně.

„Jak to?“ zamračila se Hanka. „Vždyť máš přece všechno. Rodinu, domov, možnost rozhodnout se pro jakoukoliv školu, po níž zatoužíš.“

„Kromě Pasteku,“ trpce se ušklíbla kamarádka.

„No a? Najdeš si lepší.“

„Na žádnou jinou školu nechci.“

Hanka v její reakci zaznamenala aspoň stopu po bývalé umíněnosti. Tady ji chovali jako v bavlnce a to asi nebylo pro její duševní zdraví nejlepší prostředí. Možná stejně jako Avisir potřebovala podněty, které by ji vytočily a donutily vzít zase život do vlastních rukou.

„Jasně. Chceš tvrdnout tady v té umělé zahradě jako hloupá ošklivá holka bez budoucnosti.“

„Proč jsi na mě zlá?“

„Protože na tebe nic jiného neplatí.“

„To není pravda.“

„Taky jsi zlá.“

„Já?!“ skoro se rozčílila Lída.

„Vůbec tě nezajímá, jak se má P'ujibo.“

Lída skryla obličej do dlaní a rozbřečela se. Hanka zalitovala, že byla tak neomalená.

„Nebřeč a přijed' se k nám na něj podívat,“ trochu neohrabaně ji objala a Lída začala vzlykat ještě víc. Hanka s obavou sledovala, jak se k nim blíží Azuela s mísou ovoce.

„Jen ji nech vybrečet, potřebuje to,“ vlídně podotkla bojovnice, když viděla, jak je Hanka nervózní.

„Tohle mi děda nikdy nedovolí,“ vysoukala ze sebe Lída mezi vzlyky.

„Ale dovolí, budeš-li trvat na svém.“

„Stejně to nemá cenu.“

„Ty jsi přece vždycky za svoje sny dokázala bojovat. Obdivovala jsem tě. Pamatuješ na naše začátky s Lukerdekem? Zvládly jsme jeho nálady i rozmary. Nejsi přece žádná padavka.“ Hanka už nevěděla, co přidat, aby Lídu vyburcovala z její letargie.

„Všechno je pryč.“

„A co tvoje sny?“

„Jsou k ničemu. Stejně se mi nikdy žádnéj nesplní.“

„A co kdyby ano?“ Hance v mysli probleskl nápad a hned začala pracovat na jeho realizaci. Rozhlédla se. Nikdo nikde nebyl, jen Azuela. Otočila se na ni. „Vezmu teď Lídu na chvíli pryč. Kdyby začal Laridon vyšilovat, tak si něco vymysli a ujisti ho, že do půl hodiny jsme zpátky,“ požádala ji Hanka.

„Jenže on setkání s jednorožcem výslovně zakázal,“ zamračila se bojovnice.

„Nevezmu ji k jednorožci,“ usmála se Hanka a popadla Lídu za ruku. Otevřela bránu a provlekla bývalou spolužačku do hor.

„Proč jsme tady?“ podivila se Lída. Pozorně se rozhlédla a popošla k jezeru. „Je tu docela hezky.“

„Za chvíli přiletí návštěva, ale nemusíš se bát, je to přítel.“ Hanka sledovala oblohu a zkoušela hádat, odkud se Plam vynoří. Tentokrát otevřel bránu vysoko nad nimi a zvolna kroužil nad jezerem, než připlachtil blíž.

„Černý drak,“ ožila při jeho spatření Lída, „není to náhodou ten Svátův?“

„Přesně tak,“ Hanka s napětím sledovala, jak se Lída probouzí k životu. „Jmenuje se Zuřivý plamen. Pojd', seznámím vás.“

Lídě se najednou nedostávalo slov. Nábožně se dotkla Plamových šupin a rozechvěle ho pohládila po nozdrách.

„Radši jí vysvětli, že nejsem žádný domácí mazlíček,“ zabručel nespokojeně drak směrem k Hance.

„Potřebuji, abys ji na chvíli vzal nahoru.“

„Mám ji povozit?“ odfrkl nesouhlasně.

„Jen trochu a ne vysoko. Trpí totiž závratí.“

Drak mávl prudce ocasem a Lída polekaně uskočila.

„Co to děláš?“ pokárala ho Hanka.

„Tvůj nápad se mi nelíbí.“

„Je důležité ji znovu vyburcovat k životu. Prosím.“

„Tak jí pomoz nahoru a ať se pořádně drží.“

Hanka spolužačce ukázala, jak se usadit mezi křídly a kterých šupin se držet. Plam se rozběhl a vyhoupl se do vzduchu.

Odstartoval tak plynule, že Lída na jeho hřbetě ani nezakolísala. Zvolna obletěl jezero a zase přistál tam, odkud vzlétl. Hanka dívce pomohla dolů.

„Vidělas to? Já jsem letěla na drakovi,“ chrlila ze sebe vzrušeně. „To byla nádhera, že ji ani nedokážu popsat. Takovou dobu jsem po tom toužila. Létání je mnohem hezčí, než jsem si představovala. Celá ta krajina pod námi. Kdybys ji viděla, no prostě paráda.“

Vůbec nedbala, že má ruce celé poškrábané od šupin, jak se křečovitě držela.

„Díky, Plame, udělal jsi dobrý skutek,“ napůl omluvně poděkovala Hanka.

„Raději o téhle službě nikomu nevyprávěj,“ podotkl drak a zvedl se k odletu.

Hanka nechala Lídu vypovídat a mezi řečí jí vyléčila ruce, aby si její děda ničeho po návratu nevšiml.

„Tak vidíš. Jeden sen se ti splnil. Je načase vytyčit si jiný a vykročit za ním.“

„Moc, moc, moc ti děkuju. Jak ti to oplatím?“

„Mám jen jediné přání. Abys vyřešila svůj vztah s jednorožcem.“ Lídina nadšená tvář při té zmínce prudce pohasla: „Nevím jak.“

„Promluv s ním a dej mu svobodu.“

„Ale děda...“

„Hele, Lído, dědu do toho netahej. Tohle je mezi tebou a P'ujibem. Popřemýšlej, co k němu cítíš, a pošli mi vzkaz do Kouzelných zahrad v Santareně, až budeš připravená. Budu čekat. Nenechám tě v tom samotnou, neboj se. Určitě najdeme řešení.“

„Dobře. Budu na něj myslet.“

„Výborně. A teď se musíme vrátit.“ Hanka otevřela bránu a ucítila, že se spustil magický alarm. Vynořila se s Lídou přímo do náruče Laridonovi. Z jeho očí sršely blesky. Pocítila nutkání před jeho zlobou utéct. Ale slíbila Lídě, že ji podpoří. Proto zatnula zuby a připravila se na vynadání.

„Hano Vronová! Jak sis mohla dovolit odvést moji vnučku bez mého vědomí?! Co kdyby se jí něco stalo?“

„Nezlob se na ni, dědo, snaží se mi pomoci,“ ozvala se Lída a Laridonův pohled zvlídněl.

„Víš, právě mi splnila jeden můj sen. Tak jí nenadávej. Cítím se mnohem líp.“

„A co jste dělaly?“ nemohl se Laridon zbavit podezíravosti.

„Byla jsem se proletět na černém drakovi,“ prohlásila Lída skoro rozpustile.

„Nechytila jsi někde úpal?“

„Nic jiného ti neřeknu ani já, ani Hanka.“

„No dobrá, tak si ta vaše holčičí tajemství nechte,“ usmál se smířlivě na obě dívky. Zálibně spočinul zrakem na své vnučce, která se konečně přestala podobat porouchané loutce.

„Přeju hezký den, já už musím běžet,“ urychleně se rozloučila Hanka, aby Bdělého nenapadlo vyslýchat ji.

Otevřela bránu přímo k jednorožcům a vstoupila na území stáda. Je načase, aby si odpracovala svůj trest. Aspoň jeden den v týdnu si na něj musí vyhradit. Taky by se možná měla zeptat na sazeničku stromu, aby měl pastecký velikán na školním pozemku listnatého kamaráda.

Ve středu odpoledne se vypravila do Pasteku navštívit Svátů. V bytě bylo uklizeno a na stole místo knih trůnily sušenky, jednohubky a bramboráčky.

„Copak tady chystáš?“ zbystrila Hanka.

„Nic zvláštního, jen se u nás zastaví jeden tvůj známý.“

„A kdo?“

K odpovědi se Sváťa nedostal, protože někdo právě zaklepal na dveře.

„Uvidíš.“

Běžel otevřít a pustil hosta dovnitř.

„Pane profesore?“

„Rohan, moje milá, teď už jenom Rohan.“

„Ráda vás vidím.“

Trpaslík odstrčil připravené křeslo a vybral si k sezení židli.

„Už jsem vymyslel, jak tě budu učit. Tady ve městě to nepůjde, ti z Kruhu by nás vyčmuchali a zas by kuli pikle proti profesorům. Štve je, že ani jeden z nás si s nimi nechce hrát na ty jejich pojmenované a nepojmenované.“

Sváťa odněkud vykouzil tuplák s pivem a Rohan nejdříve opatrně ochutnal. Pak se zhluboka napil a spokojeně mlaskl: „Hm. Ujde.“

„Budeme se scházet u Zachariáše každou druhou středu. Ty zaplatíš jídlo a pití a já tě budu učit. Co ty na to?“

„To záleží na tom, kolik toho dokážete za jeden večer vypít... Ne, promiňte, hloupý pokus o humor.“

„Kdybych vypil všechno, co snesu, byl bych nejdražší učitel široko daleko,“ zachechtal se host, „ale neboj se. Při učení budu potřebovat čistou hlavu.“

„V tom případě váš návrh беру všemi deseti.“

„Domluveno,“ trpaslík ochutnal bramboráček a přitáhl si k sobě celou mísu.

„A co nového ve škole?“ zeptala se Hanka. „Nic špatného se nikomu nepříhodilo?“

„Zatím ne, ale mohlo by,“ pohlédl Rohan na Sváťa, „zvlášť těm, co se courají po sadu s dračím ovocem.“

„To už je dávno pryč, ne?“

„Jo, poměrně dávno. Celý dva dny.“

„Sváťo!“ uhodila Hanka na kamaráda. „Tys tam zase byl?“

„Nic jsem neutrhil, neukradl, jen mě zajímalo, v jaké půdě rostou,“ bránil se kamarád. „Nechápu, jak se to mohl někdo dozvědět?“

„Hlídka tě viděla a informovala školu, že se nějaký student zatoulal do sadu. Máš zatracenou kliku, že sis odtamtud neodnesl

nic než prach na botách. Artevar rozhodl, že náhodnou zvědavost trestat nebude. Takže ve svém vlastním zájmu tam už nechodí. Příště by ti to neprošlo.“

„Kam na tak pitomé nápady chodíš?!“ mračila se na kamaráda Hanka.

„Zrovna se o jejich pěstování učíme ve škole.“

„Tak vidíš, nebyl důvod tam lézt!“

„Neříkají nám pravdu. Teorie ve škole se vůbec neshoduje s podmínkami, ve kterých zdejší dračí stromy skutečně rostou. Prostě jsem si své podezření musel ověřit na vlastní oči.“

„No dobrá, ale už tam prosím nechod.“

„Není třeba. To, co jsem viděl, mi stačilo,“ pousmál se Sváťa.

„A co Naomi? Vrátila se do školy?“ zajímalo Hanku.

„Myslíš tu Lídinu kamarádku, co už nedokáže lhát?“ zamručel Rohan.

„Přesně tu. Jak jste se dozvěděli o tom lhaní?“

„Přišla do kanceláře oznámit, že odchází na jinou školu. Vyřizoval to s ní Teuklin. Dost se bavil, když mu došlo, co tu malou postihlo. Potom ji kvůli její bezpečnosti osobně a urychleně doprovodil pryč z Pasteku. Kdyby historku, kterou vyprávěla, slyšeli lidi z Kruhu, nezůstala by naživu ani půl dne.“

„A co říkala?“ zpozorněla Hanka.

„Nejsem ani blázen, ani dost opilej, abych někomu na setkání vykládal, co vím. Z Teuklina to taky vypadlo až při cestě domů, když se s bídou držel na nohou.“

„Takový matematický suchar a alkohol?“ podivila se Hanka.

„Jó, holka, tady pije každý. Žádnou jinou pořádnou zábavu pro chlapy v Pasteku nenajdeš.“

„A neleze pití moc do peněz?“

„Mno, jednou měsíčně se pár tolejrů najde.“

„Nebylo by lepší vyrazit do hospody někam mimo Pastek?“ podotkl Sváťa.

„A hele, pan chytřej,“ uškíbl se trpaslík. „Já mám po flámu nejradši svou postel a dodržuju jedno starý dobrý přísloví: když kořalka zavoněla, kouzla jenom blbec dělá.“

S Rohanem nakonec strávili příjemný večer.

V sobotu se u Vrona znovu objevil Sváťa s Aničkou a s další zásobou hraček. Terezka je vítala s rozzářenýma očima. Po obědě kamarádku zatáhla ven.

„Neměli bychom je hlídat?“ začala po chvíli nervózně poposedávat Hanka.

Sváťa na okamžik zavřel oči a prohlásil: „Zatím jsou v pohodě. Stavějí spolu rybníčky. Akorát že budou zralý na velkou koupel.“

„Sleduješ Aničku magicky?“

„No jasně. Ale jen v době, kdy ji mám na starost.“

„A jak to děláš?“

„Kouzlo rodinného zraku. Vidím a cítím totéž, co ona. Je to sice trochu náročné na magii, ale půl dne se dá přežít. Jenom ode mě nesmí být moc daleko, spotřeba magie narůstá přímo úměrně se vzdáleností.“

„A jak přivoláváš kouzlo?“

„Přece systémem: tvoje krev – moje krev, tvoje oči – moje oči. Jenže tobě nebude fungovat, když nejsi s Terezkou příbuzná.“

„Vronovi hlídání funguje,“ namítla.

„Rodinný zrak mi nefunguje, ačkoliv tomu tak občas říkám,“ zavrtěl muž nesouhlasně hlavou, „používám jiné sledovací kouzlo. Terezka na sobě nosí moji magickou značku, citlivou na leknutí, na emoce, na magii a na přiblížení neznámé osoby.“

„Hm, asi bych taky měla něco podobného vymyslet, když na ni dohlížím.“

„Právě dorazil Rafan,“ upozornil je Vron.

„Vážně?“ zaradovala se Hanka a spolu se Sváťou vyběhla ze srubu, aby ho přivítala.

Hned v patách za nimi se od potoka přiřítily obě malé holky a nadšeně se vítaly s Plavíkem.

„Nějak moc rychle se domákly, že máme návštěvu,“ zamyšleně je pozorovala Hanka.

„Třeba nás taky hlídají,“ uculoval se Sváťa, „dost možná systémem moje oči – tvoje oči funguje oboustranně.“

„Hm, nabývám dojmu, že Terka ani zdaleka není tak zaostalá, jak si o ní myslíme.“

„Jenom nemluví...“

„Přesně tak.“

„Bude potřebovat hodně lásky, aby se srovnala,“ tiše dodal Sváťa.

„A občas pár na zadek,“ ušklíbl se Rafan, „ale pěkně od srdce a láskyplně.“

„No, už jsem nad touhle možností taky vážně uvažovala,“ zasmála se Hanka.

Zatímco si Rafan dopřával pozdní oběd, Vron se někam vytratil. Asi zase něco zařizuje, pomyslela si Hanka. Určitě není jednoduché dál pracovat na projektu pro nadané nemajetné děti, když se sám stará o dítě. Docela chápala, že využívá každé chvíle, kdy si odtud může odskočit.

Tentokrát se však její odhad ukázal jako chybný. Jakmile se jejich přítel vrátil zpět, přivedl dalšího hosta. Bránou spolu s ním vstoupila mezi ně Lída.

„Ahoj, kde se tu bereš? Děda už tě pouští samotnou mezi lidi?“ divila se Hanka.

„Děda musel narychlo někam odjet. Tak jsem si řekla, že se vypravím do Kouzelných zahrad a domluvím si s tebou schůzku. Ale tady tvůj přítel tam zrovna byl a pozval mě, abych šla rovnou s ním, a tak jsem tady.“

Mezi stromy se pohnulo něco bílého. Na pěšině se objevil jednorožec. Pomalu kráčel k nim a Lída mu vyběhla vstříc. Cípy hedvábného šátku, který měla uvázaný na hlavě, za ní vlály jako slavnostní stuhy. Vypadala v něm mnohem dospěleji a Hanka si musela pořád připomínat, že je to vlastně ještě holka, co ani neměla příležitost dokončit školu.

Hleděla, jak se Lída objímá s P'ujibem a jak najednou i jednorožec působí veselejším a živějším dojmem. Ucítla, jak do její dlaně vklouzla dětská ručka. Překvapeně se podívala na Terezku, která se její ruky držela nezvykle pevně, jako by se bála, že se ztratí. Holčička fascinovaně zírala, jak Lída šeptá jednorožci krásná slůvka. Stažené Terezčino obočí a pevně sevřené rty prozrazovaly, že se jí ten pohled ani trochu nezamlouvá. Ani Hanka neměla ze setkání těch dvou pocit, že je v dohlednu šance vyřešit jejich vzájemnou

závislost. Nakonec děvče i jednorožec zvolna zamířili k lesu a po chvíli zmizeli mezi stromy.

„Dojemný příklad lásky,“ zamumlal s povzdechem Rafan, „všichni víme, že skončí fiaskem, ale vymluvit se jim tenhle bláznivej vztah nedá.“

Pak se otočil na Vrona: „Vážně neznáš nějaké šikovné kouzlo, po němž by dostali rozum?“

„Lidi může přivést k rozumu akorát zkušenost. Kouzla nezabírají,“ pokrčil rameny jejich přítel.

Rafanův tulík začal dorážet na Aničku a chtěl se honit. Holčičku nemusel vybízet dvakrát. Terezka sice byla zvědavá, o čem si dospělí povídají, záhy však neodolala a připojila se ke hře s tulíkem i ona.

„Ještě mám jednu věc, kterou musím vyřídit, ale do půl hodiny jsem zpět,“ znovu opustil Hanku a oba kluky Vron.

„No, taky to nemá jednoduchý,“ podotkl Rafan, když muž zmizel.

„Nemá,“ souhlasila Hanka, „sám se starat o malé dítě...“

„Tohle nemyslím,“ zavrtěl kamarád hlavou, „zaslechl jsem, že se proti jeho dobročinnosti začíná zvedat odpor některých ochránců.“

„Protestují proti pomoci chudým dětem?“ nemohla uvěřit Hanka.

„Pokud jsem jejich řeči správně pochopil, odůvodňují svůj nesouhlas tím, že děti z problémových rodin mohou být časem nebezpečné.“

„Ale přece každý se sedmým smyslem může být nebezpečný. A vzdělání je spíš ku prospěchu než ke škodě.“

„Mě přesvědčovat nemusíš,“ zasmál se Rafan Hančině vášnivě obhajobě, „já s tebou souhlasím. Jen tlumočím, co jsem slyšel.“

„Jo, táta se o tom doma taky zmínil,“ připustil neochotně Sváta.

„A co říká on?“

„Že by se měl Vron věnovat něčemu užitečnějšímu.“

„A to jako čemu?“ zamračila se Hanka.

„Třeba léčení nemocných, co sedmý smysl nemají.“

„On se taky bojí chudých dětí?!“

„Vron prý objevil několik velice silných talentů. Až vyrostou, budou patřit mezi nejmnocnější...“

Jejich další hovor přerušila Lída, která s brekem vyběhla z lesa.

Hanka se zvedla z trávy a vykročila jí vstříc.

„Copak se stalo?“

„Řekla jsi, abych vyřešila svůj vztah s P'ujibem. Já se fakt snažím, ale nejde to.“

„No tak, Lidko, uklidni se,“ pohládila ji Hana po rameni. Dívka se jí však vrhla do náruče a rozbřečela se ještě víc.

„On mě nemá rád,“ vzlykala srdceryvně.

„Pššš,“ tišila ji Hanka a zamračila se přes její rameno na kluky, když viděla, jaké dělá Rafan posměšné obličej. Sváťa se k němu našťestí nepřidal. Přistoupil blíž a poklepal na paži plačící dívky.

„Co se stalo?“ Hanka ucítila, jak Sváťa ke své otázce přidal utišující kouzlo.

„Přemlouvala jsem ho, aby bydlel u nás, jenomže on nechce. Prý se mnou půjde jenom tehdy, pokud mu to nařídím. Ale já mu přece nechci nic nařizovat. Chci, aby byl šťastný.“

„On bude šťastný jen tehdy, když mu vrátíš svobodu,“ konečně Rafana omrzelo pošklebování a vmísil se do hovoru.

Lída přestala vzlykat a podívala se překvapeně na mladíka, jehož hlas zazněl tak vážně a rozhodně.

„To je můj bratr Rafael,“ představil ho Lídě Sváťa.

„Ale já mu přece svobodu neberu,“ odpověděla a dívala se na Rafana tak, jako kdyby Hanka a Sváťa v její blízkosti úplně přestali existovat.

„Jste k sobě nějakým způsobem připoutaní. Měla bys to pouto zrušit.“

„Nevím jak.“

„Prostě si přeji, aby mezi vámi dvěma žádné pouto neexistovalo.“

„Přeji si, aby mezi námi dvěma žádné pouto nebylo,“ poslušně odříkala Lída.

„Dokud žádost nebudeš myslet vážně, magické propojení se nezruší,“ vzdychl Rafan.

„Jestli po mně chceš, abych P'ujiba přestala mít ráda,“ zamračila se Lída, „tak ti dopředu říkám, že to nedokážu. Je tak sladký, tak nádherný, chci, aby u nás bydlel.“

Rafan znechuceně mávl rukou: „To je marný. Přesně, jak jsem čekal. Tyhle věci se prostě vysvětlit nedaj.“

„Ale vždyť já chci pro jednorožce to nejlepší. Mám ho ráda. Nechci mu ubližovat. Je úžasný, nic tak čistého, tak hlubokého jsem zatím neprožila.“ Lída viditelně nechápala, proč na ni všichni hledí bezradně a smutně.

„Radši už tě vezmu k vám domů, aby děda nezjistil, žes odešla bez dovolení,“ pokynula jí Hanka, „některé věci se prostě nedají vyřešit jediným rozhovorem.“

Otevřela bránu a odvedla bývalou spolužačku bezpečně domů. S velkou úlevou ji přenechala v péči služebných.

„Příští neděli po obědě mám zase volné odpoledne,“ pošeptala Lída Hance těsně předtím, než vykouzlila bránu zpět k Vronovi, „zastav se tu pro mě.“

Hanka přikývla. Na jednu stranu chtěla téhle dospívající holce pomoci, ale na druhou stranu nebyla nadšená představou, že se bude muset každý týden znovu koukat, jak se utužuje její vztah s jednorožcem. Při pohledu na nešťastného P'ujiba a na to, jak ožívá jen v její přítomnosti, se Hance svíral žaludek strachem o osud čtyřnohého bratra. Děsila se chvíle, kdy skončí v Lídině zahradě jako její miláček a atrakce pro návštěvníky.

„...jestli tohle nepochopí, zůstane jednorožec v pasti a sám nemá šanci se z ní vyhrabat,“ zastihla Hanka po návratu Rafana a Sváta uprostřed vážné diskuse.

„Lída není zlá a cítím, že se snaží. Časem určitě pochopí že P'ujibo není žádná hračka,“ obhajoval jejich spolužačku Sváta.

„Copak říkám, že je zlá?“ prohloubily se Rafanovy vrásky mezi obočím. „Jenomže samotné dobré úmysly jsou... k ničemu,“ zvolil při pohledu na Hanku slušnou variantu výrazu, „dokud ona sama není připravená se postavit na vlastní nohy. Zatím je pořád v pozici rozmazlené maminčiny holčičky. Očekává, že jí ostatní budou celej život umetat cestičky a ona sama se jen pohodlně poveze na vlně přívětivého osudu. Takhle svět nefunguje! Každý se dříve nebo později musí rozhodnout sám za sebe a vybrat si, co vlastně od života chce. Dokud to neudělá, bude pro ni P'ujibo něco jako krásná trofej a ty s tím nic nenaděláš.“

„Možná ne, možná jo,“ oponoval Sváta, i když taky musel cítit, jak jsou Rafanova slova pravdivá, „Lída je hodná holka a jednou

otevře oči a sama uvidí, co je pro jednorožce dobré a co ne.“

„Idealisto,“ smutně se ušklíbl Rafan, „než tahle ženská nabere rozum, tak zešedivíš.“

„Možná zešedivím, ale nevzdám to. P'ujibo je přítel. Nemám v úmyslu ho opustit.“

„A já snad jo? Akorát nevidím jeho osud tak růžově jako ty.“

Hanka se na kluky beze slova dívala a uvědomila si, jaká ji v životě potkala klika, když ji s nimi osud svedl dohromady. Skutečné bratry by nemohla mít raději.

„A co ty se tady tváříš jako přežraná kočka s čumákem od smetany?“ pobaveně zaznamenal její pohled Rafan.

To Hanku probralo. „Kde je vlastně Tereзка s Aničkou?“

„Pst, hrajou si na špióny a tajně s Plavíkem poslouchají, o čem si povídáme,“ spiklenecky jí s úsměvem sdělil Sváťa.

„No nazdar, to se dozvedí věci,“ ušklíbla se Hanka, „radši půjdu uvařit večeři.“

„Nemusíš,“ ozval se v pozadí Vronův hlas. Jak se vynořil z brány, zaslechl její poslední slova a s úsměvem ukázal na zavazadlo ve své ruce. „Pozdravuje vás Zachariáš a vzkazuje, že vařit na dálku ho nebaví, že bychom měli chodit na jídlo k němu.“

„Třeba by Tereзка návštěvu u něj už zvládla,“ přikývla zamyšleně Hanka.

„Jsem pro,“ souhlasil Vron, „rád bych to příští pátek zkusil. Přidáte se, mládeži?“

„Jsme pozvaní?“ ujišťoval se Sváťa.

„Pokud s sebou přivedeš i sestru, bude nový zážitek pro Terezku mnohem jednodušší.“

„Tak jo,“ nenechal se Sváťa dlouho přemlouvat. Večeře u Zachariáše se prostě nedá odmítnout.

Druhý den ráno Hanku probudily vzlyky. Večer si s Vronem a kluky povídala dlouho do noci, takže tentokrát zaspala i pravidelnou ranní Terežčinu vycházku. Její návrat ji ale probudil. Proklouzla dveřmi dovnitř potichu jako obvykle, ramínka se jí však otřásala pláčem.

„Copak je?“

Holčička mlčky vklouzla do své postele a celá se schovala pod deku. Hanka se zvedla a šla se posadit na postel vedle ní. Už užívala kouzlo dračí komunikace, ale vpůli cesty se zarazila. Kdyby narušila její křehké soukromí, kdoví zda by nerozbila důvěru, kterou jí holčička projevovala. Raději zkusí útěchu bez kouzel. Možná jen se špetkou uklidňující magie.

„Copak se stalo? Jsi zraněná?“ zeptala se tiše a nahlédla pod deku.

Terezka se posadila a zavrtěla hlavou. Pak se stočila Hance do náruče. Nechala se hladit po vlasech a nakonec zvedla své usazené oči.

Hanka opatrně začala sondovat, kvůli čemu přišla s pláčem.

„Něco tě bolí?“

Terezka vzdychla, ale jednoznačně zavrtěla hlavou.

„Jsi smutná?“

Přítakání.

„Kvůli jednorožci?“

Několikrát přikývla.

„Nechce s tebou kamarádit?“

Pokrčení ramen.

„Nebo snad dneska nepřišel?“

Dvojí přikývnutí doprovodily další slzy.

„On je teď moc a moc smutný,“ hledala Hanka slova, kterými by vysvětlila P'ujibovo chování, „možná jen nechtěl svůj smutek přenášet i na tebe. Nebo šel na dlouhou procházku a nestihl se do rána vrátit.“

No, tohle je hodně slabé vysvětlení, pokárala Hanka v duchu sama sebe. Kdyby její čtyřnohý bratr neovládal kouzlo brány, mohla by s nápadem uspět, ale Terezka není hloupá, aby se nechala ukonejšit takovým nesmyslem. Nicméně holčička se pomalu uklidňovala a nakonec zatáhla Hanku k sobě do postýlky, aby ležela vedle ní.

„Třeba přijde zítra,“ zamumlala Hanka a zívla, „nebo pozítří...“
A obě ještě na chvíli usnuly.

Vron měl starosti. Svěřoval Hance Terezku každou volnou chvíli, kdy neměla školu.

„Co se děje? Něco vážného?“ zkusila se jednou zeptat.

„Ale, nic vážného,“ odbyl ji neurčitým mávnutím ruky, „jenom nějaké administrativní těžkosti kolem našeho projektu.“

„Předpokládám, že jde o projekt pro chudé nadané děti,“ nechtěla se Hanka nechat odbýt.

„No, pár lidí má nějaké námitky, ale nemyslím, že by s nimi uspěli. Jenom každou chvíli vyžadují doklady o tom, jak si děti, které se dostaly do škol, vedou. Musím otravovat jejich učitele, aby psali na své žáky posudky. Stojí mě to spoustu času,“ dodal mrzutě.

Ve středu navečer však nikam vyrazit nemohl, protože Hanka měla domluvenou vyučovací hodinu s Rohanem. Zachariáš jim vyčlenil jednu sklepní místnost. Hanka ani netušila, že u něj podobné prostory vůbec existují. Kromě uskladněných soudků ji překvapila i stěna se zabudovanými držáky na zbraně.

„Páni,“ vydechla, když tu bohatě zaplněnou zeď spatřila. „A kde máš schované vojsko?“ mrkla lišácky na Zachariáše.

„Nikdy nevíš, kdy co budeš potřebovat,“ ušklíbl se její trpasličí přítel, vzal palici a udeřil do helmice napůl zazděné vedle dveří. Kolem zavibrovala magická vlna.

„Co to bylo?“ nemohla Hanka honem určit, kde se magie vzala.

„Jenom pojistná izolační vrstva. Teď si tu můžete kouzlit, jak chcete, a nikdo vás nebude otravovat s kontrolama ohledně množství použité energie.“

„Dost dobrý,“ pokýval uznale Rohan, „taky byste mohl od minuty učit.“

„Nemohl,“ ušklíbl se Zachariáš, „já bych své žáky zabil dřív, než bych do nich natloukl vědomosti. Nemám na takovou práci trpělivost.“

Rohan Hanku zavedl ke stolu s různými noži.

„Dnes tě naučím, jak se dělá magické ostří. Pokud jde o nožik na zeleninu, je to vcelku jednoduché. Bojový nůž však musí být nejen ostrý, ale především pevný. A udržet obě vlastnosti najednou není žádná legrace. No a vrcholem magického umění jsou nože pro hledače drahých kamenů. Takové magické ostří, které čistě přeřízne achát, nebo dokonce diamant, je k nezaplacení. Jenže tím tě dnes

trápit nebudu, nejdřív zkusíme támhletu zeleninovou kudlu. Takže dávej pozor...”

Rohanovo tvrzení, že srovnat ostří bude jednoduché, se nezakládalo na pravdě ani v nejmenším. Hanka se trápila skoro dvě hodiny, než byl její učitel spokojený.

„Tak si dáme večeri a krátký oddech a potom ještě zkusíme bojový nůž.“

Hanka poslušně kývla, ale bylo jí jasné, že se dnešní lekce nejspíš protáhne do tmy. Rohan jako učitel své žákyni nikdy nic neodpustil. A dneska v noci bude ráda, jestli jí zbyde magie aspoň na otevření brány ke srubu. V nejhorším přespí ve stromovém domečku.

Večerní výuka byla přesně taková, jak předpokládala – náročná. Náročná na magii, náročná na soustředění, náročná na přesnost a pečlivost.

Už skoro cítila, jak se jí dílo daří, když se v její mysli cosi ozvalo. Bylo to vzdálené, avšak naléhavé. Podnět narušil její soustředění. Chtěla ho ze své mysli vytěsnit, jenže si náhle uvědomila, že jde o Plama. Ale proč ho vnímá tak nezřetelně? Aha, izolované prostředí.

„No to snad ne! Co děláš?! Vždyť jsi nůž úplně zkazila!“ rozčílil se Rohan a vytrhl jí bojovou zbraň z rukou.

„Omluvte mě,“ vyskočila, a aniž vnímala, co na ni křičí, vystřelila ze dveří sklepní místnosti. Okamžitě její mysl neobvyklou silou zaplavilo drakovo podráždění. Mísily se v něm hlavně strach a zuřivost.

„Co se stalo, Plame?“ zeptala se a dál utíkala chodbou k východu ze sklepa. Jestli se má někam přemístit, bude vhodnější zahrada.

„Sejdeme se u matčina hrobu. Potřebuji tvou znalost Pasteku. Musíme otevřít bránu do správného místa.“

Hanka konečně vyběhla ze dveří a nadechla se svěžího nočního vzduchu. „Proč do Pasteku? Co se děje?“ Ani si neuvědomila, že mluví nejen v duchu, nýbrž i nahlas. Plam se ale zrovna přemísťoval, takže jí neodpověděl. Ani ona se nezdržovala a otevřela bránu. Chladný horský vzduch se začal mísit s tím santarenským. Prošla

bránou a náhle ucítila, jak se jí kdosi vmísil do kouzla a uzavření brány pozdržel. S ničím podobným se zatím nikdy nesešla. Překvapilo ji, s jakou obratností bylo její kouzlo pozměněno. Uhnula stranou, protože cizí síla úplně převzala nad bránou kontrolu. Mohla sice zasáhnout a bránu násilně uzavřít, ale co kdyby tím někomu ublížila.

Uviděla, jak noční oblohu překryl stín dračího těla.

Mezitím se z její brány vynořila silueta Rohana. Trpaslík stále ještě svíral bojový nůž s pokaženým magickým ostřím. Náhle z jeho druhé ruky vystřelil namodralý výboj směrem k drakovi. Hanka přiskočila a prudce do trpaslíka strčila.

„Nechte toho, sakra! Mám tu schůzku s přítelem!“

Výboj pohasl a drak přistál vedle nich.

„Tohle je Rohan, můj učitel,“ vzala Hanka představování dost zkrátka, „a tohle je Zuřivý plamen, jehož dračí cejch nosí můj kamarád Sváťa.“

„Slyšel jsem, že mluvíš o Pasteku, proto jsem vyrazil za tebou,“ vysvětlil Rohan napůl omluvně svůj násilný vpád.

Hanka si ho nevšímalá a přistoupila blíž k drakovi. Ani nemusela nic říkat.

„Sváťa je v maléru,“ promluvil drak s ohledem na trpaslíka nahlas, „použil bojová kouzla i dračí most na svou ochranu, a než jsem stihl přesněji zmapovat situaci, ztratil jsem s ním kontakt.“

Hanka okamžitě sáhla po dračí komunikaci a pokusila se vyvolat obraz Sváťovy zelené krystalické kapky. Jindy obraz naskočil okamžitě, dnes se však z mlhy představ vůbec nevynořil.

„Nejde to, vid’?“ sledoval drak její počínání.

„A ty nevíš, co se mu stalo?“

„Nabízí se několik vysvětlení. Je v magické izolaci, v bezvědomí, zraněný nebo...“ ani nemusel poslední možnost vyslovit. Hance se okamžitě sevřel žaludek strachem o kamaráda.

„Musíme za ním,“ vyhrkla.

„Jo, musíme za ním do školy.“

„Do školy? To asi ne! Touhle dobou už ve škole být nemůže.“

„Když kouzlil, byl uvnitř školního areálu,“ trval na svém drak.

„Jenže škola má magické bariéry, tam se nemáme šanci dostat. Jedině snad...“ Hanka se ohlédla po Rohanovi.

„Jsi si jistý svým tvrzením, Zuřivý plameni?“ obrátil se trpaslík přímo na draka.

„Má můj cejch. Dokud je v bdělém stavu, mohu místo jeho pobytu určit s velkou přesností. A naposledy kouzlil právě ve škole.“

„Tak jo, bránu do školy otevřít mohu. Ale vezmu s sebou jenom Hanku, tebe ne,“ prohlásil Rohan tónem, který nepřipouštěl námitky, „vzít do školy cizího draka, to bych mohl bejt od zítřka nezaměstnanej.“

Hanka postřehla, jak se drak nadechuje k protestu, proto ho tichou komunikací v mysli zarazila: „Nemáme čas se s ním hádat. Důvěřuj mi.“

Nahlas prohlásila: „Rozumím. Vemte tam prosím aspoň mě. Jestli Sváťa ještě žije... Měli bychom si pospíšet, Rohane.“

Jak se trpaslík tváří, nebylo ve tmě vidět. Beze slova však otevřel bránu a prošel na školní dvůr pastecké školy. Hanka na jeho bránu použila stejnou fintu, jakou on použil před chvílí na tu její. Dokonce si dovolila bránu i o něco rozšířit, aby dokázal proklouznout i drak. Trochu se bála Rohanovy reakce, ale při vstupu do prostoru školy jí bylo okamžitě jasné, že bude mít profesor úplně jiné starosti. A oni taky!

Zadrápnutá a její plány

„Má paní, nač ještě čekáme? Máme přece vše, co je potřeba. Stačí Artevara vylákat někam mimo školu a...“

Apolena začínala být ze své dračice lehce nervózní. Zdálo se jí, že je až neobvykle opatrná. Do jisté míry ji chápala. V minulých letech se jim už dvakrát podařilo najít a získat domitoroskop. Jenže v obou případech je zavedl na falešnou stopu a skončilo to vyhoštěním z hnízda, kam přístroj ukazoval. Vyhoštění bylo drsné.

Tentokrát ale byla dračí paní mimořádně dobře jištěná. Když se dívala skulinou ve skalách na členy Kruhu dračího oka, Apolenina relaxační magie jí umožňovala nahlédnout do mysli vybraných jedinců. Geniálně jednoduchá a účinná metoda. Ti hlupáci sami a úplně dobrovolně nabízeli informace, které paní potřebovala. Za pohled na skulinu ve skalách s živým dračím okem by zfanatizovaní lidé dali první poslední. Nosili vzácné ingredience do magických lektvarů, ani za ně nemusela platit. Úplně stačilo, že jim za odměnu dračí paní přidělila jméno a tím jim zaručila pravidelnou možnost docházet na relaxační skupinové seance. Hloupí lidé. Ale užiteční.

Od městských úředníků se dozvěděla, že by měl být domitoroskop bezpečně uložený ve škole. Jediným problémem bylo, že se jim nepodařilo do Kruhu ulovit žádného z profesorů, jen některé žáky. Trvalo dlouho, než se našlo pár šikovných kluků, kteří byli schopni ukrytý přístroj najít. Nakonec se podařilo i to.

Nejtvrdším oříškem byly houby pravdivého vidění. Apolena naprosto nechápala, proč na nich dračice trvá. Dřív je přece nepotřebovala. Tentokrát však byla ochotná čekat třeba několik let, jen aby je dostala. Dokonce si na jejich doručení počkala osobně a taky si je hned vzala k sobě. Ani ji nenapadlo se podělit, pomyslela si Apolena ukřivděně. I ji by lákalo neobvyklé houby osobně vyzkoušet. Ale dračí paní striktně odmítla je komukoliv poskytnout, prý jsou výhradně pro její osobní potřebu.

Rovněž Kvido měl v uplynulém období výhrady k chování jejich paní. Zazlíval jí, že se ho dostatečně nezastala proti té drzé

studentce. Dokonce mu zakázala ji zabít. Musel vymýšlet nejrůznější oklidy, aby ji vyštval z města. Ta protivná žába byla zatraceně odolná. Nakonec i sama paní uznala, že je její setrvání v Pasteku nežádoucí. Ta holka byla příliš magicky zdatná a prohnaná. A navíc kamarádila s objektem jejich zájmu, s Lídou Laridonovou. Málem celá akce skončila malérem. Kvido vymyslel, jak tu holku úplně znemožnit falešným obviněním. Jenže profesori školy se s ní asi domluvili dřív a poradili jí, jak má vypovídat, aby nemohla být obviněna. Ale na druhou stranu její verze prospěla i jim, protože se kolem hub nekonalo žádné hloupé vyšetřování.

A teď má paní vše, co potřebuje. Dokonce si spolu s nimi zaletěla do jedné odlehlé provincie vyzkoušet vzácný magický lektvar, který pro ni s Kvidem velice pečlivě připravovali několik měsíců. Takové plýtvání! Kdyby jim trochu věřila, mohla ho mít víc pro chystanou akci. Takhle možná bude muset šetřit.

Za geniální tah Apolena považovala vyzkoušení domitoroskopu. Dračice vyhecovala jednoho sotva dospělého draka, aby přístroj otestoval. Dvě krátké aktivace stačily, aby jednoznačně určila, že se hledaný objekt nachází v prostoru školy.

Ostatní draci okamžitě začali slídit, kdo přístroj použil. Dračice ale mezitím zvládla mladého dračího dobrodruha uklidit z dosahu zdejšího hnízda, takže nakonec nebyl dopaden a vše se postupně uklidňovalo.

Nyní byl nejvhodnější čas na zahájení akce. Apolena navrhovala propůjčit získané houby některému Pojmenovanému, aby pro ně zjistil, kdo z drago profesorů je hledaným jedincem. To však dračice tvrdě odmítla. Znovu jim zdůraznila, že houby jsou výhradně pro její potřebu. Apolena nechápala, nač ještě její paní čeká. Emoce kolem zraněné studentky už odezněly, všude byl klid a nepochybně polevila i ostražitost školních zaměstnanců. Koho by taky bavilo pořád hlídat, pokud se nikde nic neděje, že?

„Říkáš vylákat Artevara? A co když není tím pravým?“ konečně s ní její dračí paní začala komunikovat.

„Ve škole jsou všeho všudy jen tři dračí profesori, kteří tam i bydlí: Artevar, Geoharbes a Terignavan. Ten poslední je růžovej ňouma, který na závěr roku vozí na hřbetě nejlepšího studenta.

Žádný normální drak nikdy na svůj hřbet člověka nevezme a už vůbec ne před početným obecenstvem. Podle mě je nenávratně zdegenerovanej. Geoharbes je odborník přes dračí ovoce a působí tu tak dlouho, že si nikdo ani neumí školu představit bez něj. Škola je pravděpodobně jeho celoživotní dílo. Věř mi, paní, ani on nepřichází v úvahu. Takže zbývá Artevar. Je sice zelený a my hledáme draka černého, to ale nic neznamená. Je natolik silný a magicky zdatný, že svůj zjev nejspíš dlouhodobě maskuje. Podle mě musí být Pánem pokladů on.“

„A co když ne?“

„Věnuj mi jednu houbu pravdivého vidění, má paní, a já se během dvou dnů přesvědčím na vlastní oči, kdo je kdo. Budeš mít jistotu.“

„Přece už jsem ti řekla několikrát, že jsou tyhle houby výhradně pro mou potřebu.“

„Potom ale půjdeš do akce, aniž bys předem věděla, jestli zdejší škola není jenom další falešnou stopou. A přitom se případnému fiasku můžeme snadno a lehce vyhnout, ty houby...“

„Ne!“ zasyčela rozzlobeně dračice.

Apolena ji nedokázala pochopit. Zatím vždycky jednala Zadrápnutá chytře a účelně. Je pravda, že dosud neměla štěstí a skutečného vládce draků nevystopovala, jenže není přece všem dnům konec. Nebude-li tady, mohou časem zkusit štěstí někde jinde. Pozorovala svou dračí paní a přemítala, co se během posledních měsíců změnilo. Ona i její bratr Kvido vložili celý svůj život do jejích služeb. Bylo to vzrušující a občas i zábavné. Zadrápnutá obvykle jejich nápady ochotně podporovala. I ten poslední, týkající se založení Kruhu dračího oka. Apolena se pyšnila tím, jak elegantně s bratrem ovládli Pastek. Všechno, co dračí paní požadovala, dokázali obstarat. Co se změnilo? Přestala jim snad důvěřovat?

„Nebudeme plýtvat časem, Apoleno. Do školy se podívám sama. Zařídíš, abych se tam dostala v době, kdy uvnitř nebudou žádní studenti.“

„Jak si přeješ, paní. Připravíme se na boj,“ zajiskřily Apoleně oči.

„A nemohla bys jen domluvit, dejme tomu, prohlídku školy?“

Apoleně překvapením poklesla čelist. Paní nechce bojovat? Kam se poděla její dračí odvaha? Znepokojeně na ni pohlédla.

„Nemohla. Do školy se draci přilétají podívat jen zcela výjimečně. Jediný možný termín se dá dohodnout v rámci závěrečné školní slavnosti, pokud bych dostala povolení od Artevara.“

Dračice se zamyslela. Do školy nepronikne tak snadno, jak doufala. Období slavnosti se pro její záměr nehodí! A déle už čekat nechtěla. A dost možná ani nemohla... Udělá velkolepé gesto a dá synovi svůj poslední dárek.

Oč by bylo všechno jednodušší, kdyby se s ní Pertinah tenkrát hned po smrti té nešikovné studentky nepohádal. Řekl: Vím dobře, že ji máš na svědomí ty, matko, a ten tvůj Kruh. Ale tohle bylo naposledy! Jestli se dozvím, že jsi ublížila dalšímu studentovi, postarám se, aby z Pasteku vyhnali nejen tebe, nýbrž i všechny vaše přísluhovače z Kruhu.

Byl hodně našťvaný, když si něco takového dovolil říct do očí právě jí. Je skvělé, jak je silný, nekompromisní... Rozhodla se jeho přání respektovat. Dokonce ani nechtěla od svých sluhů, aby tu holku, co od jednorožců přinesla houby, zabili. Jen jí měli vymazat paměť. Kdyby se do akce nepřípletla ta její problematická kamarádka, která je magicky zdatnější než Kvido, neexistovali by proti ní žádní svědkové. Nechtěla Pertinaha rozčítit ještě víc, chtěla mu pomoci, chtěla mu dát dárek. Poslední dárek, než... No, co se dá dělat... Tuhle záležitost ale v každém případě dotáhne do konce. Měla by si pospíšet, než houby ztratí svou účinnost. A slavnost by stejně nebyla vhodnou kulisou. Apolena má pravdu. Nastal čas jednat a třeba i bojovat. Nastal čas se zase jednou pořádně pobavit a trochu pánům profesorům pocuchat jejich mírumilovnou fasádu. Třeba bude mít štěstí a opravdu najde toho, koho tak dlouho marně hledá. A jestli uspěje, stane se její syn Pánem pokladů. Ta představa ji povzbudila víc než kouzelný lektvar. Pohlédla na znepokojenou Apolenu.

„No, když si nevynutíme vstup po dobrém, musíme se do školy dostat po zlém,“ poodhalila Zadrápnutá své hrozivé dračí zuby, ale na dobrosrdečný úsměv to rozhodně nevypadalo. „Kdy mě můžeš dostat dovnitř?“

„Hned, jak to půjde,“ rozzářila se Apolena. Už zase před ní stála dračí paní, na jakou byla zvyklá. Mocná, hrdá a dychtivá po všem, co zavánělo akcí a rizikem.

Boj na školním dvoře

„Ne, opravdu si ji domů odnést nemůžeš!“ zastavil Herbichlos Sváťu ve chvíli, kdy se mladík pokoušel propašovat ven knihu z malé studovny v oddělení dračích rostlin.

„Ale tady mám na čtení hrozně málo času,“ vrátil Sváťa neochotně ohmataný rukopis knihovníkovi.

„Tak se zastav ve středu, má sem večer přijít jedna objednaná návštěva a nejspíš se zdrží až do noci. Budu v knihovně tvrdnout s ní, takže si mezitím můžeš někde v koutku číst.“

Sváťa knihovníkovu nabídku s povděkem využil. Naklusal hned po vyučování a těšil se, co všechno stihne bez vyrušování prostudovat.

Ne že by zkoumal, kdo do knihovny přišel, ale když se hlasy Herbichla a jeho návštěvy ozvaly nedaleko něho, zvědavost mu nedala a nakoukl nenápadně do vedlejšího oddělení. Že by se návštěva zajímala o totéž, co on?

Starší žena prohlížela názvy knih v polici a nespokojeně vrtěla hlavou: „Tohle ne, potřebuji něco o škůdcích.“

„Netušil jsem, že mohou škůdci napadat i stromy s dračím ovocem,“ mumlal Herbichlos a sehnul se ke spodní řadě knih, jestli mezi nimi přece jen něco nenajde.

Vtom se kolem ženy nepatrně zavlhl vzduch a Sváťa zahlédl, jak se knihovník sesunul k zemi. Polekal se. Co teď? Nikdo jiný už v knihovně nebyl.

Žena se sklonila nad Herbichlem a otočila ho na záda. Pohyb ruky naznačoval, že použila další kouzlo.

„Tak, milej zlatej, až se probudíš, budeš si pamatovat kulový,“ její chraplavý hlas Sváťu donutil couvnout dál mezi regály. Přesto ho pronesená věta částečně uklidnila. O život zřejmě knihovníkovi nepůjde. Žena rázným krokem zamířila směrem k východu. Má se vydat za ní, nebo zkontrolovat Herbichlovo zdraví? Nakonec se Sváťa rozhodl pro druhou variantu.

Sklonil se nad svým přítelem a pustil se do toho, co uměl nejlépe, do léčení. Mysl omráčeného muže byla kouzlem uvedena do bezvědomí a v prostoru paměti jiskřila jakási podivná nerovnováha. Sváťovi chvíli trvalo, než ji dokázal neutralizovat, teprve potom Herbichla probudil.

„Co je, co se děje?“ chytil se knihovník dlaní za čelo. „Příšerně mě bolí hlava.“

„Ta žena vám něco prováděla s pamětí, ale snad jsem to srovnal,“ odpověděl Sváťa.

„Neplácej nesmysly. Jaká žena?“

„Já nevím. Neznám ji. Něco jste jí tady ukazoval a ona vás kouzlem uspala.“

„Cítím se jako po opici. Nic si nepamatuju. Proč je okolo takové ticho?“

„Je noc.“

„Noc? Co děláme v noci v knihovně?“

„Čekal jste návštěvu, proto jste mi dovolil, abych tu zatím studoval,“ dál trpělivě vysvětloval Sváťa.

Herbichlovi trvalo dobrých pět minut, než se zvedl a začal přemýšlet.

„Musím zjistit, co ukradla a kam zmizela,“ zamířil klopýtavým krokem k východu.

„Sakra,“ zanedával vzápětí, „nemůžu čarovat. Ta moje hlava! Asi mi exploduje.“

„Mohl bych vaši bolest zmírnit, ale kouzlo vás částečně utlumí,“ nabídl pomoc Sváťa. Knihovník však nepatrně zavrtěl hlavou.

„Pojďme ven. Zajdu za Terignavanem, aby se po té ženské podíval on.“

Právě se blížili k východu z budovy, když se jim zachvěla podlaha pod nohama a uši zalehly z podivného hučivého tónu.

„Školní bariérou pronikl vetřelec. Rychle!“ našel najednou knihovník dost sil na přeběhnutí zbytku chodby a prudce rozrazil dveře.

Sváťa chtěl vyběhnout na dvůr za ním, avšak to, co uviděl, ho přimělo rychle zacouvat zpět do chodby. Na dvoře stál v měsíčním

světle veliký drak, kterého neznal, a bojová kouzla nekontrolovaně jiskřila mezi ním a profesorem Artevarem.

S největší opatrností znovu vyhlédl z otevřených dveří. Venku bojovali nejen draci, ale i lidé. Musel se hodně namáhat, aby rozeznal, kdo je kdo. Na plac se přiřítíl další drago profesor, který neučil ani jeho, ani Hanku. Už to skoro vypadalo, že oba dračí profesoři s nezvanými vetřelci zatočí, když jim náhle u čumáků téměř ve stejný okamžik vybuchlo cosi modrého a zahalilo jejich hlavy do tmavé mlhy.

Artevar i Geoharbes jen ukročili stranou a pokračovali v boji. Sice lehce zpomalili, ale dál kouzlili a chrlili oheň směrem k vetřelcům. Jenomže asi po minutě zavrávali a oba se svalili bezvládně na zem.

Sváťa uviděl Herbichla, jak se pokouší zneškodnit muže v blízkosti nepřátelského draka. Bud' však jeho magie nebyla dostatečně silná, nebo byl muž chráněn lépe, než knihovník čekal. Kouzlo se nepříteli téměř nedotklo, zato on sám schytl zásah od ženy, která ho předtím v knihovně uspala. Skácel se vedle draků. Vzápětí se na zem sesunuli i další dva obránci školy.

Sváťa byl zmatený. Naprosto nechápal, proč se tu válčí. Co pohledávají cizinci zrovna ve škole? Vlastní škola poklad, o nějž stojí za to bojovat? A co on? Má se přidat na stranu profesorů? Co ale zmůže sám proti drakovi a dvěma zdatným a zkušeným kouzelníkům? Zvlášť když neuspěl ani Artevar se svým dračím kolegou. Čím by jim mohl pomoci?

„Okamžitě opusťte školní pozemky!“ rozlehl se nocí dunivý dračí hlas, přicházející ze strany, kam Sváťa nedohlédl.

Zelený dračí vetřelec zdvihl hlavu a zasyčel na ženu: „Tak přece jen je tady. To je on! Dvojitou dávku, Apoleno!!!“

Konečně Sváťa uviděl, kdo ještě brání školu. Terignavan neobyčejně hbitě uhnul kouzlu, jímž ho chtěl zasáhnout muž, a ožehl dračího nepřítele bílým plamenem. Všichni útočníci se teď soustředili na něj, což konečně Svátovi umožnilo aktivně se zapojit. Přeběhl k omráčeným drakům, aby se podíval, zda je v jeho silách něco pro ně udělat. Bohužel nebylo. Hned při prvním pokusu ucítil, jak se ochromující účinek jakéhosi podivného lektvaru, který draci vdechli, přenáší i na něj. Okamžitě se stáhl o kousek dál a potřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Vtom zahlédl, jak se kolem Terignavanova čumáku rozprsklo zase cosi modrého. Pokoušejí se ho omráčit stejným způsobem jako Artevara! Bez ohledu na vlastní bezpečnost vyslal rozptylové kouzlo, aby růžový drak nevdechl celou dávku. Tím se ovšem odhalil vetřelcům. Cizí drak, přesněji řečeno dračice uhnula před Terignavanovým fyzickým útokem. Žena po jejím boku vyslala k nozdram růžového draka další várku lektvaru. Tu už Sváťa rozptýlit nedokázal, protože čelil útoku mohutného muže, jehož tělo se v záblescích kouzel lesklo bojovým olejem. Muž se ho chystal ochromit. Sváťa se rychle ukryl za nehybným tělem Artevara. Poté se vztyčil s úmyslem vyslat na bojovníka speciální kouzlo. Jenže i on změnil pozici a nebyl na svém místě. Kouzlo už se nedalo vzít zpět, proto ho Sváťa nasměroval na dračici. Nedoufal, že by na ni mohlo účinkovat, ale snad ji aspoň na pár vteřin rozptýlí. O kousek popoběhl a konečně uviděl svého protivníka, jak se mu snaží nadběhnout. Na nic nečekal a zkusil ho magicky znehybnit a následně omráčit. Na tuhle útočnou magii však neměl dost energie. I obranné kouzlo dračího mostu, které právě

používal, rychle sláblo s počtem zneškodněných zásahů. Bylo nutné se proplížit kolem dračího těla a schovat se o kousek dál. Při tom spatřil, jak nepřátelská dračice zakořenila do země. No ne! Kouzlo na ni funguje! Vzápětí ho nečekaně zasáhl prudký výboj. Kdyby úder částečně nesklouzl po obranném štítu dračího mostu, byl by namísto mrtvý. Už ani neviděl, jak i Terignavan postupně ztrácí kontrolu nad svým tělem. Trojice vetřelců dokázala celkem snadno porazit sedm obránců školy, z toho tři draky.

„Skvělé vítězství,“ usmál se naolejovaný muž na Apolenu. Ta neodpověděla a stále se pozorně rozhlížela kolem sebe. Dobře věděla, že kdykoliv se může objevit některý z dalších profesorů. Nervózně se ohlédla na starou zelenou dračici, která vypadala poněkud unaveně.

„Měli bychom dotáhnout naši akci,“ připomněla Apolena Zadrápnuté.

„Vždyť už na tom pracuju,“ zavrčela nerudně dračice.

Po chvíli se nad nimi otevřela brána a na školní dvůr, osvětlený měsícem, klouzavým letem přistál zelený drak v nejlepších letech a kondici.

„Matko? Proč mě voláš právě sem?“ osopil se nazlobeně na Zadrápnutou Pertinah. „A co to tu sakra vyvádíš?“

„Neboj se, respektuji tvé přání. Nikdo z nich nezemřel.“ Stará dračice popošla blíž ke svému synovi a podala mu houbu.

„Co s tím?“

„Houbový prach si vetři do očí.“

Pertinah ji poslechl. Jakmile se však zahleděl na Zadrápnutou, o krok ucouvl.

„Matko?“ dokonce i dračí hlas může někdy zavibrovat překvapením a zděšením.

„Na mě se nekoukej!“ zasyčela dračice nerudně a mávla tlapou směrem k omráčenému Terignavanovi. „On by tě měl zajímat!!!“

„Proboha,“ poklesla Pertinahovi čelist, „zlaté šupiny! Ale to je přece Pán pokladů.“

„Je tvůj!!!“

Zelený drak chvíli nevěřícně zíral.

„Co se mu stalo? Tys ho omráčila, matko?“

„Přesně tak. Já ho našla a s pomocí mých služebníků srazila na kolena,“ přitakala dračice hrdě.

Vtom se poblíž otevřela brána a na dvůr vkročil další pastecký profesor. Za ním nějaká holka a za ní... Zadrápnutá zamrkala, jestli ji neklame zrak, ale houby určitě ještě neztratily svou účinnost. Za ní se bránou protáhl černý drak. Špatně načasovaná komplikace! A zrovna teď!!!

„Postarejte se o ně,“ zasyčela na Apolenu a Kvida.

Žena po boku dračice sáhla po magii a poslala trpaslíkovi bojový pozdrav v podobě ochromujícího blesku.

„Moc rádi,“ odpověděl Zadrápnuté Kvido, když mezi přicházejícími poznal Hanku. Neváhal ani vteřinu a dívce v ústrety letěla celá série útočných kouzel.

Zadrápnutá jedním okem sledovala činnost svých služebníků a druhým stále ještě hrdě zírala na svého překvapeného syna. Bylo nutné, aby se Pertinah vzchopil a dokončil partii, kterou ona rozehrála.

„Jak se ti líbí dárek, který jsem ti přichystala?“ znovu ji zaplavila hrdost a radost, že to dokázala. Dokázala najít a téměř sama přemoci vládce draků. Nyní bude Pánem pokladů její syn...

Z Pertinahova hrdla se vydralo chrčivé citoslovce, jako by ani nenalézal slov.

„Tak na co čekáš, synu?“ zvýšila hlas. „Zabij ho! Habeturdeur je tvůj! Ukonči jeho život a staň se Pánem pokladů!!! Získej jeho talismany a cennosti! Staň se největším a nejmocnějším z našeho rodu! Máš před sebou tu nejkrásnější budoucnost, jaká existuje. Budeš mít vše, po čem draci touží. Všechno je jen tvoje! Tak už ho, u všech krvavých drápů, zabij!!!“

„Ne! To nesmíte! Takhle ne!“ zařval rozhořčeně Plam a vrhl se do prostoru mezi Pertinaha, který udělal dva kroky kupředu, a mezi znehybněného Terignavana. Stihl při tom ještě uhnout kouzlu zpomalení a odpinknout ocasem pryč od svého čumáku jakousi divnou modrou kouli dřív, než se rozprskla do tisíce kapek. Vychrlil na Pertinaha záplavu ohně a přinutil ho couvnout dál od omráčeného růžového draka.

Zadrápnutá mávla prackou a zničehonic držela tři plody z dračích stromů.

Plam si jejího gesta nevšiml, zato Pertinah ano.

„Ne, matko, nedělej to!“ zařval zoufale.

„Ale jo,“ schlamstla plody stará dračice a vycenila svůj děsivý chrup v podivném šklebu.

Mezitím Rohan máchl rukou a všechna jemu určená kouzla po něm a kamenech, které měl všude na oblečení i kožených ozdobách, jen neškodně sklouzla. Apolena zkoušela všechno možné, jenže trpaslíkovy ochranné kameny magií nepřekonala. Znovu se zavlnil vzduch a dorazil profesor Teuklin. Sotva se za ním brána zavřela, zmizel jim z očí. Neviditelnost ovládal skvěle. Jenomže Zadrápnutá jen natočila hlavu a proud ohně, posílený dračím ovocem, směřoval do místa, kde nikdo nebyl. Zdánlivě nebyl. Vzápětí uviděli Teuklina, jak na sobě hasí doutnající oblečení. Opět zmizel a opět ho Zadrápnutá vyhmátla. Houby pravdivého vidění si dokázaly poradit i s neviditelností nejvyšší úrovně. Teuklinova taktika se tentokrát neosvědčila.

Hanka však neměla čas sledovat dění kolem sebe. Obranné kouzlo dračího mostu ji sice uchránilo před Kvidovou útočnou magií, jenže tentokrát mu šťastné karty hrály do rukou víc než jí. Byl na rozdíl od ní vyzbrojen speciálními amulety, bojový olej mu poskytoval ochranu nejen při boji zblízka, ale částečně po něm sklouzávala i nepřesně vyslaná zaklínadla. Hanka se navíc magicky vyčerpala na vyučovací hodině a při násilném rozšíření cizí brány. Takže se nyní spíš jen bránila. Zároveň se usilovně rozhlížela a pátrala po Svátovi. Mezi těly ležících draků ho zatím hledala marně. Doufala, že není pod některým z nich. Moc nechybělo a nepozornost ji mohla stát život. Nechala se Kvidem nachytat zezadu. Její nohy se proměnily v těžké, neuzvednutelné sloupy. Nepovedlo se jí dokončit krok a přepadla na břicho na zem. Sice pád vykryla rukama, ale co se děje za ní, neviděla. Naštěstí byl Rohan poblíž a všiml si, že má potíže. Kvido se právě rozmachoval nožem, aby Hanku bez slitování bodl do zad. To však profesor nemohl dopustit. Dynamickou otočkou v naprosto netradiční piruetě prolétl trpaslík kolem Kvida. I kdyby jeho manévr viděl někdo

zblízka, zřejmě by si při té rychlosti nestačil všimnout, co se stalo. Faktem zůstává, že Kvidova ruka s nožem svůj pohyb nedokončila a nečekaně zvadla. Vzápětí se těžce sesunulo k zemi i jeho tělo. Trpaslíkův nůž prosekl Kvidův krk a poslal mohutného muže do zapomnění.

To by měl Avisir radost, kdyby mě viděl takhle na kolenou, pomyslela si Hanka, když zlomila kouzlo těžkých nohou a zvolna se neohrabaně zdvihala ze země. Vůbec netušila, že jí Rohan právě zachránil život.

„No, to je dost, že si na mě taky někdo vzpomněl,“ zaskřehotal nad ní známý ptačí hlas. Spiripyr se jako modrý šíp mihl nad bojištěm.

Dusot dračích tlap přinutil dívku se otočit.

„Tys mi zabil služebníka!!!“ Zuřivější dračí intonaci snad ještě Hanka nikdy v životě neslyšela. Hned nato spatřila hlavu staré zelené dračice. Zadrápnutá se sípavě nadechovala. Hanka se odkulila stranou a s hrůzou staženým žaludkem sledovala, jak mohutná záplava ohně míří přímo na trpaslíka. Teď se teprve ukáže, pomyslela si zoufale, jak mocné ochrany se ukrývají v jeho kamenech. Ona už v sobě neměla energii ani na uhašení svíčky.

Cosi vlétlo přímo do dračího plamene. Avisir! Kolem něho najednou vzplálo cosi jako malé slunce. Oslněná Hanka zavřela oči a vzápětí je nepatrně pootevřela, aby mohla štěrbinkami mezi víčky sledovat fascinující podívanou. Spiripyr se koupal v dračím ohni. On se nejen koupal, vypadalo to, že k sobě oheň přitahuje jako magnet. K trpaslíkovi doputoval už jen nedomrlý ohnivý jazyk, s nímž si profesor hravě poradil. Znovu se zachvěla země pod dračími kroky. Hlava zelené dračice zmizela. Hanka opatrně vykoukla zpoza těla jednoho ležícího draka, aby se ujistila, že dračice nečekaně nezaútočí z jiné strany. Cosi zadunělo.

Najednou se ozval zoufalý pláč. Oslněná Hanka pořád ještě nic neviděla. Kolem se rozhostilo strašidelné ticho a jen hlasité vzlyky se trhaně nesly nocí.

Hanka zamířila bez ohledu na riziko doprostřed dvora, odkud se vše ozývalo. Rohan ji ale zadržel a šel první. V ruce držel

připravenou zbraň, na níž Hanka pokazila magické ostří. Uviděla Plama.

On ji zahlédl.

„Už je po všem,“ sdělil jí v mysli pomocí dračí komunikace, „boj skončil. Taky jsem našel Sváťu.“

Rozběhla se k němu. Hned se však zarazila, když spatřila zelenou dračici. Její vzhled se během okamžiku neuvěřitelně změnil. Jako by to ani nebyla ona. Vypadala mnohem menší, a jak ležela na zemi, vzbuzovala spíš lítost než hrůzu. Apolena se tiskla k její hlavě a vzlykala tak zoufale, že její nářek Hance rval srdce.

„Ona umírá,“ vysvětlil jí Plam opět jen v duchu, aniž promluvil, „byla už hodně stará a vážně nemocná. Až doteď udržovala svůj vzhled pomocí magie, ale zdá se, že jí došly síly. Tím, že použila několik kusů dračího ovoce najednou, vlastně spáchala sebevraždu.“

Hanka od srdcervoucí podívané nemohla odtrhnout oči. Pertinah vypadal ztrápeně. Došoural se k umírající dračici a dotkl se čumákem jejího krku.

„Nemusela jsi odcházet, matko. Zbytečně spěcháš do zapomnění. Kdybychom si předtím promluvili...“

„Co jsem udělala špatně?“ vydechla Zadrápnutá s námahou.

„Nezeptala ses,“ tiše odpověděl Pertinah. „Kdybys to udělala, vysvětlil bych ti, že vládcem draků být nechci. Líbí se mi tady. Lázně i pěstování dračího ovoce patří do mého života víc než touha po moci a po pokladech. Nechci rozhodovat, které dračí hnízdo je a které není v právu. Nechci se prát s každým sebevědomým mladým drakem. Nechci se neustále ohlížet, jestli mě neohrožuje další kandidát na Pána pokladů. Jsem spokojený v Pasteku. Byl jsem rád, že jsi sem za mnou přišla.“

„Ach synu...“

„Promiň, matko.“

Tělo staré zelené dračice se zachvělo a znehybnělo. Apolenin nářek nabral na intenzitě.

„Nebřeč, můžeš zůstat u mě, když budeš chtít,“ tiše jí nabídl Pertinah.

Hanka se odvrátila, aby zkontrolovala, jak je na tom Sváťa. Žil, ale víc zatím nezjistila. Bude muset chvíli počkat, až se jí doplní aspoň část magické energie.

Terignavan se jako první z omráčených draků pohnul a nakonec zvedl hlavu.

Plam i Hanka o kus ucouvli, aby se mu nepřipletli pod tlapy, až se postaví.

Dívce něco prasklo pod nohou. Sehnula se a zvedla rozšlápnutou houbu. Neodolala a přejela si prachem z jejího vnitřku oči. Najednou viděla i ve tmě mnohem lépe... najednou uviděla ve tmě... zlatého draka!

Šokovaně sledovala, jak se zvedá ze země. Byl nádherný. Na rameni jeho křídla seděl Avisir. I on byl úžasný. Modré odlesky v jeho peří se mísily se zlatým leskem šupin Pána pokladů. Terignavan, vlastně ne Terignavan, ale zlatý Habeturdeur si protáhl krk a začal se rozhlížet.

Hanka si stoupla na špičky a přejela prachem z houby i Plamovo oko, když k ní částečně sklonil hlavu. Nyní fascinující podívanou vnímali společně.

Habeturdeur udělal pár kroků. Nejdřív se dotkl hlavou svých dvou bezvládných dračích kolegů ze školy. Oba ihned vstali a nespokojeně si mnuli nozdry.

Potom se sklonil nad bezvládnými lidmi. Herbichlos a dva další muži se posadili a zmateně se rozhíželi.

Mezitím Habeturdeur přistoupil k Plamovi a dotkl se mladíka, kterého drak držel. Sváťa překvapeně zamrkal. Jakmile uviděl růžového profesora a Hanku, šťastně se usmál a opřel se spokojeně o Plama. Hanka měla pocit, že se jí ze žaludku odkulil metrakový šutr. Plam jejího kamaráda opatrně postavil na zem a Hanka ho podepřela, když zavrával.

„Promiň, nějak se mi podlamují nohy,“ položil jí Sváťa ruku kolem ramen a nechal ji tam.

Tentokrát Hanka nic nenamítala. Nemohla totiž odtrhnout oči od zlatého draka. Pertinah ho mohl zabít, ale neudělal to. Nyní před Pánem pokladů uctivě sklonil hlavu: „Odpustíš mojí matce? Prosím!“

Hodně se to podobalo omluvě. Habeturdeur se zamyslel. Nebo možná zkoumal stav mysli nezvaného návštěvníka.

„Opravdu nechceš být Pánem pokladů?“ zeptal se zeleného draka.

„Ani náhodou.“

„Škoda. Právě tobě bych svou funkci přenechal ze srdce rád. Jsi chytrý, moudrý a dostatečně silný na to, aby tě přepral kdejaký floutek. Kdybys změnil názor, můžeme se domluvit.“

„To myslíš vážně, Habeturdeure?“

„Smrtelně vážně.“

„Je mi velkou ctí, ale dovol mi odmítnout.“

„Budiž. Nedivím se. Ti moudří se do podobných funkcí nehrnou,“ vzdychl zlatý drak, „ale pro tebe moje nabídka platí pořád. Kdybys měl někdy zájem, rád půjdu na odpočinek. Teď si však vezmi Apolenu a vymaž jí z paměti dnešní noc. Tělo tvé matky a Kvida přemístím, kam si řekneš. Zároveň uvítám, když Kruh dračího oka ztratí pro lidi na přitažlivosti a sám od sebe postupně zanikne. Spoléhám na tvou chytrost a inteligenci, jak vysvětlíš ostatním smrt Zadrápnuté a jejího služebníka. Já se zase postarám, aby žádný z účastníků konfliktu neprozradil ani slovo o boji na školním dvoře.“

„Říká se, že jsi moudrý, Habeturdeure. Rád jsem si to ověřil osobně,“ zazněl v Pertinahově hlase obdiv a úcta, „zařídím vše podle tvé rady.“

Nejdřív se otevřela brána a zmizela mrtvá těla Zadrápnuté a Kvida. Hned za nimi bránou proskočil Pertinah se zhroucenou Apolenou.

Terignavan se nyní otočil k ostatním přítomným. Plam se před Pánem pokladů maličko příkrčil. Sváťa pustil Hanku a překvapeně povytáhl obočí, když si všiml, jak se jeho kamarádka přimkla k Plamovi, jak to šlo nejbliž. Zatímco on hleděl na růžového draka, kterého sice ostatní oslovovali jako vládce draků, ale hrůzu v něm nevzbuzoval, dívka profesora viděla jako vznešeného zlatého Pána pokladů. Sice Habeturdeurovi, vlastně Terignavanovi pomohli, ale tento majestátní drak asi nebude tím vlídným růžovým učitelem, jehož znali. Za dobrosrdečnou maskou určitě vězí mocný a prohnáný jedinec. Zaručeně nebude chtít kamarádit s nedospělým

drakem a studenty. Navíc byl původně černým drakem, což znamená hrdým tvorem, jenž pojmy jako vlídnost a vděčnost řadí do kategorie slabostí.

„Pomáhali jste mi. Díky. Budu si vás pamatovat,“ promluvil na ně vlídněji, než dívka očekávala. Přesto mimoděk hmátla po amuletu. Už sice neměla ten, který by ji dokázal vmžiku přemístit do Kouzelných zahrad, avšak i starý památečný s Vronovou pamětí ji dokázal částečně uklidnit. Nervózně ho sevřela. Kdysi si slíbila, že ho příležitostně prostuduje. Jenomže z něj nikdy nevydolovala ani jedinou Vronovu vzpomínku. Teď si přála, aby je kámen uměl ochránit před Pánem pokladů. Ale možná má zbytečné obavy, Apolenu přece taky nezabil, i když snadno mohl...

„Mrzí mě, co musím udělat, o událostech dnešní noci se však nesmí nikdo dozvědět.“

S Hankou se zatočil svět.

„Postarám se o ně,“ zaslechla ještě jakoby zdálky Rohanův hlas a vše kolem se zahalilo podivnou mlhou, neprůhlednou a hustou jako sirup.

Tu noc si chci pamatovat!

Najednou stála v Kouzelných zahradách a cítila se mizerně. Bolela ji hlava a mozek odmítal spolupracovat. Něco nebylo v pořádku.

Několikrát zamrkala a ujistila se, že bdí. Noc halila zahradu do černého pláště posetého hvězdami a několik z nich jako by se roztříštilo a blikalo po zahradě v rytmu světlušek. Vedle ní stál profesor Rohan a kousek od něj se stejně udiveně jako ona rozhlížel i Plam a Sváťa. Co tu dělají?

„Už je ti dobře?“ zeptal se ustaraně trpaslík. „Asi jsem ti dnes večer naložil příliš velkou magickou zátěž,“ pokračoval s povzdechem, „musel jsem dojít tady pro Sváťu a toho tvého draka, aby ti pomohli v případě, že se neprobereš. Zažili kapku drsné probuzení. Doufám, že jsem jim neublížil.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Hanky starostlivě Plam.

„Snad jo,“ uvědomila si, jak je skoro na dně s magií. Pohlédla na Sváťu. Právě si masíroval čelo, jako by ho taky bolela hlava. Poslední, co si pamatovala, byla chvíle, kdy začala pracovat na magickém ostří zbraně, kterou Rohan držel v ruce. Jak je možné, že ji právě tohle kouzlo tolik rozhodilo? Několikrát se zhluboka nadechla. Od domu sem přicházel Zachariáš s Vronem. Co tu dělá Vron? Proč nehlídá Terezku? Nebo se jí skutečně přihodilo něco vážného, a proto sem svolali pomoc ze všech stran? Nebyla zvyklá na výpadky paměti.

Náhle si uvědomila další nesrovnalost. Na zbrani v Rohanově ruce byly stopy krve. A na jeho oblečení také! A měl částečně ohořelý rukáv!

Rychle pohlédla na své oblečení. Bylo uválené a triko dokonce natržené. Na koleni měla dlouhý šrám. Kde k němu přišla? Na krku se jí zhoupl kámen s Vronovou pamětí. Asi bych si měla zkrátit tu šňůrku, pomyslela si zmateně a sáhla po něm, aby ho zastrčila za triko.

V tom okamžiku proletěla jejím mozkem smršť a během jediného záblesku vyčistila všechny cestičky v její paměti. Jako by se jí rázem rozsvítilo! Už věděla naprosto přesně, co se během dnešní noci událo. Kámen jí vrátil její vlastní vzpomínky. Tak takhle funguje, zaradovala se nad nečekaným objevem.

Předstírala, že si kontroluje šrám na koleni a nenápadně vtáhla do dračí komunikace Plama a Sváťu. Znovu sevřela kámen paměti a promítla své vzpomínky do jejich myslí. Ucítla, jak se částečně pročistila i jejich paměť.

„No tohle!“ pronesl Sváťa nahlas a podíval se na draka. Plam se zakabonil.

„Dračí vděčnost je nekonečná,“ zavrčel sarkasticky.

Hanka znovu pohlédla na Rohana. Vymazali paměť i jemu?

„Co je s vámi? Kde jste byli? A jak to proboha vypadáte?“ pohlédl na ně Vron podezřívavě.

„A kdo teď hlídá Terezku?“ odpověděla mu Hanka otázkou.

„Ta zatím spí a za tu chvíli, co u ní nejsem, se snad nic nestane,“ nepřestával se mračit.

Když nedostal odpověď od nich, obrátil se na Rohana: „Rád bych se dočkal vysvětlení, proč se dnes Hanka nevrátila domů?“

Zachariáš zatím nepromluvil, ale i on se díval na profesora krajně nevlídně a stejně jako Vron čekal na odpověď.

„Chtěl jsem toho na dnešní hodině stihnout příliš mnoho. Omlouvám se. Asi jsem po Hance požadoval víc magie, než bylo zdrávo.“

„Copak se ani vy, pane profesore, nepamatujete na školní dvůr v Pasteku?“ zeptal se naivně Sváťa.

V Rohanových očích se překvapeně zablesklo: „A co bych si měl podle tebe pamatovat?“

Sváťa se zarazil a nerozhodně se podíval na Hanku a na Plama.

„Třeba na to, kdo je ve skutečnosti Terignavan,“ postavila se Hanka mezi Rohana a Sváťu. Pozorně sledovala profesorovu reakci. Nepůsobil zmateně, spíš překvapeně a polekaně. Dospěla k názoru, že Rohanovi paměť nevymazali. Pravděpodobně ho jen pověřili tím, aby je dostal domů a naservíroval jim nějakou pochybnou historku o dnešní noci.

Vtom profesor sáhl po magii a lítostivě se podíval do jejích očí. Chtěla se bránit, ale neměla čím. To, co se událo, bylo dílem okamžiku. Vron ji odstrčil a zaštilil, Zachariáš přiskočil a ubalil Rohanovi takovou ránu pěstí, až trpaslík upustil zbraň a odlétl metr dozadu. Tam ho k zemi přišpendlila Plamova tlapa.

„Tohle naší Hance dělat nebudeš,“ zavrčel Zachariáš výhruzně a zdvihl z trávy dlouhý nůž. Významně si ho prohlédl a naklonil se nad dračí tlapu, která dusila profesora.

„Počkej, Zachu,“ chytila ho za loket Hanka. „A ty mu aspoň dovol dýchat,“ mávla na Plama.

„Je opravdu nutné, abychom na tak zajímavou noc zapomněli?“ zeptala se ležícího Rohana. V ruce pevně svírala kámen paměti a čekala, co odpoví profesor.

Trochu sípal, jak Plamova černá tlapa stále ještě tiskla jeho hrudník: „Kdyby se všem nepodařilo vymazat paměť, musel by Terignavan odejít ze školy a hledat si útočiště někde jinde. Uvědom si, že nemá snadnou pozici. Nedopustí, aby někdo cizí znal místo jeho pobytu. Pokud se mi nepodaří vymazat vaši paměť, budu nucen mu to říct a on odejde. Bylo by ho škoda. Má rád děti a v naší škole se mu líbí. A my ho taky máme rádi.“

„A když slíbíme, že zachováme jeho tajemství?“ navrhla Hanka.

„Vaše slovo mu nebude stačit. Jestliže nezaručíme, že je jeho tajemství vymazáno, sebere se a odejde.“

„Nepříjemně zapeklitá situace,“ vzdychla, „vlastně ho docela chápu. A nechci, aby odešel z Pasteku. Ach jo. Souhlasím, abyste nám znovu vymazal paměť, Rohane. Ale nejdřív očistěte nůž od krve a dejte do pořádku naše šaty,“ doporučila trpaslíkovi.

„A ty ho pusť,“ obrátila se k Plamovi.

„Opravdu mu dovolíš sahat do tvých vzpomínek?“ zadíval se Hance do očí Zachariáš a stále si pohrával se zbraní.

„Ano,“ přikývla.

Pak nenápadně ukázala Vronovi kámen ve své dlani, aby předem umlčela jeho případné námitky. Viděla, jak se jejímu příteli rozšířily oči překvapením a poznáním. Po tváři mu přeběhl potlačovaný úsměv.

„Rád bych protestoval,“ pronesl Vron nahlas, když nahradil pobavený výraz nespokojeným zamračením, „jestli si to však Hanka sama přeje, nic nenamítám.“

Zachariáš se na něj otočil a zdálo se, že nevěří vlastním uším. Rychlý Vronův souhlas ho překvapil. Nakonec neochotně vrátil zbraň Rohanovi a jen bezmocně pokrčil rameny.

„Víte co? Dělejte si tu, co chcete. Ale beze mě!“ zavrčel směrem k Rohanovi, otočil se k nim zády a rázným krokem zamířil k budově. Ještě zaslechli, jak mumlá: „Koukat se na to je prostě nad moje síly.“

„Promiň,“ vzdychl Rohan. Hanka uvolnila z dlaně amulet a podmračeně sledovala, jak na ni profesor sesílá kouzlo zapomnění. Opět se s ní zhoupal svět. Měla pocit, jako kdyby se probudila z mimořádně živého snu, který právě zapomněla. Ucítla prudkou bolest hlavy a nemohla přimět svůj mozek, aby začal produkovat myšlenky. Sváťa opodál seděl v trávě s hlavou v dlaních a nad ním se skláněl Plam. Drak vypadal neobvykle zmateně.

„Co se stalo?“ pohlédla Hanka překvapeně na Vrona a profesora. Znovu si vyslechla Rohanovu omluvu za to, že přecenil její síly a že ve zmatku zavolal všechny Hančiny přátele, jelikož se bál o její zdraví. Tentokrát jeho historku přijala, i když se jí nezdála pravděpodobná. Rohan ale vypadal klidně a spokojeně. Po chvíli se rozloučil a zmizel bránou do Pasteku.

„Jsem s magií skoro na dně, nemohl bys mi, Vrone, udělat něco s tou příšernou migrénou?“ obrátila se na přítele. Naprosto nechápala, proč se usmívá. Přistoupil k ní a paměťový kámen, jenž se jí volně houpal na řemínku, jí vtiskl do dlaně. Podruhé té noci zažila očištný průvan ve své mysli. Hlava ji sice bolet nepřestala, ale jakmile znala příčinu, dala se bolest vydržet. Podobně jako poprvé vtáhla pomocí dračí komunikace do svých vzpomínek i Plama se Sváťou.

„Tohle by se drakovi rozhodně nemělo dělat,“ vrčel podrážděně Plam, „ani takovému dobrákovi, jako jsem já.“

„Potřetí už bych mazání vzpomínek nepřežil,“ unaveně konstatoval Sváťa, „mám v hlavě divně rozmazaný pocit. Některé

vzpomínky jsou kdesi daleko v šeru, jiné jsou z doby, kdy jsem byl v bezvědomí a pár jich vidím jakoby dvojmo.“

„Nesnaž se je uspořádat, postupně se srovnají samy,“ uklidňoval ho Vron, „časem vytrídíš, které jsou tvé a které Hančiny. Však on si je mozek přebere. Jakmile se uvolní zablokovaná paměť, je jen otázkou času, kdy si vybavíš celou událost ze své vlastní perspektivy. Netrap se tím a dopřej hlavě trochu času na regeneraci.“

„Podle mě by byla škoda zapomenout, co jsme během dnešní noci prožili,“ podívala se Hanka na Plama.

„To ano,“ přikývl černý drak, „ale asi bychom měli Terignavanovo tajemství respektovat a nemluvit o něm.“

„Já o tom rozhodně nikomu vykládat nehodlám,“ souhlasila.

„A co Rafan? Nesmím nic říct ani jemu?“ zarazil se Sváťa.

„Ber to tak, že je teď Raf ochráncem. I on bude muset o některých záležitostech, s nimiž se setká, mlčet. I před námi. My mu necháme jeho tajemství a on nám zase ta naše. Jinak se vůbec nic nemění. Pořád to bude náš starší brácha.“

„Nikdy jsem před ním žádné tajemství neměl...“

„Vítej na prahu dospělosti,“ ušklíbala se přátelsky Hanka.

„Tak jo,“ zajiskřilo se Svátovi šibalsky v očích, „a můžu ti dát pusu?“

„Hele, natolik dospělej zase nejsi,“ odbyla ho s úsměvem.

Černý drak mezi ně strčil svou tlamu: „Nevím, jak vy, ale já se potřebuji prospat. Takže mě laskavě omluvte.“

Jakmile Plam zmizel v bráně, Vron se jich zeptal: „A kde hodláte nocovat vy dva?“

„No přece tady,“ odpověděli dvojhlasně a kývli směrem ke stromovému domku v zahradách.

„Jak jinak... dobře se vyspěte, já musím za Terezkou,“ mávl jim na rozloučenou a zmizel.

„Ráno snad budu mít na bránu do Pasteku už magie dostatek,“ zívla Hanka a zamířila do neošetřované části zahrady.

Vtom se ze tmy před nimi vynořil jednorožec.

„R'íhane,“ překvapeně se zarazila, „ani jsem nezaznamenala, že jsi přišel.“

„Jsem tady už skoro stejně dlouho jako vy a vůbec se mi nelíbí, jak sis zahrávala s paměťovými kouzly. Mohla jsi poškodit mozek nejen sobě, ale i svým přátelům,“ pokáral ji.

„Neudělala jsem to schválně.“

„Podruhé ano,“ nesouhlasně odfrkl její čtyřnohý otec.

„Chci si tuhle noc pamatovat,“ ohradila se dotčeně.

„Dovol mi, abych přeléčil tebe i tvého kamaráda,“ požádal jednorožec.

„S největší radostí, hrozně mě bolí hlava,“ vděčně souhlasila dívka.

„Určitě ne tolik jako mě,“ čekal Sváťa, až dojde řada i na něj.

Hanka ucítila jednorožcovu vlídnou energii a všechna bolavá tíha se z jejího těla postupně vytrácela. Pocítila přívál magie. Najednou se jí začala doplňovat plynule a mnohem rychleji.

„Páni, to je úleva,“ vzdychl i Sváťa, když R'íhan skončil s léčením.

„Jestli tě zajímají paměťová kouzla, najdi si co nejdřív dobrého učitele,“ doporučil jednorožec Hance, než odešel.

Náhle na ně padla taková únava, že měli co dělat, aby se vyškrábali do stromového domku a zalezli do svých postelí. Naštěstí se jim vůbec nic nezdálo.

Druhý den je vzbudilo rachocení v troubě.

„No ne, že by Zachariášův budíček?“ protíral si oči Sváťa a začal z trouby vytahovat snídani, která by uživila celou jejich třídu.

„Jakpak se asi vyspal Teuklin?“ probudila se i Hanka v lepší náladě, než se dalo po těch několika málo hodinách spánku čekat. Po rychlé sprše už byla ochotná o nočních událostech i žertovat. „V noci byl v poněkud ohořelém stavu.“

„Terignavan ho vyléčil stejně jako nás,“ mumlal Sváťa s plnou pusou. „Nepochybně dorazí na hodinu včas jako vždycky.“

„Dokážeš u Herbichla předstírat, že si nic nepamatuješ?“ obávala se Hanka bezelstné Sváťovy povahy.

„Náhodou... Mojí nejlepší obranou je útok. Budu se ptát a ptát a ptát, až ho bude brnět hlava.“

„Jen aby,“ zapochybovala, „možná jsem ti měla vzpomínky vrátit až o prázdninách.“

„Opovaž se na mě zkoušet paměťová kouzla,“ zašermoval Hance před očima vidličkou. Na malou chvíli měla pocit, že se oba vrátili do dětských let. Snídají ve stromovém domečku a řeč je o prázdninách...

Jakmile otevřela Svátovi cestu do Pasteku, zastavila se u Zachariáše. Pověděla mu o boji na školním dvoře, jen místo skutečného důvodu uvedla jako motiv pomstu Zadrápnuté vůči Terignavanovi.

„No a takhle přibližně to bylo. Víc prozradit nemohu.“

„Ty víš své, já vím své. Kvůli pomstě by ti paměť mazat nemuseli. Rohan si rozhodně za rámeček nedá, jak tady s vámi zacházel. Příští vyučovací středu s ním hodím řeč!“

Pokud slova „hodím řeč“ použije člověk, má na mysli rozhovor, Hanka si ale vůbec nebyla jistá, co to znamená, vysloví-li je trpaslík. V každém případě zněl jeho výrok krajně výhružně.

Protože dnes žádnou vyučovací hodinu v Santareně neměla, pospíchala za Terezkou a Vronem.

Holčička byla pořád smutná. P'ujibo se s ní ráno přestal scházet. Několikrát ji Hanka přistihla uprostřed hry, jak svěsila ruce do klína a zadívala se do prázdna. Nebo se zarazila uprostřed dovádění a chtěla se zničehonic pomazlit nebo si došla pro panenku, aby ji k sobě přitiskla. Když potom u potoka našla v písku jednorožcovy stopy, rozplakala se nad nimi.

Hanka si ji vzala na klín a přemýšlela, jak ji utěšit.

„Neplač, on tě má rád. Možná právě proto za tebou nechodí.“

Terezka na Hanku upřela uslzené oči s otázkou.

„Nebo se možná po zkušenosti s Lídou bojí přátelství s lidmi. Víš, ona ho taky má ráda, ale nepřímo tím zavinila, že se teď P'ujibo nemůže vrátit domů k mámě a tátovi. Vzniklo mezi nimi zvláštní magické pouto. Oni dva ho přetřhnout nechtějí, a nikdo jiný to bez jejich souhlasu udělat nemůže. A dokud tohle pouto trvá, nemůže P'ujibo domů do rodného lesa. Je kvůli tomu hodně nešťastný. Ale má Lídu rád, takže s tím nic neudělá. A asi taky nechce, aby něco podobného vzniklo i mezi ním a tebou. Proto se ti vyhýbá. Nepřeje si, abys byla nešťastná jako on a Lída.“

Terezka se zamračila.

„Já vím, Lída se ti moc nelíbí...“ Terezka souhlasně pokývala hlavou.

„Jenže P'ujibo ji má rád a je k ní svým způsobem připoutaný. Musíme se s tím smířit.“

Holčička sklopila oči a znovu se přitiskla k Hance. Po chvíli se ale vyhrabala z jejího klína a šla zase stavět rybníčky z písku a bláta.

Navečer se Hanka vypravila za Svátou, protože byla zvědavá, co se říká v Pasteku a ve škole.

„Nó, ve škole se nestalo nic zvláštního,“ mrkl na ni kamarád, když se ho zeptala, „akorát že prý se v dračích lázních jedna stará dračice přežrala nějakýho ovoce či co. Nakonec kvůli tomu umřela, ale v agónii ještě stihla zabít jednoho svého služebníka. Jo, a nějakou starou ženskou, co s ním byla příbuzná, zase připravila o rozum. Nebo o paměť? Asi jsem ty klepy neposlouchal dost pozorně.“

„A co Teuklin?“

„Rozdával pokuty jako vždycky.“

„A Herbichlos?“

„S tím jsem ještě nemluvil, ale pozval jsem ho dnes na večeři.“

„A Avisir?“

„Nevím. Dojdi si pro něj dolů.“

„A proč? Objeví se sám. Stačí jen požádat,“ zasmála se Hanka a pozvala spiripyra do podkroví.

Objevil se na opěradle své oblíbené židle a vypadal úžasně. Hanka na něm mohla oči nechat. Nádherné lesklé peří v modrých, duhově měňavých odstínech, nebezpečně vypadající rudý zobák, jiskra v oku. Jeho vzhled neměl chybu.

„Docela mu to sluší, co?“ pozoroval Avisira Sváta.

Hanka přikývla a rozhodla se něco vyzkoušet.

„Můžeš mi Avisire říct, co se stalo během dnešní noci?“ zeptala se ho.

Pták si urovnal peříčko na křídle a zaskřehotal: „Kromě toho, že jednomu mému příteli zachraňoval život nedospělej černej drak a tobě zase ten skrček Rohan, se nedělo vlastně nic důležitýho. Dal jsem si jednu báječnou ohnivou koupel a trochu si protáhl brčka.“

„Rohan že mi zachránil život? Ani jsem si nevšimla? Pověz mi o tom podrobněji.“

„A nemám ti to radši ukázat?“

„Ukázat? No jasně, jestli můžeš, tak ukaž.“

„Stačí požádat...“

V místnosti se objevila mlžná koule a v jejím středu malý obraz ze školního dvora. To, co spatřili uvnitř koule, bylo zaostřené a dobře viditelné. Hance chvíli trvalo, než poznala sama sebe, jak se ukrývá před magickými útoky Kvida. Teprve z téhle perspektivy mohla dopodrobna sledovat, jak ji Kvido nepozorovaně obešel a dostal se jí do zad. Že já hloupá s tím nepočítala, pokárala se v duchu, když uviděla, jak po jeho kouzlu padá k zemi. Fascinovaně zírala na nůž, který se vznášel nad jejími zády, i na trpaslíka, jak v poslední chvíli Kvida zabíjí.

Ona i Sváťa byli tak soustředěni na obraz v mlžné kouli, že si ani nevšimli, kdy dovnitř vstoupil Herbachlos. Možná i on postřehl, co jim spiripyr ukazuje, protože jeho hlas zazněl našťvaně.

„Avisire! Přece jsem tě žádal... ty víš, o co!“

„Ona taky požádala.“

Obraz i koule se rozplynuly.

„Ale ona není...“

„Taky má brko přátelství.“

„Cože? A odkdy?“

„Dlouho.“

„Proč jsi mi nic neřekl?“

„Neptal ses.“

„Takže o něm neví ani...?“

„Ne, Habeturdeur se taky neptal.“

„Ty jeden pitomej zobáku, vypelichanej hlupáku! Všechno jsi pokazil!“

„Nejsem vypelichanej,“ zasyčel na něj pták, „a vy jste pokazili mnohem víc.“

„Co tím myslíš?“ nacvičeným pohybem uhasil knihovník ohnivou spiripyrovu slinu na svém rukávu a posadil se ke stolu.

„Habeturdeur udělal chybu.“

„Jakou?“

„Vzal paměť přátelům.“

„Nesmysl! Jen těm, kdo by ho mohli ohrožit. A ty jsi hloupá slepice, neboť jeho přání nerespektuješ.“

„Já nemusím, to jen ty se svým cejchem vždycky tancuješ, jak píská.“

„Dobře víš, že jsme přátelé a cejch mám jen kvůli tomu, abych cítil, když se mu něco stane.“

„...a papouškoval jeho slova.“

Další ohnivou slinu, co dopadla na stůl, uhasila Hanka. Sváťa se tiše zvedl a šel připravit večeři. Možná má pravdu, pomyslela si při pohledu na něj. Jídlo by mohlo zklidnit emoce.

„Drž zobák!“

„A nešlo jen o jednu chybu!“

„Co ještě?“

„Ani jste mě nezavolali, když vás přepadli.“

„Nebyl čas a čekali jsme, že to zvládneme.“

„Čekali, čekali, všechno jste pos...“

„Avisire!“

„...postavili na hlavu. Zavolat mě musela ona.“

„Dobrá, dobrá. Uznávám, že ti Rohan vděčí za život. Vždyť už tvé bojové zásluhy ocenil i Terignavan. Co bys chtěl víc?“

„Respektuj přátele přátel.“

„Kdybys dneska držel ten svůj nevymáchaný zobák na uzdě, mohli ode mě a Terignavana dostat dárek, a aniž cokoliv tušili, jít dál. Teď budu muset napravit, co jsi pokazil.“

„Jen přes mou mrrrtvolu!“ zaujal spiripyr bojový postoj.

„Když jinak nedáš,“ napůl se zdvihl ze židle knihovník.

V ten okamžik před něj Sváťa položil talíř se svíčkovou a Hanka vstoupila mezi Herbichla a načepýřeného Avisira, aby hned vedle talíře postavila misku s brusinkami.

„Jestli jsem správně pochopila, o čem je řeč, rozhodl jste se nám vymazat paměť,“ podívala se knihovníkovi přímo do očí, „co si takhle nejdřív na toto téma nezávazně popovídat u večeře? Vždyť je jedno, jestli budete mazat časový úsek o půl hodiny kratší nebo delší, nebo snad ne?“

Herbichlos se podíval na ni, pak na svíčkovou a posadil se. Sváťa naservíroval jídlo i pro ně a Avisirovi přinesl misku se zvláštními oříšky, které Hanka neznala. Pták do nich nadšeně ponořil zobák. Možná se Sváťa přece jen ve zdejší škole něco naučil o dračích mazlíčcích a o specialitách na dračích stolech.

Chvíli bylo ticho, do něhož cinkaly jen jejich příbory a občas lupla slupka oříšku.

„Terignavan oceňuje, že jste se postavili na jeho stranu a pomáhali mu,“ odložil Herbichlos po chvíli na okamžik příbor, aby mohl sáhnout do kapsy. Přisunul ke každému z nich malou krabičku a znovu se pustil do jídla.

„Naše pomoc mu stejně k ničemu nebyla,“ pokrčila rameny dívka, „Pertinah ho vůbec zabít nechtěl. Vlastně se spustilo mnoho povyku pro nic.“

„Pamatuješ si i tohle?“

„V mém životě je pár chvil, na které bych docela ráda zapomněla, ale včerejší noc mezi ně nepatří,“ podívala se na muže téměř vyčítavě.

„Moc mi mé poslání neusnadňuješ.“

„Neohrožujeme vašeho dračího přítele o nic víc než třeba Rohan.“

„Trpaslíci dovedou mlčet.“

„A my taky,“ otevřela mu částečně svou mysl, aby se přesvědčil, že svůj slib míní vážně.

„To, že máte u sebe Avisirovo pero přátelství, je velice zajímavé. Uznávám, že se vám podařilo ho vyléčit, ale stejně nechápu, proč uzavřel tak těsné přátelství právě s vámi. Spiripyrové většinou uznávají jako sobě rovné jen draky.“

„Jestli to nebude tím,“ zamumlal Sváťa s plnou pusou, „že tady Hanka je taky napůl drak.“

„Co tím chceš říct?“

Herbichlos se na vteřinu zarazil a najednou měla Hanka pocit, že se na ně dívá jinýma očima.

„Terignavan je tu s vámi?“ zeptala se přímo.

„Ano. Vadí ti to?“

„Vůbec ne, ale možná bych taky mohla přizvat svého přítele do diskuse,“ odpověděla a zároveň oslovila v duchu Plama a pozvala ho do svého komunikačního krystalu.

„Spíš bych očekával, že draka pozve on, má jeho cejch,“ kývl knihovník bradou směrem ke Svátovi.

„Pro mě je kontakt jednodušší, mám v dračí komunikaci docela slušnou praxi.“

„Zdá se, že je v tobě opravdu něco dračího.“

„Já a Zuřivý plamen jsme dohromady jeden člověk a jeden drak. Naše mysl je však do určité míry vzájemně promíchaná.“

„Možná by bylo lepší vrátit každému z vás to, co je jeho.“

„Ano. I Plamova matka se nás snažila oddělit. Jenomže nakonec svého nedosáhla.“

„Měla si přizvat kouzelníka specialistu.“

„Hor je prvotřídní mág a vrátit naše osobnosti by nepochybně dokázal, ale my dva jsme si nepřáli nic měnit. Respektoval naše rozhodnutí.“

„Znáte Hora?“

„Ano, je to Plamův strýc.“

„Dokážete zachovat mlčení i před ním?“

„Pokud z nás tu informaci nebude chtít dostat násilím, tak ano.“

„Dobrá odpověď. Terignavan souhlasí.“

„S čím souhlasí?“

„Abyste si pamatovali tuhle noc. Vkládá ve vás velkou důvěru. Snažte se ji, i ve svém vlastním zájmu, nezklamat.“

„Páprda dostal rozum,“ podotkl pták, který právě sezobl poslední zlomek oříšku.

„Avisire!“

„Co je pravda, je pravda. Hraje si na růžového páprdu a na pořádný boj čekáme jako pouštní kameny na déšť. Takovou ohnivou koupel jako včera bych potřeboval každý týden.“

„Nepřeháněj!“

„Protivnej mír!“ brblal ještě pták a Herbichlovy oči se vrátily k normálu.

Sváťa sáhl po krabičce na stole a otevřel ji. Uvnitř bylo několik malých šedých krystalů. Hanka dostala totéž.

„Co to je?“ zdvihla oči.

„Zeptej se Rohana,“ usmál se knihovník.

Teď, když mezi nimi opadlo napětí, mohli si konečně v klidu povídat. Dlouho ale nevydrželi. První začala zívát Hanka a hned po ní Sváťa. Herbichlos to vzal jako pokyn k odchodu a odnesl s sebou i Avisira.

„Musím se trochu vyspat aspoň dneska,“ zdvihla se od stolu i Hanka, „kdo ví, na jak dlouho se protáhne zítřejší večere u Zachariáše.“

„Vyzvedni mě hned po vyučování,“ požádal ji ve dveřích Sváťa, „budu muset ještě domů pro Aničku.“

„Jasně,“ přikývla a spěchala domů.

Pokud měli obavy, že bude Terezka při večeři v neznámém prostředí nesvá, mohli na svůj strach hned v první minutě zapomenout. Zaprvé jí svědčila společnost upovídané a hravé Aničky a zadruhé se ukázalo, že trpaslíkův zjev v ní hned na první pohled vzbudil sympatie a důvěru. Jakmile od něj obě malé holky dostaly korálkové ozdoby pro sebe a pro panenky, celé se rozzářily. Anička slušně poděkovala, ale Terezka přistoupila blíž k němu a natáhla ruce. Jakmile ji Zachariáš vyzdvihl do náruče, objala ho ručičkami a přitiskla svou jemnou tvářičku do jeho vousů.

„Ty jedna malá tulinko,“ usmál se na ni, „obtočit si trpaslíka kolem prstu hned při prvním setkání, to se hned tak někomu nepodaří.“

Celý večer proběhl bez zádrhelů a v klidu.

Po večeři vytáhl Rafan Hanku stranou od ostatních. „Vymyslel jsem pro Lídu malé překvapení. Ale potřebuji, abys mi s ním pomohla.“

„Překvapení? Pro Lídu?“

„Jo. Přemýšlel jsem o ní a dospěl k názoru, že by potřebovala trochu nasměrovat. Víš, máme u ochránců jednu šikovnou dívku empaticku, co nám pomáhá v případě psychických bloků.“

„Psychický blok? Co tím myslíš?“

„Když prožiješ situaci, se kterou se nedokážeš sama vyrovnat, uzavře se tvůj problém do jakéhosi sklepení ve tvé mysli a ty se

„snažíš na něj nemyslet a bojíš se o něm nahlas mluvit. Tomu se u nás říká psychický blok.“

„Aha. A co s tím blokem dělá?“

„Pokaždé něco jiného. Vyprávěl jsem Veronice o Lídě i o tom, co se jí stalo, co prožila. Trochu jsme diskutovali a ona navrhla takový malý pokus. Ale potřebujeme, aby Lída aspoň částečně spolupracovala.“

Rafan Hance vysvětlil, co vymysleli.

„Myslím, že bude souhlasit,“ usmála se Hanka, „minule na tobě mohla oči nechat, takže předpokládám, že schválí úplně všechno, co navrhneš.“

„Vidím, že bych se měl od ní raději držet dál,“ ušklíbl se Rafan, „no nic, v neděli zkusíme zrealizovat Veroničin návrh. Třeba Lídu posuneme z jejího osamění zpátky mezi lidi.“

„Kéž by,“ povzdechla si Hanka. Trápilo ji pomyšlení na P'ujiba a jeho budoucnost. Lída je právě teď ve velice komplikovaném věku. Moc velká na to, aby poslouchala dobré rady, ale k dospělosti má daleko. O zkušenostech nemluvě. Zatím nezvládá ani vlastní problémy, natož ty jednorožcovy.

„Co vy dva kujete za pikle?“ vyhmátl je Zachariáš.

„Ále, nic důležitého,“ mávla rukou Hanka.

„Tak pojďte pěkně dovnitř, budu podávat zmrzlinu.“

„Ňam, už se těším,“ zamířila okamžitě k jídelně.

Na chodbě v šeru zakopla. O podlahu kovově zazvonila sekera.

„Sakra, ženská, dávej přece pozor! Zrovna jsem ji nabrousil,“ hartusil Zachariáš a palcem zkontroloval, jestli je ostří v pořádku.

„Proč ji máš takhle nešikovně v cestě?“ podivil se Rafan.

„To jen pro každéj případ,“ zamumlal trpaslík. „Až přijde Rohan, mám v plánu si s ním důvěrně popovídat.“

„Zachu!“ zpozorněla ihned Hanka. „Doufám, že nemáš v úmyslu mu ublížit?!“

„Od minulého setkání má u mě malý vroubek,“ vyhnul se přímé odpovědi trpaslík.

„Ve středu v noci mi Rohan zachránil život!“ postavila se před něj a kladla důraz na každé slovo.

„Jseš si tím jistá?“

„Ležela jsem na zemi a Kvido se mi chystal do zad vrazit kudlu,“ pokračovala pomalu, jako by si dávala záležet na tom, aby i tupý trpaslík pochopil, co mu říká. „Rohan byl trochu z ruky, ale vyskočil, udělal ve vzduchu takovou zvláštní otočku a nožem, co měl v ruce, Kvida zabil.“

„Otočku říkáš?“ začalo to Zachariáše zajímat. „Popiš mi, jak vypadala,“ požádal ji.

Hanka se v úzké chodbě pokusila napodobit Rohanův pohyb.

„Akorát, že ji provedl tak rychle, že ani nešlo postřehnout pohyb jeho zbraně,“ dodala po svém neumělém vystoupení.

„Sekerníkova pirueta!“ zajiskřilo Zachariášovi v očích. „Nikdy bych do něj neřek, že něco takového může umět.“

Natáhl se a pověsil sekeru na hák zatlučený do zdi.

„No dobře, ukecala jsi mě. Budu ho šetřit,“ ušklíbl se na dívku a uhodil pěstí do otevřené dlaně.

„Taky jsem včera v Pasteku dostala dárek. Možná bys mohl vědět, o co jde,“ vytáhla Hanka z kapsy malou krabičku a otevřela ji.

Trpaslík nakoukl dovnitř a hvízdal: „Šedá tuha! To je přímo královskéj dar.“

„K čemu mi bude?“

„Nejlepší možná surovina pro výrobu amuletů a komunikátorů. Zeptej se Vrona, on ti o tomhle nerostu poví víc než já.“

„No vidíš, už skoro zapomínám, kolik toho zná. Je z něj teď takovej starostlivej tatka, že mě ani nenapadlo se ho zeptat.“

„Neměla bys tuhu vyplýtvat na hlouposti, jedná se o vzácný nerost. Dobře si ji schovej. Většina kouzelníků by za tuhle krabičku obětovala život. Ten tvůj, pochopitelně.“

Trpaslík plácl Hanku dobrácky po zádech, až zalapala po dechu a byla vděčná Rafanovi, že stihl zachytit její krabičku s kamínky dřív, než se celý obsah rozletěl všude kolem.

„Tak snad jdeme na tu zmrzlinu, ne?“ kývl na ně Zachariáš a popostrčil je. „Když už vás tu mám tak pěkně po ruce, pomůžete mi ji naservírovat.“

Překvapení pro Lídu

Z neděle měla Hanka trochu obavy. U Lídy člověk nikdy nevěděl, v jakém rozpoložení ji právě zastihne, a Terezka se při zmínce o její návštěvě odmítavě mračila. Naštěstí aspoň Veronika, kterou Rafan přivedl, patřila mezi mimořádně vlídné a sympatické lidi. Skromná usměvavá blondýnka si okamžitě začala hrát s Terezkou, což holčičku nadchlo a trochu zklidnilo. Přinejmenším oběd proběhl v naprosté pohodě.

Hance se vůbec nechtělo rušit poklidnou atmosféru a odchod za Lídou neustále odkládala. Nakonec se pustila do mytí nádobí.

„Hele, nech to nádobí a skoč pro Lídu,“ vzal jí Rafan z ruky špinavý talíř a popostrčil ji směrem ke dveřím.

„Nevím proč, ale vůbec se mi za ní nechce,“ vzdychla s rukou na klice.

„Hm, kdyby tu nebyla Veronika, souhlasil bych, že náš pokus necháme na jindy,“ přikývl Rafan. Možná i on se cítil podobně nesvůj jako Hanka.

„Jo, bylo by hloupé to odkládat, aniž máme nějaký rozumný důvod,“ podívala se na kamaráda a její nechuť ještě zesílila.

Sama nad sebou se zamračila, potlačila své instinkty a odhodlaně vyšla ze srubu ven. Přece se nenechá vyvést z míry naprosto nelogickým strachem! Co by se během setkání mohlo stát? Lída je rozumná holka, je tu s nimi Vron a Rafan, určitě všechno proběhne v poklidu... Odehnala zneklidňující myšlenky a otevřela bránu do Laridonovy zahrady.

Lída už na ni čekala.

„Myslela jsem, že obědváte dřív,“ komentovala nespokojeně Hančino zpoždění.

„To ano. Ale připravovali jsme pro tebe malé překvapení.“

„Pro mě?“

„Vlastně ho vymyslel Rafael a přivedl si na pomoc jednu kolegyni od ochránců.“

„Kolegyni? On s ní chodí?“

„Kdepak. Jen o ní říká, že má zvláštní tvůrčí nápady.“

„A o co půjde?“

„Zdobení a malování na kůži. Ale neboj se. Barvy se dají snadno smýt, když se ti její tvorba nebude líbit.“

„Zajímavá zábava.“

„Veronika tvrdí, že barvami odhaluje skrytou osobnost.“

„Tomu nerozumím.“

„Je to jednoduché. Posadíš se, zavřeš oči a počkáš, až skončí s malováním. Pak se na sebe podíváš, a buď ji pochválíš, že se trefila do tvého vkusu, nebo jí řekneš, že je vedle jak ta jedle a jdeš se umýt.“

„Není za tím ještě něco jiného? Skrytá magie? Ovlivňování? Nebo tak něco?“

„Bojíš se?“

„Ne. Ale nejdřív se necháš pomalovat ty,“ zadívala se na ni s jistou porcí nedůvěry Lída.

„Klidně,“ pokrčila rameny Hanka, „jestli bude Veronika souhlasit, budu jejím prvním modelem.“

Jakmile dorazily ke srubu, hned viděla, že ani Rafan s Veronikou nezaháleli. Připravili stůl s barvami, židle a dokonce i velké zrcadlo. Kolem poskakovala Tereška a obličej měla vyzdobený vzorkem sněžné sovy. Když se na přicházející Lídu zamračila, působilo to skoro výhruzně.

„Chce, abych se taky nechala namalovat,“ oznámila Hanka Veronice.

„Dobře. Jsem pro. Posad' se,“ usmála se blondýnka a pokynula rukou směrem k sedátku.

Hanka zaujala nabízené místo, zavřela oči a uvolnila se. Veronika si při práci pobrukovala a nejdřív se soustředila na její vlasy. Sice Hance ještě nedorostly do obvyklé délky, ale přesto cítila, jak je ochránkyně zaplétá. Následovaly jemné dotyky štětce na její tváři i krku. Byla zvědavá, co uvidí, až otevře oči. Skoro zapomněla i na Lídu. Teprve její hlas ji vrátil zpět do reality.

„Páni, to je nádhera. Jste ohromně šikovná,“ nadšeně hodnotila Lída Veroničino umění. „Už se těším, co namalujete pro mě.“

Hanka se zvedla, aby uvolnila sedátko pro svou bývalou spolužačku, a předstoupila před zrcadlo. Zamrkala překvapením. Byla z ní dračice se zlatavými šupinami. Vlasy měla spletené do mnoha krátkých copánků a pospojované do neobvyklých tvarů. Musela uznat, že se sama sobě líbí.

„Vážně ti to sluší,“ mrkl na ni uznale do zrcadla Rafan.

„Je překvapující, jak se trefila,“ zakoulela očima v dračím obličejí a vycenila výhruzně zuby na kamaráda.

„Vždyť jsem ti říkal, že je dobrá,“ se smíchem couvl a málem zakopl o zvědavou Terezku, která v náruči muchlala jeho tulíka.

Hanka se vrátila k Veronice, aby se podívala, co provádí s Lídou.

Při pohledu na kresbu se Hance zatajil dech. Do magicky působivých ornamentů byly umně zapleteny květiny a barevní hadi. Nakonec Veronika nasadila dívce vybělenou koženou čelenku zdobenou barevnými kameny, sušenými plody a peříčky. Lída nyní vypadala jako královna hadích mágů.

„Hotovo,“ prohlásila Veronika, jakmile zlehka foukla zlatý prach na posledního namalovaného hada. Zlaté třpytky se uchytily na vlhké barvě. Celkový dojem neměl chybu.

„Tak co, jak se sama sobě líbíš?“ sondovala Hanka, když mladší kamarádku dostrkala před zrcadlo.

„Já... já nevím. Je to nádherné. Ale zároveň i děsivé. Nepoznávám se.“

Rafan se k nim přitočil a uznale mlaskl.

„Co tomu říkáš?“ obrátila se Lída přímo na něj.

„Být tebou, rozhlásil bych mezi kamarády, že studuji pradávne umění kouzel starých hadích mágů. A dodal bych, že tohle umění může pochopit jen ten, kdo své tělo dokáže zbavit všeho, co se byt' jen zdálky podobá vlasu nebo chloupku. Kdybys ještě navíc přivolala nějakého neškodného hada, byla by tvá osobnost dokonalá. Když si tě v téhle roli představím, pociťoval bych k tobě velký respekt.“

„Opravdu?“ rozzářila se Lída.

„Na to vem jed,“ potvrdil zcela vážně Rafan.

„Možná tvůj nápad není špatný...“ zamyšleně na sebe do zrcadla hleděla Lída a zasněně se usmívala.

Terezka Hanku zatahala za rukáv a ukázala prstíkem. Nedaleko nich stál P'ujibo a pozoroval je. Bylo jasné, že čeká, až si ho Lída všimne. Terezka se k němu chtěla rozběhnout, avšak Vron ji zadržel. Kroutila se mu v ruce, aby se vyprostila z jeho sevření, ale neúspěšně.

Konečně přítomnost jednorožce zaznamenala i Lída.

„Není nádherný?“ vzdychla a podívala se na Hanku. „Už jsem se rozhodla, jak náš vztah vyřeším. Přikážu mu, aby mě doprovodil domů.“

„Domů?“ zděsila se Hanka. „Máš na mysli vaši zahradu?“

Dokonce i Vron, který se chystal odvést vzpouzející se Terezku do srubu, se při těch slovech zarazil.

„U mě se bude mít mnohem líp než tady v lese. Budu mu nosit to nejsladší ovoce. Máme všude nádhernou trávu, prostor, slunce.“

„Slunce možná ano,“ držela se Hanka, aby na Lídu nezdvihla hlas, „ale dostatek prostoru rozhodně ne. Jednorožec potřebuje hlavně les a volnost.“

„Neboj se. Na les si ani nevzpomene. Budeme tam přece spolu.“

„Pěkně hloupej nápad!“ neudržel se Rafan. „Jestli chceš nějakého jednorožce v krátké době spolehlivě zahubit, postav ho do okrasné zahrady a co nejčastěji ho ukazuj svým kamarádům.“

Lídu Rafanova jízlivost šokovala. Ještě před chvílí k němu vzhlížela se zbožným úsměvem a najednou zjistila, že má ten mladý muž úplně jiné názory než ona. Chvilku vypadala, že se neubrání pláči, ale přemohla se. Lítostivý výraz byl nahrazen zamračeným pohledem.

„Ty nikdy nepochopíš, jak nádherný vztah mezi sebou máme,“ odbyla ho přezíravě a vykročila směrem k čekajícímu jednorožci.

Vron se jí postavil do cesty a lehce zavrtěl hlavou: „Určitě věříš, že děláš pro P'ujiba to nejlepší, jenže se mýlíš. Nespoutávej ho svým příkazem. Mezi vámi je magické pouto a on tě nemůže odmítnout. Ale věř mi, že kdyby mohl, zůstal by v lese. Kvůli vašemu propojení se už nikdy nemůže vrátit ke svému stádu. Je ještě mladý, skoro hříbě, které by mělo žít u svých rodičů. Přišel kvůli tobě o hodně. Neber mu i svobodu.“

Chvilku doufali, že Vronova slova na dívku zapůsobila, avšak jen do té chvíle, než mu odpověděla.

„Nikdo z vás ničemu nerozumí. Vůbec netušíte, co cítím, co cítíme my dva, já a jednorožec. Náš vztah je úžasný, nádherný, nejkrásnější na světě. On v mé blízkosti nešťastný rozhodně nebude. Patříme k sobě. Už navždy.“

Obešla Vrona a zamířila k jednorožci. Láskyplně ho objala.

Vtom Tereзка kopl svého adoptivního otce do kotníku tak silně, že ji pustil. Rozběhla se za Lídou. Vyrázili za ní skoro všichni najednou. Ale holčička byla rychlá. Doběhla k jednorožci a prudce Lídu odstrčila. Ta nečekala od Terezky tolik síly a upadla na zadek.

V té chvíli se všude kolem nich zvedl proud magie a směřoval do Terežčiných rukou. Její dlaně a zápěstí zazářily stříbrným světlem. Zároveň spatřili i podivnou světelnou šňůru propojující jednorožce s Lídou. Holčička ji uchopila svými stříbrnými rukama a škubla tak prudce, až se od ní rozletělo několik blesků do stran. Magie mohutně zavibrovala a Hanka měla pocit, že se ocitla uprostřed magického sulcu. Jen s námahou udělala krok vpřed a pak další a další. Kolem ní se mihl tulík a předběhl ji. V krku měla sucho a celé tělo ji brnělo.

K Terezce dorazila hned za Vronem. Viděla, jak holčičku zachytil, když se sunula k zemi. Panebože! Tolik magie! Jak je to možné? Kde se tu vzala?!

Chvíli jí trvalo, než byla schopná vnímat dění kolem sebe. Jednorožec se třásl jako v zimnici a Lída seděla na zemi celá bledá, oči děsivě vytřeštěné. K její hrudi se tiskl tulík.

Hanka se k ní sklonila a zatřásla s ní. Pak ji propleskla a znovu s ní zatřásla. Konečně docílila aspoň jakés takés odezvy.

„Co jste mi to udělali? Vy jste mi ho ukradli... mého krásného jednorožce... umřu, jestli mi ho nevrátíte. Já ho chci zpátky!“

Rozbrečela se tak zoufale, až se Hance nad ní sevřelo srdce. Podívala se směrem k P'ujibovi a uviděla Rafana, jak ho konejší společně s Veronikou. Když se ohlédla, spatřila také Vrona, jak spěchá s bezvládným Terežčíným tělem ke srubu.

Jako ve zpomalené časové smyčce jí začalo docházet, co se stalo. Tereзка naprosto nepochopitelným a záhadným způsobem

dokázala zhmotnit a přetřhnout magické propojení mezi P'ujibem a její bývalou spolužačkou. To, co nikdo nepovažoval za možné, provedla nevyškolená malá holka. Jak se jí něco tak neuvěřitelného mohlo podařit? Stejně jako princové v pohádkách vysvobozují princezny, ona vysvobodila jednorožce. Kam až sahají Terezčiny schopnosti?! Hanka o nich marně přemýšlela, zatímco hladila a spolu s tulíkem magicky zklidňovala hystericky vzlykající Lídu. Ale ani Plavíkova přítomnost dívku nedokázala utěšit.

„A do háje,“ ozval se ostrý Rafanův hlas. „Okno Bdělých nás zaměřilo. Asi budou trable.“

I Hanka pocítila ono zvláštní magické dloubnutí. Krátce po něm se zachvěla blízko nich brána a zjevila se ženská postava s holí moci v ruce. Žena se ostražitě rozhlédla a zamířila přímo k nim.

„Identifikujte se prosím,“ požádala je.

„Veronika Tůmová, Rafael Vron, Hana Vronová,“ odříkávali postupně, jen Lídě to mezi vzlykáním vyznělo hodně zkresleně, „Lída...onová.“

„Co se tu stalo? K čemu tolik magie?“ zamračila se ochránkyně. Slova se ujal Rafan.

„Tahle malá slečna s čelenkou a jednorožec měli mezi sebou magické propojení. Přerušení téhle komplikované vazby si vyžádalo neobvyklé množství energie. I nás samotné překvapilo, kolik síly bylo potřeba na to, aby se pouto přetřhlo.“

„A neublížili jste jim?“

Ochránkyně se dotkla chvějícího se jednorožce a nespokojeně potřásla hlavou.

„Je ještě mladý a zdá se velice vyděšený. Zavolejte někoho z jeho stáda, ať na něj dohlédne,“ požádala je odměřeně a Hanka urychleně oslovila R'íhana.

„Mohu tomu jednorožci otevřít bránu?“ zeptala se ženy pošilhávajíc po její holi moci.

„Můžeš, avšak nepokoušej se o útěk, budu tvou magii kontrolovat.“

Hanka pustila R'íhana k nim. Ucítila, jak je vzrušený a rozechvělý z toho, co se přihodilo. Udělal dva kroky k ochránkyni a naznačil hlavou malou úklonou: „Děkuji za pozvání. Je milé, že máte o P'ujiba

starost. Ale není nutné mít obavy, dohlédnu na něj, aby byl v pořádku.“

„Nevznášíte žádnou námitku proti použitému kouzlu?“ ujistila se žena opatrně.

„Ne,“ odpověděl zdvořile R'íhan, „jsem za ně vděčný.“

Zdálo se, že ochránkyni spadl velký kámen ze srdce. Řešit spor s jednorožci by pro ni znamenalo nepříjemnou komplikaci. S lidmi je komunikace jednodušší.

„Tohle kouzlo byla vaše práce?“ obrátila nyní svou pozornost k Rafanovi. Hanka se už nadechovala, aby ochránkyni pověděla pravdu, když zachytila varovný kamarádův pohled. V momentě jí došlo, čeho se bojí. Vrona by mohli obvinit, že svou adoptivní dceru nezvládá, a vzít mu ji. Měli by další argument, proč mu zatrhnout hledání nadaných dětí v chudých a problematických rodinách. Terezka by mohla přijít o svou novou rodinu dřív, než se stačí uzdravit z následků ztráty svých nejbližších. Jak by asi nesla odloučení od lidí, s nimiž se v poslední době hodně sblížila? Hanka ztěžka polkla. Přestala hladit Lídu a postavila se.

„To nebyla jeho práce, za všechno můžu já,“ pokusila se použít Rafanovu metodu: Říkej pravdu tak, aby vyzněla v tvůj prospěch. „Patřím do rodiny jednorožců a nemohla jsem se smířit s tím, že můj bratr P'ujibo bude muset po zbytek svého života existovat jako vyhnanec. Má právo na svobodu jako každý jiný rozumný jedinec. Nepovažovala jsem pouto mezi ním a člověkem za normální. Jsem velice šťastná, že se ho podařilo zrušit.“

Lída přestala vzlykat a vztyčila se. V jejích očích narůstal vztek.

Plavík se při jejím prudkém pohybu skulil na zem, kde zůstal vyčerpaně ležet. Rafan ho se starostlivým výrazem sebral a něžně uložil do kapsy u košile.

Bývalé spolužačky nyní proti sobě stály jako dračice a královna hadů. Napětí mezi nimi se dalo krájet.

„Nenávidím tě,“ chraptivě ze sebe vypravila Lída. „Celou dobu tvrdíš, jak mi chceš pomáhat, a nakonec mi ukradneš to nejcennější, co jsem kdy měla.“ Nekřičela, spíš sípala, ale tím výhružněji zněl tón jejího hlasu. „Jsi hnusná, odporná zrádkyně.“

„Bez toho pouta se bude žít lépe i tobě, věř mi, Lído,“ snažila se Hanka zklidnit její emoce, avšak její pokus byl už předem odsouzen k nezdaru. Lída celý svůj díl bolesti vložila do narůstající nenávisti.

„Ublížila jsi mi. Hrozně jsi mi ublížila. Ani si neumíš představit, jak strašně jsi mi ublížila.“

Najednou zdvihla ruku a z jejích prstů vyšlehl blesk do Hančiny hrudi. Ta se nechránila. Magický útok od své bývalé kamarádky přece jen nečekala. Zvláště ne před ochránkyní. Zalapala po dechu a sunula se k zemi. Rafan ji v poslední chvíli zachytil. Ještě zahlédla, jak se rozzářila hůl moci. Tlak na hrudi najednou ustal. Několikrát se zhluboka nadechla, zatřepala hlavou a kamarád jí opatrně pomohl vstát.

Hanka viděla, jak ochránkyně zamračeně stojí před Lídou a chystá se kouzlit.

„Zadržte prosím! Ona ještě není plnoletá,“ zamávala rukama, aby připoutala pozornost ochránkyně a zabránila dalšímu možnému maléru. „Ona má právo se zlobit. V poslední době prožila těžké chvíle.“

Ochránkyně se po Hance překvapeně podívala.

„Nerespektovala ochránce ve službě. Tohle je závažné provinění i od nedospělého jedince,“ váhavě pozdržela přípravu kouzla.

„Laridonova vnučka,“ pronesl Rafan velice pečlivě a zřetelně, „se vám za to jistě dříve nebo později omluví.“

Zdálo se, že ochránkyně lehce zezelenala. Málem vztáhla ruku na příbuznou Bdělého. Tuhle záležitost jí byl čert dlužen! Ještě že ji ti dva včas zarazili. Znepřátelit si Laridona bylo to poslední, co by si přála. Najednou byla na rozpacích, do jaké míry se držet litery zákona.

Hanka využila jejího zaváhání a přistoupila blíž k rozrušené Lídě.

„Asi bych tě měla odvést domů. Souhlasíš?“ smířlivě se podívala na ukřivděně se tvářící dívku, které ještě pořád tekly po tvářích slzy.

„Ne! S tebou už nikdy nechci mít nic společného,“ vmetla jí do tváře nenávistně Lída.

Hanka váhavě ustoupila a její bezradný pohled se na okamžik střetl s Rafanovým. Pochopil její nevyřčenou prosbu, aby našel

nějakou diplomatickou alternativu. Odkášlal si, aby přitáhl pozornost ženy, která sem vstoupila s holí moci.

„Možná bychom mohli o tuto laskavost požádat vás,“ oslovil Rafan ochránkyni. „Bdělý by určitě ocenil, kdybyste Lídu doprovodila až k němu a dala na ni cestou pozor.“

Hanka zvědavě sledovala, jak se k návrhu postaví strážkyně zákona. Nevypadala dvakrát nadšeně.

„Myslím, že přetržení pouta jejího dědu potěší,“ řekla Hanka směrem k Rafanovi, ale sdělení bylo určeno hlavně pro ženu svírající hůl moci.

„Lituji toho dne, kdy jsem tě pozvala do svého domu,“ zasyčela Lída a pohodila vzdorně hlavou, až peříčka na její čelence zavířila vzduchem. Otočila se k bývalé spolužačce zády a udělala dva kroky k ochránkyni: „Odvedete mě k dědovi? Prosím.“

„Jednou najdeš svoje štěstí. A já ti přeju, aby to bylo brzo,“ řekla Hanka bez úsměvu a s trochou trpkosti, že se rozcházejí právě takhle.

„Doprovodím tě domů. Bude to pro tebe bezpečnější,“ přikývla ochránkyně a otevřela bránu, ve které zmizela i s Lídou.

„Raději už taky půjdu,“ olízla si nervózně rty Veronika. „Pak mi přines barvy a všechno ostatní,“ požádala Rafana a zmizela.

„Terezka!“ vzpomněla si najednou Hanka. „Musím se jít podívat, co je s Terezkou!“ A rozběhla se ke srubu.

Když rozrazila dveře, Vron k ní unaveně zvedl hlavu.

„Kontrola už je pryč,“ oznámila mu, „ochránkyně odvedla Lídu domů a nic moc nezkoumala. Doufejme, že Laridon nebude příliš vyvádět, až zjistí, co se tu přihodilo.“

Přistoupila opatrně k postýlce. Terezka sice dýchala, ale jinak moc živě nevypadala. Bledě zašedlá pleť a záškuby rukou nevěstily nic dobrého.

„Co jí je?“ zašeptala s obavou. Teprve teď si všimla, že ani Vron nevypadá nejlíp.

„Vstoupila do dluhu.“

„Do jakého dluhu? Tomu nerozumím.“

„Narušila rovnováhu zdejší hladiny. Aby mohla dokončit kouzlo, vytáhla magii ze země. Představ si energii jako gumu. Přitáhla

k sobě sloup z magického jezera. Jenže nyní se sloup snaží vrátit tam, odkud byl násilně vyzdvižen, a bere si zpátky svou energii... z ní. Už jsem do jejího těla napumpoval veškerou svou magii i magii všech kamenů, co vlastním. Nestačí to. Zdaleka to nestačí...“ vzdychl.

„Pust' mě k ní,“ přitáhla si k postýlce židli Hanka.

Vron se rezignovaně odsunul dál. Mohl sice požádat některé další mágy o pomoc, ale tím by Terezce nenávratně ublížil. Kdyby se dozvěděli, co se tu stalo, a hlavně jakým způsobem, museli by holčičku označit jako nebezpečnou osobu. Možná jako extrémně nebezpečnou. Odvedli by ji do izolace a on už by ji nikdy nespatriil. Ani nechtěl domýšlet, jak by takový zásah přijala křehká dětská mysl. To by žádný rodič svému milovanému dítěti nemohl udělat.

„Plame,“ oslovila Hanka v duchu svého dračího přítele, „zavolej ještě Sváťu, ať sem přijde. Naše malá sestřička ho bude potřebovat. A ať se cestou zastaví u Zachariáše pro pár magicky nabitých kamenů. Až všechno vyřídíš, nejspíš budu potřebovat i tvoji magickou energii.“

Cítila, jak Terezčino tělo nasává darovanou magii jako houba. A to už předtím vycuclo Vrona! Proboha! Kolik magie asi Terezka použila k přetržení pouta mezi člověkem a jednorožcem?! Do pootevřených dveří vstoupil Rafan.

„Potřebuji okamžitě veškerou magii. I tu tvoji,“ sdělila mu Hanka, a jakmile směrem k ní otevřel svou mysl, obrala o energii i jeho. Stále jí však nebylo dost. Vron podal Rafanovi džbánek s vodou. Oba s nešťastným výrazem sledovali Hančin zápas o vyrovnání Terezčina magického dluhu.

Dveře se znovu otevřely a dovnitř nahlédly dvě hlavy jednorožců.

„Přijmi pro ni magii stáda,“ řekl R'íhan a Hanka pocítila cosi úžasného.

Brnělo jí celé tělo, jak přes ni proudila uvolněná energie. Musela ji maličko přibrzdit, aby přival malou holčičku nezabil. Ucítila, jak se mohutný proud zmírňuje a jak se částečně vyrovnává i rozkolísanost v Terezčině auře. Vnímala současně nejen všechny členy stáda, ale dokonce i jejich dohadování o kouzlu, které osvobodilo P'ujiba.

Nestávalo se často, aby byli jednorožci něčím překvapeni. Tentokrát byli. A docela příjemně.

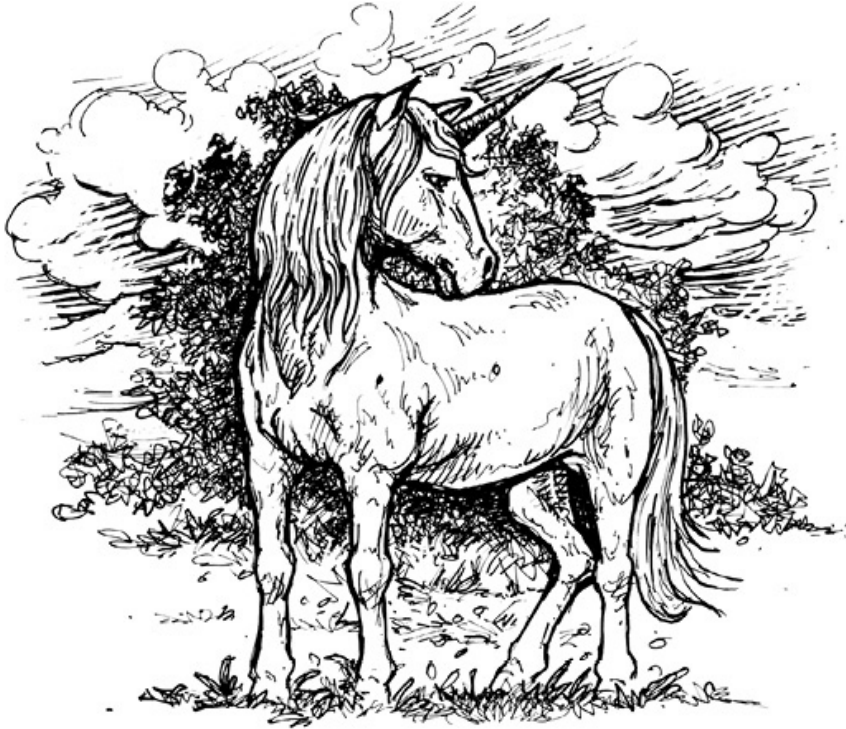
„Nevěřil bych, že je zrušení možné... taková malá, a tolik síly... nikdo jí neřekl, že to nejde, tak to prostě zkusila... jak mohla uspět? Asi proto, že všechno žádala jen pro něj a nic pro sebe... srovnáme její dluh... a upravíme jí paměť... to snad ne! Jen nepatrně... otec její matku zabil v afektu a pak se zděsil svého činu tak, až se mu zastavilo srdce... ona nemohla nic dělat... nebyla to její vina... nebyla to její vina a je čas jít dál... je čas na nový domov... na cestu za vzděláním... na trochu lásky a štěstí... vrátila P'ujiba do našeho stáda... uvítáme ji jako čestného hosta.“

Terezce se do tváří vracela barva. Konečně se vyrovnala hladina magie a proudění ustalo.

„Sváťa je na cestě,“ upozornil Hanku Plam.

„Výborně,“ jako by úsměv, který se jí rozlil na tváři, zabloudil i do jejích slov, „zdá se, že jsme dluh zvládli. Další magii už naštěstí nepotřebujeme. Přesto by mezi námi neměl chybět. Zdá se, že místo léčení budeme oslavovat. Miluju svoje stádo.“

„Kdybych nebyl drak, chtěl bych být jednorožec,“ zažertoval Plam, „ale běda, jestli někomu prozradíš, co jsem právě řekl.“

„Díky, bráško, za pomoc.“

„Pro tebe vždycky a všechno,“ poslal jí drak malé psychické pohlazení. Oplatila mu ho. Na víc neměla čas, protože se holčička na posteli zavrtěla. Pokusila se zdvihnout hlavu. Hanka ji opatrně podepřela a posadila, aby se mohla podívat ke dveřím, kde R'íhan a P'ujibo čekali, až se vzpamatuje.

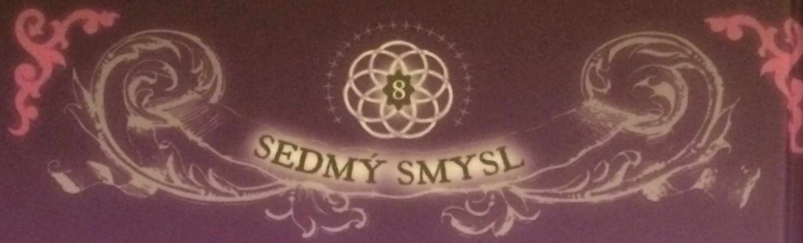
Terezce se rozzářily oči jako hvězdičky.

„Přetrhla jsem to... Už se může... vrátit domů... k mámě a tátovi,“ vysoukala ze sebe namáhavě, usmála se na P'ujiba a vyčerpaně se stulila Hance do náruče.

Ilka Pacovská
Sedmý smysl
8
DRAČÍ CEJCH

Ilustroval Jan Patrik Krásný
Grafická úprava Jakub Požár
Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2016
ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Číslo publikace 24 520
Odpovědná redaktorka Šárka Krejčová
Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Pro čtenáře od 9 let

*Existuje škola, kde si draci vychovávají lidi pro své služby a potřeby.
Je neuvěřitelné, kolik lidí touží drakům, kteří lidmi opovrhují, sloužit.
Do tohoto místa – Pasteku – pošlou Hanku ochránci s posláním chránit
Lidu Laridonovou. Hanka prochází mnoha nebezpečími, ale naštěstí má
své přátele, kteří ji nikdy nenechají na holičkách.
Ani osmý díl *Sedmého smyslu* nezklame čtenáře: napětí a dobrodružství se
střídá se scénami, které potvrzují, že dobří a věrní přátelé jsou nad zlato.*

